BESTSELLER LİSTELERİNDE 1 NUMARA OLAN
GÜNEŞİN KARANLIĞINDA'NIN YAZARINDAN YENİ BİR ŞAHESER...

MICHAEL CONNELLY

ŞÜPHELİ ÖLÜM

"İNSANI MERAKLANDIRMAKTA CONNELLY'NİN ÜSTÜNE YOK."
—*WALL STREET JOURNAL*

ALTIN KİTAPLAR

KİTABIN ORİJİNAL ADI

THE DROP

YAYIN HAKLARI

© MICHAEL CONNELLY
ANATOLIALIT TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

BASKI

1. BASIM / EYLÜL 2012
AKDENİZ YAYINCILIK TİC. AŞ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 10765

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 21 - 1542 - 2

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul
Yayınevi Sertifika No: 10766

Tel.: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

MICHAEL CONNELLY

ŞÜPHELİ ÖLÜM

TÜRKÇESİ
MEHMET GÜRSEL

Harry Bosch'un bildiklerini bilen
Rick, Tim ve Jay'e...

1

Kapanmamış Davalar Birimi'ne Noel ayda bir kez uğrardı. O gün teğmen ekip odasında Noel Baba gibi dolaşır, birimi oluşturan altı dedektif ekibine hediye dağıtıyormuşçasına görev dağılımı yapardı. Birimin can damarı "tam isabetler"di. Kapanmamış Dosyalar Birimi'nde ekipler, görev almak veya yeni işlenmiş bir cinayeti çözmek gibi bir beklenti içinde olmazlardı. Onlar "tam isabetler"i beklerlerdi.

Kapanmamış Dosyalar Birimi Los Angeles'ta elli yıl öncesine uzanan çözülmemiş cinayetleri soruştururdu. Birimde on iki dedektif, bir sekreter, denetçi olarak bilinen bir ekip yöneticisi ve teğmenin yanı sıra, sonuçlandırılması gereken on bin dava vardı. İkişer kişiden oluşan beş ekibin her biri rasgele on yıllık bir dönemi seçerek, elli yılı aralarında paylaşmışlardı. Görevleri, çözülmemiş cinayet dosyalarını arşivde kendilerine ayrılan bölümden çıkarmak, dosyayı incelemek ve uzun süreden beri muhafaza edilen unutulmuş delilleri modern teknolojinin ellerine teslim etmekti. Davalara ait tüm DNA'lar California eyaletindeki yerel laboratuvar tarafından inceleniyordu. Eski bir davaya ait DNA, ulusal DNA veri tabanında genetik profili bulunan bir kişiyle eşleştiğinde, buna "tam isabet" deniyordu.

Laboratuvar her ayın sonunda "tam isabet"lerin bir listesini birime gönderirdi. Dosyalar bir iki gün içerisinde Los Angeles şehir merkezinde bulunan emniyet müdürlüğüne ulaşırdı. Teğmen her zamanki gibi elinde dosyalarla sabah saat sekiz civarında ekip odasına girerdi. Her davanın dosyası ayrı zarflar içindeydi. İlgili zarflar genellikle DNA'ları laboratuvara teslim eden dedektiflere verilirdi. Ama bazen tek bir ekibin altından kalkamayacağı kadar çok "tam isabet" olur, bazen dedektifler mahkemede görevlendirilmiş, tatile çıkmış veya izne ayrılmış olurdu. Bazen de "tam isabetlerle" birlikte ortaya ustalık ve deneyim gerektiren durumlar çıkardı. İşte böyle durumlarda devreye altıncı ekip girerdi. Altıncı ekip Dedektif Harry Bosch ve David Chu idi. Onlar bu ekibin kurucularıydılar. Zor davaları ve özel soruşturmaları yürütürlerdi.

3 Kasım Pazartesi sabahı Teğmen Gail Duvall elinde üç sarı zarfla ekip odasına girdi. Harry Bosch bu kadar az DNA örneğinin geri döndüğünü görünce canı sıkıldı. Çünkü bu onun için iş çıkmayacağı anlamına geliyordu.

Harry Bosch Cinayet Masası'ndaki iki yıllık görev süresinin bir yılını doldurmuştu. Ancak Kapanmamış Dosyalar'da aldığı bu ikinci görevde ekibin hızına hemen ayak uydurmuştu. Burası çevik kuvvet değildi, kapıdan dışarıya fırlayıp olay yerine koşturmak diye bir şeyden söz edilemezdi. Aslında ortada olay yeri diye bir şey de yoktu; sadece dosyalar ve arşiv kutuları vardı. Bu, sabah sekiz akşam dört arası yapılan, yanında yıldız işaretli bir işti; yıldız işareti, bu birimde çalışan dedektiflerin işin gereği diğer dedektif ekiplerine göre daha çok seyahat edeceği anlamına geliyordu. Cinayet işleyip kurtulanlar ya da en azından kurtulduklarını sananlar, cinayet işledikleri yerlerden uzaklaşma eğiliminde olurlar, başka yerlere taşınırlar, bu yüzden KDB

dedektifleri onları yakalamak için sık sık seyahat etmek zorunda kalırlardı.

İşin ritmini belirleyen önemli bir husus, her ay sarı zarfların gelmesini bekleme dönemiydi. Bosch Noel'e az bir süre kala uyku uyumakta güçlük çekerdi; ayın ilk haftası asla izin kullanmaz, sarı zarfların gelme olasılığının bulunduğu günlerde işe asla geç kalmazdı. Buluğ çağındaki kızı bile onun her ay belli dönemlerde beklenti içine girip gerilim yaşadığını fark etmiş ve bu durumu kadınların âdet dönemine benzetmişti. Espriyi anlamayan Bosch, kızı ne zaman konuyu açsa utanır, sıkılırdı.

Teğmenin elinde az sayıda zarf olmasından dolayı yaşadığı hayal kırıklığı somut bir rahatsızlığa dönüşmüş, Bosch güçlükle yutkunmaya başlamıştı. Bosch yeni bir dava istiyordu; yeni bir davaya *ihtiyacı* vardı. Kapıyı çalıp içeriye girdiğinde ve onca yılın ardından, adaletin beklenmedik bir biçimde tecelli etmesinin simgesi olan rozetini katilin suratına dayadığında yüzündeki ifadeyi görmek istiyordu. Bu bağımlılık yaratan bir olaydı ve Bosch yeni bir dava üstlenmeye can atıyordu.

Teğmen ilk zarfı Rick Jackson'a uzattı. O ve ortağı Rick Bengtson, kurulduğundan beri birimde görev alan güvenilir dedektiflerdi. Bosch'un zarfın onlara verilmesinden ötürü hiçbir şikâyeti yoktu. Diğer zarf Teddy Baker'a ait olan boş masanın üstüne bırakıldı. O ve ortağı Greg Kehoe buldukları bir ipucunu araştırmak üzere Tampa'ya gitmişlerdi. 1991 yılında boğularak öldürülen kabin memuru Marina del Rey'in davasında, parmak izi sayesinde bağlantı kurulan bir pilotu sorgulamak üzere oraya gitmişlerdi.

Bosch, teğmene, Baker ve Kehoe'nin Marina davası yüzünden işlerinin çok yoğun olacağını ve zarfın başka bir ekibe, yani kendi ekibine verilmesi gerektiğini söylemek üzereydi ki, teğ-

men ona baktı ve elinde kalan son zarfı bürosuna gelmesi için ona işaret etmek için kullandı.

"Büroma gelir misin? Sen de Tim."

Tim Marcia ekibin denetleyicisi rolünü oynayan, bazı davalardaki eksiklikleri gideren üç numaralı dedektifti. Marcia, genç dedektiflere akıl hocalığı yaparken, eskilerin de tembellik etmesinin önüne geçerdi. Ama Jackson ve Bosch gibi sınıflandırmada kendisinden hemen sonra gelen dedektifler söz konusuyken, endişe etmesini gerektirecek bir şey olmazdı. Jackson da Bosch da, davaları sonuçlandırma becerisine sahip oldukları için birimdeydiler.

Teğmen cümlesini tamamlamadan Bosch oturduğu yerden kalkmıştı bile. Chu ve Marcia'nın ardından, teğmenin bürosuna yöneldi.

Duvall, "Kapıyı kapatın," dedi. "Oturun."

Duvall'in Spring Caddesi'nde, *Los Angeles Times* gazetesinin bulunduğu binayı karşıdan gören bir bürosu vardı. Muhabirlerin haber bürosundan odasını gözetleyebileceği gibi paranoyaya kapılmış olan Duvall, panjurları sürekli kapalı tutar, bu da odanın loş ve mağaramsı bir havaya bürünmesine yol açardı. Bosch ve Chu, teğmenin masasının karşısındaki sandalyelere otururlarken, arkalarından gelen Marcia, Duvall'in masasının yanına geçip eski kanıt kasasına yaslandı.

Teğmen sarı zarfı Bosch'a uzatırken, "Bu 'isabetle' ikinizin ilgilenmesi gerekiyor," dedi. "Burada yolunda gitmeyen bir şeyler var ve ne olduğunu anlayana dek bundan kimseye bahsetmemenizi istiyorum. Fazla ayrıntıya girmeden olan bitenden Tim'i de haberdar edin."

Zarf çoktan açılmıştı. Harry zarfın içinden dosyayı çıkarırken, Chu yazılanları okumak için eğildi. Dosyada laboratuvara teslim edilen DNA örneğinin ait olduğu dava numarasının yanı

sıra, genetik profili DNA ile eşleşen kişinin adı, yaşı, bilinen en son adresi ve sabıka kaydı gibi bilgiler de sıralanmıştı. Bosch'un gözüne çarpan ilk şey, dava numarasının başına 89 rakamının eklenmiş olmasıydı; bu, davanın 1989 yılına ait olduğunu gösteriyordu. Suçla ilgili hiçbir ayrıntı yoktu sadece yılı yazıyordu. Ama Bosch 1989 yılına ait davaların Ross Shuler ve Adriana Dolan'dan oluşan ekibin sorumluluğunda olduğunu biliyordu; Cinayet Masası'nda çalışırken o yıl çok yoğun bir dönem yaşamıştı, kısa bir süre önce de kendisine ait sonuçlanmamış dosyalardan biriyle ilgilenirken o yıla ait davaların Shuler ve Dolan'a verildiğini öğrenmişti. Shuler ve Dolan birimde "veletler" olarak bilinirdi. Genç, hırslı ve çok yetenekli dedektiflerdi, ama cinayet masasında sekiz yıllık tecrübeden çok daha azına sahiptiler. Bu "tam isabetle" ilgili sıra dışı bir şey söz konusu olduğu ve teğmenin dosyayla Bosch'un ilgilenmesi gerektiği anlamına geliyordu. Bosch'un şimdiye kadar üstünde çalıştığı cinayetlerin sayısı, birimdeki bütün dedektiflerin şimdiye kadar çalıştıkları davaların toplamından daha çoktu. Tabii Jackson'ı bunun dışında tutmak gerekiyordu; o ezelden beri buradaydı.

Bosch daha sonra dosyadaki adı inceledi. Clayton S. Pell... Bu ad ona hiçbir şey ifade etmiyordu ama Pell'in sabıka kaydı, sayısız tutuklamanın yanı sıra teşhircilik, kanuna karşı gelme ve cebren tecavüz gibi üç ayrı mahkûmiyetle oldukça kabarıktı. Adam salıverilmeden on sekiz ay önce, tecavüz suçu nedeniyle altı yılını hapishanede geçirmişti. Dört yıllık bir şartlı tahliye süreci vardı ve bilinen son adresi, şartlı tahliye komisyonunun kayıtlarında geçen adresti. Panorama City'de cinsel suçlardan dolayı yatmış ve hapisten yeni çıkmış eski mahkûmların geçici bir süre için kaldıkları bir klinikte yaşıyordu.

Pell'in sabıka kaydını göz önüne aldığında Bosch, 1989 yılına ait bu davanın muhtemelen cinsellikle alakalı bir cinayet olduğunu düşündü. İç organlarının kasılmaya başladığını hissedebiliyordu; harekete geçecek ve Clayton Pell'i yakalayıp adalete teslim edecekti.

Duvall, "Görüyor musun?" diye sordu.

"Neyi?" diye karşılık verdi Bosch. "Bu bir seks cinayeti miydi? Bu adamın iflah olmaz bir suçlu..."

"Doğum tarihini," diye araya girdi Duvall.

Chu biraz daha eğilirken, Bosch bakışlarını sayfanın sonuna kaydırdı.

"Evet, burada," dedi Bosch. "Dokuz kasım bin dokuz yüz seksen bir... İyi de bunun..."

"Adam fazla gençmiş," dedi Chu.

Bosch, Chu'ya şöyle bir baktıktan sonra gözünü yine dosyaya çevirdi. Birden anlayıverdi. Clayton Pell 1981 doğumluydu; yani dosyada belirtilen cinayetin işlendiği tarihte henüz sekiz yaşındaydı.

Duvall, "Aynen öyle," dedi. "Bu yüzden Shuler ve Dolan'dan cinayet dosyasıyla delil kutusunu almanızı ve elimizde neler olduğunu anlamanızı istiyorum. Tanrı'dan tek dileğim iki davayı birbirine karıştırmamış olmaları..."

Bosch, Shuler ve Dolan'ın eski davaya ait DNA örneklerini laboratuvara tarih itibariyle yeni bir davaya ait etiketin altında göndermiş olmaları durumunda, her iki davanın ileride yeni bir kovuşturma açılmasına dair, her türlü umudu yok edecek biçimde damgalanmasına yol açacağını biliyordu.

Duvall, "Senin de biraz önce belirtmek üzere olduğun gibi," diye devam etti. "Dosyada adı geçen bu adam belli ki iflah olmaz bir suçlu ama onun sekiz yaşında cinayet işleyip paçayı sıyırmış olabileceğini de hiç sanmıyorum. Yani ortada yanlış

bir şeyler var. Bunun ne olduğunu bulun ve bir şey yapmaya kalkışmadan önce bana gelin. Shuler ve Dolan çuvallamışsa bunu düzeltebiliriz; o zaman içişleri ya da başka birileri konusunda endişelenmemize de gerek kalmaz kendi içimizde hallederiz."

Duvall, Shuler veya Dolan'ı içişlerinden korumaya çalışıyormuş gibi bir görüntü çizse de, aslında kendisini korumaya çalışıyordu. Kendi biriminde, kendi kontrolündeki delillerin dağıtımında yaşanacak bir skandal teğmenin terfi etme olasılığını azaltırdı.

Bosch, "Shuler ve Dolan'a başka hangi yıllara ait vakalar verilmişti?" diye sordu.

"Son dönemde doksan yedi ve iki bin," diye cevapladı Marcia. "Bu durum üstünde çalıştıkları o iki yıldan birine ait bir davadan kaynaklanıyor olabilir."

Bosch başını salladı. Senaryoyu gözünün önünde canlandırabiliyordu. Bir davaya ait genetik delilin gerekli özenin gösterilmeden nakledilmesi aynı cinsten başka bir davayı etkileyecek, sonuçta ortaya şüpheli iki davayla ilgili herkesin zan altında kalmasına yol açacak bir skandal çıkacaktı.

Chu, "Shuler ve Dolan'a ne diyeceğiz?" diye sordu. "Davayı onlardan almamıza sebep olarak neyi göstereceğiz?"

Duvall cevap vermesi için Marcia'ya baktı.

"Önlerinde bir mahkeme süreci var," dedi Marcia. "Jüri seçimi perşembe günü başlıyor."

Duvall başıyla onayladı.

"Onlara daha iyi hazırlanmalarını istediğimi söyleyeceğim."

Chu, "Peki ya hâlâ davayı istediklerini söylerlerse?" diye sordu. "İş yoğunluğunun altından kalkabileceklerini söylerlerse?"

"Ben onlara işin doğrusunu anlatırım," dedi Duvall. "Başka bir şey var mıydı arkadaşlar?"

Bosch başını kaldırıp teğmene baktı.

"Dava üzerinde çalışıp neyin ne olduğunu anlayacağız teğmen ama ben başka polisleri soruşturmam."

"Sorun değil zaten sizden böyle bir şey yapmanızı istemiyorum. Davayı araştırın ve DNA'nın nasıl olup da sekiz yaşındaki bir çocukla eşleştiğini bana açıklayın, anlaşıldı mı?"

Bosch başını salladı ve yerinden kalkmak üzere hareketlendi.

Duvall, "Şunu unutmayın," diye ekledi. "Öğrendiklerinizle ilgili herhangi bir şey yapmadan önce muhakkak benimle konuşacaksınız."

Bosch, "Tamamdır," dedi.

Odadan ayrılmak üzereydiler.

Teğmen, "Harry," dedi. "Bir dakika bekle."

Bosch, Chu'ya bakıp kaşlarını kaldırdı; bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Teğmen, Chu ve Marcia'nın odadan çıkmasını bekledikten sonra kapıyı kapattı. Ciddi bir tavırla ayakta dikiliyordu.

"TETP'nin[1] uzatılmasına dair başvurunun kabul edildiğini haber vermek istedim. Geriye dönük olarak dört yıl vermişler."

Bosch, teğmene bakarken aklından hesaplama yapıyordu. Başını salladı; emekliye ayrılmadan önce çalışma süresinin geriye dönük hesaplama yapılmaksızın en fazla beş yıllık süreyle uzatılması talebinde bulunmuştu, ama verdikleri bu süreyi kabul edecekti. Bu, kızının lise dönemini kapsayacak kadar uzun bir süre olmasa da, hiç yoktan iyiydi.

Duvall, "Karardan memnunum," dedi. "Bu, otuz dokuz ay daha bizimle olacaksın anlamına geliyordu."

---

(1) Tecilli Emeklilik Tercih Planı

Teğmenin ses tonu, Harry'nin yüzündeki hayal kırıklığı ifadesini okuduğu anlamına geliyordu.

Harry, "Hayır," dedi alelacele. "Ben de memnunum. Bu durum kızımla olan ilişkimi nasıl etkileyecek onu düşünüyordum. Sorun değil; çıkan karardan memnunum."

"İyi, o zaman."

Bu teğmenin toplantının sona erdiğini ifade etme biçimiydi. Bosch, kadına teşekkür edip bürosundan ayrıldı. Ekip odasına girerken masalar, bölümler ve dolaplardan oluşan uçsuz bucaksız alana baktı. Burasının evi olduğunu biliyordu ve şimdilik burada kalmıştı.

2

Kapanmamış Dosyalar Birimi, beşinci kattaki iki toplantı odasını, Hırsızlık-Cinayet Masası'ndaki diğer tüm birimlerle ortak olarak kullanırdı. Dedektifler odaları kullanmak istediklerinde genellikle önceden yer ayırtırlar, bunun için de kapıya asılmış olan panoya imza atarlardı. Ama pazartesi sabahının bu erken saatlerinde iki oda da müsaitti; Bosch, Chu, Shuler ve Dolan iki odadan ufak olanına daha önceden yer ayırtmaksızın el koymuşlar, gelirlerken yanlarında cinayet dosyasını ve 1989 yılına ait davanın arşivden çıkardıkları kanıt kutusunu getirmişlerdi.

Herkes yerine oturunca Bosch, "Tamam," dedi. "Davayı üstlenmemiz konusunda bir itirazınız yok anlaşılan. Varsa, teğmene gidip dava üzerinde çalışmaya devam etmek istediğinizi söyleyebiliriz."

Shuler, "Hayır, sorun değil," dedi. "İkimiz de mahkemeyle ilgileniyoruz böyle olması işimize gelir. Bu, birimdeki ilk davamız ve suçlu kararının çıkması için elimizden geleni yapacağız."

Bosch başını salladıktan sonra dosyayı açtı.

"Davayla ilgili olarak bize kısa bir özet geçersiniz o zaman?"

Shuler, Dolan'a başıyla işaret edince kadın, 1989 yılına ait davanın bir özetini yapmaya başladı. Bosch bu esnada dosyanın sayfalarını karıştırıyordu.

"Kurban Lily Price on dokuz yaşında genç bir kadın. Bir pazar öğleden sonra Venice'te plajdan eve dönerken sokak ortasında kaçırılmış. Dava soruşturulurken kızın kaçırıldığı tahmini yerin Speedway ve Voyage civarları olduğu tespit edilmiş. Price Voyage'da üç oda arkadaşıyla birlikte bir dairede kalıyormuş. İçlerinden biri plajda onunla birlikte, diğer ikisi dairedeymiş. Price, Speedway'le Voyage arasında bir noktada ortadan kaybolmuş. Plajdaki arkadaşına tuvalete gideceğini söylemiş, ama bir daha geri dönmemiş."

Shuler, "Havlusunu ve Walkman'ini plajda bırakmış," dedi. "Güneş kremini de... Yani geri dönmek niyetinde olduğu açıkmış, ama dönmemiş."

"Cesedi ertesi sabah kayalıklarda bulunmuş," dedi Dolan. "Çıplakmış, tecavüz edilmiş ve boğulmuş. Giysileri asla bulunamamış. Katilin, kızı boğarken kullandığı ip de boynundan alınmış."

Bosch olay yerinde çekilen solmuş fotoğrafların bulunduğu birkaç plastik sayfayı karıştırdı. Kurbana bakarken önünde yaşayacak dopdolu bir hayatı olan on beş yaşındaki kendi kızını düşünmeden edemiyordu. Bir zamanlar buna benzer fotoğraflara bakmak onu ateşler dur durak bilmeksizin çalışma gücü verirdi. Ama Maddie onunla birlikte yaşamaya başladığından beri Harry için kurbanlara bakmak gittikçe zorlaşıyordu.

Ancak bu durumun çalışma şevkini kırması söz konusu değildi. Bosch, "DNA nerden geldi?" diye sordu. "Meniden mi?"

Dolan, "Hayır, katil ya prezervatif kullanmış ya da boşalmamış," dedi. "Meni bulunamamış."

"DNA küçük bir kan lekesinden alınmış," dedi Shuler. "Leke kızın boynunda hemen sağ kulağının altında bulunmuş. Oysa kurbanın o bölgede bir yarası yokmuş o nedenle kanın katilden geldiği varsayılmış; katilin boğuşma esnasında yaralanmış olma ihtimali göz önüne alınmış, belki de zaten bir yarası olduğu düşünülmüş. Sadece bir damla kan; aslında ufak bir leke. Kız ip gibi bir şeyle boğulmuş. Katil kızı arkadan boğmuşsa elini tam o bölgeye dayamış olmalı, eli yaralıysa da..."

"Yarada biriken kan kızın boynuna bulaşmış," diye tamamladı Chu.

"Aynen."

Bosch kurbanın boynunu ve kan lekesini gösteren fotoğrafı buldu. Fotoğraf aradan geçen zaman içerisinde solmuştu kan lekesi güçlükle belli oluyordu. Fotoğraf çekilirken genç kadının boynuna kan lekesinin çapını ölçmek için bir cetvel konmuştu; buna göre lekenin iki buçuk santimden daha ufak olduğu anlaşılıyordu.

Bosch, "Demek bu kan lekesini alıp saklamışlar," derken dedektiflerden daha fazla açıklama bekler gibiydi.

Shuler, "Evet," dedi. "Sonuçta bir leke olduğu için kulak pamuğu sıyırıp almışlar, sonra kan grubunu belirlemişler. Sıfır pozitifmiş. Pamuk parçası bir tüpte muhafaza edilmiş; davayı arşivden çıkardığımızda tüp hâlâ delillerin arasında duruyordu. Tabii kan toz haline gelmişti."

Shuler kalemiyle arşiv kutusunun kapağına hafifçe vurdu.

Bosch cebindeki telefonun titreşmeye başladığını hissetti. Normalde mesaja düşmesini beklerdi, ama o gün kızı hastalanmış ve okula gidememişti, evde yalnızdı; arayanın o olup olmadığını öğrenmek zorundaydı. Telefonu cebinden çıkarıp ekrana şöyle bir göz attı. Kızı değil şimdilerde teğmen olarak emniyet müdürlüğündeki yeni görevine atanmış olan eski ortağı Kizmin

Rider'dı arayan. Onunla toplantı bitiminde konuşmaya karar verdi. Ayda bir birlikte öğle yemeği yerlerdi ve Bosch, onun bugün müsait olduğunu haber vermek veya TETP'nin bir dört yıl daha uzatılması talebinin kabul edildiği bilgisini paylaşmak için aradığını düşündü. Telefonu tekrar cebine koydu.

"Tüpü açtınız mı?" diye sordu.

Shuler, "Tabii ki hayır," dedi.

"Peki, demek içinde pamuk parçası ve kandan geri kalanın bulunduğu tüpü dört ay önce yerel laboratuvara gönderdiniz, öyle mi?" diye sordu.

"Doğru," dedi Shuler.

Bosch cinayet dosyasının sayfalarını karıştırarak otopsi raporunu buldu. Söylediklerinden çok gördükleriyle ilgileniyormuş gibi davranıyordu.

"O günlerde laboratuvara teslim ettiğiniz başka bir şey var mıydı?"

Dolan, "Price davasıyla alakalı olarak mı?" diye sordu. "Hayır, o zamandan kalan tek DNA örneği buydu."

Bosch, kadının konuşmaya devam etmesini beklercesine başını salladı.

"Ama o zamanlar bu delil bir işe yaramamış," dedi kadın. "Cinayet zanlısı olarak kimse gözaltına alınmamış... Peki laboratuvar sonucu nedir, DNA'sı kiminle eşleşmiş?"

Bosch, "O konuya şimdi geleceğiz," dedi. "Söylemek istediğim laboratuvara üstünde çalıştığınız diğer davalarla ilgili olarak başka bir şey teslim edip etmediğiniz... Bundan başka bir şey yok muydu?"

Shuler, "Hayır, hepsi buydu," derken şüpheyle gözünü kıstı. "Neler oluyor Harry?"

Bosch elini cebine attı, laboratuvar sonucunun yazılı olduğu kâğıdı çıkarıp Shuler'ın önüne doğru itti.

"Laboratuvar sonucuna göre DNA, cinsel suçlardan hüküm giymiş bir caniye aitmiş; ama bu noktada ufak bir sorunumuz var."

Shuler katlanmış kâğıdı açtı, kısa bir süre önce Bosch ve Chu'nun yaptığı gibi Dolan'la birlikte eğilip yazılanları okudular.

Doğum tarihinin önemini henüz kavramamış olan Dolan, "Sorun neymiş peki?" diye sordu. "Adam bu iş için biçilmiş kaftan."

"Şu an için evet," dedi Bosch. "Ama cinayetin işlendiği tarihte henüz sekiz yaşındaymış."

Dolan, "Şaka yapıyorsun," dedi.

"Ne boktan bir iş," diye araya girdi Shuler.

Dolan daha net görebilmek ve doğum tarihini bir kez daha kontrol etmek için kâğıdı ortağının önünden aldı. Shuler arkasına yaslanmış şüpheli bir ifadeyle Bosch'a bakıyordu.

"Demek çuvalladığımızı ve davaları birbirine karıştırdığımızı düşünüyorsun?" dedi.

Bosch, "Hayır," diye karşılık verdi. "Teğmen böyle bir şey olma ihtimaline karşılık bizden davayı incelememizi istedi, ama görebildiğim kadarıyla ortada bir fiyasko yok."

"O zaman sorun laboratuvarda," dedi Shuler. "Laboratuvarın çuvalladığını ve delilleri karıştırdığını düşünsenize... İlçedeki bütün savunma avukatları, o laboratuvardan geçen bütün DNA sonuçlarının şüpheli olduğunu iddia etme hakkını bulacaklar kendilerinde."

"Evet, bunu ben de tahmin etmiştim," dedi Bosch. "İşte bu yüzden biz işin içyüzünü anlayana dek kimseye bir şey söylemeyeceksiniz. Ortada başka ihtimaller de var."

Dolan laboratuvardan gelen kâğıdı eline aldı.

"Evet, peki ya hiçbir yerde hata yoksa? Öldürülmüş olan o kızın üstündeki kan ya gerçekten o çocuğa aitse?"

Chu, "Sekiz yaşında bir çocuk sokak ortasında on dokuz yaşındaki bir kızı kaçırıyor, tecavüz ediyor, öldürüyor ve cesedini dört sokak ileriye atıyor, öyle mi?" dedi. "Böyle bir şey olabilir mi?"

Dolan, "Eh, çocuk belki gerçekten oradaydı," dedi. "Belki bu onun ilk olayıydı. Sabıka kaydını gördünüz, yaşı dışında her şeyi uyuyor."

Bosch başını salladı.

"Belki," dedi. "Dediğim gibi ortada ihtimaller var. Panik yapmak için bir sebep yok henüz."

Telefonu titreşmeye başladı. Bosch cebinden çıkarıp ekranına bakınca yine Kizmin Rider'ın aradığını gördü. Beş dakika içinde iki kez aranıyordu. Cevap vermesinin iyi olacağını düşündü, anlaşılan Kiz'in arama nedeni öğle yemeği değildi.

"Benim bir saniyeliğine dışarıya çıkmam gerek."

Bosch ayağa kalktı, toplantı odasından dışarıya çıkıp koridora doğru yürürken telefonun cevap verme tuşuna bastı.

"Kiz?"

"Harry, sana haber vermek ve bir konuda uyarmak için arıyordum."

"Toplantıdayım. Uyarmak mı dedin, hangi konuda?"

"Emniyet Müdürlüğü'nden acil bir çağrı almak üzeresin."

"Onuncu kata mı gelmemi istiyorsun?"

Emniyet müdürünün, caddenin karşı sırasındaki hükümet binasını gören ve iç bahçeden oluşan özel bir balkonu bulunan yeni binadaki odası onuncu kattaydı.

"Hayır, Sunset Strip'e gideceksin. Sana bir olay yerine gitmen ve davayı devralman söylenecek. Ve sen bundan hoşlanmayacaksın."

"Bak teğmen, daha bu sabah yeni bir dava üstlendim, yeni bir tanesine ihtiyacım yok."

Bosch, Kiz'in resmi unvanını kullanmakla ona tedbirli davranmak istediği mesajını veriyordu. Emniyet müdürlüğünden gelen acil çağrılar ve verilen görevler daima politik anlamlarla yüklü olur, insan bazen böyle durumlarda işin içinden nasıl çıkacağını kestirmekte güçlük çekerdi.

"Sana seçme şansı vermeyecek Harry."

Kiz, emniyet müdüründen söz ediyordu.

"Dava nedir?"

"Biri Marmont Şatosu'ndan aşağıya atlamış."

"Kimmiş peki?"

"Harry, bence müdürün seni aramasını beklemelisin. Ben sadece..."

"Kimmiş Kiz? Beni biraz olsun tanıyorsan, sırrı, sır olmaktan çıkana kadar tutmayı becerdiğimi bilirsin."

Kiz cevap vermeden önce duraladı.

"Adam yedi kat yüksekten betona çakıldığı için anladığım kadarıyla ortada cesedi tanımlamaya yetecek kadar bir şey kalmamış, ama ilk yapılan kimlik kontrollerinden cesedin George Thomas Irving'e ait olduğu anlaşılıyor. Kırk altı yaşında..."

"Irving derken Irvin Irving'le bir akrabalığı var mıymış? Belediye Meclisi Üyesi Irvin Irving'le?"

"Los Angeles Emniyet Müdürlüğü'nün, özellikle de Dedektif Harry Bosch'un baş belası Irving... Evet, bizzat ondan söz ediyoruz. Ceset oğlununmuş ve Meclis Üyesi Irving soruşturmayı senin yürütmen konusunda ısrarcıymış. Hatta bunun için müdürden özel talepte bulunmuş müdür de kabul etmiş."

Bosch cevap vermeden önce bir süre ağzı açık halde kalakaldı.

"Irving beni neden istesin ki? Eskiden polis şimdi de politikacı olarak meslek hayatının büyük bir bölümünü beni bitirmeye çalışmakla geçirdi."

"Nedenini bilmiyorum Harry. Bildiğim tek şey seni istediği."

"Bu haberi ne zaman aldın?"

"Çağrı bu sabah beş kırk beş sularında geldi. Anladığım kadarıyla durumun netleşmesi biraz zaman almış."

Bosch saatini kontrol etti. Olayın üstünden üç saatten fazla bir süre geçmişti; bu, cinayet soruşturmasına dahil olmak için oldukça geç kaldığını gösteriyordu. İşe dezavantajlı başlayacaktı.

"Soruşturacak ne varmış peki?" diye sordu. "Birinin aşağıya atladığını söyledin."

"Bunu doğrudan Hollywood karakolundan öğrendim, olayı bir intihar olarak tanımlayacaklardı. Meclis üyesi olay yerine gitmiş ve olayı bu şekilde kapatmak istemiyormuş. Müdür bu yüzden seni istiyor."

"Peki, müdür geçmişte Irving'le aramızda birtakım şeyler yaşandığını biliyor mu?"

"Evet biliyor. Müdürlüğe fazla mesai desteğini tekrar kazandırmak istiyorsa, meclis üyelerinden olabildiğince çok oy alması gerektiğini de biliyor."

Bosch o an patronu Teğmen Duvall'in Kapanmamış Dosyalar Birimi'nden çıkıp koridorda ilerlediğini gördü. Kadın *demek buradaydın,* gibilerinden bir işaret yaptı ve ona doğru yürümeye başladı.

Bosch, Kiz'e, "Anlaşılan resmi emir tebliğ edilmek üzere," dedi. "Uyarın için teşekkürler Kiz. Bu bana hiç anlamlı gelmiyor, ama yine de teşekkürler. Başka bir şey duyarsan haber ver."

"Harry dikkatli ol. Irving yaşlandı, ama hâlâ diş geçirebiliyor."

"Biliyorum."

Bosch, Duvall yanına yaklaşmıştı ki telefonu kapattı. Teğmenin elinde bir kâğıt parçası vardı.

"Üzgünüm Harry planlar değişti. Chu'yla birlikte bu adrese gitmeniz ve güncel bir davayla ilgilenmeniz gerek."

"Neden söz ediyorsunuz?"

Bosch adrese baktı. Şato Marmont'tu.

"Emir emniyet müdürlüğünden geldi. Chu'yla birlikte bir davayı devralacaksınız, tüm bildiğim bu. Tabii bir de emniyet müdürünün orada olduğunu ve seni beklediğini biliyorum."

"Yeni verdiğiniz dava ne olacak?"

"Şimdilik bir kenarda dursun. Şu anda bununla ilgilenmeni istiyorum, ama ilk fırsatta tekrar o davaya bakarsın."

Teğmen elindeki kâğıt parçasını işaret etti.

"Öncelik bunda."

"Bundan emin misiniz teğmen?"

"Tabii ki eminim. Müdür doğrudan beni aradı seni de arayacakmış. Chu'ya haber ver de bir an evvel yola koyulun."

3

Şehir merkezinden uzaklaşıp 101 Numaralı Otoyol'da giderlerken Chu, Bosch'u tam da beklediği gibi soru yağmuruna tutmaya başlamıştı. Yaklaşık iki yıldır ortaktılar ve Bosch, Chu'nun güvensizliğinin belirtisi olan sorulara, yorumlara ve gözlemlere maruz kalmaya çoktan alışmıştı. Ortağı gerçekte başka bir konuda endişe yaşarken bambaşka bir konudan söz ederdi genellikle. Bosch bazen ona anlayışla yaklaşır ve ne öğrenmek istiyorsa anlatır, bazen de genç ortağıyla işkence çektirircesine oynar onu kafaya alırdı.

"Harry neler oluyor? Daha bu sabah bir dava aldık şimdi de başka birini mi veriyorlar?"

"Los Angeles Polisi yarı askeri bir organizasyondur Chu. Yani daha üst rütbeli birisi sana bir şey yapmanı söylediğinde yaparsın. Emir müdürden gelmiş, biz de emre uyuyoruz. Olan bu... Kapanmamış dosyaya elbette geri döneceğiz, ama şimdi elimizde güncel bir olay var ve öncelik onun."

"Saçma sapan politik oyunlar..."

"Şovenizm."

"Neden söz ediyorsun?"

"Polislik ve politikanın kesişme noktası... Belediye Meclis Üyesi Irvin Irving'in oğlunun ölümünü soruşturuyoruz. Irving'i biliyorsun değil mi?"

"Evet çalışmaya başladığımda müdür yardımcısıydı sonra istifa edip politikaya atıldı."

"Eh, isteyerek istifa ettiği pek söylenemez. Teşkilattan ayrılmaya zorlanınca meclis üyeliğine adaylığını koydu ve seçildi; böylece teşkilattan intikamını alabilecekti. Gayet basit; adam tek bir şey için yaşıyor o da Los Angeles Polisi'ni köşeye sıkıştırmak... O günlerde özellikle benden hoşlanmadığını da biliyorsundur. Bazı konularda kendisiyle fikir ayrılığı yaşadığımızı söyleyebilirim."

"Öyleyse neden oğlunun davasına senin bakmanı istesin?"

"Bunu yakında öğreneceğiz."

"Teğmen davayla ilgili olarak sana ne anlattı? İntihar mıymış?"

"Bana hiçbir şey söylemedi, sadece adresi verdi."

Bosch davayla ilgili bildiği hiçbir şeyi açık etmemeye karar vermişti. Böyle davranmadığı takdirde emniyet müdürlüğünde bir kaynağı bulunduğu ortaya çıkardı. Bildiklerini henüz Chu'yla paylaşmak istemiyordu, zaten ortağının Kiz'le ayda bir yemek yediğinden de haberi yoktu.

"Tüm bunlar kulağa çok garip geliyor."

Bosch'un telefonu çaldı. Ekrana bakınca arayanın numarasının görünmediğini fark etti, ama yine de cevap verdi. Arayan emniyet müdürüydü. Bosch onu yıllardır tanıyordu, hatta birkaç olayda beraber çalışmışlardı. Adam Soygun-Cinayet Masası'nda görev yaptığı uzun yıllar da dahil olmak üzere, dedektif ve yönetici kimliğiyle basamakları birer birer tırmanmıştı ve birkaç yıldır müdürdü.

"Harry, ben Marty. Neredesin?"

"101'deyiz. Haber alır almaz yola çıktık."

"Medya olayı haber yapmadan önce ki, bu fazla sürmeyecektir, şunu özellikle belirtmek istiyorum; mümkün olduğunca ses çıkarmamaya çalışacağız. Kurbanın Meclis Üyesi Irving'in

oğlu olduğunu muhakkak öğrenmişsindir. Meclis üyesi davaya senin bakmanda ısrar etti."

"Neden?"

"Nedenini bana söylemedi. İkinizin geçmişte bazı şeyler yaşadığınızı biliyorum."

"Evet, hem de pek hoş olmayan şeyler... Olay hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?"

"Söyleyecek pek fazla bir şey yok aslında."

Müdür Rider'ın anlattıklarına birkaç ayrıntı ekleyip olayı özetledi.

"Olay yerinde Hollywood'dan kimler var?"

"Glanville ve Solomon."

Bosch bu iki dedektife özel ekipten ve daha önceki davalardan aşinaydı. Her ikisi de iri vücutları ve büyük egolarıyla tanınır, Küfe ve Fıçı olan takma adlarından hiç şikâyet etmez, giyimlerine özen gösterir, serçeparmaklarına iri yüzükler takarlardı. Ve Bosch'un bildiği kadarıyla işinin ehli dedektiflerdi. Soruşturmayı intihar olarak kapatacaklarsa adamların muhtemelen haklı sebepleri olmalıydı.

Müdür, "Senin emrinde çalışacaklar," dedi. "Onlarla bizzat konuştum."

"Tamam efendim."

"Harry elinden geleni yapmanı istiyorum. Geçmişte neler yaşandığı umurumda değil. Bunu bir kenara koy. Meclis üyesinin sağda solda dolaşıp bu işin altından kalkamadığımızı söylemesini istemeyiz."

"Anlaşıldı."

Bosch, müdüre başka ne soracağını düşünürken bir an sessizlik yaşandı.

"Meclis üyesi şimdi nerede?"

"Lobiye indirdik."

"Odaya girdi mi?"

"Girmekte çok ısrar etti. Hiçbir şeye dokunmadan etrafa şöyle bir bakmasına izin verdim, sonra onu dışarıya çıkardık."

"Bunu yapmayacaktınız Marty."

Bosch, emniyet müdürüne yanlış bir şey yaptığını söylemekle riske girdiğinin farkındaydı. Bir zamanlar birlikte dirsek çürütmüş olmaları hiçbir şey ifade etmiyordu.

Bosch, "Sanırım başka seçeneğiniz yoktu," diye ekledi.

"Mümkün olduğunca çabuk buraya gel ve beni gelişmelerden haberdar et. Bana doğrudan ulaşamazsan, aracı olarak Teğmen Rider'ı kullanabilirsin."

Ancak müdür telefon numarasını Bosch'a vermedi; bu Bosch için gayet net bir mesajdı. Eski dostu olan müdürle artık doğrudan görüşmeyecekti. Net olmayan şeyse, müdürün soruşturmayla ilgili olarak Bosch'tan ne yapmasını istediğiydi.

Bosch eski günleri bir kenara bıraktığı mesajını verebilmek için resmi bir dille, "Müdürüm," dedi. "Olay bir intiharsa intihar olarak açıklarım. Eğer başka bir şey istiyorsanız başka birini bulun."

"Sorun değil Harry. Herkes eteğindeki taşı döksün bakalım. Neyse odur..."

"Bundan emin misiniz? Irving'in istediği bu mu?"

"Ben bunu istiyorum."

"Anladım."

"Bu arada Duvall sana TETP ile ilgili haberi verdi mi?"

"Evet verdi."

"Adamları beş yıl için zorladım ama komisyonda dosyandaki bazı konulardan dolayı rahatsız olan birkaç kişi vardı. Elimizden geleni yaptık Harry."

"Yine de sağ olun."

"Güzel."

Müdür telefonu kapattı. Bosch telefonu daha cebine koymamıştı ki, Chu neler konuştuklarını sormaya başladı. Harry arabayı otoyoldan Sunset Bulvarı çıkışına sürüp batıya doğru yönelirken ona aralarında geçen konuşmayı nakletti.

Chu, müdürün açtığı telefonu fırsat bilerek bütün sabah kendisini rahatsız eden şeyin ne olduğunu öğrenmek üzere birkaç soru sordu.

"Ya teğmen?" dedi. "Neler olduğunu bana anlatmayacak mısın?"

Bosch aptalı oynamaya karar verdi.

"Teğmene ne olmuş?"

"Bana aptal numarası yapma Harry. Sabah seni bürosunda alıkoyduğunda neler söyledi? Beni birimden atmak istiyor değil mi? Zaten benim de kanım hiç ısınmamıştı ona."

Bosch kendini tutamadı. Ortağı bardağın hep yarısı boş tarafını görürdü ve onu sinirlendirmek üzere yakaladığı bu fırsatı elinden kaçırmayacaktı.

"Bana birimde yatay geçiş yapmanı istediğini söyledi, yine Cinayet Masası'nda kalacakmışsın. Güney Büro'da eleman ihtiyacı varmış, onlarla eleman değişimi konusunda konuşuyormuş."

"Tanrım, olamaz!"

Chu, Pasadena'ya daha yeni taşınmıştı, her gün Güney Büro'ya gidip gelmek onun için tam bir kâbus olacaktı.

"Peki, sen ona ne dedin?" diye ısrarla sordu. "Benden yana tavır aldın mı?"

"Güney güzel bir iş dostum. Ona iki yıl içinde ortama alışacağını söyledim. Başka bir yer olsa bu süre beş yıla kadar uzardı tabii."

"Harry!"

Bosch gülmeye başladı, biraz olsun gevşemişti. Irving'le kısa bir süre sonra karşı karşıya gelecekti ve üstünde bunun

ağırlığı vardı. Fazla bir zamanı olmamasına rağmen ona karşı nasıl bir tavır alacağına hâlâ karar verememişti.

İyice çileden çıkan Chu, "Benimle kafa mı buluyorsun sen?" diye bağırdı.

"Evet, seninle kafa buluyorum Chu. Şimdi sakinleş bakalım. Teğmen bana TETP ile ilgili gelişmeyi aktardı. Bana üç yıl üç ay daha katlanmak zorundasın tamam mı?"

"Oh... Eee, bu iyi bir şey, değil mi?"

"Evet iyi bir şey."

Chu TETP gibi şeyleri dert etmeyecek kadar gençti. Bosch neredeyse on yıl kadar önce düşüncesizce aldığı bir karar doğrultusunda emekliye ayrılmış ve emekli maaşı almaya başlamıştı, aradan iki yıl geçtikten sonra TETP çatısı altında teşkilata dönmüştü; TETP, tecrübeli dedektifleri bölümde tutmak ve onlara en iyi yaptıkları işi yapma fırsatı tanımak amacıyla tasarlanmış bir programdı. Bosch'un en iyi bildiği işse cinayet masasında çalışmaktı, o da emniyetle yedi yıllık yeni bir anlaşma yapmıştı. Ancak, bu programın özellikle şehir merkezindeki Hırsızlık-Cinayet Masası'ndaki itibarlı bazı görevlere atanma umudu besleyen bölüm dedektifleri için pek de hayırlı olduğu söylenemezdi.

Bölüm prensipleri gereği TETP'nin üç ila beş yıl arasında uzatılmasına izin veriliyordu. Bundan sonra emeklilik kesinleşmiş demekti. Bosch bir yıl kadar önce ikinci anlaşmasını imzalamış, bölümdeki bürokrasinin işleyiş şekli nedeniyle teğmenden sonuca dair haberi ilk TETP anlaşmasının bitim tarihinden çok sonra almış ve neredeyse bir yıl kadar beklemişti. Polis komisyonunun çalışma süresini uzatmaması halinde bölümden azledileceğini bildiğinden, bu süre içerisinde endişeli günler geçirmişti. Sonunda bu haberi almak güzeldi tabii, ama şimdi de rozetini belli bir süre daha taşıyacağını ve bunun ötesinin mümkün olmadığını biliyordu; yani iyi haberi buruk bir biçim-

de almıştı. Komisyondan resmi tebliğ geldiğinde, tebligatta polis olarak son gününün hangi gün olacağı kesin biçimde belirtiliyor olacaktı; Bosch bunu düşünmekten kendini alamıyordu. Geleceği sınırlanmıştı. Belki kendisi de bardağın yarısını boş görmeye başlamıştı.

Chu'nun soru yağmuru dinmişti ve Harry TETP'yi aklından silmeye gayret ediyor, arabayı batıya doğru sürerken Irvin Irving'le ilgili ne yapacağını düşünmeye çalışıyordu. Meclis üyesi kırk yıldan fazla bir süre teşkilatta çalışmış ama en yükseğe tırmanmayı başaramamıştı. Kendine çeki düzen verme ve müdürlüğe hazırlanmakla geçen bir kariyerin ardından, politik bir hamleyle müdür olma şansı elinden alınmış, birkaç yıl sonra Bosch'un da yardımıyla emniyetten ayrılması sağlanmıştı. Kendisini aşağılanmış hisseden Irving, belediye meclisi üyeliğine adaylığını koyup seçimi kazanmış ve yıllar boyu bir yere gelmek için didindiği polis teşkilatından intikam almayı tek hedefi haline getirmişti. Polis memurlarının maaşına ve müdürlüğün bütçesine yapılacak zam önerisine karşı oy kullanacak kadar da ileriye gitmişti. Polis memurlarına ait yolsuzluk ya da kanun ihlalleri şüphesinin bulunduğu her olayda bağımsız görüşü alınmak üzere çağrılan ilk kişi o oluyordu. Ancak Irving en keskin hamleyi geçen yıl yapmış ve masrafları azaltmak bahanesiyle, emniyet bütçesinden yüz milyon dolarlık fazla mesai ödeneğini tırpanlamıştı. Bu en tepeden en aşağıya kadar tüm memurların canını acıtan bir hamle olmuştu.

Bosch'un şimdiki müdürünün Irving'le bir çeşit anlaşma yaptığından hiç şüphesi yoktu. Karşılıklı olarak birtakım tavizler verilmiş olmalıydı; Bosch bir değiştokuşun ardından bu göreve atanmıştı. Harry politik anlamda kendisini kesinlikle kurnaz biri olarak görmese de, kısa bir süre sonra neler olduğunu öğreneceğinden emindi.

4

Sunset Strip'in doğu tarafına kurulmuş olan Şato Marmont, Hollywood Tepeleri'ni karşıdan gören ve yıllardır film yıldızları, yazarlar, ünlü müzisyenler ve bu tip insanların yakın çevresini ağırlayan sembolleşmiş bir yapıydı. Bosch soruşturma yürütürken tanık ve zanlıların peşinde koşarken kariyeri boyunca birçok kez otel olarak kullanılan bu yerde bulunmuştu. Otelin ışık saçan lobisini, çitle çevrili bahçesini ve ferah odalarının genel planını çok iyi biliyordu. Diğer oteller müşterilerine göz alıcı bir konfor ve kişisel hizmet sunarlarken Şato, Avrupa cazibesi sunar, kişisel hizmetlerden uzak dururdu. Birçok otelin müşterilere açık her yerde gizli veya gizli olmayan güvenlik kameraları varken Şato'da bu sayı minimumda tutulmuştu. Şato sahil şeridindeki otellerin hiçbirinin sunamadığı bir şey sunardı; o da mahremiyet, kişisel gizlilik. Duvarlarının ve yüksek çitlerinin gerisinde kimsenin kimseye karışmadığı, rahat bırakılmak istenilen insanların rahat bırakıldığı bir dünya vardı. Bu, işler ters gidinceye ya da özel tutumlar geneli ilgilendiren hale gelince kadar devam ederdi.

Otel Laurel Kanyon Bulvarı'nı hemen geçtikten sonra, Sunset boyunca sıralanmış çok sayıda bilbordun arkasında yükseliyordu. Otelin Sunset Strip standartlarına göre oldukça sade olan

neon tabelası akşamları kendini zar zor belli eder, tabelanın ışıklarının söndürüldüğü gündüzleri ise oteli fark etmek daha da zorlaşırdı. Otel teknik olarak Marmont Yolu üzerinde sayılırdı; bu Sunset'ten ayrılan ve otelin etrafından dolanıp tepelere kadar uzanan bir bölgeydi. Bosch otele yaklaşırlarken Marmont Yolu'nun barikatlarla geçici olarak kapatıldığını gördü. Otelin önündeki çit boyunca park etmiş iki devriye arabası ve iki televizyon minibüsü vardı. Bu ona olay yerinin batı tarafında veya otelin arka bölümünde olduğunu söylüyordu. Arabasını siyah beyaz devriye arabalarından birinin arkasına çekti.

Chu, "Akbabalar gelmiş bile," derken başıyla canlı yayın aracını işaret etti.

Bu kasabada sır saklamak imkânsızdı özellikle de böyle bir sırrı... Haberi çevredeki evlerden birinde oturan bir komşu, bir otel misafiri ya da devriye gezen bir memur vermiş olabilirdi. Ya da sarışın televizyon muhabirini etkilemeye çalışan bir adli tıp görevlisi... Burada haber hızlı yayılırdı.

Arabadan inip barikatlara yaklaştılar. Bosch kimse duymadan konuşabilmek için üniformalı memurlardan birine kameralardan uzaklaşmasını işaret etti.

Bosch, "Nerede?" diye sordu.

Polis en az on yıllık tecrübeye sahipmiş gibi görünüyordu. Gömleğinin üzerinde adının RAMPONE olduğu yazılı bir etiket vardı.

"İki olay yerimiz var," dedi. "Hemen arkaya dolaşınca yan tarafta 'yassıyı' göreceksiniz. Bir de adamın kullandığı oda var... En üst katta, yetmiş dokuz numara."

Polis memurlarının işleri gereği karşılaştıkları dehşet dolu görüntüleri duygudan yoksun, insanlıktan uzak bir biçimde ifade etmeleri alışılmış bir şeydi. Polisler yüksek yerlerden atlayıp yere çakılmış olanlara "yassı" derlerdi.

Bosch telsizini arabada bıraktığını fark ederek Rampone'un omzundaki mikrofona işaret etti.

"Glanville ve Solomon'un nerede olduklarını sor."

Rampone omzundaki mikrofondan ve olay yerine ilk gelen soruşturma ekibinin yetmiş dokuz numaralı odada olduğunu öğrendi.

"Tamam, onlara bir yere ayrılmamalarını söyle. Aşağıdaki olay yerini kontrol ettikten sonra odaya çıkacağız."

Bosch arabasına geri döndü, şarjda duran telsizi alarak Chu'yla birlikte barikatın çevresinden dolaşıp kaldırıma çıktı.

Chu, "Harry, odaya çıkıp o adamlarla konuşmamı ister misin?" diye sordu.

"Hayır, işe her zaman cesetle başlanır sonra diğer yerlere bakılır... Daima..."

Chu ortada olay yeri diye bir şeyin olmadığı kapatılmamış davalar üzerinde yani raporlarla çalışmaya alışkındı. Diğer yandan ceset görmeye dayanamamak gibi bir sorunu da vardı. Kapatılmamış Davalar ekibi için tercih edilmesinin sebebi de buydu; ne cesetlerle, ne olay yeriyle, ne de otopsiyle uğraşmak durumunda kalıyordu. Ancak bu kez işler farklı olacaktı.

Marmont Yolu dik ve dar bir yoldu. Olay yerine otelin kuzeybatı köşesinden vardılar. Adli tıp ekibi, televizyon helikopterlerinin çekim yapması ve otelin arkasındaki tepelerde bulunan evlerin balkonlarından görünmesini engellemek için olay yerinin üzerine tente germişti.

Bosch tentenin altına girmeden önce başını otelin yan tarafına doğru çevirince en üst kattaki odanın balkonundan eğilmiş aşağıya bakmakta olan takım elbiseli bir adam gördü; adamın Glanville veya Solomon olduğunu tahmin etti.

Bosch tentenin altına girince adli tıp görevlileri şüpheli ölümleri araştıran memurlar ve polis fotoğrafçılarından oluşan kalabalığın hummalı bir çalışma içinde olduklarını gördü. Tüm

bunların ortasında, Bosch'un yıllardan beri tanıdığı Gabriel Van Atta duruyordu. Van Atta yirmi beş yıl boyunca Los Angeles Polis Teşkilatı'nda olay yeri görevlisi ve yönetici olarak çalışmış, daha sonra emekliye ayrılıp adli tıp ekibinde iş bulmuştu. Şimdi hem aylık bir geliri, hem de emekli maaşı vardı ve hâlâ olay yerlerinde görev yapıyordu. Bosch bu durumu bir avantaj olarak gördü; Van Atta'nın ketum davranmayacağını biliyordu adam ne düşünüyorsa onu açıkça söyleyecekti.

Bosch ve Chu tentenin altındaydılar, ama olay yerini çevreleyen çizginin tam sınırında duruyorlardı. Olay yeri o an görevlilere aitti. Bosch cesedin yerle temas ettiği noktadan uzaklaştırıldığını ve olay yerine gelmekte oldukça geç kaldıklarını söyleyebilirdi. Ceset kısa bir süre sonra kaldırılacak ve adli tıp bürosuna gönderilecekti. Bu durum Bosch'u rahatsız ediyordu, ama yapacağı bir şey yoktu; olay yerine geç gelmenin bedelini ödüyordu.

Yedi kat yükseklikten aşağıya çakılmanın dehşet verici görüntüsü bütün çıplaklığıyla gözler önündeydi. Bosch manzara karşısında ortağının midesinin bulandığını hissedebiliyordu. Harry onu biraz rahatlatmaya karar verdi.

"Bak ne diyeceğim, bununla ben meşgul olur, sonra seni yukarıda bulurum."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Ama otopsiden kaçmayacaksın."

"Anlaştık Harry."

İki ortağın konuşması Van Atta'nın dikkatini çekmişti.

"Harry B.," dedi. "Ben senin hâlâ kapanmamış davalar üzerinde çalıştığını sanıyordum."

"Bu özel bir durum Gabe. İçeri girmemin bir sakıncası var mı?"

Bosch cesede yaklaşmayı kast etmişti; Van Atta eliyle gelmesini işaret etti. Chu başını eğip tentenin altından çıkarken Bosch galoş kutusundan galoş alıp ayağına giydi, sonra eline ameliyat eldivenlerini geçirdi, kaldırımın üzerindeki pıhtılaşmış kanın çevresinden dolaşmaya özen göstererek yürüdü ve George Thomas Irving'den geriye kalanların hemen yanına çömeldi.

Ölüm insanın sadece itibarını değil her şeyini alıp götürüyordu. George'un çıplak ve parçalanmış cesedi her yönden önlerindeki manzarayı işlerinin bir parçası olarak gören görevliler tarafından çevrilmişti. Adamın bedeni parçalanmış kemikler, organlar ve kan damarlarından oluşan yırtık bir cilt torbası haline gelmişti; kanı, doğal her türlü vücut açıklığından dışarıya fışkırmış, kaldırıma çarpmasıyla birlikte vücudunda doğal olmayan başka delik ve yarıklar da meydana gelmişti. Paramparça olan kafatası, lunaparktaki aynalara yansıyan görüntülerdeki gibi başını ve yüzünü iğrenç bir biçimde deforme etmişti. Sol gözü göz çukurundan çıkmış ve gevşek bir biçimde yanağında asılı kalmıştı; göğsü çarpmanın etkisiyle ezilmiş, kırılmış bazı kaburga kemikleri ve köprücük kemiği etini yırtıp dışarıya fırlamıştı.

Bosch olağandışı bir şeyler görebilmek umuduyla gözünü kırpmadan cesedi dikkatlice inceledi. İğne izleri için kollarına baktı, yabancı bir artık madde bulma ihtimaline karşılık tırnaklarını dikkatle araştırdı.

"Olay yerine geç geldim," dedi. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Adamın yüzükoyun düştüğünü düşünüyorum ki bu, intihar için bile olağandışı sayılır," dedi Van Atta. "Ayrıca şuraya dikkatini çekmek isterim."

Van Atta kurbanın kan gölünün içinde kalmış sağ ve sol koluna işaret etti.

"Her iki kolunun tüm kemikleri kırılmış Harry; paramparça olmuş demek daha doğru. Ama cilt hiçbir şekilde yırtılmamış, görünürde yarılma, kopma diye nitelendirilebilecek hiçbir şey yok."

"Yani?"

"Bu olağanüstü iki şeye işaret ediyor. Birincisi, adam yere yüzüstü çakılmak konusunda kararlıymış ve yere düşerken ellerini bile açmamış. Açsaydı yarılma, kopma olurdu, ama yok."

"İkincisi?"

"Yere düşerken kollarını açmamış olması, o sırada kendinde olmadığını gösteriyor."

"Yani adam aşağıya atılmış..."

"Evet ya da daha büyük bir olasılıkla düşmüş. Daha sağlıklı bir sonuca varmak için birkaç örnekleme yapmamız gerekecek ama göründüğü kadarıyla doğrudan yere çakılmış. Dediğin gibi itilmiş ya da aşağıya atılmış olsaydı binadan birkaç metre daha uzağa düşerdi diye düşünüyorum."

"Anladım. Peki ya ölüm zamanı?"

"Karaciğerin ısısını ölçüp bir hesaplama yaptık. Bu resmi bir sonuç değil, bilirsin, ama dörtle beş arasında olduğunu düşünüyoruz."

"Yani ceset, birileri onu görmeden önce bir saat ya da daha fazla kaldırımda kalmış."

"Olabilir. Otopsi yaptıktan sonra ölüm zamanıyla ilgili olarak daha net bir şey söyleyebileceğiz. Şimdi cesedi kaldırabilir miyiz?"

"Bana verebileceğin başka bir bilgi yoksa evet, onu götürebilirsiniz."

Bosch birkaç dakika sonra otelin garaj yolunun girişine doğru yürümeye başlamıştı. Parke taşlı yolun üstünde rölantide çalışmakta olan resmi plakalı, siyah bir Lincoln vardı. Bu Belediye Meclis Üyesi Irving'in arabasıydı. Arabanın yanından

geçerken direksiyonda genç bir şoförün, yolcu koltuğundaysa biraz daha yaşlıca, takım elbiseli birinin oturduğunu gördü. Arka koltuk boş gibi görünüyordu, ama mat cam yüzünden kesin bir şey söylemek zordu.

Bosch basamakları tırmanıp resepsiyon ve lobinin bulunduğu yere yürüdü.

Şato'da kalan müşterilerin çoğu gece kuşuydu. Lobide, cep telefonunu kulağına yapıştırmış halde tek başına oturmakta olan Irving dışında kimse görünmüyordu. Irving, Bosch'un geldiğini görünce konuşmasını hemen bitirdi ve tam karşısındaki koltuğu işaret etti. Harry ayakta durmayı tercih ederdi ama bu, konuşmayı yönlendirmesi gereken anlardan biriydi. Koltuğa otururken arka cebinden not defterini çıkardı.

Irving, "Dedektif Bosch," dedi. "Geldiğin için sağ ol."

"Başka seçeneğim yoktu."

"Sanırım öyle."

"Öncelikle sana başsağlığı diliyorum sonra da bu davada neden beni istediğini öğrenmek istiyorum."

Irving başını sallayarak lobinin uzun pencerelerinden dışarıya şöyle bir baktı. Palmiye ağaçlarının, şemsiyelerin ve açık hava ısıtıcılarının altında bir dış mekân restoranı vardı. Burası da çalışanlar dışında boştu.

Irving, "Buralarda öğle olana dek kimse yataktan kalkmıyor anlaşılan," dedi.

Bosch karşılık vermedi, sorusunun cevaplanmasını bekliyordu. Irving'in daima tıraşlı ve başını sıfır numaraya vurdurmuş hali onun ayırt edici fiziksel özelliklerinden biriydi. Bu görüntü moda olmadan çok önce Irving'in simgesi haline gelmişti. Geçmişte Irving'in bölümünde Bay Temiz olarak tanınmasının bir nedeni de politik ve sosyal karmaşayı temizlemek, bürokrasiyi ortadan kaldırmak üzere iş başına getirilmiş olmasının yanı sıra bu görüntüsüydü.

Ama Irving şimdi rafta kalmış mal gibi görünüyordu. Cildi grileşmiş ve sarkmıştı, gerçek yaşından daha yaşlı bir görüntüsü vardı.

"En büyük acının evlat acısı olduğunu söylerlerdi hep," dedi Irving. "Şimdi bunun ne kadar doğru olduğunu görüyorum. Yaşı veya ölüm şekli ne olursa olsun böyle bir şey asla başına gelmemeli diye düşünüyor insan."

Bosch'un buna verebileceği bir karşılık yoktu. Meclis üyesiyle tartışmaya girmenin anlamsızlığını bilecek kadar çok sayıda çocuğunu kaybetmiş ebeveynle bir arada olmuştu. Irving başını öne eğmiş, gözlerini önündeki halının süslü desenlerine dikmişti.

"Elli yıldan fazladır öyle veya böyle bu şehre hizmet verdim," diye devam etti. "Ve şimdi bu şehirde güvenebileceğin tek bir kişi bile yok ve geçmişte yok etmeye çalıştığım bir adamın bana yardım etmesini umuyorum. Neden peki? Bunu bile tam olarak bildiğimden emin değilim. Sanırım aramızdaki çatışmanın bile doğru, dürüst bir tarafı vardı. Bu senin için de geçerliydi. Seni ve yöntemlerini sevmezdim ama sana saygı duyardım."

Irving şimdi başını kaldırmış Bosch'a bakıyordu.

"Bana oğlumun başına ne geldiğini söylemeni istiyorum Dedektif Bosch. Gerçeği öğrenmek istiyorum ve senin bana gerçeği söyleyeceğine inanıyorum."

"Acı da olsa, öyle mi?"

"Acı da olsa."

Bosch başını salladı.

"Bunu yapabilirim."

Ayağa kalkmaya hazırlanıyordu ki, Irving'in devam ettiğini görünce vazgeçti.

"Bir keresinde, herkes önemlidir veya hiç kimse önemli değildir demiştin. Bunu hatırlıyorum. İşte şimdi bu anlayış bir

anlamda sınanmış olacak. Düşmanının oğlu senin için önemli midir? Onun için elinden geleni yapar mısın? Onun için acımasız olur musun?"

Bosch gözlerini dikmiş ona bakıyordu. *Herkes önemlidir veya hiç kimse önemli değildir.* Bu, onun bir insan olarak benimsediği, ama asla dile getirmediği ve uymaya çalıştığı bir kuraldı, ama daha önce Irving'e söylemediğine de emindi.

"Ne zaman?"

"Anlamadım?"

"Bunu sana ne zaman söyledim?"

Yanlış bir şey söylediğini fark eden Irving omuzlarını silkerek aklı karışmış yaşlı adam pozlarına girdi ama gözleri keskindi.

"Doğrusunu istersen hatırlamıyorum. Bu senin hakkında bildiğim bir şey sadece."

Bosch ayağa kalktı.

"Oğluna ne olduğunu bulacağım. Burada ne işi olduğuna dair bana söyleyebileceğin bir şey var mı?"

"Hayır yok."

"Olanları nasıl öğrendin?"

"Emniyet müdürü aradı. Hemen geldim, ama onu görmeme izin vermediler."

"Doğrusunu yapmışlar. Bir ailesi var mıydı? Yani senin dışında demek istiyorum."

"Bir karısı ve oğlu var... Çocuk şehir dışında üniversitede okuyor. Deborah'la telefonda konuştum, ona haberi verdim."

"Onunla bir daha konuşursan kendisini görmeye geleceğimi söyle."

"Olur."

"Oğlun hayatını nasıl kazanıyordu?"

"Kurumsal ilişkilerde uzman bir avukattı."

Bosch, Irving'in biraz daha bilgi vermesini bekledi, ama anlaşılan söyleyecekleri bundan ibaretti.

"Kurumsal ilişkiler mi? Bu ne anlama geliyor?"

"Anlamı iş bitiricilik... İnsanlar bu şehirde bir iş bitirmek istediklerinde ona gelirlerdi. Oğlum bu şehir için çalıştı. Önce polis, sonra savcı olarak..."

"Peki, bir bürosu var mıydı?"

"Şehir merkezinde ufak bir yeri vardı, ama işlerini genellikle cep telefonundan hallederdi. Çalışma yöntemi böyleydi."

"Şirketinin adı neydi?"

"Bir hukuk şirketiydi. Irving ve Ortakları... Tabii ortağı falan yoktu aslında. Tek kişilik bir şirketti."

Bosch bu konuyu daha detaylı olarak ele alması gerekeceğini biliyordu, ama meclis üyesinin verdiği cevapları süzebilmek için yeterli bilgiye sahip olmadığı o anda onunla ağız dalaşına girmenin faydası yoktu.

"Haberleşeceğiz," dedi.

Irving elini kaldırdı, iki parmağının arasında bir kart duruyordu.

"Bu benim özel numaram. Akşam olmadan önce senden haber almayı bekliyorum."

Yoksa fazla mesai bütçesinden bir on milyonluk kesinti daha mı yaparsın? Bosch bundan hoşlanmamıştı, ama kartı alıp asansöre doğru hareketlendi.

Yedinci kata çıkarken Irving'le arasında geçen yapmacık sohbeti düşündü. Onu en çok rahatsız eden şey, Irving'in benimsediği o kuralı biliyor olmasıydı. Aslında bu bilgiye nasıl sahip olduğuna dair oldukça iyi bir fikri vardı Harry'nin; ancak bu daha sonra ilgilenmesi gereken bir şeydi.

5

Otelin üst katları "L" şeklindeydi. Bosch yedinci katta asansörden inip sola doğru yürüdü, köşeyi dönüp koridorun sonundaki 79 numaralı odaya yöneldi. Kapıda üniformalı bir polis memuru bekliyordu. O an aklına bir şey geldi ve eli telefonuna gitti. Kiz Rider'ı aradı, telefon ilk çalışında açıldı.

"Hayatını nasıl kazandığını biliyor muydun?" diye sordu.

Kiz, "Harry, kimden söz ediyorsun?" diye karşılık verdi.

"Kim olacak George Irving'den tabii. Onun iş bitiren tiplerden olduğunu biliyor muydun?"

"Lobici olduğunu duymuştum."

"Avukat bir lobici. Dinle, amirden rica et ve ben oraya gelene kadar Irving'in bürosunun kapısına bir polis dikmesini sağla, kimse girip çıkmasın."

"Sorun değil. Olayın lobici olarak yaptığı bir işle ilgisi mi var?"

"Bunu asla bilemezsin. Kapıda bir polis olursa kendimi daha iyi hissedeceğim sadece."

"Tamamdır Harry."

"Seni daha sonra ararım."

Bosch telefonunu cebine koyup 79 numaralı odanın önündeki görevli polise yaklaştı. Adamın klasörüne imza atıp giriş

saatini not ettikten sonra içeriye girdi. Balkona ve batı cephesine açılan çift kanatlı kapının bulunduğu oturma odasına doğru yürüdü. Rüzgâr perdeleri dalgalandırıyordu; Bosch Chu'nun balkonda olduğunu gördü, ortağı aşağıya bakıyordu.

Solomon ve Granville, Küfe ve Fıçı odada ayakta dikilmişlerdi ve pek de mutlu görünmüyorlardı. Jerry Solomon, Bosch'u görünce *ne haber,* dercesine elini uzattı. Aslında bu, Bosch'un da fark ettiği gibi daha çok *sen de nereden çıktın,* gibilerinden bir hareketti.

Bosch, "Ne söyleyebilirim ki?" dedi. "Politik durumlar... Bizler emir kuluyuz."

"Biz bir şey bulamadık, sen de bulamayacaksın. Haklıymışız, adam intihar etmiş?"

"Ben de amire ve meclis üyesine aynı şeyi söyledim, ama gördüğünüz gibi buradayım işte."

Şimdi de Bosch, *ne yapabilirim ki,* dercesine ellerini iki yana açmıştı.

"Eee, şikâyet edip dolanacak mısınız, yoksa neler bulduğunuzu bana anlatmak niyetinde misiniz?"

Solomon kendisinden yaşça daha küçük olan Glanville'e başıyla işaret edince, Glanville arka cebinden not defterini çıkardı, birkaç sayfa çevirdikten sonra olayı anlatmaya başladı. Bu sırada adamı dinlemek üzere Chu balkondan odaya girdi.

"Dün gece saat sekiz kırk beşte kendisini George Irving olarak tanıtan bir adam resepsiyonu arıyor, yolda olduğunu ve o akşam için otelde bir oda ayırtmak istediğini söylüyor. Adam özellikle üst katta balkonu olan bir oda istiyor. Ona birkaç seçenek sunuyorlar, o da özellikle 79 numaralı odayı istiyor, rezervasyonu kesinleştirmek için American Express kartının numarasını veriyor. Kart şu anda odadaki kasada, cüzdanında..."

Glanville, Bosch'un solundaki koridoru işaret etti. Harry koridorun sonunda aralık bir kapı ve bir yatak gördü.

Glanville, "Adam dokuz kırkta otele geliyor," diye devam etti. "Arabasını garaja çekip park görevlilerine bırakıyor, American Express kartını kullanıp kayıt fişini aldıktan sonra odasına çıkıyor. Ondan sonra bir daha kendisini gören olmuyor."

"Ta ki birileri onu aşağıdaki kaldırımda bulana dek," dedi Solomon.

Bosch, "Cesedi ne zaman bulmuşlar?" diye sordu.

"Beş ellide mutfak çalışanlarından biri ihbar etmiş. Adam kart basma aletinin bulunduğu arka girişe giderken görmüş cesedi. Önce devriye gelmiş, kimlik belirleme çalışmasının ardından da bize haber verdiler."

Bosch başını sallayıp çevresine bakındı. Balkon kapısının yanında bir yazı masası duruyordu.

"Herhangi bir not yok muydu?"

"Hayır, biz öyle bir şey görmedik."

Bosch yerde dijital bir saatin durduğunu fark etti; saatin fişi masanın yanındaki duvarın prizine takılıydı.

"Saati bu halde mi buldunuz? Masanın üstünde olması gerekmez miydi?"

Solomon, "Orada bulduk," dedi. "Nerde durması gerektiğini bilmiyoruz."

Bosch cebinden iki temiz ameliyat eldiveni çıkardı, eldivenleri giyerken bir iki adım atıp saatin yanına çömeldi. Yerden alıp dikkatle incelediği saatin iPod veya iPhone'a uyumlu bir yuvası vardı.

"Irving'in ne tür bir telefonu olduğunu biliyor muyuz?"

"Evet, iPhone," dedi Glanville. "Yatak odasındaki kasanın içinde duruyor."

Bosch saatin alarmını kontrol etti. Kapatılmıştı. En son kaça kurulduğunu anlamak için ayar düğmesine basınca kırmızı rakamlar değişti. Alarm en son sabah dörtte çalması için kurulmuştu.

Bosch saati yere bırakıp ayağa kalkarken dizinin acıdığını hissetti. Odayı arkasında bırakarak çift kapılardan balkona çıktı. Burada küçük bir masayla iki iskemle duruyordu. İskemlelerden birinin üstüne beyaz havlu kumaştan bir bornoz bırakılmıştı. Bosch balkonun kenarına gelerek aşağıya baktı. Gözüne çarpan ilk şey korkuluğun ancak kalça hizasına geldiğiydi. Korkuluğun alçak olduğunu düşündü; Irving'in boyunun uzunluğunu bilmiyordu, ama adamın aşağıya kazara düşmüş olabileceğine dair bir olasılığı göz önüne almak zorundaymış gibi hissediyor, adamın otele bunun için gelip gelmediğini merak ediyordu. Kimse ailesinde intihar etmiş birinin olmasını istemezdi; alçak bir balkon korkuluğundan kazara düşmek çok daha kabul edilebilir bir şeydi.

Bosch doğrudan aşağıya bakınca adli tıp ekibinin gerdiği tenteyi gördü. Gördüğü bir başka şey de, mavi bir battaniyeyle örtülmüş halde tekerlekli bir sedyede duran ve adli tıp minibüsüne yüklenmekte olan cesetti.

Solomon, "Aklından ne geçtiğini biliyorum," dedi arkasından.

"Ne geçiyormuş?"

"Adamın aşağıya atlamadığı; olayın bir kaza olduğu..."

Bosch hiçbir karşılık vermedi.

"Ama göz önüne alınması gereken başka şeyler var."

"Neymiş onlar?"

"Adam çıplaktı, yatak bozulmamıştı ve yanında hiç bavulu yoktu. Yaşadığı şehirde yanında bavul olmadan bir otele giriş yapmıştı. En üst kattan balkonlu bir oda istemiş, odasına çıkmış, giysilerini çıkarmış, bu tip yerlerde müşterilere verilen sabahlığı giymiş ve yıldızları veya başka şeyleri seyre dalmak için balkona çıkmış. Sonra üstündeki bornozu atmış ve yüzüstü yere çakılacak biçimde kazara aşağıya düşmüş, öyle mi?"

Glanville, "Hiç çığlık atmamış," diye ekledi. "Kimse bir çığlık duymamış zaten onu sabah bulmalarının nedeni de bu. İnsan bu kadar yüksek bir yerden kazara aşağıya düşecek ve avazı çıktığı kadar bağırmayacak, ha? Olacak şey değil."

Bosch, "Belki adam kendinde değildi," diye fikir yürüttü. "Belki burada yalnız değildi, belki olay bir kaza değildi."

"Oh, anlaşıldı," dedi Solomon. "Meclis üyesi bir cinayet soruşturması istiyor ve bunu garanti altına almak için seni gönderiyorlar."

Bosch, Solomon'a, kendisinin Irving'in emrini yerine getirdiğini söylemekle hata yaptığını anlatmak istercesine bir ifadeyle baktı.

Solomon, "Bak, kişisel bir şey değil," diye atıldı hemen. "Demek istediğim, olay bizim açımızdan öyle görünmüyor. İntihar veya değil, gördüğümüz manzara tek bir anlama geliyor. Adam yüksek bir yerden aşağıya çakılmış..."

Bosch hiçbir şey söylemedi. Başını yana çevirince balkonun diğer ucundaki yangın merdivenini gördü. Merdiven çatıya uzanıyor oradan da altıncı kattaki balkona iniyordu.

"Çatıya çıkan oldu mu?"

"Henüz değil," dedi Solomon. "Yeni talimatların gelmesini bekliyoruz."

"Peki, otelde kalanlar? Diğer müşterilerin kapısını çaldınız mı?"

"Dediğim gibi, yeni talimatların gelmesini bekliyoruz."

Solomon bütün sevimsizliğini takınmıştı, ama Bosch onu görmezden geldi.

"Cesedin kimliğini nasıl teşhis ettiniz? Adamın yüzü tanınmaz haldeydi."

Glanville, "Evet, anlaşılan cenaze kapalı tabutta yapılacak," dedi. "Bu kesin."

Solomon, "Adını otel kayıtlarından ve park görevlilerine teslim edilen arabanın plakasından aldık," dedi. "Bu, odadaki kasayı açıp cüzdanı bulmadan önceydi. Emin olmadan bir şey yapmak istemedik ve seri hareket ettik. Devriyeyi merkeze gönderip adamın parmak izini kontrol ettirdim."

Her bölümün dijital parmak izini alıp anında Motorlu Araçlar Dairesi'nin kayıtlarıyla karşılaştıran bir mobil parmak izi okuyucusu vardı. Geçmişte hakkında arama emri çıkarılan suçluların tutuklandıklarında sahte kimlik kullandıkları ve gözaltındayken arandıkları fark edilmeden paçayı kurtardıkları çok sayıda olay yaşandığı için alet, başlarda kimlik doğrulaması amacıyla karakollarda kullanılmıştı. Ama birim en başından beri aleti başka şekillerde kullanmanın peşindeydi; Küfe ve Fıçı da yeni teknolojiden işte böyle yararlanmıştı.

Bosch, "İyi iş çıkarmışsınız," dedikten sonra arkasını dönüp sabahlığa baktı.

"Bunu kontrol eden oldu mu?"

Solomon ve Glanville birbirlerine baktılar; Bosch, adamların birbirlerine kaş göz ettiğini gördü. İkisi de bu işi diğerinin hallettiğini düşünüp topu karşısındakine atmıştı.

Solomon sabahlığı iskemleden alırken Bosch tekrar odaya girdi. O anda kanepenin önünde duran sehpanın bacağının hemen yanında küçük bir cisim çarptı gözüne. Ne olduğunu anlamak için gidip yanına çömeldi ama cisme dokunmadı. Bu, halının koyu renk deseninin içinde kaybolmuş siyah renkli, küçük bir düğmeydi.

Bosch yakından incelemek üzere düğmeyi yerden kaldırdı, bir erkek gömleğine ait olduğunu tahmin ettiği düğmeye şöyle bir baktıktan sonra bulduğu yere bıraktı. O sırada dedektiflerden birinin balkondan odaya girip arkasında dikildiğini hissetti.

"Adamın giysileri nerede?"

"Katlanıp güzelce dolaba asılmış," dedi Glanville. "O nedir?"

"Bir düğme muhtemelen önemsiz bir şeydir. Ama yine de yerden almadan önce fotoğrafçıyı çağır da bir fotoğrafını çeksin. Bornoz cebinde bir şey var mı?"

"Oda anahtarı, hepsi o."

Bosch koridora doğru yürümeye başladı. Sağdaki ilk oda, duvara yaslanmış iki kişilik masası olan küçük bir mutfaktı. Masanın karşısındaki tezgâha otel misafirlerinin dilediğinde satın alabilecekleri alkollü içkiler ve atıştırmalık yiyecekler konmuştu. Bosch köşedeki çöp kutusunun içine baktı; boştu... Buzdolabının kapısını açınca içinin bira, şampanya, soda ve meyve sularından oluşan alkollü ve alkolsüz içeceklerle tıka basa dolu olduğunu gördü. Hiçbirine dokunulmamış gibiydi.

Harry koridorda ilerledi, banyoyu kontrol ettikten sonra en sonunda yatak odasına girdi.

Solomon yatak hakkında haklıydı. Köşelerinden sımsıkı gerilmiş olan örtü dümdüzdü; yapıldığından beri yatağa oturulmamıştı bile. Odada aynalı kapağı olan bir dolap gördü. Dolaba doğru yürürken Glanville'in kapı ağzında durmuş kendisini izlediğini fark etti.

Dolabın içine bakınca Irving'in bir gömlek, pantolon ve ceketten oluşan giysilerinin askıya asılmış olduğunu gördü. İç çamaşırı, çorap ve ayakkabılarıysa kapağı yarı açık duran kasanın yanındaki rafın üstündeydi. Kasanın içinde bir cüzdan ve nikâh yüzüğünün yanı sıra, bir iPhone'la bir de saat vardı.

Kasanın dört basamaklı bir şifresi vardı. Solomon kasayı kapalı ve kilitli olarak bulduklarını söylemişti. Bosch otel idaresinin odalardaki kasaları açmak için büyük ihtimalle bir elektronik tarayıcı kullandığını tahmin etti. İnsanlar şifrelerini hatırlamayabilirler veya kasaya bir şeyler koyduklarını tamamen

unutup otelden ayrılırlardı. Elektronik tarayıcı bu tip durumlarda muhtemel on bin kombinasyon deneyip şifreyi bulmaya yarıyordu.

"Şifre neydi?"

"Kasanın şifresi mi? Bilmiyorum. Belki Jerry kadından almıştır."

"Kadından mı?"

"Kasayı bize açan müdür yardımcısı... Adı Tamara."

Bosch telefonu kasadan aldı. Kendisinde de aynı modelden vardı, ama açmaya teşebbüs ettiğinde şifresi olduğunu fark etti.

"Telefonun şifresiyle kasanın şifresinin aynı olduğuna bahse girer misin?"

Glanville sessiz kalırken Bosch telefonu tekrar kasaya kaldırdı.

"Eşyaları toplaması için birilerine haber vermeliyiz."

"Biz mi?"

Bosch gülümsedi, ama Glanville göremedi. Dolaptaki askıları ayırıp Irving'in giysilerinin ceplerini kontrol etti. Hepsi boştu. Sonra gömleğin düğmelerine bakmaya başladı. Koyu mavi renk gömleğin siyah düğmeleri vardı, baştan aşağıya inceleyince sağ manşette bir düğmenin eksik olduğunu fark etti.

Glanville'in, arkasından yaklaşarak omzunun üstünden baktığını hissetti.

"Yerdeki düğme buna ait galiba," dedi Bosch.

"Evet," dedi Glanville. "Peki, bu ne anlama geliyor?"

Bosch dönüp adama baktı.

"Bilmiyorum."

Bosch, odadan ayrılmadan önce komodinlerden birinin eğri durduğunu fark etti; bir köşesinden tutulup duvardan uzaklaştırılmıştı. Bosch komodinin Irving'in saati prizden çıkardığı sırada yerinden oynatıldığını tahmin etti.

Bosch, Glanville'in yüzüne bakmadan, "Ne dersin, iPhone'undan müzik dinlemek için saati buradan çıkarmış olabilir mi?" diye sordu.

"Olabilir, ama bunun için televizyonun altında başka bir priz daha var. Belki onu görmedi."

"Belki."

Bosch arkasında Glanville olduğu halde süitin oturma odası olarak kullanılan bölümünden çıktı. Chu telefondaydı ve Bosch ortağına *konuşmayı bitir*, anlamına gelen bir işaret yaptı. Chu bir eliyle telefonu kapatarak, "İşimize yarayacak bir görüşme yapıyorum," dedi.

"Sonra yaparsın," dedi Bosch. "Başka işlerimiz var."

Chu telefonu kapattı; dört dedektif odanın ortasında ayakta dikiliyorlardı.

Bosch, "Peki, bundan sonra ne yapacağımızı söyleyeyim," diye başladı söze. "Otelde ne kadar kapı varsa hepsini çalacağız, insanlara neler duyup neler gördüklerini soracağız. Herkesle..."

Başını yana çevirip pencereden dışarıya bakan Solomon, "Tanrım, bu çok büyük bir zaman kaybı olacak," dedi.

"Her taşın altına bakmalıyız," dedi Bosch. "Böylece, olayın intihar olduğu sonucuna ulaşırsak eğer kimse bizi eleştiremez. Ne meclis üyesi, ne emniyet müdürü, ne de basın... Şimdi üçünüz katları aranızda paylaşıp kapıları çalmaya başlayın."

Glanville, "Buradaki müşterilerin hemen hemen hepsi gece kuşu," dedi. "Herkes uykudadır."

"İyi işte; bu, onlarla otelden ayrılmadan önce konuşma şansına sahip olacağız anlamına geliyor."

"*Biz* milleti yatağından kaldırıyoruz," dedi Solomon. "Peki, *sen* ne yapacaksın?"

"Ben aşağıya inip müdürle görüşeceğim. Otel kaydının bir kopyasını ve odadaki kasanın şifresini soracağım, kamera kayıt-

larına bakacağım, sonra da Irving'in garajdaki arabasını gözden geçireceğim. Belli olmaz, belki arabasına bir not bırakmıştır. Siz arabaya bakmamıştınız, değil mi?"

Glanville savunmaya geçerek, "Bakacaktık," dedi.

"Ben bakarım," dedi Bosch.

Chu, "Harry, kasanın şifresini neden öğrenmek istiyorsun?" diye sordu.

"Kasayı açanın Irving olup olmadığını bize söyleyebilir de ondan."

Chu'nun aklı karışmış gibiydi. Bosch durumu ona daha sonra açıklamaya karar verdi.

"Chu, senden dışarıdaki merdiveni tırmanıp çatıya bir bakmanı istiyorum. İnsanlarla konuşmaya başlamadan önce o işi hallet."

"Anlaşıldı."

"Sağ ol."

Talimat verdiğinde insanların mızmızlanmaması çok rahatlatıcıydı. Bosch, Küfe ve Fıçı'ya döndü.

"Şimdi sıra işin ikinizin pek de hoşuna gitmeyecek bölümünde."

"Oh, gerçekten mi?" dedi Solomon. "Neymiş acaba?"

Bosch balkon kapılarına doğru yürürken adamlara yanına gelmelerini söyledi. Birlikte balkona çıktıklarında Bosch parmağıyla tepe boyunca sıralanmış teraslı evleri işaret etti. Yedinci katta olmalarına rağmen pencereleri Şato'ya bakan çok sayıda ev vardı.

"Hepsini tek tek dolaşmanızı istiyorum," dedi. "Müsaitse devriyeyi kullanın, ama bütün kapıların çalınmasını istiyorum. Birileri bir şeyler görmüş olabilir."

Glanville, "Öyle olsaydı bize haber vermezler miydi sanıyorsun?" dedi. "İnsan balkondan atlayan birini görse mutlaka birilerini arar."

Bosch dışarıya bakarken bir an gözlerini Glanville'e çevirdi, sonra tekrar manzaraya döndü.

"Belki adam düşmeden önce bir şey görmüşlerdir; belki onu burada tek başına veya yanında biriyle görmüşlerdir; belki aşağıya itildiğini görmüş ve olaya bulaşmaya korkmuşlardır. Üstünden geçilmesi gereken bir süre *belki* var Küfe. Bunu mutlaka yapmalıyız."

"Küfe olan o. Ben Fıçı'yım."

"Pardon. Fark pek anlaşılmıyor da."

Bosch'un küçümser ses tonu oldukça barizdi.

6

Sonunda olay yerinde işlerini bitirmiş, San Fernando Vadisi'ne gitmek üzere tepedeki Laurel Kanyonu Bulvarı'nda yol alıyorlardı. Bosch ve Chu geçen iki saat boyunca birbirlerine neler yaptıklarını anlattılar. Otelde kalan müşterilerle yapılan görüşmelerin sonunda Irving'in ölümüyle ilgili olarak hiç kimsenin bir şey duymadığı veya görmediği anlaşılmıştı. Bosch bunu çok şaşırtıcı buldu. Yere çakılan bedenin o sırada çok gürültü çıkarmış olduğundan emindi, ama kimse bir ses duymadığını söylemişti.

"Tam bir zaman kaybı," dedi Chu.

Ancak Bosch durumun öyle olmadığını biliyordu. Irving'in yere düşerken çığlık atmamış olması önemli bir bilgiydi. Bu gerçek, Van Atta'nın ifade ettiği iki senaryoya işaret ediyordu; Irving ya bilerek atlamıştı ya da balkondan aşağıya atılırken kendinde değildi.

"Asla zaman kaybı değildir," dedi. "Havuzun kenarındaki bungalovların kapısını çalan oldu mu?"

"Hayır, ben o tarafı kontrol etmedim. Bungalovlar binanın diğer tarafında ve uzakta kalıyor. Oraya bakmam gerektiğini..."

"Peki ya Küfe ve Fıçı? Onların bakıp bakmadığını biliyor musun?"

"Baktıklarını hiç sanmıyorum."

Bosch cep telefonunu çıkarıp Solomon'u aradı.

"Şu anda nerdesin?" diye sordu.

"Marmont Yolu'ndayız. Bize söylediğin gibi kapıları çalıyoruz."

"Otelden bir şeyler öğrenebildiniz mi?"

"Hayır, kimse bir şey duymamış."

"Peki, bungalovlarda kalanlarla konuştunuz mu?"

Solomon cevap vermeden önce bir an tereddüt etti.

"Hayır, hatırlarsan bungalovlara bakmamız söylenmemişti."

Bosch sinirlendi.

"Geri dönüp iki numaralı bungalovda kalan Thomas Rapport'la konuşmanızı istiyorum."

"Kim bu adam?"

"Söylenenlere göre ünlü bir yazarmış. Otele Irving'in giriş yapmasından hemen sonra gelmiş. Onunla konuşmuş olabilir."

"Bakalım... Adamımız atlamadan yaklaşık altı saat kadar önce otele giriş yapmış anlamına geliyor bu... Bizden otele giriş sırası itibariyle Irving'den sonra gelen kişiyle konuşmamızı mı istiyorsun?"

"Evet, adamla ben konuşacaktım, ama Irving'in karısıyla görüşmem gerek."

"İki numaralı bungalov... Anlaşıldı."

"Raporunuzu bugün e-postayla bana gönderirsiniz."

Bosch telefonu kapattı, konuşma boyunca Solomon'un ses tonundan hiç hoşlanmamıştı. Meraklanan Chu sormakta hiç gecikmedi.

"Rapport denilen adamdan nasıl haberin oldu?"

Bosch elini paltosunun cebine atıp içinde DVD bulunan plastik bir kutu çıkardı.

"O otelde fazla kamera yok, ama resepsiyon görevlisinin olduğu yerde bir tane var. Kayıtta Irving'in otele giriş yaparken-

ki görüntülerinin yanı sıra, cesedinin bulunduğu saate kadarki diğer görüntüler mevcut. Rapport otele Irving'in hemen arkasından gelmiş. Hatta garajdan yukarıya onunla birlikte çıkmış olabilir."

"Kaydı izleyebildin mi?"

"Sadece Irving'in otele girerkenki bölümünü. Gerisini daha sonra izleyeceğim."

"Müdürden başka bir şey öğrenebildin mi?"

"Telefon görüşmelerinin kaydını aldım, odadaki kasaya girilen şifreyi öğrendim."

Bosch, ona odadaki kasanın şifresinin 1492 olduğunu ve bunun varsayılan numara olmadığını söyledi. Irving'in kasadaki eşyalarını her kim kilitlemişse, numarayı ya rasgele ya da bilerek girmişti.

Chu, "Kristof Kolomb," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Harry, sen hiç tarih okumadın mı? Ben yabancı asıllıyım, ama senden daha iyi biliyorum; bin dört yüz doksan iki Kolomb'un okyanusa açılıp Amerika'yı keşfettiği tarih, hatırlasana!"

"Evet ya Kolomb tabii. İyi de işimizle ne ilgisi var?"

Kasanın şifresinin Amerika'nın keşfedildiği tarihten esinlenilmiş olması, Bosch'un gözüne uzak bir ihtimalmiş gibi görünüyordu.

"Ayrıca davayla ilgili olarak bağlantı kurulabilecek en eski olay bu da değil."

"Sen neden söz ediyorsun?"

"Otelden bahsediyorum Harry. Şato Marmont, on üçüncü yüzyılda Loire Vadisi'nde inşa edilmiş bir Fransız şatosunun kopyasıymış."

"Eee?"

"Google'a baktım. Sen bana telefonu kapat diye işaret ederken ben bununla meşguldüm. Araştırmam sonucunda o devirde yaşayan Batılı Avrupalıların boy ortalamasının bir metre altmış santim olduğu ortaya çıktı. Yani o şatonun birebir aynısını inşa ettilerse balkonların bu kadar alçak olmasının nedeni ortaya çıkmış oluyor."

"Balkon korkuluklarının... İyi de ne ilgisi var..."

"Kazara ölüm Harry. Adam hava almak için filan balkona çıkar ve dengesini kaybedip aşağıya düşer. Doors grubundan Jim Morrison'ı hatırlıyor musun? Adam 1970'te bunun gibi bir balkondan aşağıya düşmüştü..."

"Harika... Peki, günümüze daha yakın zamanlardan bir şey yok mu Chu? Yani demek istediğin..."

"Hayır, otelin geçmişinde böyle bir olay yok. Biliyorsun... Benim söylemek istediğim şey sadece..."

"Hayır, bilmiyorum. Ne söylemek istiyorsun Chu?"

"Yani, müdür ve diğer kodamanların mutlu olması için bu olayı kaza olarak göstermek durumundaysak, böyle bir yol izleyebiliriz demek istiyorum."

Tepeyi tırmanmış ve Mulholland'ı geride bırakmışlardı. Şimdi George Irving'in ailesiyle birlikte yaşadığı Studio City'ye doğru ilerliyorlardı. Bosch bir sonraki sokağa vardıklarında direksiyonu ani bir hareketle kırıp arabayı Dona Pegita'ya çekti ve durdurdu, oturduğu yerde yana doğru dönerek ortağıyla yüz yüze geldi.

"Kodamanların gönlünü almak gibi bir şeyin peşinde olduğumuz fikrine nasıl kapıldın?"

Chu bir anda telaşlandı.

"Şey... Bilmiyorum... Söylemek istediğim şey... Bak, Harry, böyle olmuştur demiyorum. Bu sadece bir ihtimal."

"İhtimalmiş... Adam otelde oda tuttu ya bir gece geçirmek niyetindeydi ya da birisi onu oraya sürükledi, sonra bayıltıp aşa-

ğıya attı; ortada kaza filan yoktu. Bak Chu, ben sadece gerçeğin peşindeyim. Adam kendini aşağıya attıysa atmıştır, meclis üyesi bu gerçekle yaşamak zorunda."

"Tamam Harry."

"Ayrıca Loire Vadisi veya Doors gibi, dikkatimizi dağıtmaktan başka bir işe yaramayacak şeyler duymak istemiyorum. Hayatının Şato Marmont'un kaldırımında son bulması büyük bir ihtimalle bu adamın fikri değildi. Şu anda soruşturma her yöne gidebilir. Bütün politik çekinceler bir yana, ben gerçeğin ne olduğunu bulacağım."

"Seni gayet iyi anlıyorum Harry. Ben herhangi bir şey söylemek istemedim; sadece yardım etmeye çalışıyordum. Sen hep ağı geniş at derdin bana, hatırlıyor musun?"

"Evet."

Bosch tekrar arabayı çalıştırıp caddeye çıktı. U dönüşü yapıp Laurel Kanyon Bulvarı'na doğru yöneldi. Chu çaresizce konuyu değiştirmeye çalışıyordu.

"Otelin telefon kayıtlarında işimize yarayacak bir şeyler var mıydı?" diye sordu.

"Dışarıdan bir telefon gelmemiş. Irving gece yarısına yakın bir saatte bir ara garajı aramış, hepsi o."

"Garajı neden aramış?"

"O saatte görevli olan adamla konuşmalıyız, ona ulaşmaya çalıştık ama paydos etmişti. Görüşme kayıtlarını garajdaki büroda tutuyorlar, kayıtlara göre Irving görevliye telefonunu arabada unutmuş olabileceğini söyleyerek ondan arabasına bakmasını rica etmiş. Telefonu odadaki kasanın içinde bulundu, yani ya Irving yanılıyordu ya da telefon gerçekten arabada kalmıştı ve daha sonra odasına bırakıldı."

Irving'in garajdaki görevliyle yaptığı görüşmeyi düşünürlerken bir süre sessizlik yaşandı. Sonunda konuşan Chu oldu.

"Arabayı kontrol ettin mi?"

"Ettim. Hiçbir şey yoktu."

"Kahretsin. Bir not gibi bir şey bıraksaydı her şey çok daha kolay olurdu."

"Evet, ama yoktu."

"Çok kötü."

"Evet, öyle."

George Irving'in evine giderken yol boyunca başka bir şey konuşmadılar.

Kurbanın ehliyetinde yazılı olan adrese vardıklarında, Bosch kaldırımın kenarında park etmiş olan resmi plakalı Lincoln'ü gördü. Öndeki iki koltukta, geçen seferki gibi o iki adam oturuyordu yine. Meclis Üyesi Irving buradaydı demek. Bosch kendini düşmanıyla bir kez daha yüz yüze gelmeye hazırladı.

7

Kapıyı Irving açtı. Hiçbir şey söylemese de, Bosch ve Chu'ya eve girme izni vermek istemediği, kapıyı ancak bedeninin görünebileceği kadar aralamış olmasından belliydi.

Bosch, "Meclis üyesi," dedi. "Oğlunuzun eşine birkaç soru sormak istiyoruz."

"Deborah çok kötü durumda dedektif, başka bir zaman gelseniz iyi olacak."

Bosch kapı ağzında duruyordu, çevresine bakındıktan sonra cevap vermek üzere Irving'e döndü.

"Bildiğiniz gibi bir soruşturma yürütüyoruz ve gelininizle yapılacak bu görüşme, soruşturmanın gidişatı açısından oldukça önemli, bunu erteleyemeyiz."

İkisi de geri adım atacak gibi görünmüyordu.

Sonunda Bosch, "Bu soruşturmayı üstlenmemi sen istedin ve bana seri hareket etmemi söyledin," dedi. "Ben de bunu yapıyorum. Şimdi, içeriye girmemize izin verecek misin, vermeyecek misin?"

Irving yumuşadı ve bir adım geri çekilip kapıyı ardına kadar açtı. Bosch ve Chu üstünde anahtarlar ve paketlerin durduğu bir masanın bulunduğu antreye girdiler.

Irving, "Olay yerinden neler öğrendin?" diye sordu hemen.

Bosch tereddüt etti, bu aşamada davayı onunla tartışmanın doğru olacağından emin değildi.

"Şu ana kadar pek bir şey öğrenemedim. Bu tip davalarda otopsi çok yol gösterici olur."

"Otopsi ne zaman yapılacak peki?"

"Henüz belli değil."

Bosch saatine baktı.

"Oğlunuzun naaşı morga yeni götürüldü."

"Otopsinin bir an önce yapılması için ısrarcı olmuşsundur umarım."

Bosch gülümsemeye çalıştı, ama pek başarılı olamadı.

"Şimdi gelininizle görüşebilir miyiz?"

"Anlaşılan otopsi konusunda pek ısrarcı davranmamışsın."

Bosch, Irving'in omzunun üstünden bakınca odanın, döner merdivenlerin bulunduğu daha büyük bir odaya açıldığını gördü. Evde başkalarının olduğuna dair hiçbir işaret göremedi.

"Soruşturmayı nasıl yöneteceğimi bana anlatmaya çalışma. Bu işi benim yürütmemi istemiyorsan hiç sorun değil, müdürü ararsın o da beni davadan alır. Ama işin başında ben olduğum sürece soruşturmayı bildiğim şekilde yürütürüm."

Irving geri adım atmışa benziyordu.

"Tabii," dedi. "Ben Deborah'a haber vereyim. Ortağınla birlikte oturma odasında bekleyebilirsin."

Irving onları içeriye alıp oturma odasına götürdü ve hemen ardından gözden kayboldu. Bosch, Chu'ya baktı, ortağının Irving'in soruşturmaya müdahil olmaya çalışması hakkında soru sormaya hazırlandığını anlayınca başını iki yana salladı.

Chu çenesini tutmaya başarmıştı, tam o anda Irving yanında sarışın harikulade bir kadınla odaya girmişti. Bosch, kadının kırklı yaşların ortalarında olduğunu tahmin etti. Uzun boylu ve zayıftı; hem kilo, hem de boy olarak ideal ölçülerdeymiş gibi gö-

rünüyordu. Çok kederli bir hali vardı, ama bu durum yıllanmış kaliteli bir şarap gibi, çok zarif biçimde yaşlanmış olan kadının güzelliğinden pek bir şey götürmemişti. Irving, kadını kolundan tutarak sehpanın karşısındaki koltuğa oturmasına yardımcı oldu. Bosch oraya doğru hareketlendi, ama oturmadı. Irving'in ne yapacağını görmek için bekliyordu, meclis üyesinin görüşmede yer almak niyetinde olduğunu anlayınca itiraz etti.

"Buraya Bayan Irving'le görüşmeye geldik," dedi. "Ve bu özel bir görüşme olmak zorunda."

Irving, "Gelinim bu zor zamanlarında yanında olmamı istiyor," diye karşılık verdi. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Sorun değil. Sana ihtiyaç duyacağı ihtimaline karşılık yakınlarda bulunursan bize çok yardım etmiş olursun. Ama Bayan Irving'le özel olarak görüşmemize izin vermen gerekiyor."

Deborah Irving havayı yumuşatmak amacıyla, "Baba, sorun değil," dedi. "Ben böyle de idare ederim. Sen mutfağa gidip bir şeyler atıştır istersen."

Irving bir an için Bosch'a baktı, soruşturmayı Harry'nin yürütmesi konusundaki talebini bir kez daha değerlendiriyor gibiydi.

"İhtiyacın olursa seslenirsin."

Irving odadan ayrılınca Bosch ve Chu oturdular. Harry, kadını ortağıyla tanıştırdı.

"Bayan Irving, bilmenizi isterim ki..."

"Bana Deborah diye hitap edebilirsiniz."

"Peki. Öncelikle kocanızın kaybından dolayı baş sağlığı dileklerimizi iletmek isterim. Böylesine zor bir zamanda bizimle görüşmeyi kabul etmenizi de ayrıca takdirle karşılıyoruz."

"Teşekkür ederim dedektif. Görüşmeyi kabul etmem açısından hiçbir sorunum olmadı, sadece sorularınıza verebileceğim bir cevabım olduğunu sanmıyorum bu olayın şoku..."

Kadın çevresine bakındı, Bosch kadının ne aradığını biliyordu. Gözlerinden yaşlar boşalırken Harry, Chu'ya işaret etti.

"Mendil getirsene," dedi. "Banyoya bir bak."

Chu ayağa kalktı. Bosch karşısındaki kadını dikkatle süzüyor, üzüntüsünde ne derece samimi olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Böyle bir şeyi neden yaptığını bilmiyorum," dedi kadın.

"Dilerseniz işe kolay sorulardan başlayalım. Cevabı olan sorulardan... Kocanızı en son ne zaman gördüğünüzü söyler misiniz?"

"Dün gece. Akşam yemeğinden sonra evden ayrıldı ve geri dönmedi."

"Size nereye gittiğini söyledi mi?"

"Hayır, biraz hava almaya ihtiyacı varmış... Arabaya atlayıp Mulholland'a gidecekti. Kendisini beklemememi söyledi, ben de dediğini yaptım."

Bosch sözüne devam etmesi için bekledi, ama kadın sessizleşmişti.

"Arabasına atlayıp gezmeye çıkması alışılmadık bir şey midir?"

"Aslında son zamanlarda bunu çok sık yapıyordu, ama ben arabayla gezmeye çıktığını düşünmüyordum."

"Yani başka şeyler mi yapıyordu?"

"Noktaları birleştirin teğmen."

"Ben dedektifim, teğmen değil. Noktaları neden benim yerime siz birleştirmiyorsunuz Deborah? Kocanızın ne yaptığını biliyor musunuz?"

"Hayır, bilmiyorum. Size onun Mulholland'da arabayla gezintiye çıkmadığını düşündüğümü söylüyorum sadece. Sanırım biriyle buluşuyordu."

"Bunu ona sormuş muydunuz?"

"Hayır. Soracaktım, ama bekliyordum."

"Neyi?"

"Neyi beklediğimi tam olarak bilmiyorum. Bekliyordum sadece."

Chu bir kutu kâğıt mendille geri döndü ve kutuyu kadına doğru uzattı. Ama kadın o kederli havadan sıyrılmışa benziyordu, gözlerine soğuk ve sert bir ifade hâkim olmuştu artık. Gerçi bu haliyle bile muhteşem görünüyordu. Bosch evde Deborah Irving gibi bir kadın beklerken bir kocanın gece yarısı arabayla gezmeye çıktığına inanmanın zor olduğunu düşündü.

"Bir an için o geceye geri dönelim. Kocanızın akşam yemeğinden sonra ayrıldığını söylemiştiniz. Yemeği evde mi yemiştiniz, dışarıda mı?"

"Evdeydik. İkimiz de acıkmamıştık, birer sandviçle idare ettik."

"Akşam yemeğini kaçta yediğinizi hatırlıyor musunuz?"

"Yedi buçuk civarlarında olması gerek. Irving evden ayrıldığında saat sekiz buçuktu."

Bosch cebinden defterini çıkarıp o ana kadar öğrendiklerini not aldı. Solomon ve Glanville'in, George Irving'in Şato'da rezervasyon yaptırdığını rapor ettiğini hatırladı. Bu, Deborah'ın kocasının evden ayrıldığını söylediği saatten yirmi dakika sonrasına rastlıyordu.

"Bir dört dokuz iki."

"Anlamadım?"

"Bu numaralar sizin için bir şey ifade ediyor mu? Bir dört dokuz iki; bin dört yüz doksan iki?"

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Kadının aklı gerçekten karışmış gibiydi. Bosch soru sorarken belli bir mantık sırası gütmüyor, onu dengesiz yakalamaya çalışıyordu.

"Kocanızın eşyaları cüzdanı, telefonu ve nikâh yüzüğü oteldeki odanın kasasındaydı. Kasayı kilitlerken şifre olarak bu

numaralar kullanılmış. Bu numaraların kocanız veya sizin açınızdan özel bir anlamı var mıydı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Peki... Şato Marmont kocanızın bildiği bir yer miydi? Daha önce hiç orada kalmış mıydı?"

"Evet, o otelde birlikte kalmıştık, ama dediğim gibi arabayla dolaşmaya çıkıyorum dediği zamanlarda nereye gittiğini gerçekten bilmiyordum. Oraya da gitmiş olabilir bir fikrim yok."

Bosch başını salladı.

"Kocanızı en son gördüğünüzde ruh hali nasıldı?"

Deborah bir süre düşündükten sonra omuzlarını silkti ve kocasının normal göründüğünü, sıkıntılı veya üzüntülü bir halinin olmadığını söyledi.

"Evliliğinizle ilgili bize söyleyebielceğiniz bir şey var mı?"

Deborah, Bosch'a bakmadan önce bakışlarını bir süre yere yöneltti.

"Ocak ayında yirminci yılımıza girmiş olacaktık. Yirmi yıl çok uzun bir süre; iyi, kötü birçok günümüz oldu, ama iyi günlerin sayısı kötü günlerden daha fazlaydı."

Bosch, kadının sorduğu soruya cevap vermediğini not aldı.

"Peki, son zamanlarda durum neydi? İyi günler mi yaşıyordunuz, kötü mü?"

Kadın cevap vermeden önce uzun bir süre düşündü.

"Oğlumuz, tek çocuğumuz üniversiteye gitmek üzere ağustosta evden ayrıldı. Bu duruma uyum sağlamakta oldukça zorlandık."

"Boş yuva sendromu," dedi Chu.

Bosch ve Deborah Irving, Chu'ya baktılar, ama Chu başka bir şey söylemedi; konuşmayı böldüğü için aptal durumuna düşmüş gibi hissediyordu.

Bosch, "Evlilik yıl dönümünüz ocak ayının hangi günüydü?" diye sordu.

"Dördüncü günü."

"Yani bin dokuz yüz doksan ikinin dört ocağında mı evlendiniz?"

"Tanrım!"

Kadın eliyle ağzını kapatırken otel odasındaki kasanın şifresinin ne anlama geldiğini hatırlayamamanın utancını yaşıyordu. Gözlerinden yaşlar boşalırken kutudan bir mendil aldı.

"Ne kadar aptalım! Hakkımda kim bilir..."

"Sorun değil," dedi Bosch. "Ben de sadece yıl olarak ifade etmiştim, tam bir tarih olarak değil. Peki, kocanızın daha önce bu numarayı bir şifre ya da parola olarak kullanıp kullanmadığını biliyor musunuz?"

Kadın başını iki yana sallayarak, "Bilmiyorum," dedi.

"Peki ya bankamatik şifresi olarak?"

"Hayır, bankamatik şifresi olarak oğlumuzun doğum gününü kullanıyorduk; beş-iki-dokuz-üç."

"Cep telefonunda hangi şifreyi kullandığını biliyor musunuz?"

"Orada da şifre Chad'in doğum günüydü. Birkaç kez George'un telefonunu kullanmıştım."

Bosch bu tarihi defterine not etti. Cep telefonu kanıt olarak kayıt altına alınmıştı, muhtemelen şehir merkezine götürülmek üzere yolda olmalıydı. Şifreyi kırıp yapılan görüşmelerin kaydını alabilmek, telefon ancak laboratuvara gittiğinde mümkün olabilecekti. Bosch numaraların ne anlama geldiğini daha önceden düşünmem gerekirdi, diye geçirdi içinden. Diğer yandan kasa kilitlenirken şifre olarak evlilik tarihinin kullanılmış olması, kasanın büyük ihtimalle George tarafından kilitlendiğine işaret ediyordu. Bilgisayar yardımıyla kayıtlara girmek ve evlilik tarihini bulmak da mümkündü gerçi... Öğrendiği bu yeni bilgi, bir kez daha olayın intihar veya cinayet olması ihtimallerini yok saymıyordu.

Bosch yeni bir yol denemeye karar verdi.

"Deborah, kocanız hayatını tam olarak nasıl kazanıyordu?"

Kadın bu soruyu, Irvin Irving'in konuyla ilgili olarak kısa bir süre önce söylediklerini biraz daha ayrıntılı bir şekilde cevapladı. George babasının izinden giderek yirmi bir yaşındayken Los Angeles Polis Teşkilatı'na katılmış, ama beş yıl devriye olarak görev yaptıktan sonra hukuk fakültesinde okumak üzere istifa etmişti. Avukatlık brövesini almasının ardından Bölge Savcılık Bürosu'nda Sözleşmeler bölümünde iş bulmuş, babası belediye meclis üyeliğine adaylığını koyup kazanana kadar bu görevi sürdürmüştü. George o günden sonra belediye için çalışmaktan vazgeçmiş ve danışman olarak kendi bürosunu açarak babası ve şehrin önde gelen diğer yöneticileriyle olan bağlantılarını ve tecrübesini müşterilerinin nüfuzlu çevrelere erişimini sağlamak için kullanmaya başlamıştı.

George Irving araba çekme hizmeti veren şirketlerden taksi ruhsatı dağıtan şirketlere, inşaat müteahhitlerinden, beton tedarikçilerine ve temizlik şirketlerine kadar birçok farklı iş kolunda faaliyet gösteren geniş bir müşteri yelpazesine sahipti. George müşterilerinin taleplerini doğru yer ve zamanda gündeme getirerek halledilmesini sağlayan adamdı. Los Angeles belediyesiyle bir iş yapmak istediğinizde aramanız gereken kişi oydu. Irving'in belediye sarayı yakınlarında bir bürosu vardı, ama işler büroda bitirilmiyordu; şehrin önde gelen yöneticilerinin bulunduğu ek binayla, belediye sarayı arasında mekik dokuyan Irving işi buralarda bağlıyordu.

Deborah, kocasının işinin kendilerine iyi bir hayat standardı sağladığını söyledi. Oturdukları ev emlak piyasasındaki çöküşe rağmen 1 milyon dolardan fazla ediyordu. Ancak kocasının yaptığı iş düşman kazanmasına yol açacak cinsten bir işti. George Irving hep bir çekişmenin yaşandığı ortamlarda faaliyet

gösteriyordu; onun işinde sözleşmeyi kapmak için birbirleriyle rekabet eden şirketlere veya mutsuz müşterilere sık rastlanırdı.

"Son zamanlarda işinde veya özel hayatında üzdüğü birileri olmuş muydu veya ona kin güden birileri var mıydı?"

"Bana böyle bir şeyden bahsetmedi. George'un işleriyle ilgilenen biri var, daha doğrusu vardı. Bu konuda o size daha ayrıntılı bir bilgi verebilir. George işiyle ilgili olarak benimle çok şey paylaşmaz, sıkıntılarını yansıtmak istemezdi."

"O kişinin adı nedir?"

"Dana Rosen. George'la Bölge Savcılık Bürosu'nda çalıştığı dönemden beri tanışıyorlardı."

"Onunla bugün hiç konuştunuz mu?"

"Evet, ama ben olayı öğrendikten sonra bir görüşmemiz olmadı."

"Yani onunla kocanızın öldüğünü öğrenmeden önce konuştunuz, öyle mi?"

"Evet, sabah uyandığımda George'un gece eve dönmediğini fark ettim. Cep telefonu cevap vermiyordu, ben de saat sekizde büroyu aradım ve kocamı görüp görmediğini sormak için Dana'yla konuştum. Bana onu görmediğini söyledi."

"Kocanızın ölüm haberini aldıktan sonra onu aramadınız mı?"

"Hayır."

Bosch iki kadın arasında bir sorun veya kıskançlık yaşanıp yaşanmadığını merak etti. Deborah'nın, arabayla dolaşmaya çıktığını söylediği zamanlarda kocasının buluştuğundan şüphelendiği kadın Dana Rosen olabilir miydi?

Kadının adını not aldıktan sonra defterini kapattı. Soruşturmaya devam etmek adına elinde birçok şey birikmişti. Gerçi tüm ayrıntıları açığa kavuşturamamıştı ama, o an uzun bir soru-cevap seansı için uygun bir zaman değildi. Bosch, Deborah

Irving'le yeniden bir araya geleceğine emindi. Ayağa kalkarken Chu da hareketlendi.

"Şimdilik bu kadar yeter Deborah. Zor bir gün geçirdiğinizi ve ailenizle birlikte olmak istediğinizi biliyoruz. Bu arada, oğlunuzla konuştunuz mu?"

"Hayır, babam konuştu. Chad'i babam aradı, bu akşam uçakla geri dönüyor."

"Oğlunuz üniversiteyi hangi şehirde okuyor?"

"San Francisco'da, San Francisco Üniversitesi'nde."

Bosch başını salladı. Kızı, liseden sonra gitmeyi düşündüğü okullardan söz ederken bu üniversiteden bahsetmişti, o yüzden üniversitenin adına aşinaydı. Bosch burayı aynı zamanda Bill Russell'ın basketbol oynadığı üniversite olarak da tanıyordu.

Harry, oğlanla konuşmak isteyeceğini biliyordu, ama bundan Deborah'a söz etmedi; kadının bu konu hakkında endişelenmesine hiç gerek yoktu.

"Ya arkadaşları?" diye sordu Bosch. "Kocanızın yakın olduğu birileri var mıydı?"

"Vardı denemez. Samimi olduğu tek bir arkadaşı vardı, onunla da son zamanlarda pek görüşmüyorlardı."

"Kimdi bu arkadaş?"

"Adı Bobby Mason. Polis akademisinden beri tanışıyorlardı."

"Bobby Mason hâlâ polis mi?"

"Evet."

"Son zamanlarda görüşmediklerini söylediniz, neden?"

"Bilmiyorum; görüşmüyorlardı işte. İlişkilerinde geçici bir durulma yaşanıyordu galiba. Erkekler için normal karşılanacak bir durum sanırım."

Bosch, Deborah'nın son sözlerinin erkekler için doğru bir saptama olduğu fikrinde değildi. Hayatında en iyi arkadaşım diye nitelendirebileceği biri yoktu, ama kendisinin hep farklı

olduğunu düşünmüştü. Erkeklerin birçoğunun erkek arkadaşı olur, en iyi arkadaşım dedikleri de bunlar arasından çıkardı. Bosch, Mason'ın adını not aldıktan sonra Deborah'a üzerinde cep telefonu numarasının yazılı olduğu kartını verdi ve kendisini istediği zaman arayabileceğini söyleyerek, yeni gelişmelerden onu haberdar edeceğini belirtti.

Bosch, kadına iyi şanslar diledikten sonra Chu'yla birlikte evden ayrıldı. Arabaya yürüyorlardı ki, ön kapıdan dışarıya çıkmış olan Irving onlara seslendi.

"Bana haber vermeden mi ayrılıyorsunuz?"

Bosch anahtarları Chu'ya vererek arabayı garaj yolundan çekmesini söyledi ve Irving'le konuşmadan önce ortağının uzaklaşmasını bekledi.

"Meclis üyesi; buradan acil olarak başka bir yere uğramamız gerek. Seni gelişmelerden haberdar edeceğim, ama sana rapor vermem; arada fark var. Bu bir polis soruşturması, belediye meclisi soruşturması değil. Eskiden polistin, ama artık değilsin. Söyleyecek şeylerim olduğunda seni arayacağım."

Bosch arkasını döndü ve sokağa doğru yürümeye başladı.

Irving arkasından, "Unutma, akşama kadar gelişmelerle ilgili olarak beni bilgilendirmeni istiyorum," diye seslendi.

Bosch hiçbir karşılık vermedi, onu duymamış gibi istifini bozmadan yürümeye devam etti.

8

Bosch, Chu'ya arabayı kuzeye, Panaroma City'ye doğru sürmesini söyledi.

"Buralardayken Clayton Pell'e de bir uğrayalım bari. Tabii hâlâ o adresteyse..."

Chu, "Irving davasının öncelikli olduğunu sanıyordum," dedi.

"Öyle."

Bosch, ortağına başka açıklama yapmadı. Chu karşılık olarak başını sallamakla yetinse de aklında başka şeyler olduğu belliydi.

"Bir şeyler yemeye ne dersin?" diye sordu. "Öğle yemeği zamanı geçti ve ben açlıktan ölüyorum Harry."

Bosch kendisinin de acıktığını fark etti o an. Saatine bakınca neredeyse üçe geldiğini gördü.

"Pell'in kaldığı ev Woodman'da," dedi. "Eskiden Nordhoff Woodman'da çok güzel taco yapan bir kamyonet dururdu. Birkaç yıl önce San Fernando Adalet Sarayı'nda bir duruşmam vardı, ortağımla birlikte her öğlen yemeğe o kamyonete giderdik. Saat biraz geç, ama şansımız varsa hâlâ orada olabilir."

Chu yarı vejetaryen olsa da Meksika yemeklerine hayır demezdi.

"O kamyonette fasulyeli taco satılıyor mudur sence?"

"Büyük bir ihtimalle, evet. Ama en kötü ihtimalle karides taco bulursun. Daha önce yemiştim."

"Tamam, gidelim o zaman."

Chu gaza bastı.

Bir müddet sonra, "Sözünü ettiğin ortağın Ignacio muydu?" diye sordu.

"Evet," diye karşılık verdi Bosch.

Bosch iki yıl önce soruşturma sırasında bir marketin arka odasında cinayete kurban giden ortağının başına gelenleri düşündü. Harry bu olay sonrasında Chu'yla tanışmıştı. İkisi yol boyunca hiçbir şey konuşmadılar.

Clayton Pell'e hapisten yeni çıkan diğer suçlularla birlikte geçici bir süre için barınabileceği yer olarak Panorama City'de bir yurt tahsis edilmişti. Panorama City, San Fernando Vadisi'nin coğrafi merkezine komşu, oldukça geniş alana yayılmış bir yerdi. II. Dünya Savaşı sonrasında yaşanan refah ve atılım hamlesinin sonucu kurulan bu yerleşim yeri, Los Angeles'ın ilk planlı bölgesiydi. Kilometrelerce uzunluğunda portakal bahçeleri ve mandıra alanlarının yerini almış bu bölgeye, kısa bir süre sonra, vadinin çehresini ortaya çıkaran ucuz ve birbirine benzer biçimde tasarlanmış prefabrik evler ve az katlı apartmanlar dikilmişti. General Motors'un araba fabrikası ve Schlitz bira fabrikası gibi, yakınlardaki sanayi kuruluşlarının varlığından nemalanan bölgenin bu gelişimi, Los Angeles'ın kalkınma çağını temsil ediyordu. Herkesin bir işi ve evi, her evin bir garajı vardı; her ev çevredeki dağ manzarasına hâkimdi.

Bölgenin gelişimi, toprağın parsellenip arsaların satışa çıkarıldığı 1947 yılında daha da hızlanmıştı. Ancak geleceğin yerleşim biriminde ardı ardına yapılan ihtişamlı açılışların üzerinden on yıllık birkaç dönem geçmiş, General Motors ve Schlitz'in bölgeden çekilmesiyle dağ manzarası puslu bir görün-

tüye bürünmüştü. Caddeler insanlar ve taşıtlarla dolup taşmaya, suç oranları düzenli bir tempoda artmaya, insanlar arazilerin üstündeki garajlarda yaşamaya başlamıştı. Yatak odalarının pencerelerine demir parmaklıklar konmuş, apartmanların bir zamanlar geniş ve davetkâr girişlerine güvenlik kapıları yerleştirilmişti. Bölgeye hâkim çetelerin faaliyet alanları duvar yazılarıyla birbirinden ayrılır hale gelmiş ve sonunda, 360 derecelik sınırsız manzarasıyla bir zamanlar geleceği temsil eden uçsuz bucaksız Panorama City acımasız bir ironiye dönüşmüş, adının yansıması o uçsuz bucaksız manzaradan eser kalmamıştı. Bir zamanlar bu banliyöde mutluluğun zirvesine çıkan ve gururla yaşayan halk, Panaroma City'le bağlarını koparmak için düzenli bir biçimde bitişikteki komşuları Mission Hills, North Hills, hatta Van Nuys'a kaçmanın yollarını arar olmuştu.

Bosch ve Chu şanslıydılar. Tacos La Familia kamyoneti hâlâ Woodman ve Nordoff'un kaldırımında park halinde duruyordu. Chu kamyonetin iki araba arkasında boş bir yer bulup park etti ve iki ortak birlikte dışarı çıktılar. *Taquero* yavaş yavaş toplanmaya, tezgâhını temizlemeye başlamıştı, ama sipariş kabul edeceklerini söylediler. Taco kalmadığı için Chu karides taco, Bosch ise kavurma sipariş etti. Yemekler hazır olunca kamyonetten salsa sosuyla dolu plastik şişeyle birlikte, içecek olarak Jarritos Ananas meyve suyu aldılar. Öğle yemeği toplam sekiz dolar tuttu, Bosch, adama on dolar verip üstünü bahşiş olarak bıraktı.

Etrafta başka müşteri olmadığı için Bosch salsa sosu şişesini yanına alıp arabaya götürdü. İş kamyonetten taco yemeye geldiğinde, salsa her şey demekti. Arabanın ön kaportasının her iki yanına geçip üstlerine salsa sosu ve içeceğin dökülmemesine dikkat ederek yiyeceklerini yediler.

Chu başını sallayarak, "Hiç de fena değilmiş Harry," dedi.

Ağzı dolu olan Bosch aynı şekilde başını sallayarak karşılık verdi. Sonunda ağzındaki lokmayı yuttu, ikinci taco'ya bol salsa döktükten sonra şişeyi kaportanın üstünden ortağına uzattı.

"Salsa sosu güzelmiş," dedi Harry. "Doğu Hollywood'daki El Matador kamyonetinden hiç yedin mi?"

"Hayır, o nerede?"

"Batı ve Lex'te. Yediğimiz de güzel, ama El Matador en iyisi bence. Tezgâhı sadece akşamları açıyorlar; akşamları her şeyin tadı bir başka oluyor zaten."

"Batı Meydanı'nın *Doğu* Hollywood'da olması garip, değil mi?"

"Bunu hiç düşünmemiştim. Bir dahaki sefer iş çıkışı yolun düşerse El Matador'u dene, sonra fikrini söylersin."

Bosch, kızının kendisiyle yaşamaya başladığı günden beri El Matador'a uğramadığını fark etti. O zamanlar, kamyonetlerde yemek yemenin kızı için doğru olmayacağını düşünüyordu, ama şimdi durum farklı olabilirdi. Bosch. Maddie'nin bundan hoşlanabileceğini düşündü.

"Pell'le ilgili olarak ne yapacağız?" diye sordu Chu.

Bir an gerçek hayata geri dönen Bosch, ortağına Clayton Pell'le gerçekte neden ilgilendiklerini açık etmek istemediğini söyledi. Davada bilinmeyen çok şey vardı. Öncelikle Pell'in olması gereken yerde olduğunu teyit etmek, ona şöyle bir bakmak ve cinsel suçtan mahkûm olmuş adamı şüphelendirmeden onunla bir iki kelime etmek istiyordu.

Chu ağzı son lokmasıyla dolu halde, "Zor olacak," dedi.

"Benim bir fikrim var."

Bosch planını ortağıyla paylaştıktan sonra yiyeceklerin ambalajlarını ve peçetelerini toparlayıp taco kamyonetinin arkasındaki çöp tenekesine attı. Salsa sosu şişesini pencereden uzatıp tezgâhın üstüne bırakarak *Taquero*'ya el salladı.

"Muy sabrosa."[1]

"Gracias."[2]

Dönüşte direksiyonun başında yine Chu vardı. U dönüşü yaparak Woodman'a doğru ilerlemeye başladılar. Bosch cep telefonunun çaldığını duyunca ekrana baktı. Emniyet müdürlüğünden arıyorlardı, ama numarayı tanıyamadı. Telefona cevap verince arayanın medya ilişkileri bölümünden Marshall Collins olduğunu anladı.

"Dedektif Bosch, medyayı uzak tutmaya çalışıyorum, ama bugün Irving davasıyla ilgili olarak onlara bir şeyler vermek zorundayız."

"Elimizde henüz bir şey yok."

"Ufak da olsa bir şeyler veremez misin? Şu ana dek vakayla ilgili yirmi altı telefon aldım. Onlara ne söyleyebilirim?"

Bosch bir an düşündü, medyayı soruşturmaya faydası olacak şekilde kullanmanın bir yolu olup olmadığını merak ediyordu.

"Ölüm nedeninin soruşturulduğunu söyle onlara. Bay Irving Şato Marmont'un yedinci katındaki odasının balkonundan aşağıya düştü. Şu an için olayın kaza mı, intihar mı, yoksa cinayet mi olduğu bilinmiyor. Bay Irving'in otelde geçirdiği son saatlere dair bilgi sahibi olan kişilerin Hırsızlık-Cinayet Masası'yla irtibata geçmeleri gerektiğini falan belirt. Sen ne diyeceğini bilirsin işte."

"Yani şu an için herhangi bir şüpheli yok..."

"Bu şekilde bir ifade kullanma. Böyle dersen bir şüphelinin peşindeymişiz gibi algılanır. Henüz o noktada bile değiliz. Ne olduğunu bilmiyoruz, otopsinin sonuçlanmasını beklerken bilgi toplamaya devam ediyoruz."

"Peki, anlaşıldı. Dediğin şekilde bir açıklama yapacağım."

---

(1) Çok lezzetliydi.

(2) Teşekkürler.

Bosch telefonu kapattıktan sonra konuşmanın ayrıntılarını Chu'ya aktardı. Aradan beş dakika geçtikten sonra Buena Vista'ya vardılar. Burası, ortada geniş bir avlusu, işi olmayan kişileri uzak tutmak için uyarı işaretlerinin ve en üst seviyede güvenlikli bir girişin bulunduğu iki katlı bir klinikti. Sadece avukatlar değil, çocukların da yaklaşmaması gereken bu yerin kapısına asılmış ve mahfazayla korunmuş duyuruda, kliniğin şartlı tahliye olmuş, gözaltındaki ve tedavisi halen devam eden cinsel suçlulara ev sahipliği yaptığı yazıyordu. Çerçevenin kalın plastik koruması kazınmış, parçalanmış ve üstüne boya püskürtülmüştü.

Bosch zili çalabilmek için kolunu, kapıdaki küçük mazgalın bir açıklığın içine dirseğine kadar sokmak zorunda kaldı. Bir süre bekledikten sonra bir kadın sesi duyuldu.

"Ne istiyorsunuz?"

"Los Angeles polisi. Yetkiliyle görüşmek istiyoruz."

"Kendisi burada değil."

"O zaman sizinle görüşmek durumundayız, kapıyı açın."

Kapının diğer tarafında, tahrip edilmesini önlemek üzere mümkün olduğunca yukarı monte edilmiş bir kamera vardı. Bosch elinde rozeti, kolunu mazgalın içine bir kez daha soktu ve kısa bir süre o şekilde tuttu. Kapı vızıldayarak açılınca Chu'yla birlikte içeriye girdiler.

Kapı tünele benzeyen bir girişe açılıyordu, buradan da kliniğin ana avlusuna çıkılıyordu. Bosch tekrar gün ışığına çıktığında daire şeklinde yerleştirilmiş iskemlelerde oturan birkaç adam gördü. Bu bir rehberlik ve rehabilitasyon seansıydı. Bosch azılı cinsel suçluların tedavi edilebileceğine pek inanmazdı; bu tip insanlar için hadım etmenin ötesinde, ki bunun da kimyasal değil cerrahi yöntemlerle yapılması taraftarıydı, bir tedavinin olduğunu sanmıyordu. Ancak Bosch kiminle konuştuğuna

bağlı olarak bu tip düşünceleri kendisine saklayacak kadar da akıllıydı.

Bosch, Clayton Pell'i tanıyabilmek için dairenin çevresindeki adamları şöyle bir taradı, ama çabası sonuçsuz kaldı. Birkaç adamın sırtı girişe dönüktü, diğerleri de öne doğru eğilmiş, yüzlerini beysbol kepleriyle veya derin düşünceye dalmış gibi ağızlarına götürdükleri elleriyle gizlemişlerdi. Birçoğu Bosch ve Chu'yu dikkatle süzdü; polis olduklarını kolayca anlamışlardı.

Kısa bir süre sonra yanlarına bir kadın geldi. Kadının önlüğündeki yaka kartında adının Doktor Hannah Stone olduğu yazıyordu. Kızıl-sarı saçlarını topuz yapmış, çekici bir kadındı. Kırklı yaşlarının ortalarındaydı, Bosch, kadının sağ bileğindeki saatinin kısmen de olsa bir dövmeyi kapattığını fark etti.

"Ben Doktor Stone. Beyler kimliğinizi görebilir miyim?"

Bosch ve Chu cüzdanlarını açtılar. Kadın kimliklere baktıktan sonra cüzdanları iade etti.

"Benimle gelin lütfen. Adamlar sizi burada görmeseler daha iyi olacak."

"Bunun için çok geç kalmış olabiliriz," dedi Bosch.

Doktor Stone cevap vermedi. Bosch ve Chu'yu binanın ön tarafındaki büro ve özel terapi odaları şeklinde düzenlenmiş kısma götürdü. Kendisinin rehabilitasyon program yöneticisi olduğunu, müdürünün, yani klinikten sorumlu kişinin bir bütçe toplantısı nedeniyle burada olmadığını söylerken kısa ve ters bir tavırla konuştu.

"Sizin için ne yapabilirim?"

O ana kadar kadının konuşmasında, bütçe toplantısından söz ederken bile savunmacı bir hava vardı. Polislerin burada yapılan işleri pek takdir etmediğini biliyordu ve her an bunu savunmaya hazır durumdaydı; kolay kolay geri adım atacak birine de benzemiyordu.

Bosch, "Bir suç işlendi ve biz bunu soruşturuyoruz," dedi. "Tecavüz ve cinayet... Şüphelinin eşkali elimizde ve onun burada olabileceğini düşünüyoruz. Yirmi sekiz ila otuz iki yaş arasında beyaz erkek. Koyu renk saçları var, adının veya soyadının ilk harfi C. Bu harfi boynuna dövme olarak yaptırmış."

Bosch o ana kadar yalan söylememişti. Tecavüz ve cinayet gerçekten yaşanmıştı; Bosch, olayın yirmi iki yıl önce işlendiğinden söz etmemişti sadece. Verdiği eşkal Clayton Pell'e uyuyordu, çünkü eski mahkûma dair bu bilgileri eyalet şartlı tahliye komisyonunun kayıtlarından almıştı. Ayrıca Venice Plajı'nda işlenen hunharca cinayete karışmış olması uzak bir ihtimal gibi görünse de, DNA eşleşmesi Pell'i şüpheli sınıfına sokuyordu.

Bosch, "Peki, burada bu tanıma uyan birileri var mı?" diye sordu.

Stone konuşmadan önce tereddüt etti. Bosch, kadının tedavi etmeye çalıştığı adamı savunmaya kalkışmayacağını umuyordu. Bu tür programların başarısı hakkında ne söylenirse söylensin, bir sabıkalının yeniden suç işleme eğilimi, özellikle cinsel suçlardan mahkûm olmuş kişilerde çok yüksekti.

Kadın sonunda, "Burada öyle biri var," dedi. "Ama son beş ayda inanılmaz bir gelişme gösterdi. Bence o böyle..."

Bosch, kadının sözünü keserek, "Adı nedir?" diye sordu.

"Clayton Pell. Avluda oturanlar arasında..."

"Buradan ayrılmasına ne sıklıkta izin veriliyor?"

"Günde dört saat. Adamın bir işi var."

Chu, "İşi mi var?" diye sordu. "Bu insanları serbest mi bırakıyorsunuz?"

"Dedektif burası bir cezaevi değil, burada herkes gönüllü kalıyor. Hapisten şartlı olarak tahliye edildiler ve kanunları ihlal etmeyecekleri bir yerde yaşamak zorundalar. Biz bu tanıma uyan bir klinik kurmak amacıyla yetkililerle sözleşme yaptık. Ama kimse burada yaşamak zorunda değil, bu insanlar topluma

uyum sağlamak istiyorlar. Kimseye zarar vermek istemiyorlar, istedikleri şey üretken olmak... Buraya geldiklerinde onlara rehberlik hizmeti veriyor, bir işe yerleşmelerini sağlıyoruz; karınlarını doyuruyor, yatacak yer temin ediyoruz. Burada barınmak istiyorlarsa kurallarımıza uymaları şart. Şartlı Tahliye Bölümü'yle yakın bir çalışma içindeyiz, burada tedavi görüp tekrar suç işleyenlerin oranı ülke geneline göre daha düşük."

Bosch, "Bu da programın kusursuz olmadığını gösterir," dedi. "Bir zamanlar azılı suçlu olan, her zaman azılı suçludur. Bu kural çoğu için geçerlidir."

"Bazıları için dediğiniz doğru. Ama çaba göstermekten başka bir seçeneğimiz var mı? İnsanlar cezalarını tamamladıktan sonra toplum içine salıveriliyorlar. Bu program ileride tekrar suç işlemelerini önlemek adına son şansları..."

Bosch sorularıyla, sözleriyle Stone'u hor gören bir tavır takındığını fark etti. İlk hamleyi yanlış yapmıştı, oysa bu kadının kendilerine karşı olmasını değil, işbirliği yapmasını istiyordu.

"Özür dilerim," dedi. "Programın faydalı olduğuna dair hiçbir şüphem yok. Ben sadece soruşturduğumuz suçun ayrıntıları hakkında düşünüyordum."

Bosch ön pencereye doğru yürüyüp avluya baktı.

"İçlerinden hangisi Clayton Pell?"

Stone, Bosch'un yanına gelip parmağıyla işaret etti.

"Sağdaki, saçını kazıtmış olan adam."

"Saçını ne zaman kazıttı?"

"Birkaç hafta önce. Soruşturduğunuz saldırı ne zaman olmuştu?"

Bosch dönüp kadına baktı.

"O tarihten önce."

Kadın, Bosch'a bakıp başını salladı; mesajı almıştı, dedektifler buraya soru sormaya gelmişlerdi, sorulara cevap vermeye değil...

"Çalıştığını söylediniz. Nerede çalışıyor?"

"Roscoe yakınlarında Grande Mercado'da çalışıyor. Park alanında boşta kalmış alışveriş arabalarını topluyor, çöp kutularını boşaltıyor, buna benzer işler yapıyor. Ona günde yirmi beş dolar ödüyorlar. Pell sigara ve cips bağımlısı, aldığı parayla bu tür masraflarını karşılıyor."

"Çalışma saatleri nedir?"

"Her gün değişiyor. Çalışma programını ve saatlerini marketin panosuna asıyorlar. Mesela bugün erken saatte gitti ve kısa bir süre önce geri döndü."

Pell'in markette bir program dahilinde çalıştığını öğrenmek iyi olmuştu. Pell'i daha sonra Buena Vista Kliniği'nden almak isterlerse bu bilgi onlara yardımcı olacaktı.

"Doktor Stone, Pell hastalarınızdan biri mi?"

Kadın başını evet anlamında salladı.

"Haftada dört kez seansımız oluyor. Pell buradaki diğer terapistlerle de çalışıyor."

"Onunla ilgili bana ne söyleyebilirsiniz?"

"Seanslar hakkında hiçbir şey söyleyemem. Doktor hasta arasındaki ilişkinin mahremiyeti bu tür durumlarda da geçerlidir."

"Evet anlıyorum, ama elimizdeki deliller onun on dokuz yaşında bir kızı kaçırdığını, tecavüz ettikten sonra öldürdüğüne işaret ediyor. Orada oturan adam nasıl biridir, onu harekete geçiren şey nedir, bilmeliyim..."

"Durun bir dakika."

Kadın elini havaya kaldırdı.

"On dokuz yaşında bir *kız* mı dediniz?"

"Evet, Pell'in DNA'sı kızın üstünde bulundu."

Bosch yine tüm gerçeği ifade etmemiş, ama yalan da söylememişti.

"Bu imkânsız."

"Bana imkânsız olduğunu söylemeyin. Bilim yanılmaz. Pell..."

"Eh, bu kez yanılmış ama. Clayton Pell on dokuz yaşında bir kıza tecavüz etmiş olamaz. Birincisi, o bir homoseksüel. Buradaki adamların çoğu gibi o da bir pedofil; dediğim gibi bu adamlar çocuklara karşı suç işledikleri için mahkûm olmuş azılı suçlular... İkincisi, Pell iki yıl önce hapisteyken bir grup adamın saldırısına uğrayıp hadım edildi. Yani Clayton Pell'in aradığınız kişi olması mümkün değil."

Bosch, ortağının sesli olarak derin bir nefes aldığını duydu. O da kendisi gibi doktorun açıklamalarından dolayı şok olmuştu. Kadının sözleri Bosch'un kliniğe girerken aklından geçen düşüncelerin içinde yankılanıyordu.

Stone, "Clayton'ın hastalığı ergenlik öncesi erkek çocuklara olan saplantısından kaynaklanıyordu," diye devam etti. "Buraya gelmeden önce biraz ev ödevi yapmışsınızdır diye düşünmüştüm."

Bosch'un yüzü utançtan kıpkırmızı olmuştu. Planı başarısız olmakla kalmamış içinde, Lily Price davasında birtakım şeylerin ciddi biçimde yanlış gittiğine dair yeni şüphelerin de uyanmasına neden olmuştu.

Bosch yaptığı gaftan kurtulmak için aklına gelen ilk soruyu sordu.

"Ergenlik öncesi derken... Sekiz yaşındakilerden mi, on yaşındakilerden mi söz ediyorsunuz? Hangi yaş grubunu kast ettiniz?"

Stone, "Bu konuya giremem," dedi. "Bu hastayla aramızdaki mahrem konulardan biri."

Bosch tekrar pencereye doğru yürüyüp seanstaki Clayton Pell'e baktı. Adam iskemlesinde dimdik oturmuş halde sohbete kulak kabartmış gibi görünüyordu. Yüzünü saklayanlardan biri

değildi, dışarıdan yaşadığı büyük sarsıntıya dair hiçbir işaret görünmüyordu.

"Seanstaki herkes bunu biliyor mu?"

"Sadece ben biliyorum ve bunu size anlatmakla ciddi bir kural ihlali yaptım. Burada kalan hastalarımız için grup seanslarının tedavi anlamında büyük değeri vardır. Zaten bunun için gelirler buraya, burada kalmalarının nedeni budur."

Bosch, adamların burada kalmalarının, barınacakları ve karınlarını doyuracakları bir yer bulmuş olmalarıyla ilgili olduğu fikrindeydi, ama elini tamam dercesine havaya kaldırıp özür diledi.

"Doktor bize bir iyilik yapın ve Pell'e, buraya gelip hakkında sorular sorduğumuzu söylemeyin," dedi.

"Zaten söylemeyi düşünmüyordum. Bu onu üzmekten başka bir işe yaramaz. Sorarlarsa en son yaşanan "mala zarar verme" olayıyla ilgili burada olduğunuzu söyleyeceğim."

"Çok iyi. Sözünü ettiğiniz mala zarar verme olayı neydi?"

"Birisi arabamın yan tarafına püskürtme boyayla 'Bebek tecavüzcülerine bayılıyorum' diye yazmış. Mahalle sakinleri ellerinden gelse bizi kovacaklar buradan. Orada, Clayton'ın tam karşısında oturan adamı görüyor musunuz? Hani gözünün üstünde bant olan adam?"

Bosch dışarıya bakıp başını salladı.

"İşten dönüyordu, otobüs durağından kliniğe yürürken 'T-Dub Boyz' adındaki yerel bir çetenin saldırısına uğradı. Kırık şişeyle adamın gözünü çıkardılar."

Bosch, kadına döndü, onun Tujunga Wash çevresinde aktif olan bir Latin çetesinden söz ettiğini biliyordu. Latin çete üyeleri, cinsel suçlulara karşı tahammülsüz tavırları ve uyguladıkları şiddetle meşhurdu.

"Bu olayla ilgili tutuklanan birileri oldu mu?"

Doktor Stone alaycı bir tavırla güldü.

"Birilerinin tutuklanması için ortada bir soruşturmanın olması gerekirdi. Ama burada yaşanan herhangi 'bir mala zarar verme' veya 'şiddet eylemlerinden' hiçbiri, bölümünüz veya başkaları tarafından soruşturulmaz."

Bosch, kadının yüzüne bakmadan başını salladı; kendisi de bu durumun farkındaydı.

"Başka sorunuz yoksa işimin başına dönmeliyim."

"Başka sorumuz yok," dedi Bosch. "Hayırlı bir iş yapıyorsunuz doktor, işinize geri dönün; biz de kendi işimize bakalım."

9

Bosch kolunun altında dosya yığınıyla polis merkezinin kayıtlar bölümünden yeni gelmişti. Saat beşi geçiyordu ve ekip odası bomboştu; Chu evine dönmüştü ve Bosch bu durumdan şikâyetçi değildi. O da birazdan büroyu terk etmeye hazırlanıyor, dosyaları ve Şato Marmont'tan aldığı CD'yi evde gözden geçirmeyi planlıyordu. Dosyaları çantasına yerleştirirken Kiz Rider'ın ekip odasına girdiğini ve doğrudan bulunduğu tarafa yöneldiğini gördü. Hızla çantasının kapağını kapattı; Rider'ın dosyalar hakkında soru sormasını ve Irving davasıyla ilgili olup olmadıklarını öğrenmesini istemiyordu.

Kiz selam vermek yerine, "Harry gelişmelerden birbirimizi haberdar edeceğimizi sanıyordum," dedi.

"Haber verecek bir şey bulduğumda tabii... Sana da merhaba Kiz."

"Bak Harry, incelik yapacak zamanım yok gerçekten. Sürekli baskı altındayım, o da Irving'in ve onun, olayda arkasına almayı başardığı diğer belediye meclis üyelerinin baskısına maruz kalıyor."

"Irving diğer meclis üyelerini hangi konuda arkasına almış?"

"Oğlunun başına neler geldiğini öğrenmek konusunda..."

"Eh, bu yükü omuzlamaya ve işimizi yapabilmemiz için onları bizden uzak tutmaya hazır olduğuna sevindim."

Kiz yaşadığı hayal kırıklığını vurgulamak istercesine derin bir nefes verdi. Bosch, Kiz'in boynunda, bluzunun yakasının hemen altındaki sivri uçlu yara izini görebiliyor, bu ona eski ortağı olan Kiz'in vurulduğu günü hatırlatıyordu. O olay ortaklıklarının sonu olmuştu.

Bosch ayağa kalkıp çantasını masasının üstünden aldı.

Kiz, "Bu saatte mi gidiyorsun?" diye haykırdı.

Bosch duvardaki saati işaret ederek, "Neredeyse beş buçuk oluyor ve ben sabah yedi buçukta işbaşı yaptım, öğle yemeğini de arabanın üstünde on dakikada yedim... Neresinden bakarsan bak, yaptığım iki saatlik fazla mesainin parasını şehir bana ödemeyecek. Evet, kendisine çorba getirmemi bekleyen hasta çocuğumun yanına, eve gidiyorum. Belediye meclisini arayıp bunun için izin alman gerekmiyorsa tabii," dedi.

"Harry, konuştuğun kişi benim, Kiz. Neden böyle davranıyorsun?"

"Nasıl davranıyormuşum? Soruşturmama yapılan politik müdahalelerden bıkmış usanmış gibi mi? Bak ne diyeceğim, üzerinde çalıştığım, tecavüz edilip öldürüldükten sonra cesedi Marina'da kayalıklara atılmış on dokuz yaşındaki bir kızla ilgili bir başka dava daha var. Yengeçler kızın cesedini yemiş. Belediye meclisinden kimsenin bu davayla ilgili olarak beni aramamış olması ne garip, değil mi?"

Kiz, Bosch'un ne demek istediğini anladığını belirtmek istercesine başını salladı.

"Biliyorum Harry, bu hiç de adil değil. Senin için herkes önemlidir veya kimse önemli değildir. Ama politik çekinceler söz konusu olunca işler böyle yürümüyor."

Bosch, Kiz'e gözlerini dikip uzun uzun bakınca eski ortağı huzursuzlandı.

"Ne var?"

"O sendin değil mi?"

"Ne bendim?"

" 'Herkes önemlidir veya kimse önemli değildir.' Bunu bir slogan haline dönüştürüp Irving'e söyledin. Sonra o, durumu en başından biliyormuş ayaklarına yatmaya kalktı."

Rider sinirlenmiş, başını iki yana sallayıp duruyordu.

"Tanrım Harry, ne olmuş yani? Irving'in paravan olarak kullandığı adam beni arayıp Hırsızlık-Cinayet Masası'nın en iyi dedektifi kimdir diye sordu, ben de senin adını verdim, ama sonra geri dönüp Irving'in geçmişte yaşadığınız şeyler yüzünden seni istemediğini söyledi. Ben de, senin geçmişi bir kenara bırakacağını, çünkü herkesin senin için önemli olduğunu, diğer yandan hiç kimsenin senin için önem taşımadığı karşılığını verdim. Hepsi bu. Bu senin için fazla politik olduysa, o zaman arkadaş olarak istifamı sunuyorum."

Bosch, eski ortağına bir süre baktı. Kiz onun öfkesini fazla ciddiye almamış, hafifçe gülümsüyordu.

"Bunu düşünür ve sana haber veririm."

Bosch bulunduğu yerden çıkıp koridora doğru yürümeye başladı.

"Bir dakika bekler misin?"

Bosch, Kiz'e döndü.

"Ne var?"

"Benimle arkadaşın olarak konuşmaya istekli değilsen o zaman bir dedektif olarak konuş. Ben bir teğmenim, sen de bir dedektif... Irving davasındaki son gelişmelerden söz et bana..."

Kiz'in yüzündeki ve sözlerindeki şakacı hava artık yok olmuş, yerini öfkeli bir ifadeye bırakmıştı.

"Otopsi yapılmasını bekliyoruz. Olay yerinde bizi nihai sonuca götürecek hiçbir şey yoktu. Kazara ölüm ihtimalini tamamen eledik sayılır. Olay ya intihar ya cinayet... Benim fikrim şu an için intihar olduğu yönünde..."

Kiz ellerini beline koydu.

"Kazara ölüm ihtimalini hemen nasıl elediniz?"

Bosch'un çantası dosyalar yüzünden ağırdı, omzu ağrımaya başladığı için çantayı diğer eline aldı. Yaklaşık yirmi yıl önce bir tünelde karşılaştığı silahlı çatışmada kurşun yemiş ve omuz kaslarının düzelmesi için üç ameliyat geçirmişti. Omzu on beş yıl boyunca ona bu konuda bir sıkıntı yaşatmamış, ama şimdi zaman zaman sorun olmaya başlıyordu.

"Irving'in oğlu yanında bavul olmaksızın otele giriş yapmış, giysilerini çıkarıp düzgün biçimde dolaba asmış. Balkondaki iskemlenin üstüne de bir bornoz bırakılmış. Adam yüzüstü yere çakılmış, ama bu sırada çığlık atmamış, çünkü otelde kimse bir şey duymamış, ayrıca adam yere düşerken kollarını bile açmamış. İşte bundan ve diğer birtakım nedenlerden ötürü olay kazaymış gibi görünmedi gözüme. Eğer bana olayın kazaymış gibi gösterilmesi gerektiğini söylüyorsan, kendine başka birini bul."

Kiz'in yüzü uğradığı ihanetten dolayı yaşadığı acıyı yansıtıyordu.

"Harry, bana bunu nasıl söylersin? Ben senin ortağındım. Bir keresinde hayatımı kurtarmıştın ve benim buna seni riske atacak bir şeyler yaparak karşılık vereceğimi mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum Kiz. Ben sadece işimi yapmaya çalışıyorum ve görünen o ki ortada politik dolaplar dönüyor."

"Evet, dönüyor, ama bu seni kollamadığım anlamına gelmez. Müdür sana bildiğin gibi hareket etmeni söyledi; ben de aynı şeyi söylüyorum. İstediğim tek şey, gelişmelerden haberdar olmak, oysa biz... birbirimizi yiyoruz."

Bosch o an öfkesini ve hayal kırıklığını yanlış tarafa yönlendirdiğini fark etti.

"Kiz, madem öyle, sana inanıyorum. Hırsımı senden almaya çalıştığım için özür dilerim. Irving'le ilgili her şeyde olduğu gibi, bu olayın da birtakım sıkıntılara yol açacağını bilmeliydim. Sen sadece otopsi yapılana kadar onu benden uzak tut, sonra birtakım sonuçlara varmamız mümkün olur; bundan da ilk olarak müdürü ve seni haberdar edeceğim."

"Tamam Harry. Ben de özür dilerim."

"Yarın konuşuruz."

Bosch arkasını dönüp gitmek üzereydi ki vazgeçti ve Kiz'e doğru hareketlendi. Eski ortağının yanına gelip tek koluyla ona sarıldı.

Kiz, "Sorun yok değil mi?" diye sordu.

"Yok tabii," dedi Bosch.

"Omzun nasıl? Çantanı diğer eline aldığını gördüm."

"Fena değil."

"Maddie'nin nesi var?"

"Virüs kapmış, önemli bir şey değil."

"Selamımı söyle ona."

"Söylerim. Görüşürüz Kiz."

Bosch bürodan ayrılıp eve gitmek üzere arabasına bindi. 101 Numaralı yolda yoğun trafik yüzünden ağır ağır ilerlerken üstünde çalıştığı her iki davayla ilgili olarak kendini iyi hissetmiyor, bu yüzden Rider'a kötü davranmış olmaktan ötürü ayrı-

ca üzülüyordu. Emniyet müdürlüğünde kendilerini gelişmelerden haberdar eden birilerinin olması birçok polis için önemli bir şeydi. Bosch da bunun yararını çok görmüştü, ama Rider'a kötü davrandığı bir gerçekti ve bunun için akla yatkın hiçbir mazereti yoktu. Bu durumu telafi edecekti.

Bosch, Doktor Stone konusunda da sıkıntılıydı. Kadının kendisini adadığı işini küstah bir tavırla aşağılamıştı. Aslında kadın birçok yönden ondan daha başarılıydı; suçu, daha meydana gelmeden engellemeye, insanları kurban olmaktan kurtarmaya çalışıyordu. Oysa Bosch, kadına azılı suçluların bir sempatizanıymış gibi davranmıştı, ama öyle olmadığını biliyordu. Burası, şehri daha iyi ve güvenli bir yer haline getirmeye çalışanların sayısının çok az olduğu bir yer, Doktor Stone da az sayıdaki o insanlardan biriydi; oysa Bosch, onun bu çabasını görmezden gelmişti. Kendimden utanmalıyım, diye geçirdi içinden.

Cep telefonunu çıkarıp kızını aradı.

"İyi misin?"

"Evet, şimdi daha iyi hissediyorum."

"Ashlyn'in annesi eve uğradı mı?"

"Evet, okuldan sonra Ashlyn'le birlikte geldiler. Çörek getirmişler."

O sabah Bosch, kızının en iyi arkadaşının annesine bir e-posta gönderip Maddie'ye bir bakması için ricada bulunmuştu.

"Ödevlerini de getirdiler mi?"

"Evet, ama kendimi ödev yapacak kadar iyi hissetmiyorum henüz. Peki, sen dava aldın mı? Bugün beni hiç aramayınca ben de aldığını düşündüm."

"Özür dilerim. Aslına bakarsan iki dava birden aldım."

Bosch, kızının ev ödevi konusunu ustalıkla geçiştirmesini aklının bir köşesine not etti.

"Vay canına!"

"Evet, o yüzden biraz gecikeceğim. Bir yere daha uğramam gerekiyor, sonra eve döneceğim. Jerry'ye uğrayıp sana çorba getirmemi ister misin? O tarafa gidiyorum."

"Şehriyeli tavuk çorbası iyi olur."

"Tamam. Ben dönmeden karnın acıkırsa kendine bir sandviç hazırla ve kapıyı kilitlediğinden emin ol."

"Biliyorum baba."

"Glock'un yerini de biliyorsun."

"Evet, yerini de biliyorum, kullanmayı da..."

"Aferin benim kızıma."

Bosch telefonu kapattı.

10

İş çıkışı yoğun trafikte Panorama City'ye geri dönmek Bosch'un kırk beş dakikasını almıştı. Buena Vista Kliniği'ne geldiğinde, gün içerisinde Doktor Stone'la görüştüğü büroya ait olduğunu sandığı yerin gölgede kalmış pencerelerinin ardında ışıkların açık olduğunu gördü. Gördüğü bir başka şey de, binanın yanındaki araba yolunun arkadaki etrafı çitle çevrili park yerine çıktığıydı. Kapıda girilmez tabelası yoktu ve üst kısmına dikenli teller atılmıştı.

Bosch bir sonraki köşeden sola döndükten sonra, kendisini Woodman'a bakan bir dizi apartmanın arkasına çıkaracak dar bir sokağa girdi. Buena Vista'nın arkasındaki etrafı çitle çevrili park alanına geldiğinde, arabayı yeşil bir çöp bidonunun bitişiğine, dar sokağın yanına çekti. İyi aydınlatılmış park alanını incelerken iki buçuk metre yüksekliğindeki güvenlik çiti dikkatini çekti. Çitin üstü üç sıra dikenli telle takviye edilmişti. Çöp bidonunu içeriye almak için bir de kapı yapılmış, asma kilit takılıp kilitlenmiş kapının üst kısmına da çit gibi dikenli teller atılmıştı. Burası tam güvenlikli site görünümünde bir yerdi.

Park yerinde sadece üç araba vardı. İçlerinden biri, beyaz alanın yan tarafındaki boya hasar görmüştü. Bosch dikkatle inceleyince, arabanın hasar görmediğini, tam tersine yeni boyan-

mış olduğunu fark etti. Arabaya yazılan yazıyı kapatmak için şoför tarafındaki kapıya orijinal rengine pek uymayan beyaz bir boya atılmıştı. Bosch arabanın Doktor Stone'a ait olduğunu anladı, kadın hâlâ içeride çalışıyor olmalıydı. Bosch binanın arka duvarına da bir yazı yazıldığını ve bu yazının da beyaz boyayla kapatıldığını fark etti. Gündüz girişte gördüklerine benzer uyarı tabelalarının asılı olduğu bir kapının yanındaki duvaraysa bir merdiven dayanmıştı.

Bosch motoru durdurup arabadan indi.

Yirmi dakika sonra, park yerindeki beyaz arabanın arkasına yaslanmış halde beklerken binanın kapısı açıldı ve Doktor Stone dışarıya çıktı. Kadının yanında ona eşlik eden bir adam vardı; Bosch'u görünce ikisi de durdu. Adam, Stone'u korumak amacıyla önüne geçti, ama kadının elini koluna dayamasıyla geri çekildi.

"Sorun değil Rico. Bugün buraya gelen dedektif..."

Doktor Stone arabasına doğru yürümeye devam ederken Bosch olduğu yerde doğruldu.

"Sizi korkutmak istememiştim. Niyetim sizinle konuşmaktı."

Kadın, Bosch'un bu son sözlerini düşünüyormuşçasına bir an duraladı, sonra kendisine eşlik eden adama döndü.

"Teşekkür ederim Rico. Dedektif Bosch'la emin ellerdeyim. Yarın görüşürüz."

"Emin misiniz?"

"Evet, teşekkür ederim."

"Peki, yarın görüşmek üzere."

Rico geri dönüp kapıya doğru yürüdü ve elindeki anahtarla kapıyı açtı. Stone, Bosch'a bir şey söylemeden önce Rico'nun binanın arka tarafına girmesini bekledi.

"Dedektif ne yapıyorsunuz? Buraya nasıl girdiniz?"

"Arabanızı boyayan çete üyelerinin izlediği yoldan... Burada bir güvenlik sorununuz olduğunu söylemeliyim."

Bosch çitlerin ötesindeki yeşil çöp bidonunu işaret etti.

"Çöp bidonunu çite böyle dayarsanız, çitin yapılma amacının tersine hareket etmiş olursunuz. Onlara tırmanıp içeriye atlamaları için bir platform hazırlamışsınız. Benim yaşımda biri çiti aşabiliyorsa, on beş yaşındaki bir genç için bunu yapmak çok daha kolay demektir."

Kadın çite bakarken ağzı hafifçe açık kaldı ve hemen ardından bariz gerçeği kavradı. Sonra Bosch'a bakarak, "Park alanının güvenliğini kontrol etmek için geri dönmediniz sanırım?" dedi.

"Hayır, özür dilemek için geri döndüm."

"Ne için?"

"Davranışım için. Burada iyi bir şey yapmaya çalışıyorsunuz ve ben size sanki sorunun bir parçasıymışsınız gibi davrandım. Bunun için özür dilerim."

Kadının şaşırdığı her halinden belliydi.

"Yine de Clayton Pell hakkında bilgi vermemi beklemeyin benden," dedi.

"Biliyorum. Bunun için gelmedim buraya. Bugünlük mesaim bitti zaten."

Doktor Stone çitin diğer tarafındaki Mustang'i işaret etti.

"Bu sizin arabanız mı? Ona nasıl geri döneceksiniz?"

"Evet, benim arabam. Çete üyesi çocuklardan biri olsaydım, oraya tam bu iş için bırakılmış gibi duran merdiveni alıp çiti aşardım. Ama içeri girerken yaptığım tırmanış bana yetti; kapının üstündeki asma kilidi açıp dışarıya çıkmama yardımcı olursunuz diye umuyorum."

Doktor Stone gülümsedi; sakinleşmişe benziyordu. Özenle arkada toplanmış saçlarının birkaç teli yüzünü çevreleyecek biçimde önüne düşmüştü.

"Maalesef o kapının anahtarı bende yok. Gerçi çitten nasıl tırmandığınızı görmek isterdim, ama isterseniz sizi arabamla diğer tarafa götürebilirim."

"Çok iyi."

Bosch, kadının arabasının yolcu koltuğuna oturdu, kapıdan geçip Woodman'a çıktılar.

Bosch, "Rico kimdi?" diye sordu.

"Gece hadememiz," dedi Stone. "Akşam altıdan sabah altıya kadar çalışır."

"Buralarda mı oturuyor?"

"Evet, ama çok iyi bir çocuktur. Ona güveniriz. Bir şey olduğunda veya birileri ters bir şey yaptığında hemen beni veya müdürü arar."

"İyi."

Dar yola geldiklerinde Stone, Bosch'un arabasının hemen arkasında durdu.

"Sorun çöp bidonunun tekerlekli olmasında," dedi. "Çitten uzaklaştırabiliriz, ama yine oraya iteceklerdir."

"O kapıyı uzatıp bidonu çitle çevrili alanın içinde tutamaz mısınız?"

"Bu iş için gerekli parayı bütçeye dahil edersek, muhtemelen üç yıl içinde onay alırız."

Bosch başını salladı. Her türlü bürokraside bir bütçe krizi kesinlikle yaşanıyordu.

"Rico'ya söyleyin çöp bidonunun kapağını söksün, böylece üstüne çıkacak bir şey bulamazlar; belki bir faydası olur."

Kadın başını salladı.

"Denemeye değer."

"Akşamları Rico'nun size muhakkak eşlik etmesini sağlayın."

"Oh, her gece öyle yapıyoruz zaten."

Bosch başını sallayıp elini kapı koluna götürdüğü anda içgüdülerini dinlemeye karar verdi. Kadının parmağında yüzük görmemişti.

"Eviniz ne tarafta, buraya göre kuzeyde mi kalıyor, güneyde mi?"

"Güneyde. Kuzey Hollywood'da oturuyorum."

"Eh, ben de kızıma şehriyeli tavuk çorbası almak için o tarafa gitmem gerekiyor. Orada buluşup birlikte bir şeyler yiyelim mi?"

Kadın tereddüt etti. Bosch loş ışıkta kadının gözlerini gösterge tablosundan yansıyan ışık sayesinde görebiliyordu.

"Şey, dedektif..."

"Bana Harry diyebilirsin."

"Harry, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Gerçekten mi? Neden? Çabucak birer sandviç atıştırmaktan söz ediyorum. Eve çorba götürmem gerek."

"Şey, çünkü..."

Kadın bir an duraladı, sonra gülmeye başladı.

"Ne oldu?"

"Bilmiyorum. Neyse, önemli değil. Tamam, orada buluşuruz."

"Güzel. Birkaç dakika sonra görüşürüz o zaman."

Bosch arabadan inip kendi arabasına doğru yöneldi. Yol boyunca gözünü dikiz aynasından ayırmadı. Doktor Stone arkasından geliyordu, oysa o kadının fikrini değiştireceğinden ve yolun yarısında birden yan yola sapıp gözden kaybolacağından şüphelenmişti.

Ama böyle bir şey olmadı; kısa bir süre sonra karşılıklı oturuyorlardı. Bosch iyi aydınlatılmış ortamda kadının gözlerini ilk kez fark etti; bu gözlerde daha önce görmediği kederli bir ifade vardı. Belki yaptığı işten dolayıdır, diye düşündü. Kadın ne de olsa en aşağılık insanlarla, azılı suçlularla uğraşıyordu;

küçükten ve zayıftan çıkar sağlayanlarla, toplumun yüzüne bakmaya dayanamadığı türden insanlarla...

"Kızın kaç yaşında?"

"On üç, ama on beş gibi davranıyor."

Kadın gülümsedi.

"Bugün hasta olduğu için okula gidemedi ve ben onu aramaya ancak fırsat bulabildim. Çok yoğun bir gündü."

"Evde sadece ikiniz mi yaşıyorsunuz?"

"Evet. Annesi, yani eski karım birkaç yıl önce öldü. Yalnız başıma yaşarken birden on üç yaşında bir kız yetiştirirken buldum kendimi. Bu, oldukça... ilginç bir durum."

"Eminim öyledir."

Bosch gülümsedi.

"Gerçek şu ki, bunun her anından zevk alıyorum. Hayatım onun sayesinde daha güzelleşti. Ama aynı şey onun için de geçerli mi, bilmiyorum doğrusu."

"Başka bir seçeneğiniz yok, değil mi?"

"Hayır yok. Bana mecbur."

"Belki göstermiyordur, ama onun da mutlu olduğuna eminim. O yaştaki kızları anlamak zordur."

"Evet."

Bosch saatine baktı. Şimdi de kendisini düşündüğü için suçluluk duymaya başlamıştı. Çorbayı alıp eve dönmesi sekiz buçuğu bulacaktı. Garson yanlarına gelip ne içmek istediklerini sorduğunda, en hızlı ne hazırlanabiliyorsa ondan sipariş etmek istediklerini söyledi. Stone yarım hindili sandviç, Bosch bütün bir hindili sandviç ve yanında götürmek üzere çorba söyledi.

Yalnız kaldıklarında, "Ya sen?" diye sordu.

Stone, ona boşanalı on sene olduğunu, o zamandan beri ciddi tek bir ilişkiye girdiğini anlattı. San Francisco'da yaşayan yetişkin oğlundan, onu pek sık göremediğinden bahsetti. Buena Vista'daki işine çok bağlı olduğunu, çalışma hayatında aldığı

ani bir karar sonrasında dört yıldan beri orada görev yapmakta olduğunu söyledi. Narsist profesyonelleri tedavi etmekte uzman bir terapistken cinsel suçluları tedavi etmeye başlamıştı.

Bosch, kadının profesyonel hayatıyla ilgili olarak aldığı, işini değiştirme ve toplumun en nefret edilen üyeleriyle birlikte çalışma kararının ardında bir tür kefaret yattığını düşünüyor, ama onu, bu düşüncesini ileriye götürecek kadar iyi tanımıyordu. Bu, çözmek için beklemesi gereken bir gizemdi, tabii buna fırsat bulabilirse...

Stone, "Park alanında söylediğin şeyler için teşekkür ederim," dedi. "Polislerin çoğu o insanların vurulup yok edilmeleri gerektiğini düşünüyor."

"Eh, önce yargılanmaları şart tabii."

Bosch gülümsedi, ama Stone espriyi anlamamıştı.

"Bu adamların her biri başlı başına bir sır. Ben de senin gibi bir dedektif sayılırım, başlarına neler geldiğini anlamaya çalışıyorum. İnsanlar azılı suçlu olarak doğmazlar; lütfen bana böyle düşündüğünü söyleme."

Bosch tereddüt etti.

"Bilmiyorum. Ben işim gereği, olay olup bittikten sonra etrafı temizlemek üzere devreye girerim. Bildiğim tek şey dünyada kötülüğün var olduğu... Bunu gördüm; sadece kaynağının ne olduğundan emin değilim."

"Eh, benim işim de onu bulmak. İnsanları bu yola sevk eden şeyin ne olduğunu açığa çıkarmak... Bunu bulabildiğimde onlara yardım etme şansım doğuyor. Onlara yardım edebildiğim noktada da topluma katkı sağlamış oluyorum. Ancak birçok polis bunu anlamıyor. Ama sen... Bu akşam söylediklerine bakılırsa belki sen anlıyor olabilirsin."

Bosch başını salladı, ama bir yandan da ondan sakladığı şey yüzünden suçluluk duyuyordu. Bu durum Stone'un gözünden kaçmadı.

"Bana söylemediğin şey nedir?"

Bosch başını iki yana sallarken, duygularının bu kadar kolay anlaşılmasından dolayı utandı.

"Bak, bugün olanlarla ilgili olarak hatamı telafi etmek istiyorum."

Kadının bakışları sertleşti, akşam yemeği davetinin bir tür oyun olduğunun farkına varmıştı sanki.

"Hayır, düşündüğün gibi değil. Bugün sana yalan söylemedim, ama Pell'le ilgili olarak hikâyenin tümünü anlatmadım. Üstünde çalıştığım dava var ya, hani kurbanın üzerinde Pell'in DNA'sının bulunduğu dava? İşte o olay yirmi iki sene önce olmuş."

Stone'un yüzündeki şüphe ifadesi yerini hızla şaşkınlığa bıraktı.

Bosch, "Biliyorum," dedi. "Çok anlamsız, ama durum bu. Pell'in kanı yirmi iki yıl önce öldürülmüş olan bir kızın üstünde bulundu."

"Yani Pell sekiz yaşındayken... Bu imkânsız."

"Biliyorum. Hata laboratuvardan mı kaynaklanıyor, onu anlamaya çalışıyoruz. Bunu yarın öğrenmeye çalışacağım, ama diğer yandan Pell'e de bir bakmam gerekiyordu, çünkü senden onun homoseksüel bir azılı suçlu olduğunu öğrenmiş olmam, onu gözümde kusursuz bir zanlı haline getiriyor, tabii adamın elinin altında zaman makinesi veya ona benzer bir şey yoksa..."

Garson sandviçler ve poşete koyduğu çorbayla birlikte yanlarına geldi. Bosch yemekleri biter bitmez masadan kalkabilmeleri için ona hesabı hemen getirmesini söyledi.

Tekrar yalnız kaldıklarında Stone, "Benden ne istiyorsun?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Ne demek istiyorsun?"

"Yarım hindili sandviç karşılığında sana birtakım kişisel bilgiler vereceğimi mi umuyorsun?"

Bosch, kadın şaka mı yapıyor, ciddi mi konuşuyor, anlayamadı.

"Hayır. Sadece... Senden hoşlandım. Ayrıca bugün sınırı aştığımı düşündüm, hepsi bu."

Stone sandviçini yerken bir süre sessiz kaldı. Bosch hiçbir şeyi aceleye getirmek istemiyordu. Soruşturduğu davadan söz etmek, anlaşılan araya mesafe girmesine neden olmuştu.

Stone, "Ortada ters giden bir şeyler var," dedi. "Tüm söyleyebileceğim bu."

"Bak, kendini riske atma, tamam mı? Pell'in dosyasını bugün Şartlı Tahliye Komisyonu'ndan aldım. Psikolojik durumu orada yazıyordur nasılsa."

Stone ağzı doluyken yapmacık bir tavırla gülümsedi.

"Şartlı tahliye değerlendirmesinden söz ediyorsun. O kâğıtlarda sadece üstünkörü bilgiler vardır."

Bosch, Stone'u durdurmak için elini havaya kaldırdı.

"Bak doktor, seni buraya hastanla arandaki mahremiyeti ihlal etmen için aklını çelmek üzere çağırmadım. Başka şeylerden söz edelim."

"Bana doktor diye hitap etme."

"Özür dilerim."

"Hannah demen yeterli."

"Tamam, Hannah, başka şeylerden konuşalım."

"Olur, ne konuşalım?"

Bosch konuşacak bir konu bulmak için düşünürken sessizleşti. Bir süre sonra ikisi de gülmeye başladılar.

Ama Clayton Pell'den hiç söz etmediler.

11

Bosch kapıdan içeriye girerken saat dokuz olmuştu. Koridorda hızlı adımlarla yürüyüp kızının yatak odasının kapısından içeriye baktı. Maddie yatak örtüsünü üstüne çekmiş bilgisayarı yanında açık yatıyordu.

"Çok özür dilerim Maddie. Çorbanı ısıtıp hemen getiriyorum."

Bosch poşeti havaya kaldırmış kapı ağzında duruyordu.

"Sorun değil baba, ben yemeğimi yedim."

"Ne yedin?"

"Fıstık ezmesi ve jöle."

Bosch bencilliğinden kaynaklanan suçluluk duygusuyla sarsıldı. Odaya girip yatağın kenarına oturdu. Maddie, onun daha fazla özür dilemesine izin vermeden, "*Tamam* baba," dedi. "İki dava birden aldın ve yoğun bir gün geçirdin."

Bosch başını iki yana salladı.

"Hayır, son bir saattir biriyle birlikteydim. Bugün soruşturmayla ilgili bir görüşmede tanıştım onunla, sandviç yemek için buluştuk ve ben orada gereğinden fazla uzun kaldım. Mads, çok özür..."

"Tanrım, daha iyi ya işte! Biriyle tanışmışsın. Kim bu kadın?"

"Birisi işte... Suçluları tedavi etmeye çalışan bir uzman."

"Çok iyi. Güzel mi peki?"

Bosch bilgisayar ekranında kızının Facebook sayfasının açık olduğunu fark etti.

"Sadece arkadaşız. Sen ödevlerini yaptın mı?"

"Hayır, kendimi iyi hissetmedim."

"Bana daha iyiyim dememiş miydin?"

"Evet, ama sonra tekrar kötüleştim."

"Bak, yarın okula gitmen gerek. Derslerinden geri kalmak istemezsin."

"Biliyorum!"

Bosch, onunla tartışmaya girmek istemiyordu.

"Ödevini yapmıyorsan bilgisayarını biraz kullanabilir miyim? Bir kayda bakmam gerek."

"Tabii."

Maddie uzanıp ekranı kapatırken, Bosch yatağın çevresinden dolanıp daha rahat edebileceği bir yere oturdu, sonra cebinden Şato Marmont'un resepsiyonundaki güvenlik kamerasının kaydettiği CD'yi çıkarıp kızına uzattı. CD'yi nasıl izleyeceğini bilmiyordu.

Maddie CD'yi bilgisayarın içine yerleştirip birkaç tuşa bastı ve oynatmaya başladı. Ekranın alt köşesinde, görüntülerin kaçta kaydedildiği yazıyordu; Bosch kızına, Geroge Irving'in otele giriş yaptığı ana gelinceye kadar görüntüleri hızlı geçmesini söyledi. Sonunda ekrana gelen görüntü oldukça netti, ancak kamera göz hizasının üstünde olduğundan açılıydı ve Irving'in yüzü tam olarak belli olmuyordu. Bosch daha önce görüntülerin, Irving'in otele giriş işlemleri yapılırkenki kısmını görmüştü ve o bölümü bir kez daha izlemek istiyordu.

Maddie, "Bu nedir?" diye sordu.

Bosch parmağıyla ekranı işaret ederek, "Şato Marmont'ta yapılmış bir kayıt," dedi. "Bu adam dün gece otele giriş yapıyor,

sonra yedinci kattaki odasına çıkıyor ve bu sabah kaldırımda ölü olarak bulunuyor. Adam aşağıya mı atlıyor, yoksa itiliyor mu bunu anlamaya çalışıyorum."

Maddie kaydı durdurdu.

"İtiliyor mu değil, *itilmiş* mi, diyeceksin baba. Lütfen. Böyle konuşunca o 'magandalara' benziyorsun."

"Özür dilerim. İyi de 'magandanın' ne olduğunu sen nereden biliyorsun peki?"

"Tennessee Williams romanında okumuştum. Yaşlı, kaba saba bir boksör vardı, maganda diyorlardı ona. Öyle biri olmak istemezsin herhalde."

"Haklısın. Ama madem kelime haznen bu kadar geniş, düz ve tersten okunduğunda aynı şekilde hecelenen kelimeye ne denir, söyle bakalım?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilirsin işte, Otto gibi veya Hannah gibi."

"Palindrom denir. Yoksa kız arkadaşının adı bu mu?"

"O benim kız arkadaşım değil; onunla sadece hindili sandviç yedim."

"Evet, hasta kızın evde açlıktan ölürken hem de..."

"Haydi ama. Sen de şimdiye dek icat edilmiş en lezzetli sandviçi, fıstık ezmeli ve jöleli sandviç yemişsin."

Bosch dirseğiyle kızının kolunu dürttü.

"Otto aç kalmama değecek biri olsa bari, diye umuyorum."

Bir anda kahkahaya boğulan Bosch, uzanıp kızına sarıldı.

"Otto'dan yana endişelenme. Sen benim biricik sevgilimsin."

Maddie, "Eh, Hannah adını da beğendim," diye ekledi.

"İyi. Şimdi görüntüleri izleyebilir miyiz?"

Maddie oynat tuşuna basınca bilgisayar ekranına Irving'in gece vardiyasında görevli Alberto Galvin adlı resepsiyon gö-

revlisine kaydını yaptırırken görünüyordu. Kısa bir süre sonra Irving'in arkasında otele giriş yapmak için sırasını bekleyen diğer müşteri belirdi.

Irving'in üstünde Bosch'un otel odasının dolabında gördüğü giysiler vardı. Irving kredi kartını verince Galvin de kayıt kartını verdi, Irving hızla adının ve soyadının başharflerini yazıp imzasını attı ve belgeyi Galvin'e geri verdi. Anahtarları aldıktan sonra asansörlerin bulunduğu tarafa yürüyerek görüntüden kayboldu. Hemen ardından Galvin, aynı işlemleri sıradaki müşteri için tekrarlamaya başladı.

Video görüntüleri Irving'in otele girerken yanında bavul olmadığını doğruluyordu.

"Bence adam atlamış."

Bosch başını ekrandan kaldırıp kızına baktı.

"Neden böyle diyorsun?"

Maddie bilgisayar tuşlarına basarak görüntüleri Galvin'in rezervasyon belgesini Irving'e uzattığı ana kadar geri sardı; sonra oynat tuşuna bastı.

"İzle," dedi. "Adam belgeye bakmıyor bile. Sadece resepsiyon görevlisinin gösterdiği yeri imzalıyor."

"Yani?"

"İnsanlar böyle anlarda kazıklanıp kazıklanmadıklarını anlamak için neye imza attıklarına dikkatle bakarlar. Bilirsin, belgede yazan rakamı görmek isterler, ama bu adam hiç bakmıyor. Bunu umursamıyor, çünkü hesabı asla ödemeyeceğini biliyor."

Bosch görüntüleri bir kez daha izledi. Maddie haklıydı. Bu kesin bir sonuç olmasa da, kızının gözlem gücünden gurur duydu. Onun bu yeteneğinin sürekli gelişmekte olduğunun farkındaydı zaten. Bosch zaman zaman gittikleri farklı yerlerde gördükleri şeylerden, karşılaştıkları manzaralardan hangilerinin aklında kaldığına dair kızını ufak sınavlara tabii tutuyor, o

da beklediğinden daha fazla ayrıntıyı hatırladığına işaret eden cevaplar veriyordu.

Maddie bir sene kadar önce, büyüyünce babası gibi bir dedektif olmak istediğini söylemişti. Bosch bunun geçici bir heves olup olmadığını bilmiyordu, ama kızının bu sözlerini yadsımamış ve ona bildiklerini öğretmeye başlamıştı. Birlikteyken yapmaktan en çok hoşlandıkları şeylerden biri, Du-par's gibi restoranlara gidip diğer müşterileri izlemek, onların yüzlerini okumak ve tarzlarından nasıl insanlar olduklarını çıkarmaya çalışmaktı. Bosch, kızına insanları izleyerek karakterlerine dair ipuçlarını nasıl elde edebileceğini öğretiyordu.

Bosch, "İyi bir gözlem," dedi. "Bir daha oynatsana."

Aynı görüntüleri üçüncü kez izlediler; Bosch bu kez yeni bir şey yakaladı.

"Şunu görüyor musun? Belgeyi imzaladıktan sonra hemen saatine bakıyor."

"Yani?"

"Bu bana biraz ters geldi. Yani, intihar edecek birisi için zamanın ne önemi olabilir ki? Bu hareketi bana daha çok işadamlarını hatırlattı. Sanki biriyle buluşacakmış gibi hareket ediyor; veya birinden bir telefon bekliyormuş gibi... Ama odayı kimsenin aramadığını biliyoruz."

Bosch otelle görüşmüş ve Irving'in giriş yapmasından sonra, 79 numaralı odaya dışarıdan herhangi bir telefon gelmediğini, odadan da dışarıya telefon açılmadığını öğrenmişti. Bosch ayrıca Irving'in karısından telefonun şifresini öğrendikten sonra bu bilgiyi emniyete iletmiş, onlar da yaptıkları araştırmanın sonucunu ona rapor etmişlerdi. Buna göre Irving, oğlu Chad'le akşam beşte yaptığı görüşmeden sonra başka hiçbir yere telefon açmamış ve bu görüşme sekiz dakika sürmüştü. Irving'in telefonu ertesi sabah, ölümünden sonra karısı tarafından üç kez aranmıştı. O saatler Deborah Irving'in kocasına ulaşmaya çalış-

tığı saatlerdi ve kadın her telefon açışında kocasına kendisini araması için not bırakmıştı.

Bosch bilgisayarın başına geçip otele giriş anındaki görüntüleri bir kez daha izledi. Sonra, gecenin, resepsiyonda hiçbir hareketliliğin yaşanmadığı o zaman dilimini hızlı biçimde geçti. Maddie sonunda sıkılmış ve uyumak üzere yana dönmüştü.

Bosch, "Dışarı çıkmam gerekebilir," dedi. "İdare edebilecek misin?"

"Hannah'ya geri mi dönüyorsun?"

"Hayır, otele gitmeliyim. Senin için bir sorun olmaz, değil mi?"

"Tabii ki hayır. Yanımda Glock var."

"Tamam."

Bosch geçen yaz Maddie'ye silah kullanması ve nişancılığını geliştirmesi için atış poligonunda silahla talim yaptırmıştı, kızı aradan bir hafta geçtikten sonra başkalarıyla boy ölçüşecek düzeyde iyi silah kullanıyordu. Önemli olan, Maddie'nin iyi silah kullanması değil, silah kullanmanın sorumluluğunu kavramış olmasıydı. Bosch, kızının silahı, atış poligonunun dışında kullanmak ihtiyacı duymayacağını umuyor, ama mecbur kalması halinde bu duruma hazırlıklı olacağını biliyordu.

Yatakta Maddie'nin yanında oturup görüntüleri izlemeye devam etti, ancak ilgisini çekecek ya da üstüne gitmesi gerektiğini düşündüğü hiçbir şey görmedi. Bosch evde kalmaya karar verdi.

Görüntüleri sonuna kadar izledikten sonra sessizce yataktan kalktı, ışığı söndürüp yemek odasına gitti. Irving davasını şimdilik bir kenara koyup Lily Price soruşturmasına geri dönüyordu. Çantasını açarak o öğleden sonrası Şartlı Tahliye Bölümü'nden aldığı dosyaları çıkardı.

Clayton Pell'in yetişkinlik dönemine ait sabıka dosyasında üç mahkûmiyet vardı. Bunlar, adalet sistemiyle karşı karşıya

geldiği on seneden daha uzun bir süreye yayılmış ve cinsel güdülerle işlenmiş suçlardı. Pell işe yirmi yaşında teşhircilikle başlamış, yirmi bir yaşında yine teşhircilik yüzünden tutuklanmış, üç sene sonra işi büyütüp reşit olmayan, on iki yaşında bir kızı kaçırmış ve zorla ırzına geçmişti. İlk iki mahkûmiyetiyle ilgili olarak bir süre hapis yattıktan sonra şartlı tahliye edilmiş, ancak üçüncü mahkûmiyetinden dolayı on sene ceza almış ve altı sene Corcoran Devlet Hapishanesi'nde yatmıştı. Arkadaşlarının barbarca saldırısına uğrayıp hadım edildiği yer işte bu hapishaneydi.

Bosch, Pell'in işlediği suçların ayrıntılarını okudu. Her üç olayda da kurbanlar sekiz ila on yaşındaki erkek çocuklarıydı. İlk kurban komşunun çocuğuydu. Pell ikinci olayda kurbanını oyun parkında oynayan çocuklar arasından seçmiş ve çocuğu parkın yakınlarında bir tuvalete götürmüştü. Pell işlediği üçüncü suçtaysa kurbanına pusu kurmuş ve daha planlı bir biçimde hareket etmişti. Kurban, okul otobüsünden inmiş, üç sokak ötedeki evine dönmekte olan bir erkek çocuktu. Pell minibüsünü çocuğun yanına yanaştırıp durmuş, ona okul güvenliğinden olduğunu söyleyerek bir kimlik göstermişti. Daha sonra okulda bir olay olduğunu, onu eve götürmesi ve durumu ebeveynine haber vermesi gerektiğinden bahsetmişti. Çocuk, Pell'in dediklerini yapıp minibüse binmişti. Kurbanını gözden uzak bir yere götüren Pell, ona minibüsün arkasında birkaç kez tecavüz etmiş, sonra serbest bırakıp olay yerinden ayrılmıştı.

Pell kurbanın üstünde DNA bırakmamış, çevreden uzaklaşırken kırmızı ışıkta geçtiği için yakalanmıştı. Kurban birkaç sokak ötede şaşkın halde dolanırken bulunmadan kısa bir süre önce kavşaktaki kamera, minibüsünün plakasının fotoğrafını çekmişti. Pell sabıka kaydı nedeniyle hemen şüpheli olarak aranmaya başlanmış, kurbanın merkezdeki yüzleştirmede kendisini birkaç adamın arasından teşhis etmesi sonucunda tutuk-

lanmıştı. Ancak delikanlılık döneminde tutuklanan birçok zanlı gibi, savcılık ona da karakterinin henüz tam olarak oturmadığı gerekçesiyle bir anlaşma önermiş, o da suçunu kabul edip on sene ceza almıştı. Pell, Corcoran'ın çamaşırhanesinde köşeye sıkıştırılıp bir keskiyle hadım edilene dek muhtemelen haline şükretmesi gerektiğini düşünüyor olmalıydı.

Pell her mahkûm oluşunda Hüküm Öncesi Soruşturma, yani HÖS'nin bir parçası olarak psikolojik bir değerlendirmeye tabii tutulmuştu. Bosch tecrübelerinden, söz konusu değerlendirmelerin, sorumluluğu başkasının üstüne atmak gibi bir eğilim taşıdığını biliyordu. Değerlendirmeyi yapan görevliler dosya yükü altında ezilirler ve genellikle ilk kez hazırlanan değerlendirmeye itibar edip onu esas alırlardı. Bosch bu nedenle Pell'in teşhircilik suçu yüzünden ilk kez tutuklanmasının ardından hazırlanan HÖS raporunu dikkatle okumaya karar verdi.

Yapılan değerlendirme, gerçekten dehşet verici ve travmatik bir çocukluğa dair izler taşıyordu. Pell eroin bağımlısı bir annenin çocuğuydu; annesi uyuşturucu satıcılarının batakhanelerine ve atış talimi yapılan yerlere giderken onu da yanında sürüklemiş, aldığı uyuşturucunun bedelini satıcılarla oğlunun önünde cinsel ilişkiye girerek ödemişti. Pell hiçbir zaman düzenli olarak bir okula gitmemiş ve hatırlayabildiği kadarıyla gerçek bir evi olmamıştı. Annesiyle birlikte sürekli yer değiştirmiş, otellerde ve motellerde kendilerine kısa bir süre katlanabilen erkeklerin yanında yaşamışlardı.

Bosch, Pell'in sekiz yaşındayken yaşadıklarını anlatan uzun paragrafa özellikle dikkat etmişti. Pell değerlendirmeyi yapan görevliye bir çatı altında geçirdiği en uzun süre olarak hatırladığı apartmanı anlatıyordu. Annesi, uyuşturucu satın aldığı Johnny isimli bir adamla yaşıyor, adam da kadını cinsel ihtiyaçlarını karşılamak için kullanıyordu. Kadın, bedenini satıp karşılığında uyuşturucu alabilmek için dışarıya çıktığı zamanlarda

Pell, Johnny'yle kalıyordu. Kadının günlerce geri gelmediği zamanlarda, Johnny bunalıp öfkeleniyor, Pell'i dolaba kilitleyip uzun süre orada bırakıyor ve kemeriyle acımasızca dövüyordu. Raporda Pell'in sırtında ve kaba etinde, anlattıklarını destekleyecek biçimde kalıcı yara izleri olduğu yazılıydı. Pell korkunç biçimde dayak yemekle kalmamış, Johnny tarafından oral seks yapmaya da zorlanmış, durumu annesine veya başkasına anlatması halinde daha da acımasız biçimde dövülmekle tehdit edilmişti.

Bu durum, bir süre sonra annesinin Johnny'den ayrılmasıyla son bulmuş, ancak Pell'in çocukluğunda yaşadığı dehşet bununla kalmamış ve on üç yaşındayken bir otel odasında yanında yatmakta olan annesinin aşırı dozdan ölmesiyle sadece yön değiştirmişti. Pell, Çocuk Esirgeme Kurumu tarafından gözetim altına alınmış, zaman içinde birçok geçici eve yerleştirilmiş, ama hiçbir yerde uzun süreli kalmamış, karşısına fırsat çıktığında da kaçmayı yeğlemişti. Pell değerlendirmeyi hazırlayan görevliye on yedi yaşından beri tek başına yaşadığını söylemiş, bir işte çalışıp çalışmadığına dair soruya karşılık olarak da, yaşlı adamlarla cinsel ilişkiye girmek dışında kendisine para kazandıracak başka hiçbir iş yapmadığını ifade etmişti.

Bu dehşet verici bir hikâyeydi ve Bosch hikâyenin benzerlerinin sokaklarda ve hapishanelerde yaşayan birçok kişi tarafından paylaşıldığını biliyordu; çocuklukta yaşanan travmalar, ahlak dışı olaylar kendini genellikle yetişkinlikte, tekrarlanan davranışlar biçiminde belli ediyordu. Bu, Hannah Stone'un arayıp bulmak için çalıştığını söylediği gizemdi.

Bosch diğer iki HÖS raporunu da okudu ve aynı hikâyenin benzeri olduğunu anladı. Anlatılanlar, Pell'in tarih ve yaşları hatırlamamasından kaynaklanan farklılıklar haricinde büyük ölçüde aynıydı; raporların önceki değerlendirmelerin tekrarı gibi görünen içeriği, değerlendirmeyi yapan görevlilerin tem-

belliğiyle veya Pell'in gerçeği anlatmasıyla alakalıydı. Bosch bunda her ikisinin de payı olduğunu düşündü. Değerlendirmeyi yapan görevliler ya sadece anlatılanları rapor etmişler ya da bir önceki raporu kopya etmişlerdi. Pell'in hikâyesini doğrulamak veya onu taciz eden adamı bulmak adına hiçbir çaba gösterilmemişti.

Bosch not defterini çıkarıp Johnny ismindeki adamla ilgili okuduklarının bir özetini yazdı. Ortada delillerin kullanılması konusunda yapılmış bir yanlışın veya fiyaskonun olmadığından emindi artık. Sabaha Chu'yla birlikte laboratuvarda randevuları vardı, gerektiğinde delillerle ilgili olarak her türlü olasılığın ayrıntılı bir biçimde soruşturulduğuna dair tanıklık edebilecek durumda olmaları gerekiyordu ve Chu bu randevuya gidebilirdi.

Ancak Bosch baştan beri laboratuvarda bir sorun yaşanmadığını biliyor, kanına damla damla adrenalin pompalandığını hissedebiliyordu. Bu damlaların yakında önünde durulamaz bir sele dönüşeceğinin ve kendisini bu selin akışına kaptıracağının farkındaydı. Bosch artık Lily Price'ın katilini bildiğine inanıyordu.

12

Sabah olunca Bosch, Chu'yu arayıp laboratuvara yalnız gitmesini söyledi.

"İyi de sen ne yapıyorsun?" diye sordu ortağı.

"Panorama City'ye geri dönmeliyim. Bir ipucunu takip ediyorum."

"Hangi ipucundan söz ediyorsun Harry?"

"Pell'le ilgili... Dün gece dosyasını okudum ve bir şey buldum. Bunu bir kontrol etmem gerekiyor. Laboratuvarla ilgili bir sorun olduğunu düşünmüyorum, ama dava açılması ihtimaline karşılık yine de kontrol etmeliyiz. Birimizin, laboratuvarı araştırdığımıza dair tanıklık edebilecek durumda olması gerek."

"Peki, gittiğimde onlara ne diyeceğim?"

"Müdür yardımcısıyla randevumuz vardı. Ona sadece delilin kutusundan nasıl çıkarıldığını, bu sırada neler yapıldığını bir kez daha kontrol etmemiz gerektiğini söyle. Sonra davayla ilgilenen laborantla konuşursun, hepsi bu. En fazla yirmi dakikanı alır. Bu arada verdikleri ifadeyi not etmeyi unutma."

"Peki, sen ne yapacaksın?"

"Clayton Pell'le Johnny isminde bir adam hakkında konuşmayı umuyorum."

"Ne?"

"Döndüğümde anlatırım, şimdi kapatmam gerek."

"Har..."

Bosch telefonu kapattı. Ortağına bir sürü açıklama yaparak çıkmaza sürüklenmek istemiyordu; bunun işleri yavaşlatacağının farkındaydı, oysa o hızını almışken böyle devam etmek istiyordu.

Yirmi dakika sonra Woodman'daydı ve Buena Vista Kliniği'nin yanındaki park alanında boş yer arıyordu. Bulamayınca bir kaldırımın yanına park etmek zorunda kaldı, arabadan çıkarak bir sokak ilerideki tesise yürümeye başladı. Kapıya gelince zili çalmak için kolunu uzattı, kendisini tanıtıp Doktor Stone'la konuşmak istediğini söyledi. Kapı açılınca içeriye girdi.

Hannah Stone yüzünde bir gülümsemeyle lobide kendisini bekliyordu. Bosch özel olarak konuşabilecekleri bir büro veya başka bir yere gitmek istediğini söyleyince, Stone, onu görüşme odalarından birine yönlendirdi.

Stone, "Böylesi daha iyi oldu," dedi. "Büromu diğer iki terapistle paylaşıyorum. Hayrola Harry? Seni bu kadar çabuk görmeyi beklemiyordum doğrusu."

Bosch kendisinin de aynı düşünceyi paylaştığını ifade etmek istercesine başını salladı.

"Clayton Pell'le konuşmak istiyorum."

Stone, Bosch kendisini zor bir duruma sokuyormuş gibi kaşlarını çattı.

"Eh, Harry, Clayton şüpheliyse, beni çok zor bir duruma sokuyorsun..."

"Şüpheli değil. Bak, bir saniye oturabilir miyiz?"

Stone, Bosch'a oturması için misafir ve hastaların kullanımı için ayrılmış gibi duran iskemleyi işaret ederken kendisi de karşısındaki iskemleye geçti.

Bosch, "Tamam," diye söze başladı. "Öncelikle, burada söyleyeceklerimin tesadüf olamayacak kadar tesadüfi görüneceğini söylemem gerek; ki ben tesadüflere inanmam... Ama dün akşam yemekte konuştuklarımız, yemek sonrasında yaptıklarımla alakalı ve ben şimdi bu sayede karşındayım. Yardımına ihtiyacım var. Pell'le konuşmam gerek."

"Ve bunun Pell'in şüpheli olmasıyla bir alakası yok, öyle mi?"

"Hayır, Pell o zamanlar suç işlemeyecek kadar küçükmüş. Katilin o olmadığını biliyoruz, ama Pell bir şahit."

Stone başını iki yana salladı.

"Yaklaşık altı aydır, haftanın dört günü onunla konuşuyorum. Bir kızın öldürülmesine tanıklık etmiş olsa, bu durum bilinçaltı veya başka bir seviyede mutlaka ortaya çıkardı."

Bosch elini havaya kaldırıp onu susturdu.

"Onun görgü tanığı olduğundan söz etmiyorum. Pell olay yerinde değildi, muhtemelen kız hakkında da hiçbir şey bilmiyordur. Ancak katili tanıdığını sanıyorum; bana bu konuda yardım edebilir. İşte, şuna bir baksana."

Bosch yerde, ayaklarının arasında durmakta olan çantasını açtı. Lily Price cinayetine ait orijinal dosyayı çıkarıp olay yerinde çekilen solmuş Polaroid fotoğrafların durduğu delil torbalarını buldu. Stone fotoğrafları görebilmek için yerinden kalkıp Bosch'un yanına geldi.

"Fotoğraflar gerçekten eski ve solmuş, ama kurbanın boynuna bakarsan, katilin bıraktığı izi görebilirsin. Kız boğularak öldürülmüş."

Bosch, Stone'un birden derin bir nefes alarak, "Oh, Tanrım," dediğini duyunca hemen dosyayı kapattı, başını kaldırıp ona baktı. Stone bir elini ağzına götürmüştü.

"Özür dilerim. Bu tür şeyleri çok gördüğünü düşünmüştüm..."

"Öyle aslında, ama hiçbir zaman alışamayacağım galiba. Uzmanlık alanım cinsel sapkınlık ve fonksiyon bozukluğu. Olayın bu aşamasını..."

Stone kapalı dosyayı işaret etti.

"Benim önlemeye çalıştığım şey de bu. Böyle korkunç bir şeye bakmak..."

Bosch başını salladı. Stone fotoğraflara bakabileceğini söyleyince tekrar dosyayı ve delil torbasını açtı, kurbanın boynunun yakından görüntülendiği fotoğrafı alıp Lily Price'ın cildinde oluşan belli belirsiz çukurlaşmaya işaret etti.

"Neden söz ettiğimi anlıyor musun?"

"Evet," dedi Stone. "Zavallı kız."

"Tamam, şimdi de şuna bir bak."

Bosch diğer delil torbasında duran Polaroid'i eline alarak, ona bir kez daha kızı boğarlarken kullanılan cismin bıraktığı ize bakmasını söyledi. Ciltte gözle görülür bir çukurlaşma söz konusuydu.

"Görüyorum, ama bu ne anlama geliyor?"

"Bu fotoğraftaki açı farklı ve kız boğulurken kullanılan cismin bıraktığı izin üst kısmını gösteriyor. İlk fotoğraftaysa alt kısmını görüyoruz."

Bosch diğer fotoğrafa geri döndü ve iki fotoğraf arasındaki farkı ana hatlarıyla göstermek için parmağını kullandı.

"Görüyor musun?"

"Evet, ama anlayamadım. İki hat var; peki, bu ne anlama geliyor?"

"Bu iki iz birbiriyle uyumlu değil. Kızın boynundaki bu iki iz farklı şekillerde. Bu, kızı boğmak için kullanılan cismin üst

ve alt kenarlarını gösteriyor bize. İkisini birlikte düşündüğünde, bu cismin ne kadar geniş olduğu, daha da önemlisi, kızı boğmak için kullanılan bu cismin ne olduğu hakkında bir fikir veriyor bize."

Bosch başparmağıyla işaretparmağını yan yana getirip fotoğraflardan birinin üstündeki iki izin üzerinden geçti ve yaklaşık beş santimetre kalınlığındaki izi kabataslak çizdi.

"Aradan geçen bunca zaman sonra elimizdeki tek şey bu," dedi. "Arşiv dosyalarının içinden otopsi fotoğrafları çıkmadı. Yani elimizdeki fotoğraflar bunlar ve kızın boynundaki izin en az üç santim kalınlığında olduğunu gösteriyor."

"Kızı boğmak için kemer gibi bir şey mi kullanılmış?"

"Aynen. Bir de şuna bak. Kulağın hemen altında başka bir çukurlaşma, başka bir iz var."

Bosch delil torbasında duran başka bir fotoğrafı gösterdi.

"Kare şeklindeymiş gibi görünüyor."

"Doğru. Kare bir kemer tokası gibi. Şimdi kan izine bir bakalım."

Bosch delil torbasından ilkini açıp ilk üç Polaroid fotoğrafı bunun hemen altına yerleştirdi. Bütün fotoğraflar kurbanın boynundaki kan lekesini gösteriyordu.

"Kızın boynuna bulaşmış tek bir kan damlası... Leke, kızı boğmak için kullanılan cismin, yani kemerin bıraktığı izin hemen ortasında duruyor; bu, lekenin kemerden taşınmış olabileceği anlamına geliyor. Yirmi iki yıl önce, katilin kanamakta olan bir yarası olduğu ve kanın bu yaradan bulaştığı şeklinde bir teoriye itibar edilmiş. Adamın yarasını sildiği, ama ufak bir lekenin kaldığı düşünülmüş."

"Ama sen kanın başka bir yerden bulaşmış olabileceğini düşünüyorsun."

"Evet. İşte Pell de bu noktada devreye giriyor. Kızın üstünde bulunan kan lekesi sekiz yaşındaki Pell'in kanıydı. Peki, oraya nasıl geldi? Kanın bir yerden bulaşmış olduğu teorisine geri dönersek, kemerden geldiğini söyleyebiliriz. Yani esas soru, kanın Lily'ye nasıl bulaştığı değil, kemere nasıl bulaştığı?"

Bosch dosyayı kapatıp çantasını eline aldı, içinden Şartlı Tahliye Bölümü'nden aldığı kalın dosyayı çıkardı. Dosyayı yukarı kaldırıp salladı.

"İşte burada. Dün akşam doktor hasta mahremiyeti nedeniyle Pell'le ilgili bilgileri açıklayamayacağını ifade ettiğinde sana Şartlı Tahliye Komisyonu'nun raporunun elimde olduğunu söylemiştim. Eve gittikten sonra o raporu okudum ve içinde senin tekrarlanan davranışlar olarak ifade ettiğin şeyle bağlantı kurulabilecek önemli bir şey buldum..."

"Pell kemerle dövülüyordu."

Bosch gülümsedi.

"Dikkatli ol doktor, sırları ifşa etmek istemezsin. Özellikle de mecbur kalmadığın bir durumda... Raporda her şey yazıyor. Pell hakkında ne zaman psikolojik bir değerlendirme yapılsa, hep aynı hikâyeyi anlatmış. Sekiz yaşındayken annesiyle birlikte bir adamın yanında yaşıyorlarmış, adam Pell'i önce fiziksel, daha sonra da cinsel bakımdan taciz etmiş. Fiziksel tacize kemerle dövülmek de dahilmiş. Pell'in bu hale gelmesine, muhtemelen başından geçen bu olay neden olmuş."

Bosch dosyayı açtı, içinden çıkardığı ilk değerlendirme raporunu Stone'a uzattı.

"Öylesine şiddetli biçimde dövülmüş ki, kan akmış olmalı," dedi. "Raporda da Pell'in sırtında yediği dayaklardan kalma izler olduğu yazılı. İz kalması için cildin kesilmesi gerek, cildin kesilmesi de kanaması anlamına geliyor."

Bosch raporu taramakta olan Stone'u izledi; kadının gözleri yazılanlara kilitlenmişti adeta. O sırada telefonunun titreştiğini hissetti, ama açmadı. Muhtemelen ortağıydı ve DNA ile ilgili olarak laboratuvara yaptığı ziyareti tamamladığını söylemek için arıyordu.

Stone raporu geri verirken, "Johnny," dedi.

Bosch başını salladı.

"Bence adamımız o ve ondan bilgi alabilmek için Pell'le konuşmalıyım. Sana hiç tam adını söylemiş miydi? Raporda sadece Johnny diye geçiyor."

"Hayır, görüşmelerde de ondan sadece Johnny olarak söz ediyordu."

"İşte bu yüzden onunla konuşmalıyım."

Stone bir an duraladı, Bosch'un aklına gelmeyen bir şeyi düşünüyormuş gibi bir hali vardı. Oysa Bosch yakaladığı bu ipucu nedeniyle, Stone'un da en az kendisi kadar heyecanlanacağını düşünmüştü.

"Ne oldu?"

"Harry, bu konuşmanın, yani geçmişi deşmenin onda nasıl bir etki yaratacağını göz önüne almak zorundayım. Özür dilerim, ama soruşturmanın selametinden önce hastamın iyiliğini düşünmem gerek."

Bosch, Stone keşke bu şekilde konuşmamış olsaydı, diye geçirdi içinden.

"Bir dakika," dedi. " 'Geçmişi deşmek'le ne demek istiyorsun? Dosyadaki üç raporda da bunlar yazıyor. Pell seninle bu adam hakkında konuşmuş olmalı. Senden güvenini zedeleyecek bir şey yapmanı istemiyorum ki. Onunla birebir görüşmek istiyorum sadece."

"Biliyorum ve senin onunla konuşmanı engelleyemem. Bu tamamen onun seçimi olacak. İster konuşur, ister konuşmaz;

ama tek endişem senin de tahmin ettiğin gibi onun çok kırılgan..."

"Benimle konuşmasını sağlayabilirsin Hannah. Bunun ona yardımı olacağını söyleyebilirsin."

"Ona yalan söylememi mi istiyorsun? Böyle bir şeyi yapmayacağım."

Bosch ayağa kalktı; Stone da iskemlesine oturmamıştı zaten.

"Yalan söylemeni istemiyorum. Ona doğruyu söyleyeceksin. Benimle konuşması halinde Pell, geçmişin gölgesinden kurtulmuş olacak. Şeytan kovmak gibi bir şey... Pell belki bu adamın kızları öldürdüğünü bile biliyordur."

"Birden fazla cinayet olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

"Bilmiyorum, ama fotoğrafları sen de gördün. Bir kerelik bir işmiş gibi görünmüyor; yani, şu işi bir halledeyim de sonra yine iyi vatandaş olurum, gibi bir durum yok ortada. Bu azılı bir suçlunun işi ve azılı suçlular asla durmazlar. Olayın yirmi iki yıl önce gerçekleşmiş olması da bir şey fark ettirmez. Johnny denilen bu adam hâlâ dışarıda geziyorsa onu bulmak zorundayım. Clayton Pell bu noktada anahtar rol oynuyor."

13

Clayton Pell yanlarında Doktor Stone'un da olması halinde Bosch'la görüşmeyi kabul etmişti. Harry'nin bu konuda bir sıkıntısı yoktu, hatta Stone'un görüşmede hazır bulunmasının faydalı olacağını düşünmüştü. Bosch sadece, Pell'in daha sonra açılabilecek bir davada tanık olarak çağrılabileceği ihtimaline karşılık, görüşmeyi sistemli ve düzenli bir biçimde sürdürmesi gerektiğini hatırlattı Stone'a.

Pell bir hademe eşliğinde görüşme odasına geldi; odada biri diğer ikisine bakacak şekilde yerleştirilmiş üç iskemle vardı. Bosch kendini tanıtıp hiç tereddüt etmeden Pell'in elini sıktı. Karşısında bir metre altmış santim boylarında, elli kilo civarlarında ufak tefek bir adam vardı; Bosch, çocukluklarında cinsel tacize uğramış kurbanların gelişiminde genellikle sorunlar yaşandığını biliyordu. Psikolojik gelişimin engellenmesi, fiziksel gelişimi de olumsuz yönde etkilerdi.

Bosch, Pell'e oturacağı yeri işaret ederken samimi bir tavırla bir şey isteyip istemediğini sordu.

Pell, "Sigara içerim," dedi.

İskemlesine oturdu, bacaklarını bir çocuk gibi altına aldı.

"Benim için de bir sigara iyi olurdu doğrusu, ama bugün kuralları çiğnemeyeceğiz," dedi Bosch.

"Çok kötü desene."

Stone görüşmeyi daha az resmi kılmak adına masanın etrafında daire şeklinde oturmalarını önermiş, ama Bosch bunu reddetmiş, oturma düzenini, kendisi Pell'in solunda ve Stone da sağında kalacak şekilde ayarlamıştı. Bu, aralarında kalan Pell'in konuşurken başını sürekli sağa sola çevireceği ve Bosch'a Pell'in sözlerinin samimiyet ve doğruluğunu gözlemleme şansı vereceği anlamına geliyordu. Pell, Stone'un gözünde trajik bir kişilikti, ama Bosch'un ona acıma duygusuyla yaklaşması söz konusu olamazdı; Pell'in travmatik geçmişi çocuksu hali bir şeyi değiştirmeyecekti. O, dokuz yaşında bir çocuk görse minibüsüne sürüklemekte tereddüt etmeyecek azılı bir suçluydu. Bosch azılı suçluların kendilerini gizlediklerini, yalan söylediklerini ve düşmanlarının zayıflıklarını açığa vurmalarını beklediklerini aklında tutmaya çalışırdı hep. Pell konusunda da hata yapmayacaktı.

Bosch, "İstersen hemen başlayalım," dedi. "Senin için sorun olmazsa, konuşurken not alacağım."

"Hayır, sorun olmaz."

Bosch not defterini çıkardı; defterin deri kaplı kabına Los Angeles Emniyet Müdürlüğü dedektiflerinin kabartma rozeti işlenmişti. Bu defter ona kızının armağanıydı; Maddie bu hediyeyi ona, Hong Kong'da yaşayan ve babası deri işi yapan bir arkadaşı vasıtasıyla özel olarak hazırlatmış ve Noel'de vermişti. Kabartmayı, Bosch'un rozet numarası olan 2997 rakamları tamamlıyordu. Bu Bosch'un en kıymetli eşyalarından biriydi, çünkü kızının hediyesinin olmasının yanı sıra, çok değerli bir amaca da hizmet ediyordu; not almak üzere defteri her açtığında, sorguladığı kişiye rozetini göstermiş ve ona sahip olduğu gücü hatırlatmış oluyordu.

Pell burundan gelen yüksek bir sesle, "Mesele nedir?" diye sordu. "Doktor, bana hiçbir şey anlatmadı."

Stone, Pell'e kendisine doktor diye hitap etmemesi gerektiğine dair bir şey söylemedi.

Bosch, "Bir cinayetle ilgili," dedi. "Çocukluğundan, sekiz yaşında bir çocuk olduğun dönemden kalma bir cinayet."

"Ben herhangi bir cinayetle ilgili bir şey bilmiyorum efendim."

Pell'in sesi cırtlak çıkıyordu. Bosch, Pell'in sesinin hapiste uğradığı saldırı sonucu mu bu hale geldiğini, yoksa hep böyle mi olduğunu merak etti.

"Biliyorum. Sözünü ettiğim bu suçla ilgili olarak şüpheli olmadığını da bilmeni isterim."

"Öyleyse neden bana geldiniz?"

"Güzel soru ve ben bu soruya eveleyip gevelemeden cevap vereceğim Clayton. Bu odada olma nedenin, kanının ve DNA'nın bir kurbanın üzerinde bulunmuş olması."

Pell oturduğu yerde birden dikleşti.

"Peki, ben gidiyorum."

Pell arkasını dönüp kapıya doğru yürümeye başladı.

Stone, "Clay!" diye bağırdı. "Dedektife kulak ver! Şüpheli filan değilsin! O suçun işlendiği zaman sekiz yaşındaydın. Dedektif, sana neler bildiğini sormak istiyor. Lütfen!"

Clayton, Stone'a bakarken Bosch'a işaret etti.

"Siz bu adama güveniyor olabilirsiniz, ama ben güvenmiyorum. Polisler kimseye iyilik yapmaz, onlar sadece kendilerini düşünür."

Stone ayağa kalkarak Pell'in yanına gitti ve, "Clayton lütfen, bir şans ver," dedi.

Pell gönülsüzce tekrar yerine oturdu. Stone da iskemlesine otururken Pell, Bosch'a bakmayı reddediyordu.

Bosch, "Katilin üzerine senin kanının bir şekilde bulaşmış olabileceğini düşünüyoruz," dedi. "Ve kanın bir şekilde kurbana geçmiş; ama bu suçla bir ilgin olduğunu düşünmüyoruz."

Pell bileklerinin kelepçelenmesini ister gibi öne doğru uzatırken, "Neden şu işi daha fazla uzatmadan bitirmiyoruz," dedi.

Stone, "Clay, lütfen," dedi.

Pell iki elini *yetti artık*, dercesine salladı. Oturduğu yerde döndü ve her iki bacağını iskemlenin sol koluna atarken, Bosch'a kayıtsız tavırlar içinde ebeveynini görmezden gelen küçük bir çocuğu hatırlattı. Pell kollarını göğsünde kavuşturunca boynunun arka tarafında, yakasından fırlamış olan dövmesinin ucu göründü.

Stone sert bir biçimde, "Clayton," dedi. "Sekiz yaşındayken nerde olduğunu hatırlamıyor musun? Bana daha önceleri birçok kez tekrarladığın şeyleri unuttun mu yoksa?" diye sordu.

Çenesini göğsüne indiren Pell yumuşamışa benziyordu.

"Tabii hatırlıyorum."

"Dedektif Bosch'un sorduğu sorulara cevap ver o zaman."

Pell on saniye kadar düşündükten sonra başını salladı.

"Tamam. Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

Bosch sorusunu sormak üzereydi ki cebindeki telefonu çalmaya başladı. Pell de bunu duymuştu.

"Telefona cevap verirsen burada bir saniye daha durmam."

"Meraklanma, ben de cep telefonlarından nefret ederim."

Bosch sesin kesilmesini bekledikten sonra devam etti.

"Bana sekiz yaşındayken nerede olduğunu ve nasıl bir hayat sürdüğünü anlat Clayton."

Pell oturduğu yerde Bosch'la yüz yüze gelecek şekilde döndü.

"Bir canavarla birlikte yaşıyordum. Annem yakınlarda olmadığı zamanlarda beni eşek sudan gelinceye kadar dövmekten zevk alan bir adamla..."

Pell duraladı. Bosch devam etmesini bekledi, ama sessiz kaldığını görünce sordu.

"Başka Clayton?"

"Sonra beni dövmenin yeterli olmadığına karar vermiş olacak ki, haftada birkaç kez aletini emmemi istemeye başladı. İşte ben böyle bir hayat sürüyordum dedektif."

"Bu adamın adı Johnny miydi?"

"Bunu nerden biliyorsunuz?"

Stone'a bakan Pell, kadının kendisine ihanet ettiğini düşünüyordu.

Bosch hemen, "Adı Şartlı Tahliye Komisyonu'nun raporlarında geçiyor," diye atıldı. "O raporları ben de okudum. İfadende Johnny adında birinden bahsediyorsun. Sözünü ettiğimiz adam o, değil mi?"

"Ben ona bu şekilde hitap ediyorum. Yani, şimdi demek istedim. Bana Stephen King'in filmindeki Jack Nicholson'ı hatırlatıyordu. Elindeki baltayla sürekli çocukları kovalayan, 'İşte Johnny'yi... Baltası hariç, benim gözümde o filmdeki adamdan farksızdı. Baltaya da ihtiyacı yoktu zaten."

"Peki, gerçek adını biliyor musun?"

"Hayır, hiçbir zaman öğrenemedim."

"Emin misin?"

"Tabii eminim. Adam hayatı boyunca düzdü beni. Adını bilseydim mutlaka hatırlardım. Hatırladığım tek şey takma adı... Herkes ona o şekilde hitap ederdi zaten."

"Takma adı neydi?"

Pell'in dudaklarında küçük, zayıf bir gülümseme belirdi. Elinde herkesin istediği bir şey vardı ve o bu durumdan faydalanacaktı. Bosch bunu hemen anladı. Hapiste geçirdiği onca yılın ardından Pell meleği oynamayı çok iyi öğrenmişti.

"Karşılığında elime ne geçecek?" diye sordu.

Bosch bu soruya hazırlıklıydı.

"Sana işkence etmiş olan o adamı ömür boyu içeriye tıkabiliriz."

"Adamın hayatta olduğunu nerden biliyorsunuz?"

Bosch omuzlarını silkti.

"Sadece bir tahmin... Raporlarda annenin seni on yedi yaşındayken doğurduğu yazıyor. Yani annen bu adamla birlikte olmaya başladığında yirmi beş yaşındaydı. Onunla arasında çok fazla yaş farkı bulunmadığını tahmin ediyorum. Aradan yirmi beş yıl geçmiş. Adam şimdi ellilerinde ve muhtemelen önceki alışkanlıklarını sürdürüyor olmalı."

Pell bakışlarını yere yöneltti. Bosch, Pell'in zihninde, adamın kontrolü altında yaşadığı zamanlardan kalma bir hatıranın canlanıp canlanmadığını merak etti.

Stone boğazını temizleyerek konuşmaya başladı.

"Clay, kötülük hakkında, kötülüğün doğuştan mı var olduğu, yoksa insanların sonradan mı kötü oldukları hakkında konuştuklarımızı hatırlıyor musun? Ya eylemleri kötü olsa da, bu eylemleri yapan kişinin öyle olmayabileceği hakkında konuştuklarımızı?"

Pell başını salladı.

"Bu adam kötü bir insan Clay. Sana neler yaptığına bak. Dedektif Bosch, onun başka kurbanları da olduğuna, başkalarına da kötülük ettiğine inanıyor."

Pell yine başını salladı.

"O kahrolası kemerin tokasının üstünde harfler vardı. Beni o kemerle döverdi. Pislik. Bir süre sonra dayak yemekten perişan olurdum; ona istediğini vermek çok daha kolaydı..."

Bosch bekledi. Başka bir soru sormanın anlamı yoktu. Stone da bunu hissetmişti. Pell uzunca bir aradan sonra üçüncü kez başını sallayarak devam etti.

"Annem de dahil olmak üzere, herkes ona Chill derdi."

Bosch bu bilgiyi not etti.

"Kemerin tokasında harfler olduğunu söyledin. Yani bir ismin başharfleri gibi mi? Neydi bu harfler?"

"C. H."

Bosch bunu da not ederken adrenalinin damarlarında dolaşmaya başladığını hissetti. Adamın tam adını öğrenemeyebilirdi, ancak oldukça yaklaşmıştı. Bir an gözünün önünde bir görüntü belirdi. Yumruğunu havaya kaldırmış, bir kapıyı çalmak üzereydi. Hayır, bir kapıyı yumruklamak üzereydi. Chill olarak bilinen adamın açacağı bir kapıyı...

Pell soru sorulmadan kendiliğinden konuşmaya devam etti.

"Geçen yıl Grim Sleeper[1] hakkında çıkan haberleri okurken Chill'i düşünmüştüm. Chill'in de o adam gibi fotoğrafları vardı."

Grim Sleeper, seri katil olduğundan şüphelenilen bir zanlıya ve onu yakalamak üzere oluşturulmuş ekibin yaptığı soruşturmaya verilen isimdi. Çok sayıda kadının öldürülmesiyle ilgili olarak bir seri katilden şüphelenilmişti; ancak işlenen cinayetler arasında uzun zaman aralıkları vardı, katil sanki kış uykusuna yatmış gibiydi. Bir yıl kadar önce bir zanlının kimliğinin tespit edilmesi ve yakalanmasının ardından, soruşturmayı yürütenler adamın evinde yüzlerce kadın fotoğrafı bulmuşlardı. Fotoğraflardaki kadınların çoğu çıplaktı ve pornografik pozlar vermişlerdi. Soruşturma kadınların kim olduklarının ve başlarına neler geldiğinin tespit edilmesi amacıyla halen devam etmekteydi.

Bosch, "Chill'in kadın fotoğrafları mı vardı?" diye sordu.

"Evet, becerdiği kadınların fotoğrafları... Çıplak fotoğraflar... Zaferlerinin hatırası... Annemin de fotoğrafını çekmişti;

---

(1) Zalim Uykucu

o fotoğrafları görmüştüm. Filmi fotoğrafçıda banyo ettirmek, dolayısıyla şüpheleri üstüne çekmek gibi bir derdi de yoktu, çünkü çektiği fotoğraf kameranın hemen altından çıkardı. Şu dijital olaydan önce moda olan fotoğraf makinelerinden..."

"Polaroid."

"Evet, Polaroid."

Stone, "Kadınlara fiziksel olarak zarar veren erkekler için bu hiç de alışılmadık bir şey değil," dedi. "Bir tür kontrol biçimi; sahip olma duygusu. Duvara astıkları et parçaları; bir tür skor tutma yöntemi... Denetleyici kişiliğin tipik bir belirtisi... Dijital fotoğraf makinelerinin ve internet pornosunun hâkimiyetindeki günümüz dünyasında bu tip insanlardan fazlasıyla bulabiliyorsunuz."

Pell, "Eh, bu durumda Chill bir öncü oluyor galiba," dedi. "Onun bilgisayarı yoktu, fotoğrafları bir ayakkabı kutusunda saklardı. Zaten bu sayede ondan kaçabildik."

Bosch, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Pell'in dudakları gerildi, sonra konuşmaya başladı.

"Aleti ağzımdayken fotoğrafımı çekmiş ve fotoğrafı ayakkabı kutusuna kaldırmıştı. Bir gün o fotoğrafı çalıp annemin görebileceği bir yere koydum. O gün o pisliğin yanından ayrıldık."

Bosch, "O ayakkabı kutusunda başka çocukların veya erkeklerin de fotoğrafları var mıydı?" diye sordu.

"Öyle bir fotoğraf gördüğümü hatırlıyorum. Benim gibi bir çocuğun fotoğrafıydı, ama kim olduğunu bilmiyordum."

Bosch not defterine birkaç kelime karaladı. Anlaşılan o ki Chill, cinsiyeti veya cinsel eğilimi ne olursa olsun her türlü insandan tahrik olan bir canavardı ve bu bilgi, profilinin tespit edilmesinde anahtar rol oynayacaktı. Bosch, Pell'e, annesiyle Chill denilen bu adamla birlikte yaşarlarken nerede oturdukla-

rını hatırlayıp hatırlamadığını sordu. Pell'in hatırlayabildiği tek şey, Griffith Park'taki Travel Town'a yakın bir yerde olduklarıydı; dediğine göre, annesi onu trenlere binsin diye sık sık parka götürürdü.

"Yürünecek kadar yakında mıydı, yoksa arabayla mı giderdiniz?"

"Taksiyle giderdik, ama yakın olduğunu hatırlıyorum. Çok sık gittiğimiz bir yerdi, o küçük trenlere binmeye bayılırdım."

Bosch, Travel Town'ın parkın kuzey tarafında kaldığını biliyordu. Pell, Chill'le birlikte muhtemelen Kuzey Hollywood veya Burbank'te yaşamış olmalıydı. Bu, araştırma sahasını daraltacak işe yarar bir bilgiydi.

Bosch, Chill'in eşkalini sorduğunda Pell onu sadece beyaz, uzun boylu ve yapılı biri olarak tanımlıyordu.

"Bir işi var mıydı?"

"Pek sayılmaz. Usta gibi bir şeydi galiba. Kamyonunda bir sürü alet bulunurdu."

"Nasıl bir kamyonu vardı?"

"Kamyoneti vardı aslında; bir Ford Econoline. Beni işte o kamyonetin içine sokup istediklerini yapmaya zorlardı."

Kamyonet, Pell'in daha sonraları aynı tür suçları işlerken kullanacağı tipte bir araç olmalıydı. Bosch bundan söz etmedi tabii.

"O zamanlar Chill kaç yaşlarındaydı sence?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok, ama biraz önce söylediğiniz gibi annemden yaklaşık beş yaş daha büyüktü."

"Eşyalarının arasında ya da başka bir yerlerde onunla beraber çektirdiğiniz bir fotoğraf olabilir mi, acaba?"

Pell güldü ve Bosch'a sen salak mısın, dercesine bir bakış attı.

"Onun fotoğrafını yanımda taşıyacağımı filan mı sandın yoksa? Annemin fotoğrafı bile yoktur bende."

"Kusura bakma sormak zorundaydım. Peki, bu adamı, annen dışında başka kadınlarla da birlikteyken gördüğün olmuş muydu?"

"Yani onu başka kadınlarla cinsel ilişkiye girerken görüp görmediğimi mi soruyorsun?"

"Evet."

"Hayır, görmedim."

"Clayton, onunla ilgili olarak başka neler hatırlıyorsun?"

"Tek hatırladığım, ondan uzak durmaya çalıştığımdı."

"Onu tanıyabileceğini düşünüyor musun?"

"Ne, şimdi mi? Onca yıldan sonra mı?"

Bosch evet dercesine başını salladı.

"Bilmiyorum, ama bana bakışını asla unutmayacağım."

"Onunla birlikte yaşadığınız yer hakkında hatırladığın başka şeyler var mı? Onu bulmama yardımcı olacak bir şeyler?"

Pell bir an düşündü, sonra başını iki yana salladı.

"Hayır, sadece anlattıklarım kadarını hatırlıyorum."

"Evcil hayvan besler miydi?"

"Hayır, ama beni bir köpekmişim gibi döverdi. Sanırım onun evcil hayvanı bendim."

Bosch sormak istediği bir şey olup olmadığını anlamak için Stone'a şöyle bir baktı.

"Hobileri var mıydı?" diye sordu Stone.

Pell, "Onun hobisi, o ayakkabı kutusunu doldurmaktı," dedi.

Bosch, "Ama o fotoğraflardaki kadınlardan hiçbirini onunla birlikteyken görmedin, değil mi?" diye sordu.

"Ama bu hiçbir şey ifade etmez ki. Fotoğrafların büyük çoğunluğunun o kamyonette çekildiği anlaşılıyordu. Kamyonete

eski bir şilte atmıştı. Chill, kadınları eve getirmezdi, anlarsın ya?"

Bu da ileride işine yarayacak bir bilgiydi. Bosch defterine not aldı.

"Bir çocuk fotoğrafı gördüğünü söylemiştin. O da kamyonette mi çekilmişti?"

Pell önce cevap vermedi. O da şeytani emellerini bir kamyonetin içinde hayata geçirmişti ve aradaki bağlantı oldukça barizdi.

Sonunda, "Hatırlamıyorum," dedi.

Bosch sorguya devam etti.

"Söylesene Clayton, bu adamı yakalarsam ve adam mahkemeye çıkarılırsa, bugün bana anlattıklarını mahkemede de tekrarlamayı kabul eder misin?"

Pell soruyu düşündü.

"Karşılığında elime ne geçecek?" diye sordu.

"Söylemiştim," dedi Bosch. "Büyük bir tatmin duygusu yaşayacaksın; o herifin hayatının geri kalanını hapiste geçirmesi için bize yardım etmiş olacaksın."

"Bu bir şey değil ki."

"Eh, garanti edebileceğim..."

"Bana neler yaptığına baksana! Her şey onun yüzünden oldu!"

Pell eliyle göğsünü işaret ederken avazı çıktığı kadar bağırdı. Bu ani duygu patlaması, ufak tefek yapısıyla çelişen hayvani bir yırtıcılıkla doluydu. Bu manzara Bosch'a bir şeyler anlatıyordu aslında. Bosch bu görüntünün mahkemede tekrarlanması halinde ne kadar etkili olacağını fark etti. Pell jüri önünde de biraz önceki gibi bağırır ve aynı sözleri tekrarlarsa, savunma makamı yerle bir olurdu.

Bosch, "Clayton, bu adamı bulacağım," dedi. "Sen de bu sözleri yüzüne karşı söyleme fırsatı elde edeceksin. Bunun, hayatının geri kalanı için sana yardımı dokunabilir."

"Hayatımın geri kalanı mı? Oh, harika, eksik olmayın."

Pell'in sözlerindeki alaycılık oldukça barizdi. Bosch, ona karşılık vermek üzereydi ki, görüşme odasının kapısı sert biçimde çalındı. Stone ayağa kalkıp kapıyı açtı. Kapı ağzında başka bir terapist duruyordu, kadın, Stone'a bir şeyler fısıldayınca Stone, Bosch'a döndü.

"Ön kapıda iki polis varmış, seni soruyorlarmış."

Bosch, Pell'e zaman ayırdığı için teşekkür edip ona soruşturmanın gidişatıyla ilgili bilgi vereceğini söyledi. Kapıya doğru yürürken cebinden telefonunu çıkardı, ekrana bakınca sırasıyla biri ortağından, ikisi bilmediği 213'lü bir numaradan, bir de Kiz Ryder'dan gelen dört cevapsız arama olduğunu gördü.

Üniformalı iki polis Van Nuys Bölümü'ndendi. Bosch'a emniyet müdürlüğünden gönderildiklerini söylediler.

Polislerden daha yaşlı olanı, "Telefona da arabadaki telsiz çağrılarına da cevap vermiyorsunuz," dedi. "Emniyet müdürlüğünden Teğmen Rider'la temasa geçmeniz gerek. Kendisi acil bir durum olduğunu söyledi."

Bosch, adamlara teşekkür etti ve önemli bir görüşmede olduğu için telefonunu kapattığını söyledi. Adamlar uzaklaşır uzaklaşmaz hemen Rider'ı aradı, telefon hemen açıldı.

"Harry, telefonunu neden açmıyorsun?"

"Çünkü bir görüşmenin tam ortasındaydım ve böyle zamanlarda telefona cevap vermek için görüşmeyi bölmem. Beni nasıl buldun?"

"Telefonunu *açan* ortağın sayesinde... Irving davasıyla kliniğin ne alakası var?"

Bu soruyu geçiştirmenin bir yolu yoktu.

"Herhangi bir alakası yok. Bu başka bir dava."

Rider, Bosch'a duyduğu öfke ve hayal kırıklığını bastırmaya çalışırken bir an sessizlik yaşandı.

"Harry, emniyet müdürlüğü Irving davasıyla öncelikli olarak ilgilenmeni söyledi sana. Neden..."

"Bak, otopsinin yapılmasını bekliyorum. Otopsi bitmeden Irving'le ilgili yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Peki, ne oldu tahmin et bakalım?"

Bosch o an 213'lü iki cevapsız aramanın nereden geldiğini anladı.

"Neymiş?"

"Otopsi yarım saat önce başladı. Hemen şimdi yola çıkarsan belki sonuna yetişebilirsin."

"Chu orada mı?"

"Bildiğim kadarıyla, evet. Orada olması gerekiyordu."

"Tamam, hemen çıkıyorum."

Utanan Bosch, tartışmayı uzatmamak için telefonu kapattı.

14

Bosch önlüğü ve eldivenleri giyip otopsi odasına girene kadar George Irving'in cesedine balmumuna batırılmış kalın iple çoktan dikiş atılmıştı bile.

"Kusura bakmayın, geciktim," dedi.

Doktor Borja Toron Antons otopsi masasının üstünde, tavandan aşağıya sarkan mikrofonu işaret edince Bosch yaptığı hatanın farkına vardı. Otopsinin ayrıntıları kaydediliyordu ve şimdi, Bosch'un tüm otopsi sürecini kaçırdığı resmi olarak kayıt altına alınmıştı. Davanın mahkemeye taşınması halinde savunma avukatı bu durumu iddia makamına karşı rahatlıkla kullanabilirdi. Chu'nun otopside hazır bulunması da bir şeyi değiştirmezdi; işinin ehli bir savunma avukatı, soruşturmanın bir numaralı sorumlusunun olması gereken yerde olmamasını büyük bir hata, hatta sorumsuzluk olarak jürinin önüne getirirdi.

Bosch otopsi masasının yarım metre uzağından, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve bir çalışma masasına dayanmış halde duran Chu'nun yanında yerini aldı. Chu otopsiyi olabildiğince uzaktan izleyecek bir konumdaydı. Bosch yüzü plastik maskenin ardına saklanmış olsa da, onun hayatından hiç de memnun olmadığını anlayabiliyordu. Chu bir keresinde Bosch'a sırrını

açmış ve cinayet soruşturması işinde olmak istediğini, ama otopsileri izlemek konusunda sorun yaşadığı için Kapanmamış Dosyalar Birimi'nde çalışmayı arzu ettiğini açıkça söylemişti. Chu kesilen insan bedeni görüntüsüne dayanamıyordu; bu yüzden kapanmamış dosyaların üzerinde çalışmak onun için biçilmiş kaftandı. Cinayetler üzerinde çalışırken otopsi raporlarını okuyor, ama gerçek anlamda bir otopsiye girmek zorunda kalmıyordu.

Harry, ona otopsi başladığında ilginç birtakım bulguların ortaya çıkıp çıkmadığını sormak istedi, ama soruyu kayıt bittikten sonra doğrudan Antons'a yöneltmeye karar verdi. Patolojistin arkasında kalan çalışma masasına baktığında toksikoloji rafında duran ufak şişeleri gördü. Antons, Irving'in kanıyla beş tüp doldurmuştu; bu, onun tam bir toksikoloji taraması talep ettiği anlamına geliyordu. Otopsilerde genellikle on iki temel uyuşturucunun varlığının tespiti için kan taraması yapılırdı. İlçenin masraftan kaçınmadığı veya uyuşturucunun varlığının sıradan yöntemlerle tespit edilemediği, ancak uyuşturucu şüphesinin bulunduğu davalardaysa tam tarama yapılır, bu tarama da yirmi altı uyuşturucu grubunu kapsar ve bunun için beş şişe kan gerekirdi.

Antons Y kesiğini kapattığını söyleyerek otopsiyi bitirdi, sonra mikrofonu kapatmak için eldivenlerinden birini çıkardı.

"Gelebildiğine sevindim dedektif," dedi. "Kötülerin çanına ot mu tıkıyordun?"

İspanyol aksanı, alaycı sözleri sarf ederken daha da belirgindi.

Bosch şakayı devam ettirirken, "Ramak kalmıştı," dedi. "Ama içim rahat, ortağımın buradaki işlerin altından rahatça kalkacağını biliyordum, değil mi ortak?"

Bosch, Chu'nun omzuna hafifçe vurdu. *Ortağım* diye hitap etmekle ona şifreli bir mesaj göndermişti. İlk kez birtakım olduklarında rol kesmeleri veya içlerinden birinin blöf yapmasının gerektiği durumlarda biri diğerini ortağım diye hitap ederek gizlice uyaracaktı. Bu, uyarıyı alan kişinin rolü sürdürmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Ancak Chu bu kez anlaşmayı görmezden geldi.

"Evet, ne demezsin," dedi Chu. "Sana ulaşmaya çalıştım, ama telefonunu açmadın."

"Anlaşılan yeterince denememişsin."

Bosch, Chu'ya yüzündeki plastik maskeyi eritecek ateş saçan gözlerle baktı, sonra dönüp dikkatini Antons'a verdi.

"Tam bir tarama yapacağın anlaşılıyor doktor. İsabetli karar almışsın. Otopsiyle ilgili bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Bu benim kararım değildi, tam tarama üst makamların isteği. Ancak ortağına ayrıntılı bir inceleme gerektiren başka bir meseleden de söz ettim."

Bosch önce Chu'ya, sonra masadaki cesede baktı.

"Başka bir mesele mi? Ayrıntılı bir inceleme mi? Siz neden söz ediyorsunuz?"

Chu, "Cesedin sağ omzunun arka tarafında sıyrık ya da çürüğe benzer bir şey var," dedi. "Bu, yüksekten düşmenin yol açtığı bir şey değil, çünkü adamın yere yüzüstü çakıldığını biliyoruz."

Antons, "Ölüm öncesi meydana gelen bir şey," diye ekledi.

Bosch masaya yaklaşırken olay yerine geç geldiği için kurbanın sırtını hiç görmediğini fark etti. Oraya vardığında ceset Van Atta ve olay yeri ekibi tarafından çevrilmiş, sırtüstü yatırılmıştı. Ne Van Atta, ne de Küfe ve Fıçı, omuzda ölüm öncesi meydana gelmiş zedelenmeden söz etmişti.

Bosch, "Görebilir miyim?" diye sordu.

Antons huysuz bir ifadeyle, "İlla görmen gerekiyorsa," dedi. "Otopsiye zamanında gelmiş olsaydın buna gerek kalmazdı."

Doktor çalışma masasının üzerinden eğilip bir çekmeceyi açtı, içindeki kutudan yeni bir çift plastik eldiven çıkardı.

Bosch cesedin döndürülüp masaya alınmasına yardım etti. Sırt, yan taraflarının tepsi görünümü alacak şekilde hafifçe kabarmasına neden olan kanlı bir sıvıyla kaplanmış, sıvının bir bölümü de masanın üstünde birikmişti. Antons başının üstündeki hortumu aşağıya doğru çekerek sırtı temizleyince, Bosch yaklaşık on santim uzunluğunda, yüzeysel çizikler ve hafif çürümeden ibaret zedelenmiş kısmı hemen gördü. Burada kolayca fark edilebilir birtakım dairesel şekiller vardı. Omuzda, kürekkemiğinin hemen üstünde, iki buçuk santim aralıklarla kazınmış olan dört tane hilale benzeyen şekil vardı ve hilallerin her biri yaklaşık beş santim uzunluğundaydı.

Bosch gördüğü şekillerin ne olduğunu anlamış ve dehşete kapılmıştı. Ancak Chu bu şekilleri tanımayacak kadar genç ve meslekte yeniydi. Antons'un da bir aşinalığının olması mümkün değildi, çünkü doktorun UCLA'nın tıp fakültesinde okumak üzere Madrid'den Los Angeles'a gelmesinin üstünden en fazla on yıllık bir süre geçmişti.

Bosch, "Petesiyal hemoraji kontrolü yaptın mı?" diye sordu.

"Tabii," dedi Antons. "Hiçbir bulguya rastlamadım."

Petesiyal hemoraji, boğulma sırasında göz çevresindeki kan damarlarında meydana gelen kanamaya verilen addı.

Antons, "Omzun arka tarafındaki bu sıyrıkları gördükten sonra bunu neden bana soruyorsun?" dedi.

Bosch omuz silkmekle yetindi.

"Atladığımız bir şey olmasın diye."

Antons ve Chu gözlerini Bosch'a dikmiş, ondan daha fazla açıklama bekliyorlardı, ama Bosch her iki adamın da beklentilerini boşa çıkardı. Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra cesedin sırtındaki sıyrıklara işaret ederek, "Bunun ölüm öncesi olduğunu söyledin. Ölmeden ne kadar önce peki?" diye sordu.

"Cildin hırpalandığını görüyorsun. O bölümden kültür aldım. Yaradaki histamin seviyesi, yaranın ölümden çok kısa bir süre önce gerçekleştiğine işaret ediyor. Ben de Dedektif Chu'ya otele geri dönüp bir bakması gerektiğini söylüyordum. Balkona tırmanırken sırtını bir yere çarpıp çizmiş filan olabilir. Yaranın birtakım şekiller halinde olduğunu sen de görüyorsun."

Bosch o şekillerin ne olduğunu biliyordu, ama henüz bir şey söylemeye niyetli değildi.

"Balkondan tırmanırken mi? Yani sen olayın intihar olduğunu mu söylüyorsun?"

"Tabii ki hayır, bu konuda henüz bir şey söylemem doğru olmaz. Kaza da olmuş olabilir, ipuçlarını takip etmeniz gerek. Tam bir toksikoloji taraması yapacağız, ayrıca bu yaralara bir açıklama getirilmesi gerek. Şekilleri gördünüz; bu, otelde yapacağınız araştırmanın sınırlarını daraltmaya yardımcı olabilir."

Bosch, "Dil kemiğini kontrol ettiniz mi?" diye sordu.

Antons ellerini dudaklarına götürdü.

"Kendini aşağıya atmış bir adamın dil kemiğini neden kontrol etmem gerekirdi ki?"

"Henüz adamın intihar ettiği sonucuna varmadığını söylemiştin sanıyordum."

Antons hiçbir şey söylemedi, rafa uzanıp bir bisturi aldı.

"Cesedi çevirmeme yardım etsene."

Bosch, "Dur," dedi. "Önce bir fotoğrafını çekebilir miyim?"

"Ben fotoğrafları çektim, gitmeden önce yazıcıdan çıktısını alabilirsin."

Bosch cesedin döndürülmesine yardım etti. Antons bisturi yardımıyla boynu yardı ve soluk borusunu koruyan at nalı şeklindeki küçük kemiği dışarıya çıkardı. Kemiği lavaboda dikkatle yıkadıktan sonra, tezgâhın üstündeki ışıklı bir büyüteçle üstünde herhangi bir çatlağın olup olmadığını kontrol etti.

"Dil kemiği sağlam," dedi.

Bosch başını salladı. Bu durum herhangi bir şeyin ispatı olamazdı. Usta biri Irving'i dil kemiğini kırmadan ya da gözlerde kanamaya neden olmadan boğmuş olabilirdi. Dil kemiğinin sağlam çıkması hiçbir şeyi ispat etmiyordu.

Ancak omzun arkasındaki izler önemliydi. Bosch davada birtakım şeylerin değişmekte olduğunu hissetti. Hem de çok hızlı bir biçimde... Ve bu durum *politik oyunlar* kavramına yeni bir anlam getiriyordu.

15

Chu konuşmaya başlamadan önce parkı yarılamayı bekledi. "Peki, Harry, neler oluyor? İçerde olanlar de neydi öyle?"

Bosch cebinden telefonu çıkardı, bir yeri araması gerekiyordu.

"Zamanı geldiğinde söyleyeceğim. Şimdi senin geri dönüp..."

"Bu yeterli bir açıklama değil Harry! Biz ortağız ya! Ve sen sürekli yalnız kurt numarası çekip duruyorsun. Bu şekilde davranmaya devam edemezsin artık."

Chu kollarını iki yana açmış halde Bosch'a dönmüştü. Bosch da durdu.

"Bak, seni korumaya çalışıyorum. Önce biriyle konuşmam gerek. İzin ver şu işi halledeyim, sonra sana her şeyi anlatacağım."

Tatmin olmayan Chu başını iki yana salladı.

"Bu saçmalıklarla canımı sıkıyorsun. Ne yapmamı bekliyorsun benden, büroya gidip kıçımın üstünde oturmamı mı?"

"Hayır, senden yapmanı istediğim bir sürü şey var. Emanete gidip Irving'in gömleğini almanı istiyorum. Laboratuvardan

birini ayarla ve omzunda kan lekesi olup olmadığını baksınlar. Gömlek koyu renkti, o yüzden dün kimse bir şey fark etmemiş olabilir."

"Yani kan lekesi varsa, Irving'in omzundaki o yaraların gömlek üstündeyken meydana geldiğini ispatlamış mı olacağız?"

"Evet, öyle."

"Peki, bundan nasıl bir çıkarım yapmamız gerektiğini düşünüyorsun?"

Bosch cevap vermedi. Otel odasında yerde bulduğu gömlek düğmesini düşünüyordu. Bir mücadele yaşanmış ve Irving boğulmuş, düğme de o sırada kopmuş olabilirdi.

"Gömleği kontrol ettikten sonra hemen arama emri çıkarmak için harekete geç."

"Arama emrini ne için çıkaracağım?"

"Irving'in bürosu için... İçeriye girip dosyalara bakmaya başlamadan önce elimizde arama izni olsun istiyorum."

"İyi de adam öldü, dosyalar da onun dosyalarıydı; bunun için neden bir arama iznine ihtiyacımız olsun ki?"

"Adam avukattı ve bürosuna girdiğimizde avukat-müşteri mahremiyeti gibi birtakım saçmalıkların ayağımıza dolanmasını istemiyorum. Her şeyi sorunsuz biçimde halletmeliyiz."

"Sen benden bir şeyler gizlemeye devam ettikçe arama emri dilekçesini yazmak benim için pek kolay olmayacak biliyorsun."

"Hayır, tam tersine çok kolay olacak. Bu adamın ölümüyle ilgili olarak bir soruşturma yürütmekte olduğunu, gömlekten kopan bir düğme, sırtta ölüm öncesi gerçekleşen bir yara gibi, mücadele yaşandığına dair birtakım işaretler bulunduğunu söyleyecek ve adamın ölümünde müşterileri ya da düşmanlarının

parmağının olup olmadığını anlamak için işiyle ilgili evraklara bakmak zorunda olduğunu söyleyeceksin. Bu kadar basit. Sen yazamazsan döndüğümde ben yazarım."

"Hayır, ben yazabilirim. Bu benim işim."

Chu doğru söylüyordu. Aralarındaki iş ve sorumluluk paylaşımına göre dilekçe yazmak hep Chu'nun işi olmuştu.

"Peki, gidip dilekçeyi yaz ve canını sıkmaktan vazgeç."

"Harry, canın cehenneme, tamam mı? Canımı sıktığım falan yok benim. Ben sana böyle davransam, hoşuna gider miydi?"

"Bak ne diyeceğim Chu. Benden çok daha uzun süreden beri bu işi yapan, benden çok daha tecrübeli bir ortakla çalışıyor olsaydım ve ortağım kendisine güvenmemi, zamanı geldiğinde bana her şeyi açıklayacağını söylemiş olsaydı, ona inanırdım. Ayrıca beni kolladığı için ona teşekkür de ederdim."

Bosch, Chu'nun yanından ayrılmadan önce sözlerinin etkisini göstermesini bekledi.

"Sonra görüşürüz, gitmem gerek."

İkisi de kendi arabalarına doğru yürüdüler. Bosch arkasına şöyle bir bakınca ortağının başını öne eğmiş, asık bir yüzle yürüdüğünü gördü. Chu politik oyunların karmaşıklığından habersizdi, ama aynı şey Bosch için geçerli değildi.

Bosch direksiyonun başına geçer geçmez Kiz Rider'ı aradı.

"On beş dakika içinde akademide ol. Video odasında buluşalım."

"Harry, bu mümkün değil. Bütçe toplantısına girmek üzereyim."

"O zaman Irving davasında olup bitenlerden haberdar değilim diye şikâyet etme bana."

"Telefonda söyleyemez misin?"

"Hayır, bizzat görmen gerek. Ne zaman müsait olacaksın?"

Rider cevap vermeden önce uzunca bir sessizlik yaşandı.

"Saat birden önce olmaz. O zamana kadar bir şeyler atıştırmaya ne dersin? Seninle sonra buluşuruz."

Bosch işleri yavaşlatmak taraftarı değildi, ama Rider'ın davanın gidişatı hakkında bilgilendirilmesinin de önemli olduğunu düşünüyordu.

"Peki, birde görüşürüz. Bu arada, dün konuştuğumuz gibi Irving'in bürosuna göz kulak olsun diye birini görevlendirdin mi?"

"Evet. Neden sordun?"

"Emin olmak istedim sadece."

Bosch, Rider'a, kendisine olan güvensizliğinden dem vurmaya fırsat vermeden telefonu kapattı.

Bosch'un Elysian Park ve polis akademisinin bulunduğu bölgeye varması on beş dakikasını aldı. Revolver ve Athletic Club'daki kafeye girip bara oturdu. Kahve ve adını bir önceki emniyet müdüründen alan Bratton Burger'dan sipariş ettikten sonra, bir saat boyunca notlarını gözden geçirip ilaveler yaptı.

Hesabı ödedikten sonra kafenin duvarında asılı olan polislere ait bazı hatıraları inceledi ve yaklaşık otuz yıl kadar önce yağmurlu bir günde rozetini aldığı spor salonunun içinden geçip video odalarına doğru yürüdü. Orada, video icat edildiğinden beri bölümünün her türlü eğitim videolarının bulunduğu bir kütüphane vardı. Bosch kütüphane görevlisine aradığı şeyin ne olduğunu söyledi ve yaşlı adamın eski tarihli kaseti bulup getirmesini bekledi.

Rider birkaç dakika sonra, tam zamanında kütüphaneden içeriye girdi.

"Peki, Harry geldim işte. Gün boyu süren bütçe toplantılarından nefret etsem de, olabildiğince çabuk geri dönmek zorundayım. Burada ne yapacağız?"

"Eğitim kasetlerinden birini izleyeceğiz Kiz."

"Peki, bunun Irving davasıyla ne ilgisi var?"

"Çok ilgisi olabilir."

Kütüphane görevlisi Bosch'a istediği kaseti getirince Rider'la birlikte kaydı izleyecekleri küçük odaya geçtiler. Bosch kaseti videonun içine yerleştirip oynat düğmesine bastı.

Bosch, "Bu, kontrollü boğma hareketiyle ilgili eski eğitim kasetlerinden biri," dedi. "Dünyada bilinen adıyla, Los Angeles Polis Teşkilatı'nın boğma tutuşu..."

"Şu kötü şöhretli boğma tutuşu," dedi Rider. "Ben daha polis olmadan çok önce yasaklanmıştı."

"Boğma hareketi teorik olarak yasaklandı. Ancak durumun ölümcül tehlike arz ettiği durumlarda şahdamarı tutuşunun kullanımına hâlâ izin veriliyor. Tabii çok riskli, o da ayrı."

"İyi de, biz burada ne yapıyoruz Harry?"

Bosch perdeyi işaret etti.

"Eskiden bu kasetleri ne yapılması gerektiğini öğretmek için kullanırlardı. Şimdiyse ne yapılmaması gerektiğini öğretmek için kullanıyorlar. Şu bar hareketi eğitim kaydını bir izle."

Kontrollü bar hareketi, bir aralar Los Angeles Polis Teşkilatı'nın güç kullanımı çerçevesinde standart kabul edilen bir hareketti, ama daha sonraları çok sayıda ölüme neden olduğu gerekçesiyle yasaklanmıştı.

Video kaydı bir eğitmenin hareketi akademinin acemi öğrencilerden birine uygulamasını gösteriyordu. Eğitmen acemi öğrencinin arkasına dolanıyor, sol kolunu gönüllünün ön tara-

fından boynuna doluyor, sonra diğer eliyle omzunu sıkıca kavrayıp kolunu bir mengene gibi sıkıyordu. Acemi öğrenci kısa bir süre mücadele ettikten sonra birkaç saniye içinde bayılıyordu. Eğitimci onu yavaşça yere bırakıyor ve sonra hafifçe yanaklarına vurmaya başlıyordu. Acemi öğrenci hemen kendine geliyor ve neler olduğunu anlamamışçasına şaşkın bir ifadeyle etrafına bakınıyordu. Daha sonra kamera o öğrenciden başka bir öğrenciye kayıyor, bu kez eğitimci daha yavaş hareket ederek hareketin aşamalarını izah ediyor ve nasıl başa çıkılması gerektiğine dair tavsiyeler veriyordu. Bosch'un beklediği ve Rider'a göstermek istediği de bu tavsiyelerden ikincisiydi.

Bosch, "İşte," dedi.

Kaydı geri sarıp o bölümü bir kez daha oynattı. Eğitimci harekete "Sinsi El" adını vermişti. Sol kolu gönüllünün boynuna sıkıca dolanmışken, el gönüllünün sağ omzundaydı. Eğitimci, kolun karşı koymaya çalışan gönüllü tarafından boyundan uzaklaştırılmasını önlemek için ellerini omzun hemen üstünde bir kanca gibi sıkı sıkı birleştiriyor ve sağ kolunu sırtından aşağıya uzatıyordu. Eğitimci gönüllünün boynundaki kolunu yavaş yavaş sıkmaya başlıyor ve ikinci gönüllü de bayılıyordu.

Rider, "Adamları böyle boğduklarına inanamıyorum," dedi.

"İş gönüllü olmaya gelince, fazla bir seçenekleri olmamıştır sanırım," dedi Bosch. "Aynı şey şimdilerde Taser'lar[1] için geçerli."

Taser taşıyan her memur, aletin kullanımıyla ilgili olarak bir eğitim almak zorundaydı ve bu eğitime Taser aletiyle bayıltılmak da dahildi.

"Harry, bana ne göstermeye çalışıyorsun?"

---

(1) Saldırganlara karşı caydırma amaçlı kullanılan, elektrik şok veren alet.

"Hareketin yasaklandığı dönemde, bunun neden olduğu ölümleri soruşturan bir ekipte görevlendirilmiştim. Bu bir atamaydı, gönüllü değildim."

"İyi de bunun George Irving'le ne ilgisi var?"

"Yaptığımız araştırma sonucunda, polislerin bu hareketi gerekli gereksiz ve çok uzun süreli kullandıkları gerçeğiyle karşılaşmıştık. Normalde şahdamarının, boğaza uygulanan baskının azalmasının ardından açılması gerekiyordu, ama bazen baskı uzun süreli uygulandığı için insanlar ölüyordu. Bazen de yapılan baskı dil kemiğini çatlatıyor, soluk borusunu eziyor ve yine ölümlere neden oluyordu. Boğma hareketi yasaklanmış ve şahdamarı tutuşunun kullanımına da yalnızca ölümcül tehlike arz eden durumlarda izin verilmişti; ölümcül tehlike arz eden durumlarda güç kullanmak bambaşka kıstaslar içeren bir durumdu, o da ayrı. İşin aslı, polislere sokakta yaşadıkları bir mücadele sırasında karşısındakini boğmak yasaklanmıştı; anlatabildim mi?"

"Evet."

"O dönemde ben işin otopsi kısmının sorumluluğunu üstlenmiştim ve otopsileri koordine ediyordum. Yirmi yıl kadar geriye gidiyor ve bu tür ölümlerin sonrasında yapılmış otopsilerdeki benzerlikleri tespit etmeye çalışıyordum. Bazı vakalarda aykırılıklar göze çarpıyordu; belli bir anlamı olmasa da gözle görülen birtakım şeyler vardı. Omuzda aynı şekilde yaralar görülüyordu. Vakaların üçte birinde buna rastlamıştık; kurbanın kürekkemiğinin üstünde hilal şeklinde yaralar vardı."

"Peki, buna sebep olan şey neydi?"

Bosch ekranı işaret etti. Eğitim kaydı "Sinsi El" hareketini gösterirken donmuştu.

"'Sinsi El' hareketi... Polisler çoğunlukla askerlerin kullandıkları özel saatlerden kullanırlardı, bunlar camın etrafında

koruyucu ince, büyük krono metal halkaların bulunduğu saatlerdi. Boğma hareketi bilekler omuza korkunç bir baskı yapar, bu da metal halkanın cildi kesmesi veya çürüğe benzer bir iz bırakmasına neden olurdu. Omuzda kalan izin, bir mücadele yaşandığını ispat etmesine yardımcı olmasından başka bir anlamı yoktu. Ama bugün bunu hatırladım."

"Otopsi sırasında mı?"

Bosch ceketinin iç cebinden George Irving'in omzunun otopside çekilen fotoğrafını çıkardı.

"Bu Irving'in omzu."

"Düşme sonucu meydana gelmiş olabilir mi?"

"Adam yere yüzüstü çakılmış, sırtında böyle bir yara olmaması gerekir. Adli tabip de yaranın ölüm öncesi gerçekleştiğini doğruladı."

Fotoğrafı incelerken Rider'ın yüzü asıldı.

"Demek elimizde bir cinayet vakası var?"

"Öyle görünüyor. Irving boğulmuş ve balkondan aşağıya atılmış gibi."

"Bundan emin misin?"

"Hayır, hiçbir şeyden emin değilim, ama artık soruşturmayı bu yönde sürdüreceğim."

Rider durumu kabullenmişçesine başını salladı.

"Katilin bir polis veya eski bir polis olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bosch başını iki yana salladı.

"Hayır, öyle düşünmüyorum. Belli bir yaşa gelmiş polislerin bu hareketin eğitimini aldıkları doğru, ama bu konuda onlar tek değil. Askerler, savaş sanatları konusunda uzman kişiler de bu hareketi bilirler. Ayrıca YouTube izleyen her çocuk bunu öğrenebilir. Ama ortada bir nevi tesadüf diye nitelendirilecek bir şey var."

"Tesadüf mü? Sen hep tesadüf diye bir şey olmadığını söylersin."

Bosch omuzlarını silkti.

"Neymiş bu tesadüf Harry?"

"Bar hareketiyle ilgili soruşturma ekibindeydim ya? O zamanlar sorumlu kişi Müdür Yardımcısı Irvin Irving'di ve soruşturma için birlikte çalışmıştık; Irving'le yolum ilk kez o zaman kesişti."

"Eh, bu zayıf bir tesadüf olmuş."

"Muhtemelen öyledir, ama bu, kendisine fotoğrafın gösterilmesi veya konudan söz edilmesi halinde Irving'in, oğlunun sırtındaki hilal benzeri şekillerin önemini kavrayacağı anlamına gelir. Ve ben meclis üyesinin bu aşamada bunu bilmesini istemiyorum."

Rider sert bir ifadeyle Bosch'a baktı.

"Harry, Irving, soruşturmayla ilgili olarak müdürün tepesine çıkmış durumda; aynı şekilde benim de. Adam otopsi sonuçları için bugün beni üç kez aradı ve sen bu bilgiyi ondan saklamamı istiyorsun, öyle mi?"

"Sadece bu bilginin etrafa yayılmasını istemiyorum. Bu işi kim yapmışsa kendini güvende hissetmesini ve benim kendisine yaklaştığımı fark etmemesini istiyorum."

"Harry, bunu yapabileceğimden emin değilim."

"Bak, Irving bunu öğrendi diyelim; sonra nasıl davranacağını kim bilebilir? Öğrendiklerini yanlış birine söyleyebilir veya bir basın toplantısında açıklayabilir ve biz de avantajımızı kaybederiz."

"Ama soruşturmayı yürüten kişi olarak ona bilgi vermek zorundasın; o zaman öğrenecek."

"Önünde sonunda öğrenecek tabii, ama şimdilik ona elimizde somut bir şey olmadığını, otopsiden çıkacak toksikoloji

sonuçlarını beklediğimizi söyleyeceğiz. Test sonuçlarının belli olması, politik girişimlerle hızlandırılsa bile en az iki hafta sürer. Bu arada biz her taşın altına bakar, her türlü olasılığı gözeterek tam bir soruşturma yürütürüz. Kiz, Irving'in bunu bilmesi gerekmiyor; en azından şimdilik..."

Bosch fotoğrafı havaya kaldırdı; Rider, onun bu talebini değerlendirirken ağzını ovalıyordu.

Bosch, "Bunu müdüre bile söylemen şart değil," diye ekledi.

Rider, "Bak o konuda hiç şansın yok," diye atıldı. "Müdürden bir şey saklamaya başladığım an artık işimi hak etmiyorum anlamına gelir."

Bosch omuzlarını silkti.

"Sen bilirsin. Bu bilginin binadan dışarıya çıkmasına engel ol, yeter."

Rider başını salladı; bir karara varmış gibi görünüyordu.

"Sana kırk sekiz saat veriyorum, sonra durumu tekrar değerlendireceğiz. Perşembe sabahı soruşturmada hangi noktada olduğunu bilmek istiyorum, o zaman ne yapacağımıza karar veririz."

Bosch'un istediği de tam olarak buydu. Artık avantaj kendisindeydi.

"Tamam. Perşembe görüşürüz."

"Bu o güne dek senden bilgi beklemediğim anlamına gelmesin. Gelişmelerden her an haberdar olmak istiyorum. Yeni bir şey çıktığı anda beni bilgilendireceksin."

"Tamamdır."

"Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Irving'in bürosunun aranmasıyla ilgili olarak izin çıkarmaya çalışıyoruz. Irving'in birçok sırrına ve düşmanına vakıf

olduğunu düşündüğüm bir büro yöneticisi varmış. Kadınla oturup konuşmamız gerek, ama bunu büroda yapmak istiyorum, böylece gerekirse dosyalardan veya orada ne varsa, onlardan yararlanabileceğiz."

Rider iyi düşünmüşsün, dercesine başını salladı.

"Güzel. Ortağın nerde?"

"Arama emri dilekçesini yazıyor. Kurallara uygun davranmak istiyoruz."

"Akıllıca bir düşünce... Ortağının bar tutuşundan haberi var mı?"

"Henüz yok. Bunu önce seninle konuşmak istedim, ama akşamüstüne kadar o da öğrenir."

"Sağ ol Harry. Şimdi bütçe toplantısına geri dönmek ve daha az parayla daha çok şey nasıl yaparım, bunun bir çaresini bulmak zorundayım."

"Evet, sana bol şanslar."

"Dikkatli ol Harry. Bu ipucu seni karanlık yerlere götürebilir."

Bosch kaseti aletin içinden çıkardı.

"Bilmez miyim," dedi.

16

George Irving'in avukatlık mesleğini icra ettiği ve brövesini aldığı yer California barosu olduğundan, soruşturmayı yürüten polislere bürosuna girme ve dosyalarına bakma izni veren arama emrinin çıkartılması işi salı öğleden sonrasının tamamını almış, hatta akşama sarkmıştı. Yasal evrak sonunda üst mahkeme yargıcı Stephen Fluharty tarafından imzalanmıştı; polis tarafından incelenecek veya el konacak her türlü belge ve evrak, arama sırasında görev yapacak, bu iş için atanmış özel uzmanın denetiminden geçecekti. *Özel uzman* da bir avukattı; bu tür durumlar, soruşturmanın, güncel bir dava üstünde çalışan cinayet dedektiflerinin alışık olmadıkları kadar yavaşlamasına yol açardı. Avukat büronun aranması işini ağırdan almış ve randevuyu çarşamba sabah saat on olarak tespit etmişti.

Irving ve Ortakları *Los Angeles Times* gazetesinin park alanının karşısındaki Spring Caddesi'nde iki odalı bir büroda faaliyet gösteriyor, bu, George Irving'in belediye sarayının iki sokak ötesinde çalıştığı anlamına geliyordu. Çarşamba sabahı olduğunda, Bosch ve Chu emniyet müdürlüğüne çok yakın olan

büroya yürüyerek gitmeye karar verdiler. Büroya vardıklarında kapıda görev yapan herhangi bir polis memurunun bulunmadığını, içeride de birinin çalışmakta olduğunu gördüler.

Büronun ön odasında yetmiş yaşlarında bir kadın dosyaları kutuya kaldırmakla meşguldü. Kadın kendisini George Irving'in büro yöneticisi Dana Rosen olarak tanıttı. Bosch kadını bir gece önce aramış ve büronun aranma işi sırasında orada bulunmasını söylemişti.

Bosch, "Geldiğinizde kapıda bir polis memuru var mıydı?" diye sordu.

Rosen'ın aklı karışmış gibiydi.

"Hayır, yoktu."

"Neyse, özel uzman Bay Hadlow gelmeden çalışmaya başlamamamız gerekiyor. Dosyaları kutulamadan önce her şeyin onun elinden geçmesi gerek."

"Oh, Tanrım. Bunlar benim dosyalarım. Bu, onları yanıma alamayacağım anlamına mı geliyor?"

"Hayır, sadece biraz beklememiz gerekiyor, o kadar. Şimdi kaldırdığınız o dosyaları tekrar yerine koyup dışarı çıkın. Bay Hadlow birazdan burada olur."

Birlikte dışarı çıktılar. Bosch, Rosen'a kapıyı kilitlemesini söyledi, sonra cep telefonunu çıkarıp Kiz Rider'ı aradı. Telefon açılınca selam verme gereği duymadan konuya girdi.

"Irving'in bürosunun önüne üniformalı bir polis memuru koydurduğunu sanıyordum."

"Evet, dediğin gibi yaptım."

"Şu anda bürodayım ve kapıda kimse yok."

"Bekle, seni birazdan ararım."

Bosch telefonu kapatıp Dana Rosen'ı dikkatli gözlerle süzdü. Kadın beklediği gibi değildi; ufak tefek, çekici bir kadındı, ama George Irving'in metresi olamayacak kadar yaşlıydı.

Bosch, George Irving'in dul karısını tamamen yanlış anladığını düşündü. Dana Rosen, Irving'in olsa olsa annesi olurdu.

Bosch, "Ne kadar zamandır George Irving için çalışıyorsunuz?" diye sordu.

"Oh, uzun zaman oldu. Savcılık Bürosu'nda onunla birlikteydim, oradan ayrılınca bana iş teklif etti, ben de..."

Kadın durdu; Bosch'un telefonu çalıyordu. Arayan Rider'dı.

"Merkezdeki nöbetçi amir bugün nöbet çizelgesini düzenleme işini üstlenmiş büronun aranma işinin sona erdiğini düşünüp yeni birini görevlendirmemiş."

Bosch bunun, büronun yaklaşık üç saattir başıboş kaldığı anlamına geldiğini biliyordu. Birileri onlardan önce büroya girip bazı dosyaları almışsa, bunun için fazlasıyla zamanları olmuş demekti. Şüphesi ve öfkesinin aynı derecede kabardığını hissetti.

"Nöbetçi amir; kim bu adam?" diye sordu. "Meclis üyesiyle bir bağlantısı var mı?"

Irvin Irving teşkilattan ayrılalı yıllar oluyordu, ama görev yaptığı süre boyunca akıl hocalığı yaptığı veya terfi ettirerek ödüllendirdiği birçok memurla bağını koparmamıştı.

"Adam değil, kadın," dedi Rider. "Yüzbaşı Grace Reddecker. Anladığım kadarıyla sıradan bir hata yapmış. Ortada politik bir durum yok, yani anladığımız anlamda demek istiyorum."

Kiz'in bu yorumu, Reddecker'ın bölümle politik olarak mutlaka bir bağı olduğu -ne de olsa kadın bölüm yönetiminin gözüne girmeye çalışıyordu- ama büyük ölçekli politik oyunlara karışmadığı anlamına geliyordu.

"Irving'in öğrencilerinden biri değil miymiş yani?"

"Hayır. Irving ayrıldıktan sonra terfi etmiş."

Bosch takım elbiseli bir adamın kendilerine doğru yaklaşmakta olduğunu gördü. Adam bekledikleri özel uzman olmalıydı.

"Kapatmam gerek," dedi Rider'a. "Bununla daha sonra ilgilenirim. Umarım dediğin gibi sadece bir hatadır."

"Ben başka bir şey olduğunu sanmıyorum Harry."

Adam yanlarına gelince Bosch telefonu kapattı. Kızıl saçlı, uzun boylu ve yanık tenliydi.

Bosch, "Richard Hadlow mu?" diye sordu.

"Evet, benim."

Bosch, adamı, Rosen'la tanıştırdı, sonra birlikte büroya doğru yürüdüler. Rosen'ın kilidi açmasının ardından içeriye girdiler. Hadlow Bunker Hill'deki aristokrat şirketlerden birinde çalışıyordu. Yargıç Fluharty onu bir gece önce ücretsiz avukatlık hizmeti vereceği bu göreve özel uzman olarak tayin etmişti. Bosch adamın para almadığı bir iş için oyalanmayacağını biliyordu. Hadlow büronun aranması işi için randevu verirken ağırdan almıştı, ama artık burada olduklarına göre işi bir an evvel bitirip para kazanacağı müşterilerine geri dönmek isteyecekti; bu da Bosch'un işine gelirdi.

Büroya girdikten sonra nasıl çalışacaklarına dair bir plan yaptılar. Hadlow dosyaları tarayacak ve incelemesi için Chu'ya teslim etmeden önce içinde kişisel bilgi olup olmadığını kontrol edecek, bu arada Bosch, Irving'in işleri arasında öne çıkan ve güncel olanları belirlemek amacıyla Dana Rosen'la görüşecekti.

Dosyalar ve evraklar bir soruşturmada her zaman değerli unsurlardı, ama Bosch bürodaki en değerli şeyin Rosen olduğunu bilecek kadar zekiydi. Rosen onlara işin perde arkasıyla ilgili bilgi verebilirdi.

Hadlow ve Chu çalışmak üzere arka odaya çekilirlerken, Bosch ön odada kabul masasının önünden bir iskemle alıp kanepenin karşısına yerleşti ve Rosen'a oturmasını işaret etti. Ön kapıyı kilitledikten sonra resmi görüşmeyi başlattı.

"Bayan Rosen evli misiniz?" diye sordu.

"Hayır, hiç evlenmedim. Bu arada bana Dana diyebilirsiniz."

"Peki, Dana. Biraz önce kaldığımız yerden devam edelim isterseniz. George Irving'le Savcılık Bürosu'ndan beri birlikte çalıştığınızı söylüyordunuz."

"Evet, Irving ve Ortakları'nı kurmadan önce de onun sekreterliğini yapıyordum. Yani o dönemi de hesaba katarsanız on altı yıldır birlikteyiz."

"Irving Savcılık Bürosu'ndan ayrılır ayrılmaz birlikte çalışmaya başladınız, öyle mi?"

Kadın başını salladı.

"İşten aynı gün ayrıldık. Benim için avantajlı bir durumdu, emekli olmuş ve emekli maaşı almaya hak kazanmış, sonra da buraya gelmiştim. Haftada otuz saat çalışıyordum. Güzel ve kolay bir işti."

"Bay Irving'in işleriyle ne kadar yakından ilgileniyordunuz?"

"Çok değil. Bay Irving büroda çok fazla zaman geçirmezdi. Benim işim dosyaları düzenlemek, her şeyi derli toplu bir halde muhafaza etmekti. Ayrıca telefonlara cevap verir ve gelen mesajları alırdım. Bay Irving müşterileriyle hiçbir zaman burada buluşmazdı."

"Çok müşterisi var mıydı?"

"Birkaç seçkin müşterisi vardı aslında. Müşterilerinden yaptığı işin karşılığında çok para alır, insanlar da ondan sonuç beklerlerdi. Bay Irving müşterileri için çok çalışırdı."

Bosch defterini çıkarmış, ama o ana kadar hiç not almamıştı.

"Irving son günlerde hangi müşterisi üzerinde odaklanmıştı?"

Rosen cevap vermeden önce ilk kez düşündü. Yüzündeki ifadeden aklının karıştığı belliydi.

"Tüm bu soruların George intihar etmediği için sorulduğunu mu varsaymalıyım?"

"Size söyleyebileceğim tek şey, herhangi bir şey varsaymadığımızdır. Bu açık bir soruşturma ve biz ölümüyle ilgili olarak henüz bir şey bulamadık. Bulana dek, soruşturmayı her türlü olasılığı hesaba katarak yürüteceğiz. Şimdi, soruya cevap verebilir misiniz? Bay Irving son zamanlarda hangi müşterisi üzerinde odaklanmıştı?"

"Yoğun olarak çalıştığı iki müşterisi vardı. Bunlardan biri Western Kütük ve Beton, diğeriyse Tolson Çekici Hizmetleri'ydi. Aslında her iki müşterisi için de geçen hafta mecliste oylama yapılmış ve George her iki işte de istediğini almıştı. Artık kontratların imzalanması gündemdeydi..."

Bosch şirketlerin adlarını not aldı.

"Bu şirketler için nasıl bir çalışma yürütüyordu?" diye sordu.

"Western Parker Merkezi'ndeki yeni park alanı için teklif vermiş ve ihaleyi kazanmıştı. Tolson da Hollywood ve Wilshire bölgelerini kapsayan polis garajı ihalesi için yeniden başvuruda bulunmuştu."

Tolson şirketinin polis garajı ihalesini kazanması, Los Angeles Polis Teşkilatı'ndan gelecek araba çekme taleplerini her iki bölge için de bu şirketin yapacağı anlamına geliyordu. Bosch bunun, park alanlarına beton dökmek gibi oldukça kazançlı bir iş olacağını düşündü. Yeni şehir garajının altı katlı olacağını, garajın şehir merkezindeki resmi binaların dolu olması yüzünden ortaya çıkan talebi karşılamak üzere tasarlandığını duymuş veya okumuştu.

"Demek son zamanlarda en çok mesai harcadığı müşterileri bunlardı?" dedi.

"Evet, öyle."

"Ve müşteriler alınan sonuçtan memnundular."

"Kesinlikle. Western ihalede en düşük teklifi veren şirket de değildi üstelik. Tolson'un da karşısında bu kez güçlü rakipleri vardı; ayrıca, üstesinden gelmesi gereken, hakkında düzenlenmiş beş santim kalınlığında bir dosya da cabası... George'un işi zordu, ama istediğini elde etmeyi başardı."

"Babasının meclis üyesi olması Irving'in işini nasıl etkiliyordu? Bir çıkar çatışmasına neden oluyor muydu?"

Rosen başını güçlü biçimde salladı.

"Tabii oluyordu. Bu yüzden babası, George'un müşterileri söz konusu olduğunda mecliste yapılan oylamalarda çekimser oy kullanırdı."

Bu durum Bosch'un garibine gitti. Babasının meclis üyesi olması George Irving için bir avantajdı, ama onun oylamalarda çekimser kalmasıyla bu avantajını yitiriyordu.

Yoksa öyle değil miydi?

Bosch, yaşlı Irving oylamalarda çekimser kalsa bile meclisin diğer üyelerinin, Irving'in ileride kendi istekleri doğrultusunda oy kullanması için oğlunun müşterilerini destekleyeceklerini tahmin etti.

Bosch, Rosen'a, "Peki, George'dan memnun kalmayan müşteriler için ne diyeceksiniz?" diye sordu.

Kadın bildiği kadarıyla, George Irving'in gösterdiği çabaları yeterli bulmayan şimdiye kadar hiçbir müşterisi olmadığını söyledi. Aksine, mutsuz olanlar, belediyeden ihaleyi alabilmek için George'un müşterileriyle rekabet eden diğer şirketlerdi.

"Bu durumda olup da Bay Irving'i bir tehdit olarak gören birileri var mıydı?"

"Bildiğim kadarıyla, hayır."

"Garaj ihalesinde Western Kütük ve Beton Şirketi'nin en düşük teklifi veren şirket olmadığını söylemiştiniz. Peki, en düşük teklifi hangi şirket vermişti?"

"Birleşmiş Kütük Anonim Şirketi, diye bir şirket... Sırf ihaleyi kazanmak için en düşük teklifi verdiler. Bu çok sık rastlanan bir durumdur, ama şehir planlamacıları genellikle bunun farkındadırlar. Bu olayda da George onlara yardım etti ve şehir planlama dairesi belediye meclisine Western Şirketi'ni tavsiye etme kararı aldı."

"Bu yüzden bir tehdit, düşmanlık yaşanmadı mı?"

"Birleşmiş Kütük Anonim Şirketi'nin sonuçtan memnun olduğunu sanmıyorum tabii, ama bildiğim kadarıyla bu konuda bir sıkıntı yaşanmadı. İş hayatında oluyor böyle şeyler."

Bosch, Chu'yla birlikte her iki ihaleyi ve Irving'in yaptığı diğer işleri incelemeleri gerekeceğini biliyordu, ama şimdilik devam etmeye karar verdi.

"İş programına göre Bay Irving'in ilgilenmesi gereken sıradaki iş neydi?"

"Çok işi yoktu, zaten işleri biraz ağırdan almaktan söz ediyordu. Oğlu üniversite için evden ayrılmış, karısıyla birlikte alışmadıkları bir düzene geçmişlerdi. George'un oğlunu çok özlediğini biliyordum. Bu konuda morali çok bozuktu."

"Yani elinde müşterisi yok muydu?"

"Birileriyle görüşüyordu, ama sözleşmeli tek müşterisi vardı. Regent Taksi... Şirketin hedefi önümüzdeki yıl Hollywood bölgesinin taksi imtiyaz haklarını almaktı ve onlarla çalışmamız için mayıs ayında bizimle sözleşme imzalamışlardı."

Bosch'un sorduğu sorulara Rosen'ın verdiği cevaplara göre, belediye, taksi hizmeti için şehri altı coğrafi bölgeye ayırmış ve her bölge için ayrı ihale açmıştı. Her bölgede, bölgenin nüfusuna bağlı olarak değişen sayıda iki, üç kontratlı veya imtiyaz sahi-

bi şirket vardı. İmtiyaz sahibi olan şirketlerin şehir içi ulaşımda belirledikleri ücretler kontrol altındaydı, ama taksiler, müşterilerin isteği doğrultusunda her yere gitmekte serbestti tabii.

İhaleyi kazanan şirket taksi duraklarında, otellerde, limanlarda taksi işletiyor ve imtiyaz sahibi oldukları bölgede telefonla gelen talepleri karşılıyordu. Sokaklarda yolcu kapmak için yaşanan rekabet çok şiddetli olabiliyordu; aynı şey imtiyaz hakkı alabilmek için verilen mücadele için de geçerliydi. Rosen, Regent Taksi'nin Güney Los Angeles'ın imtiyaz haklarını elinde bulundurduğunu, ama Hollywood'daki, daha büyük paralar kazanabileceği ihaleyi almanın peşinde olduğunu söyledi.

Bosch, "İhale ne zaman gündeme gelecek?" diye sordu.

"Yeni yıldan sonra," dedi Rosen. "George başvuru için hazırlıklara başlamıştı bile."

"Hollywood'da kaç bölge için imtiyaz hakkı veriliyor?"

"Sadece iki... Ve her biri iki yıl için geçerli. Her yıl kontratları yenilemek veya yeni imtiyaz hakkı tahsis etmek için ihaleleri birbirleriyle çakışmayacak şekilde düzenliyorlar. Regent bir sonraki yılı bekliyordu, çünkü kontratını yenilemek isteyen hali hazırdaki imtiyaz sahibi şirketin sorunları var ve kendini savunması zor bir pozisyona düşmüş durumda. George müşteriye, başvuruyu gelecek yıl için yapmaları halinde şanslarının daha çok olacağını söylemişti."

"Kendini savunması zor pozisyona düşmüş dediğiniz şirketin adı nedir?"

"Siyah ve Beyaz. S ve B olarak bilinirler."

Bosch yaklaşık on yıl kadar önce S&B Şirketi'nin, arabalarını polis arabalarına benzer şekilde boyamaları yüzünden bir sorun yaşadığını biliyordu. Los Angeles Polisi bu konuda şikâyette bulunmuş ve şirket bunun üzerine arabaların tasarımını siyah ve beyaz dama tahtası şeklinde yapmaya başlamıştı.

Ancak Bosch, şirket için zor bir pozisyonda derken, Rosen'ın bunu kastetmediğini biliyordu.

"Şirketin sorunları olduğunu söylediniz. Ne gibi sorunları vardı?"

"Eh, şoförleri son dört ayda tam üç kez büyük cezalar aldılar, mesela."

"Yani şoförlerin içkili araba kullanırken yakalandıklarını mı söylüyorsunuz?"

"Evet. Tabii bu çok büyük bir sorundur. Tahmin edebileceğiniz gibi bu durum ne imtiyaz dağıtma kurulunun, ne de belediye meclisinin hoşuna gider. Kim böyle bir sicili olan şirketin lehinde oy kullanır ki? George bu nedenle Regent'ın imtiyaz hakkını alabileceğinden emindi. Regent'ın temiz bir sicili var."

George'un da belediye meclisinde imtiyaz kuruluna üye atayan, güç sahibi bir babası vardı. Bu bilgi Bosch'un ilgisini çekti, çünkü her şey sonunda paraya bağlanıyor, birileri kazanırken, diğerleri kaybediyordu. Bu, en sık rastlanan cinayet sebebiydi. Bosch ayağa kalkıp arka odaya gitti, başını kapıdan içeriye uzatıp Hadlow ve Chu'ya taksi imtiyaz haklarıyla ilgili her türlü dosyayı almak istediğini söyledi.

Bosch geri döndükten sonra Rosen'la olan görüşmesini kişisel konular üzerinden sürdürmeye karar verdi.

"George büroda özel dosyalarını tutar mıydı?"

"Evet, ama dosyalar masasında kilitlidir, anahtar da bende değil."

Bosch cebinden Şato'nun park görevlisinden aldığı ve Irving'in arabasıyla birlikte kanunen el koyduğu anahtarlarını çıkardı.

"Yerini gösterin."

Bosch ve Chu öğle saatlerinde bürodan çıkıp emniyet müdürlüğüne gitmek üzere yola koyuldular. Chu arama emrinin

verdiği izinle ve Hadlow'un onayıyla el koydukları dosyaların ve diğer belgelerin bulunduğu kutuyu taşıyordu. Kutuda George Irving'in son zamanlarda üstünde çalıştığı veya çalışmayı planladığı projelerle ilgili evrakların yanı sıra, içinde sigorta poliçeleri ve henüz iki ay önce düzenlenmiş olan vasiyetinin de bulunduğu özel dosyalar da vardı.

Yürürlerken bir sonraki adımı nasıl atacaklarını tartıştılar, günün geri kalanını emniyet müdürlüğünde çalışmakla geçirecekleri konusunda fikir birliğine vardılar. Irving'in projeleri ve vasiyetiyle ilgili olarak inceleyecekleri çok sayıda evrak vardı. Glanville ve Solomon'un, Irving'in hemen ardından Şato Marmont'a kayıt yaptıran müşterinin yanı sıra, kapı kapı dolaşıp otelde kalan diğer müşteriler ve otele bakan yamaçtaki ev sahipleriyle de yaptıkları görüşmelerin sonucunda hazırladıkları raporu gecikmeli olarak incelemeleri gerekiyordu.

Bosch, "Cinayet dosyasını hazırlamanın zamanı geldi," dedi.

Bu onun yapmaktan en çok hoşlandığı işlerden biriydi.

17

Dünya dijital çağa girmiş olabilirdi, ama Harry kendini bu değişime tamamen kaptırmamıştı. Cep telefonları ve dizüstü bilgisayarlar konusunda ustalaşmıştı; müziği iPod'da dinliyor, gazeteleri arada bir kızının iPad'inden okuyordu. Ancak iş cinayet dosyası hazırlamaya geldi mi, hâlâ plastik ve kâğıttan kopamıyordu, asla da kopamayacaktı. Bosch tam bir dinozordu; bölümün dijital arşive geçiyor olmasının ve yeni emniyet müdürlüğündeki raflarda kalın mavi dosyaları muhafaza edecek boş yer bulunmamasının onun açısından hiçbir önemi yoktu. Bosch geleneklerine bağlı bir adamdı; özellikle de o geleneklerin katilleri yakalamakta yardımcı olduğuna inandığı durumlarda...

Bosch için cinayet dosyası, soruşturmanın kilit parçalarından biriydi ve her türlü delil önem taşıyordu. Cinayet dosyası bir dayanak noktasıydı; soruşturma çerçevesinde atılan her adımın, yapılan her görüşmenin, toplanan her delilin veya delil olma potansiyeli taşıyan her şeyin bir özetiydi. Cinayet dosyası ağırlığı, derinliği ve içeriği olan fiziksel bir unsurdu. Tabii ki bir bilgisayar dosyasına indirgenebilir ve bilgisayar belleğine aktarılabilirdi, ama bunu yapmak Bosch'un gözünde onu gerçek olmaktan uzaklaştırıyor, daha bir gizli, saklı hale getiriyordu;

Bosch bunun ölen kişiye karşı bir saygısızlık olacağını hissediyordu.

Bosch çalışmasının bir sonuca ulaştığını görme ihtiyacı duyardı. Yüklendiği ağır sorumluluğu sürekli olarak kendine hatırlatmak ve soruşturma ilerledikçe dosyanın kalınlaştığını görmek zorundaydı. İşini otuz dokuz ay ya da otuz dokuz yıl sürdürecek olmasının hiçbir önemi olmadığını biliyordu; o katillerin peşinde koşarken tarzını değiştirmeyecekti.

Kapatılmamış Dosyalar Birimi'ne geri döndüklerinde Bosch, odanın arka duvarı boyunca sıralanmış dolaplara gitti. Birimde çalışan her dedektife depolama amaçlı kullanmaları için bu dolaplardan birer tane tahsis edilmişti. Dolaplar spor salonlarının soyunma odalarındaki dolapların yarısı büyüklüğündeydi, çünkü yeni emniyet müdürlüğü binası eski günlerden kopamayanlar için değil, dijital dünyanın standartlarına göre yapılmıştı. Aslında Bosch dolabını geçmişte çözülmüş cinayet davalarına ait mavi ciltli, eski dosyaları muhafaza etmek amacıyla kullanıyordu. Bu davalar arşivden çıkarılmış ve boş alan yaratmak amacıyla dijital ortama aktarılmıştı. Evraklar tarandıktan sonra parçalanan boş ciltlerin kaderi de şehir çöplüğünü boylamak olmuştu. Ancak Bosch bu dosyalardan bir düzineye yakınını kurtarmış ve dolabında saklamaya başlamıştı; böylece onlardan yoksun kalmayacaktı.

Bosch dolabından mavi plastiği zamanla solmuş değerli dosyalardan birini çıkarıp Chu'yla birlikte oturduğu küçük bölmeye gitti. Ortağı, Irving'in dosyalarını kutudan çıkarmak ve iki masayı birleştiren dosya dolabının üstüne yığmakla meşguldü.

Chu dosyayı görünce, "Harry, Harry, Harry," dedi. "Ne zaman değişeceksin sen? Bana ne zaman dijital dünyaya girme izni vereceksin?"

"Yaklaşık otuz dokuz ay sonra," dedi Bosch. "Ondan sonra cinayet dosyalarına bir tuşla erişecek duruma gelirsin. Ama o zamana dek ben..."

"... o zamana dek sen nasıl alıştıysan öyle yapmaya devam edeceksin. Evet, biliyorum."

"Evet, biliyorsun."

Bosch masasına oturup önce dosyayı, sonra dizüstü bilgisayarını açtı. Cinayet dosyasına dahil etmek üzere birkaç rapor hazırlamıştı bile; bu raporları birimin ortak yazıcısına göndermeye başladı. O an Solomon ve Glanville'in göndermesi gereken raporlar geldi aklına ve büro içi haberleşmede kullanılan zarflardan bırakılıp bırakılmadığını anlamak için masasını taradı.

"Hollywood karakolundan bir haber aldın mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Chu. "E-postalarına baksana."

Tabii ya... Bosch internete bağlandı ve Hollywood Polis Merkezi'ndeki Jerry Solomon'dan iki posta geldiğini gördü. Her iki postada da eklenti vardı, Bosch eklentileri indirip yazıcıya gönderdi. İlk posta Solomon ve Glanville'in otel odalarının kapılarını çalıp müşterilerle yaptıkları görüşmelerin özetiydi. İkincisiyse çevredeki evlerle yapılan görüşmelere dair çıkarılan özetti.

Bosch yazıcının yanına gidip çıktıları aldı, masasına geri dönerken bürosunun dışında ayakta dikilmiş olan Teğmen Duvall'i gördü. Chu görünürlerde yoktu. Bosch, Duvall'in, Irving davasıyla ilgili son gelişmelerden haberdar olmak istediğini biliyordu. Teğmen son yirmi dört saat içinde telefonuna iki mesaj atmış, bir e-posta yollamış, ama Bosch hiçbirine karşılık vermemişti.

Bosch, ona doğru yaklaşırken teğmen, "Harry mesajlarımı aldın mı?" diye sordu.

"Aldım, ama her cevap vermek istediğimde telefonum çaldı ve dikkatim dağıldı. Kusura bakmayın teğmen."

"Dikkatinin daha fazla dağılmaması için neden büromda konuşmuyoruz?"

Bu bir soru değil, emirdi. Bosch çıktıları masasına bırakıp teğmenin ardından bürosuna girdi. Kadın, Bosch'a kapıyı kapatmasını söyledi.

Teğmen yerine bile oturmadan, "Cinayet dosyasını mı hazırlamaya çalışıyorsun?" diye sordu.

"Evet."

"Sence George Irving cinayete mi kurban gitti?"

"Öyle görünüyor; ama insanlara böyle bir açıklama yapmıyoruz tabii."

Bosch yirmi dakika boyunca teğmene soruşturmayla ilgili yaşananların bir özetini çıkardı. Teğmen de bulguların halka duyurulmasının soruşturmaya fayda sağlayacağının anlaşılması veya yeni delillerin bulunması gibi başka gelişmelerin yaşanmasına dek, kamuoyunun soruşturmadan haberdar edilmemesi konusunda onunla aynı fikirdeydi.

"Beni bilgilendir Harry. Mesajlarıma ve e-postalarıma cevap ver."

"Tamam."

"Ve lütfen şu mıknatısları kullanmaya başla da adamlarımın nerde olduklarını bileyim."

Teğmen ekip odasına dedektiflerin büroda mı yoksa dışarıda mı olduklarını gösteren mıknatıslı bir tahta koymuş, bu girişimi, birimde çalışanların birçoğu tarafından zaman kaybı olarak değerlendirilmişti. Ekibin denetleyicisi zaten kimin nerede olduğunu biliyordu, odasından çıkması veya perdelerini açması halinde aynı şey teğmen için de geçerli olacaktı.

Bosch, "Tabii," dedi.

Bosch masasına döndüğünde Chu'nun da orada olduğunu gördü.

Chu, "Nerdeydin?" diye sordu.

"Teğmenin odasında... Sen nerdeydin?"

"Karşı sokağa kadar gittim. Kahvaltı etmemiştim de..."

Chu, Bosch'un bilgisayar ekranını işaret ederek konuyu değiştirdi.

"Küfe ve Fıçı'nın görüşmelerle ilgili raporunu okudun mu?"

"Henüz değil."

"Yangın merdivenlerinde birini gören bir adamla konuşmuşlar. Zamanlama tutmuyor, ama belli mi olur?"

Bosch masasına oturup otelin civarındaki evlerde yaşayanlarla yapılan görüşmelere dair raporun çıktısını eline aldı. Rapor aslında Marmont Yolu'ndaki evlerin art arda sıralanmış ve bir liste haline getirilmiş adreslerinden oluşuyordu. Her adresin yanına evde birinin bulunup bulunmadığı yazılmış, bulunduysa ev sahibiyle yapılan görüşmeye dair not düşülmüştü. Raporu hazırlayanlar, Bosch'un Los Angeles Polis Teşkilatı'nda hazırlanan bu tür görüşme raporlarından yirmi yıldır aşina olduğu o kısaltmaları kullanmışlardı. Raporda "Evde Kimse Yoktu" anlamına gelen birçok EKY, "Ev Sahibi Bir Şey Görmemiş" anlamına gelen birçok ESBG vardı, ama yapılan bir görüşmeye ait ayrıntılı bilgi aktarılmıştı.

> Earl Mitchell (13.4.61) uykusuzluk hastalığından muzdarip. Bir şişe su almak için mutfağa gitmiş. Earl Mitchell'in arka penceresi doğrudan Şato Marmont'un arka ve yan tarafına bakıyor. Ev içeriden sahibi yangın merdivenlerinden inen birini görmüş bunun üzerine teleskobunu almak için oturma odasına gitmiş ve otele bakmış. Ancak yangın merdivenindeki adam artık görünürde yokmuş ve polisi aramamış. Earl Mitchell

su almak için yataktan kalkarken odasındaki saate baktığı için, yangın merdivenindeki adamı gece 12.40 civarında görmüş olabileceğini belirtti. Hatırlayabildiği kadarıyla, adamı beşinci ve altıncı katların arasındaki yangın merdivenlerinden aşağıya inerken görmüş.

Bosch raporu Küfe'nin mi, yoksa Fıçı'nın mı yazdığını bilmiyordu; her kim yazmışsa kısa yazmaya çalışmış ve kesik kesik cümleler kurmuştu; raporu yazan bir Hemingway de değildi, o da ayrı bir konu... Raporun yazarı polislerin BŞS, yani "Basitten Şaşma Sherlock" kuralına sadık kalmıştı; olabildiğince az kelime kullanması, ileride avukatların bir hata bulma şansını azaltmak isteğinden kaynaklanıyordu.

Bosch telefonunu çıkarıp Jerry Solomon'ı aradı. Solomon cevap verince, telefondan, sanki pencereleri açık bir arabada gidiyormuş gibi sesler geliyordu.

"Benim Bosch. Görüşme raporunuzu okuyordum, birkaç sorum olacak."

"On dakika bekleyebilir mi? Arabadayım ve yanımda siviller var."

"Ortağın yanında mı, yoksa onu arayabilir miyim?"

"Hayır, o da benimle."

"İyi. Öğle yemeğine mi gidiyorsunuz yoksa?"

"Bak Bosch, daha ağzımıza..."

"Müsait olur olmaz beni arayın."

Harry telefonu kapatıp dikkatini ikinci rapora verdi. Bu rapor otelde kalan müşterilerin sorgulanmasıyla ilgiliydi ve diğeri gibi aynı üslupla kaleme alınmıştı; tek farkı adres yerine otel numaralarının yazılmış olmasıydı. Bu raporda da çok sayıda EKY'ler, ESBG'ler vardı. Ancak Solomon ve Glanville, Irving'in ardından otele giriş yapan adamla görüşmeyi başarmışlardı.

Thomas Rapport (21.7.56. NYC'de yaşıyor) havaalanından otele akşam 9.40'ta gelmiş. George Irving'i otele giriş yaparken gördüğünü hatırlıyor. Birbirleriyle konuşmamışlar ve Rapport, Irving'i bir daha hiç görmemiş. Rapport, Archway Studios'un düzenlediği senaryo konferansı için buraya gelmiş. Bu bilgi doğrulandı.

Bu raporda diğeriyle aynıydı. Bosch saatine baktı, Solomon'un on dakikaya ihtiyacı olduğunu söylemesinin ardından yirmi dakika geçmişti. Harry telefonunu alıp bir kez daha onu aradı.

Bosch selam vermeden, "Beni on dakika içinde arayacağınızı sanıyordum," dedi.

Solomon yapmacık şaşkın bir ses tonuyla, "Ben de sen arayacaksın sanmıştım," diye karşılık verdi.

Bosch bir an gözlerini kapatıp öfkesinin yatışmasını bekledi. Solomon gibi yaşlı bir boğayla ağız dalaşına girmeye değmezdi.

"Bana gönderdiğiniz raporlarla ilgili sorularım var."

Bosch konuşurken çekmecesini açıp içinden üç delikli bir delgeç çıkardı, yazıcıdan aldığı rapor çıktılarını delip mavi dosyanın içine yerleştirmeye başladı. Solomon'la cebelleşirken cinayet dosyası hazırlamanın insanı rahatlatan bir tarafı vardı.

"Tamam, öncelikle yangın çıkışındaki adamı gören Mitchell hakkında soracaklarım var. Adamın neden birden gözden kaybolduğuna dair Mitchell size mantıklı bir açıklama yaptı mı? Yani, adamı beşinci katla altıncı kat arasında görmüş, sonra teleskobunu almaya gittiğinde adam ortadan kaybolmuş. Birinci ve dördüncü katlar arasındayken onu hiç görmemiş mi?"

"Bunun çok basit bir açıklaması var. Mitchell teleskobunu getirip odaklayana dek adam ortadan kaybolmuş. Adam o sıra-

da diğer katları inmiş veya katlar arasındaki merdiven boşluklarından birine girmiş olabilir."

Bosch bunun raporda neden yer almadığını soracaktı ki son anda vazgeçti. Soruşturmada görevli olan Küfe ve Fıçı'nın, George Irving'in ölümünü intihar olarak rapor ettiğini bildiği gibi, bu sorunun da cevabını biliyordu.

Bosch, "Merdivenlerden inen adamın Irving olmadığını nerden biliyoruz?" diye sordu.

Bu tehlikeli bir soruydu ve Solomon'un cevap vermesi için bir an düşünmesi gerekti.

"Sanırım bilmiyoruz, ama Irving'in yangın merdivenlerinde ne işi olabilirdi ki?"

"Bilmiyorum. Adamı tarif edebilir misiniz? Ne giyiyormuş, saçları nasılmış, beyaz mı, siyah mıymış?"

"Adam bu konular hakkında net bir şey söylenemeyecek kadar uzaktaymış. Mitchell, adamın beyaz olduğunu düşünmüş, aldığı izlenim adamın bir nevi teknik görevli gibi biri olduğu yönündeymiş. Hani şu otellerde çalışan adamlar gibi..."

"Gecenin o saatinde mi? Mitchell neden öyle bir düşünceye kapılmış?"

"Adamın pantolon ve gömleğinin aynı renkte olduğunu söylemişti; üniforma gibi yani."

"Pantolon, gömlek ne renkmiş?"

"Açık gri."

"Bunu otelde araştırdınız mı?"

"Neyi araştırdım mı?"

Solomon'un sesine yine o yapmacık şaşkınlık ifadesi hâkim olmuştu.

"Haydi Solomon, aptal numarası yapmayı bırak. Herhangi bir otel çalışanının veya otelde kalan birisinin o yangın merdivenlerine çıkması için bir neden olup olmadığını araştırdınız

mı? Otelde çalışan teknik görevlilerin hangi renk üniforma giydiğini sordunuz mu?"

"Hayır, sormadım Bosch gerek de yoktu zaten. Adam yangın merdivenlerinde Irving'in yere çakılmasından iki veya dört saat öncesinde görülmüş. Yani Irving'in ölümü ve adamın merdivenlerde görülmesi birbirinden ilgisiz iki olay. Bizi o evlerdeki insanlarla görüşmeye göndermen zaman kaybından başka bir şey değildi; ortada bir aptallıktan söz edilmesi gerekiyorsa, o da buydu."

Bosch, Solomon'a karşı öfkesine hâkim olamazsa soruşturmanın geri kalanında dedektiften hiçbir şekilde faydalanamayacağını biliyordu ve henüz onu kaybetmeyi göze alamazdı. Bosch bir kez daha yutkunup devam etti.

"Peki, diğer rapora geçelim, şu senarist Thomas Rapport'la yaptığınız görüşmeyle ilgili olana... Adamın Los Angeles'ta bulunma nedenine dair başka ayrıntı öğrenebildiniz mi?"

"Bilmiyorum, adam ünlü bir senaristmiş, stüdyo onu Belushi'nin öldüğü o bungalovlardan birine yerleştirmiş. Bungalovun geceliği iki bin papelmiş ve adam bir hafta boyunca şehirde kalacakmış. Bize bir senaryo yazdığını söyledi."

Bosch, Rapport'la tekrar görüşme ihtiyacı duyabileceklerini düşünmüş ve onun burada ne kadar kalacağını sormayı planlamış, ama ilk kez, sormaya gerek kalmadan bir konuda bilgi edinmişti.

"Stüdyo adama limuzin mi kiralamış? Havaalanından otele nasıl gelmiş?"

"Hayır, havaalanından taksi tutmuş. Uçağı erken indiği için limuzin henüz orada değilmiş, o da taksiye binmiş. Adam Irving'in otele kendisinden önce giriş yapmasının nedeninin de bu olduğunu söyledi. Otele aynı zamanda gelmişler, ama Rapport taksi şoförünün makbuz kesmesini beklemek zorunda kalmış, şoför de oldukça ağır davranmış. Bu konuda biraz öfke-

liydi. Uzun yoldan gelmiş ve ölesiye yorgunmuş, bir an evvel bungalovuna gitmek istemiş."

Bosch içinin hafifçe kıpır kıpır ettiğini hissetti. Bu, içgüdüyle, dünyada her şeyin bir düzen içinde gerçekleştiğini bilmenin karışımı bir histi. Gerçekler dürüst, erdemli olanların gözüne görünürdü. Bosch bu hissi genellikle bir davada gelişmelerin aynı kapıya çıkmaya başladığı anlarda duyardı.

"Jerry," dedi. "Rapport otele hangi taksi şirketiyle geldiğini söyledi mi sana?"

"Yani ne tür bir taksiyle mi demek istiyorsun?"

"Bilirsin işte, Vadi Taksi mi, Sarı Taksi mi, hangi şirketle gelmiş? Taksilerin üzerinde yazar ya hani."

"Bir şey söylemedi, ama bunun olayla ne ilgisi var?"

"Belki bir ilgisi yoktur... Adamın cep telefonunun numarasını aldın mı?"

"Hayır, ama dediğim gibi, adam bir hafta daha otelde kalıyor."

"Doğru ya. Bak ne diyeceğim Jerry, ortağınla beraber otele geri dönüp yangın merdivenindeki adamı soruşturmanızı istiyorum. O gece Mitchell'in gördüğü adamın çalışanlardan biri olup olmadığını, görevlilerin nasıl bir üniforma giydiklerini öğrenin."

"Haydi ama Bosch, olay Irving'in ölümünden en az iki saat önce olmuş; muhtemelen daha da önce..."

"İki gün önce bile olmuş olsa umurumda değil, oraya gidip bu soruları sormanızı istiyorum. İşiniz bitince bana rapor gönderin; akşama kadar elimde olsun."

Bosch telefonu kapattıktan sonra dönüp Chu'ya baktı.

"Irving'in taksi imtiyaz haklarını almak isteyen müşterisine ait dosyayı versene."

Chu dosya yığınını karıştırdıktan sonra aradığını bulup Bosch'a uzattı.

"Neler oluyor?" diye sordu Bosch'a.

"Henüz bir şey yok. Sen ne üstünde çalışıyorsun?"

"Sigorta poliçelerine bakıyorum, şu ana kadar her şey yasal görünüyor, ama bir, iki yeri arayıp teyit etmeliyim."

"Ben de."

Bosch masa telefonunun ahizesini kaldırıp Şato Marmont'u aradı. Şanslıydı; hat Thomas Rapport'un bungalovuna bağlandığı anda telefon cevap verdi.

"Bay Rapport, ben Los Angeles Polisi'nden Dedektif Bosch. Kısa bir süre önce meslektaşlarımla yaptığınız görüşmeye ilişkin ilave birkaç sorum olacak. Müsait miydiniz?"

"Aslında pek değilim, şu an tam bir sahnenin ortasındaydım."

"Sahne mi?"

"Bir film sahnesi... Şu an bir film sahnesi yazıyorum da."

"Anladım, ama fazla zamanınızı almayacağım, soracaklarım soruşturmamız için çok önem taşıyor."

"Adam intihar mı etmiş, yoksa aşağıya mı itilmiş?"

"Şu anda kesin bir şey söylememiz mümkün değil efendim, ama birkaç soruma cevap verirseniz gerçeğe biraz daha yaklaşacağımıza eminim."

"Peki, sorun bakalım dedektif, sizi can kulağıyla dinliyorum. Sesinizden Columbo'ya benzeyen bir tipiniz olduğunu tahmin ettim."

"Doğrudur efendim. Başlayabilir miyim?"

"Evet dedektif."

"Otele pazar akşamı taksiyle gelmişsiniz, doğru mu?"

"Evet. Havaalanından doğrudan otele gittim. Archway bir araba gönderecekti sözde, ama uçak erken inince araba filan da gelmemişti tabii. Beklemek istemediğim için bir taksiye atladım."

"Bindiğiniz taksinin hangi taksi şirketine ait olduğunu hatırlıyor olabilir misiniz acaba?"

"Hangi şirket mi? Yani Dama Taksi filan gibi mi?"

"Evet efendim. Şehirde taksicilik yapma ruhsatına sahip birkaç şirket var. Bindiğiniz taksinin üzerinde hangi şirketin adının yazdığını bilmek istiyorum."

"Özür dilerim, bilmiyorum. Sırada bekleyen bir sürü taksi vardı, ben de birine atladım."

"Ne renk olduğunu hatırlıyor musunuz?"

"Hayır, sadece içinin pis olduğunu hatırlıyorum. Stüdyonun gönderdiği limuzini beklemeliymişim."

"Dedektif Solomon ve Glanville'e otele geldiğinizde şoförün fatura vermesi için bir süre beklemek zorunda kaldığınızı söylemişsiniz. Fatura yakınlarda mı?"

"Bir dakika bekleyin."

Bosch beklerken Irving'in taksi imtiyaz hakları işine dair dosyayı açıp evrakları incelemeye başladı. Irving'in Regent Şirketi'yle beş ay önce imzaladığı anlaşmayı buldu; evrağın hemen altında belediyenin imtiyaz hakkı kuruluna yazılmış olan mektup duruyordu. Mektupta Regent Taksi'nin kontratın yenileceği yeni yılda Hollywood bölgesinin imtiyaz haklarını almaya talip olduğu belirtilmiş, imtiyaz haklarını halen elinde bulunduran Siyah&Beyaz Taksi'nin yaşadığı performans ve ilgili sorunlar bir liste halinde sıralanmıştı. Bosch mektubun sonuna gelmeden Rapport telefona geri döndü.

"Buldum dedektif. Siyah&Beyaz Taksi'ninmiş. Şirketin adı böyle geçiyor."

"Teşekkür ederim Bay Rapport. Size son bir sorum olacak. Faturada şoförün adı da yazıyor mu?"

"Eeeee... hayır, sadece numarası yazılı. Yirmi altı numaralı şoförmüş. Bu bilginin size bir faydası olur mu?"

"Olur, hem de çok... Anladığım kadarıyla çok güzel bir yerde kalıyormuşsunuz efendim."

"Evet, geçmişte burada kimin öldüğünü biliyorsunuz sanırım."

"Evet, biliyorum; ama sormamın sebebi odada bir faks cihazının olup olmadığını anlamaktı."

"Olduğunu biliyorum, çünkü bir saat önce birkaç sayfa evrak gönderdim. Faturayı size fakslamamı mı istiyorsunuz?"

"Evet efendim."

Bosch, teğmenin odasındaki faksın numarasını verdi, böylece Duvall dışında kimse faturayı göremeyecekti.

Rapport, "Telefonu kapatır kapatmaz gönderirim teğmen," dedi.

"Teğmen değil, dedektif efendim."

"Sizin Columbo olmadığınızı unutuyorum hep."

"Hayır, efendim, değilim, ama size son bir soru daha sormak istiyorum."

Rapport güldü.

"Sorun."

"Garajın bulunduğu yerin dar olduğunu biliyorum otele girerken taksiyi Bay Irving'in arabasının önüne mi çekti, yoksa alanın etrafını mı dolaştı?"

"Etrafını dolaştı. Hemen onun arabasının arkasında durduk."

"Yani Irving arabasından çıktığında onu gördünüz mü?"

"Evet, sözünü ettiğiniz adam arabasının önünde durup anahtarları garaj görevlisine verdi. Görevli adını bir koçanın üstüne yazdı, sonra altı kısmını koparıp ona verdi. Her zamanki gibi..."

"Şoförünüz de bunu gördü mü?"

"Bilmiyorum, ama onun ön camdan, benim arkadan gördüğüme kıyasla daha iyi bir açısı vardı."

"Teşekkür ederim Bay Rapport; yazdığınız senaryoyla ilgili olarak da bol şanslar."

"Umarım yardımcı olabilmişimdir."

"Evet efendim, oldunuz."

Bosch telefonu kapattı, faturanın fakslanmasını beklerken George Irving'in büro yöneticisi Dana Rosen'ı aradı ve kadına belediye imtiyaz kuruluna yazılan Regent Taksi dosyasındaki mektubu sordu.

"Bu mektubun orijinalinin kopyası mı, yoksa orijinali henüz gönderilmedi mi?"

"Oh, hayır gönderildi. Mektubu kurul üyelerine tek tek yolladık. Hollywood bölgesi imtiyaz haklarına talip olduğumuzu açıklarken atılacak ilk adım buydu."

Bosch konuşurken bir yandan da mektuba bakıyordu. Üstünde iki hafta öncesi, pazartesinin tarihi vardı.

"Mektuba bir karşılık almış mıydınız?"

"Henüz değil. Zaten almış olsaydık dosyada olurdu."

"Teşekkürler Dana."

Bosch telefonu kapatıp Regent dosyasını incelemeyi sürdürdü. Irving'in mektupta ileri sürdüğü iddialara destek vermesi için kullandığını sandığı, ataşla tutturulmuş bir yığın bilgisayar çıktısı gördü. Yığının içinde *Times* gazetesinde yayımlanmış bir haberin kopyası da vardı. Haberde Siyah&Beyaz Taksi Şirketi için çalışan bir şoförün sarhoş halde taksi kullanırken yakalandığı, bunun söz konusu şirketin dört ay içinde üçüncü vukuatı olduğu yazıyor, şoförün yılın başlarında arka koltukta oturan bir çiftin ciddi biçimde yaralanmasıyla sonuçlanan bir kazadan da sorumlu olduğu belirtiliyordu. Bilgisayar çıktısı yığınında, S&B Şirketi şoförlerine ait tutuklama raporlarının ve kesilen cezaların kopyaları da bulunuyordu. Bunlar kırmızı ışık ihlalinden, yasak yere park etmeye kadar trafik kurallarına muhalefetten kesilmiş çeşitli cezalardı.

Bosch bu kayıtlardan, Irving'in S&B Taksi Şirketi'nin neden savunulması zor bir pozisyonda olduğunu düşündüğünü anlamıştı. Hollywood bölgesinin imtiyaz haklarını bu şirketin elinden kapmak, muhtemelen Irving'in kariyerinin en kolay işlerinden biri olacaktı.

Bosch tutuklama raporlarını hızlı biçimde tararken ilgisini çeken bir şeye takıldı. Tutuklama raporlarının hepsinde tutuklamayı gerçekleştiren memuru tanıtan kısımda aynı rozet numarası yazılıydı. Dört aya yayılan üç tutuklama... Üç tutuklamayı da aynı memurun yapmış olması tesadüften de öte gibi görünüyordu. Rozet numarasının, taksi şoförlerinin diğer memurlar tarafından gözaltına alınmasının ardından götürüldükleri Hollywood Polis Merkezi'nde yapılan üfleme testinden sorumlu tutuklama memuruna ait olması akla uygun karşılanabilirdi; Bosch bunu biliyordu, ama bu bile sıra dışı ve tutuklama işleyişinin dışında bir durumdu.

Bosch ahizeyi kaldırıp bölümün personel işlerini aradı, telefona çıkan görevliye adını ve rozet numarasını söyledikten sonra rozet numarasından bir kimlik öğrenmek istediğini ekledi. Karşısında orta seviyede bir bürokrat vardı, memur bilgisayara bakarak Bosch'a rozetin sahibinin adını, rütbesini ve görev yerini söyledi.

"Robert Mason, P-üç, Hollywood."

Mason... Hani şu kısa bir süre öncesine kadar George Irving'in eski dostu olan Bobby Mason gibi...

Bosch, memura teşekkür edip telefonu kapattı, biraz önce öğrendiklerini not alıp üzerinde düşünmeye başladı. S&B Taksi Şirketi'nin şoförleriyle ilgili üç tutuklamayı da Mason'ın yaptığı ve Mason'ın, Hollywood bölgesinin imtiyaz hakları konusunda S&B Taksi Şirketi'ne rakip bir şirketi temsil eden kişiyle o zamanlar çok samimi olduğu gerçeğini bir rastlantı olarak geçiştirmesi mümkün değildi.

Mason adını daire içine aldı. Devriye memuru, Bosch'un kesinlikle konuşmak isteyeceği biriydi, ama henüz değil. Bosch, adama yaklaşmadan önce şu ana dek öğrendiklerinden çok daha fazlasını öğrenmek zorunda olduğunu biliyordu.

Evrakları incelemeyi sürdürürken şoförlerin alıkonulmasına neden olan muhtemel nedenlerin yazıldığı tutuklama tutanağını okumaya başladı. Her olayda şoför tehlikeli biçimde araba kullanırken gözlemlenmişti; düzenlenen tutanaklardan birindeyse taksinin şoför koltuğunun altında yarısı boş bir Jack Daniel's şişesi bulunduğu yazıyordu.

Bosch raporda şişenin boyutu hakkında bir bilgi verilmediğini fark etti, tanımlamayı yaparken *yarısı dolu* yerine *yarısı boş* ifadesinin tercih edilmesinin ve farklı betimlemelerin nelere yol açabileceği üzerinde düşünüyordu ki, Chu iskemlesinden kalkıp masasına doğru eğildi.

"Harry, sanki bir şeyler yakalamış gibi görünüyorsun."

"Evet, belki... Biraz arabayla dolaşmak ister misin?"

18

Siyah & Beyaz Taksi Şirketi Sunset'in güneyindeki Gower bölgesinde, ağırlıklı olarak film endüstrisine hitap eden şirketlerin yer aldığı bir yerdeydi. Bölgede çok sayıda kostüm ve kamera deposunun yanı sıra, filmlerde kullanılan her türlü eşyanın muhafaza edildiği depolardan da bulunuyordu. S&B yan yana duran, eskimiş ve yıpranmış görünümlü iki ses stüdyosundan birindeydi. Taksi şirketi binalardan birinde faaliyet gösterirken, diğer binada filmlerde kullanılan arabalar depolanıyor ve film şirketlerine kiralama hizmeti veriliyordu. Bosch daha önceki soruşturmalarından birinde buraya gelmiş, depoyu gezmişti. Depo, delikanlılık döneminden aşina olduğu her türlü arabanın bulunduğu bir müzeden farksızdı.

S&B'nin iki hangar kapısı ardına kadar açıktı. Bosch ve Chu içeriye adım attılar, gözleri gün ışığından loş ortama geçişe alışmaya çalışırken, az kalsın caddeye çıkmakta olan bir taksinin altında kalıyorlardı. Bir an yana doğru sıçrayıp siyah, beyaz damalı Impala'nın aralarından hızla geçip gitmesini izlediler.

"Pislik," diye söylendi Chu.

İçeride hareketsiz duran arabaların yanı sıra, yağlı iş tulumları içerisindeki tamircilerin krikoyla havaya kaldırıp çalıştıkları arabalardan da vardı. Geniş mekânın uzak ucuna, birkaç

içecek ve atıştırmalık yiyecek makinesinin yanına iki piknik masası yerleştirilmişti. Şoförlerden bazıları orada zaman geçiriyor, arabalarının tamirden çıkmasını bekliyordu.

Şoförlerin sağındaysa kirden matlaşmış pencereleriyle küçük bir büro vardı, ancak Harry içeride birtakım gölgeler görmüş, bir hareketlilik yaşandığını fark etmişti. Chu'yu büroya doğru yönlendirdi.

Bosch kapıyı bir kez tıklattıktan sonra cevap beklemeden içeriye girdi. Burası duvara dayanmış üzeri evraklarla dolu üç masanın bulunduğu bir ofisti. Masalardan ikisi doluydu; kulaklık takmış adamlar başlarını kaldırıp içeriye kimin girdiğine bakmadılar bile. Sağdaki adam taksilerden birini Roosevelt Otel'e yönlendiriyordu.

Bosch, "Pardon," dedi.

İki adam aynı anda başlarını kaldırıp davetsiz misafire baktılar. Bosch rozetini çıkarmış, adamların görebileceği biçimde havaya kaldırmıştı.

"Size birkaç soru sormam gerek."

"Gördüğünüz gibi burada çalışıyoruz ve size ayıracak..."

Telefon çaldı; soldaki adam kulaklıkla konuşmak için masasındaki düğmeye bastı.

"Siyah ve Beyaz... Evet efendim, beş, on dakika içinde orada olur. Geldiğimizde sizi aramamızı ister misiniz?"

Adam sarı not kâğıdının üstüne bir şeyler yazıp kâğıdı kopardı ve taksiyi yazılı adrese yollaması için sevk görevlisine verdi.

"Arabamız yola çıktı efendim," dedikten sonra masadaki düğmeye basıp görüşmeyi sonlandırdı, sonra iskemlesinin üstünde dönüp Bosch ve Chu'ya baktı.

"Görüyorsunuz, değil mi?" dedi. "Saçmalıklarınız için ayıracak zamanımız yok."

"Ne tür bir saçmalıkmış bu?"

"Bilmiyorum, bugün aklınızdan ne geçiyorsa artık... Ama ne yaptığınızı çok iyi biliyoruz."

Bir başka telefon daha geldi, müşteriden bilgi alındı ve sevk görevlisine iletildi. Görüşme biter bitmez Bosch iki masa arasındaki boşluğa doğru yürüdü. Artık telefona cevap veren adamın, not kâğıdını sevk memuruna vermesi için Bosch'u aşması gerekecekti.

"Neden söz ettiğini bilmiyorum," dedi Bosch.

Telefona cevap veren adam, "İyi, al benden de o kadar," diye karşılık verdi. "İkimiz de bu konuşmayı unutalım o zaman. Size iyi günler."

"Ama benim hâlâ birkaç soru sormam gerekiyor."

Bu esnada yine telefon çaldı, adam masadaki düğmeye doğru hamle yaparken Bosch ondan daha hızlı davranıp hattı almak üzere düğmeye bastı, sonra bir kez daha basarak hattı kapattı.

"Sen ne halt ediyorsun be adam? İşimizi yapmaya çalışıyoruz burada!"

"Ben de öyle. Müşteri başka yeri arasın; bakarsın Regent Taksi ilgilenir onunla."

Bosch, adamın vereceği tepkiyi merak ediyordu; dikkatli bakınca dudaklarının gerildiğini gördü.

"Şimdi söyle bakalım, yirmi altı numaralı şoförünüz kim?"

"Şoförlere numara verilmez, numara arabalar içindir."

Adamın ses tonundan karşısındakine iş bilmez, aptal polis gözüyle baktığı anlaşılıyordu.

"O zaman pazar akşamı akşam saat dokuz buçuk civarında yirmi altı numaralı arabayı kimin kullandığını söyle."

Telefona cevap veren adam geriye doğru yaslanıp Bosch'un arkasında kalan sevk görevlisine baktı; aralarında sessizce anlaşmış gibiydiler.

Sevk görevlisi, "Bunun için mahkeme emriniz var mı?" diye sordu. "Size şoförün adını söylemeyeceğiz; adamlarımızı tutuklamanız için elinize bir koz vermemizi beklemeyin bizden."

Bosch, "Bunun için mahkeme emrine ihtiyacım yok," dedi.

Sevk görevlisi, "Yokmuş! Öyle mi?" diye bağırdı.

"İhtiyacım olan şey, bizimle işbirliği yapmanız. Aksi takdirde, endişe duyduğunuz şu tutuklamalardan çok daha büyük bir dert açılır başınıza ve ben, nasılsa günün sonunda istediğimi elde ederim; o yüzden oyunu nasıl oynamak istediğinize siz karar verin."

S&B'nin iki görevlisi yine birbirlerine baktılar. Bosch Chu'yla göz göze geldi. Blöf işe yaramazsa adamların üstlerine daha çok gitmeleri gerekecekti. Bosch herhangi bir şekilde geri adım atıp atmadığını anlamak için Chu'ya baktı, ama ortağı kararlı görünüyordu.

Sevk görevlisi masasının yan tarafında duran bir dosyayı açtı. Bosch bulunduğu yerden bunun bir tür program çizelgesi olduğunu görebiliyordu. Adam pazar gününe ait sayfayı buldu.

"Pazar akşamı o arabayı Hooch Rollins kullanıyormuş. Şimdi, ikiniz de çıkın gidin buradan."

"Hooch Rollins mi? Bu onun gerçek adı mı?"

"Biz nerden bilelim be!"

Bunu söyleyen sevk görevlisiydi. Bosch, adama iyiden iyiye sinir olmaya başlamıştı, masasına doğru bir adım atıp gözlerini adama dikti. O sırada telefon çaldı.

"O telefona cevap verme," dedi Bosch.

"İşimizi baltalıyorsun be adam!"

"Sonra tekrar ararlar."

Bosch gözlerini sevk görevlisinden ayırmadan sordu.

"Hooch Rollins şu anda çalışıyor mu?"

"Evet, bugün çift vardiya almış."

"Peki, sayın sevk görevlisi, telsizi eline al ve onu buraya çağır o zaman."

"İyi de buraya gelmesi için ne diyeyim?"

"Ona arabasını değiştirmesi gerektiğini, elinizde yeni gelmiş bir arabanın olduğunu söylersin."

"Buna inanmaz. Elimizde yeni çıkmış bir araç yok. Sayenizde kepengi indirmek üzereyiz."

"Bir şekilde inandırıcı olmaya çalış o zaman."

Bosch sert bir ifadeyle sevk görevlisine bakınca adam mikrofonuna dönüp Hooch Rollins için bir çağrı yaptı.

Bosch ve Chu, Rollins ortaya çıktığında onu karşılamak üzere birlikte bürodan ayrıldılar. Aralarında yaptıkları anlaşmaya göre, adama yaklaşmadan önce arabasından çıkmasını bekleyeceklerdi.

Birkaç dakika sonra, bir yıldır yıkanmayı bekler gibi bir hali olan yıpranmış bir taksi alana yanaştı. Arabayı hasır şapkalı bir adam kullanıyordu. Adam arabadan dışarıya çıkıp özellikle belli bir kimseyi hedef almadan, "Nerdeymiş benim yeri arabam?" diye sordu.

Bosch ve Chu, adama her iki yanından yaklaştılar, ona dokunacak mesafeye geldiklerinde Bosch, "Bay Rollins?" dedi. "Los Angeles Polisi'nden geliyoruz. Size birkaç soru sormamız gerek."

Rollins'in aklı karışmış gibiydi. Yüzündeki ifadeden kalıp mücadele mi etsem, yoksa tüysem mi, diye düşündüğü anlaşılıyordu.

"Ne?"

"Size birkaç soru sormamız gerek dedim."

Bosch görüşmenin resmi olduğu mesajını vermek için rozetini çıkardı. Kanundan kaçış yoktu.

"Ne yapmışım ben?"

"Bildiğimiz kadarıyla hiçbir şey Bay Rollins. Sizinle gördüğünüzü düşündüğümüz bir şey hakkında konuşmak istiyoruz."

"Diğer çocuklar gibi beni de içeriye tıkmayacaksınız, değil mi?"

"O konu hakkında hiçbir bilgimiz yok. Sessiz bir yere geçip konuşabilmemiz için merkeze kadar bize eşlik eder misiniz lütfen?"

"Tutuklu muyum?"

"Hayır, şimdilik öyle bir durum yok. Bizimle işbirliği yapıp sorularımıza cevap vereceğinizi düşünüyoruz. Sonra sizi buraya geri getireceğiz."

"Sizinle gelmem, bugün para kazanamayacağım anlamına geliyor ama."

Bosch'un sabrı tükenmek üzereydi.

"İşimiz uzun sürmeyecek Bay Rollins. Lütfen bize zorluk çıkarmayın."

Rollins, Bosch'un ses tonundan mesajı almış ve zorluk çıkarsa da çıkarmasa da hiçbir şeyin fark etmeyeceğini, önünde sonunda polislerle gitmek durumunda kalacağını anlamış gibiydi. Sokakları iyi bilen biri olarak kolay yolu tercih etti.

"Tamam, halledelim şu işi. Beni kelepçelemeyeceksiniz, değil mi?"

"Hayır, kelepçe yok," dedi Bosch. "Sessiz sakin halledeceğiz."

Bosch arabayı en yakın Hollywood karakoluna sürerken telsizle dedektiflik ofisinde kendileri için boş bir sorgulama odası ayarladı. Bu sırada Chu arkada kelepçesiz Rollins'in yanında oturuyordu. Beş dakikalık bir yolculuktan sonra Rollins'le birlikte bir masa ve üç iskemlenin bulunduğu sorgu odasından içeriye girdiler. Bosch, Rollins'e masanın tek iskemleli tarafına oturmasını işaret etti.

Bosch, "Başlamadan önce sana bir şeyler getirtmemizi ister misin?" diye sordu.

"Bir şişe kolaya, bir sigara ve güzel bir kadına ne dersin?"

Rollins gülmeye başladı, ama dedektiflerden hiçbir tepki gelmedi.

"Sadece bir kolaya ne dersin?" dedi Bosch.

Bosch elini cebine attı, dört çeyrek çıkarıp Chu'ya verdi. Kıdemsiz ortak olarak koridora çıkıp içeceği getirmek işi Chu'ya düşüyordu.

"Evet, Hooch, önce gerçek adını söyle bakalım."

"Richard Alvin Rollins."

"Hooch*(1) adını nasıl adın?"

"Kendimi bildim bileli böyle çağırıyorlar beni."

"Demin diğer çocuklar gibi içeri tıkılmak istemiyorum derken neyi kast ettin?"

"Önemli bir şey değildi."

"Tabii ki önemliydi. Aynen böyle dedin. Şimdi söyle bakalım, kimleri içeri tıktılar? Konuştuklarımız aramızda kalacak."

"Bilirsiniz işte; polis sarhoş araba kullanmak gibi şeylerle her an üstümüze çullanmaya hazır gibi görünüyor da."

"Ve siz bu olayların birer düzmece, tuzak olduğunu düşünüyorsunuz, öyle mi?"

"Siz de biliyorsunuz, menfaat için birtakım oyunlar oynanıyor. Ne bekliyordunuz ki? Yani, şu Ermeni herife yaptıklarına bir baksanıza."

Bosch tutuklanan şoförlerden birinin adının Hratch Tartarian olduğunu hatırladı. Rollins onu kast etmiş olmalıydı.

"Ne olmuş ona?"

"Adam durakta öylece dururken zorla arabadan dışarı çıkarmışlar. Bizimki alkol cihazına üflemeyi reddetmiş, ama polisler koltuğunun altında şişeyi bulunca pişti olmuş. O şişe hep

(1) Alkollü içki

oradadır ama. Hep arabada durur ve kimse sarhoş halde araba kullanmaz. Şoförler biraz rahatlamak için bir, iki fırt çekerler o kadar. Ama herkes polislerin şişenin orada olduğunu nasıl bildiğini merak ediyor tabii."

Bosch arkasına yaslanıp Rollins'in ifadesine kulak veriyor, ne anlama geldiğini çözmeye çalışıyordu. O sırada Chu odaya girip elindeki kola kutusunu Rollins'in önüne koydu, sonra masanın köşesinde, Bosch'un sağındaki yerini aldı.

"Sizin çocuklara hazırlanan bu dümenin arkasında kimin olduğunu düşünüyorsun? Bu tuzağı kimler hazırlıyor?"

Rollins ellerini iki yana açıp *belli değil mi,* dercesine bir hareket yaptı.

"Meclis üyesi tabii. Adam, oğlunu öne sürüp kirli işleri onun yapmasını sağlıyor. Yani sağlıyordu, ama oğlu öldü."

"Bunu nerden biliyorsun?"

"Gazetede okudum. Herkes biliyor olayı."

"Peki, meclis üyesinin oğlunu görmüş müydün hiç? Yani bizzat demek istiyorum?"

Rollins uzun süre cevap vermedi. Kendisi için ne tür bir tuzak hazırlandığını anlamaya çalışıyor gibi bir hali vardı; sonunda yalan söylememeye karar verdi.

"On saniye kadar bir süre için, evet. Pazar akşamı Şato'ya bir müşteri bırakıyordum, o zaman görmüştüm. Hepsi bu."

Bosch başını salladı.

"O olduğunu nerden bildin peki?"

"Çünkü daha önce fotoğrafını görmüştüm."

"Nerede, gazetede mi?"

"Hayır, mektup şirkete geldikten sonra biri fotoğrafını bulup getirmişti."

"Ne mektubu?"

"S&B hakkında yazılan mektup var ya; mektubun kopyası bizdeydi. Irving denilen adamın imtiyaz haklarımızı elimizden

almak için belediye meclis üyelerine yaptığı başvuru mektubu... Şirketimizin kapanmasına neden olacaklardı. Bürodan biri Google'a girip adamın fotoğrafını bulmuş; fotoğrafı herkese gösterdiler. Biz şoförlerin gelişmelerden haberdar olmamızı ve işimizin riske girdiğini bilmemizi istiyorlardı. Şirket bize karşı başlatılan hareketin başında bu adamın olduğunu, kendimize çeki düzen verip düzgün araba kullanmamızı söylüyordu."

Bosch uygulanan yöntemi anlıyordu.

"Yani, pazar akşamı taksiyi Şato Marmont'a çektiğinde onu hemen tanıdın?"

"Aynen öyle. Bizi işimizden etmek için çalışan hıyarın o olduğunu biliyordum."

"Biraz kola iç bakalım."

Bosch'un tempoyu düşürüp biraz düşünmeye ihtiyacı vardı. Rollins gazozu içerken, Harry bundan sonra ona neler soracağını düşündü. Beklemediği birçok yeni gelişmeyle karşı karşıya kalmıştı.

Rollins kutudan büyük bir yudum alıp masaya dayadı.

Bosch, "Pazar akşamı vardiyan ne zaman sona erdi?" diye sordu.

"Sona ermedi aslında. Kızım doğurmak üzere ve sigortasız; o yüzden paraya ihtiyacım var ve pazar akşamı da bugün olduğu gibi çift vardiya çalışıyordum. Yani vardiyam pazartesi sabahı sona erdi."

"O akşam üstünde ne vardı?"

"Ne bu şimdi? Hani şüpheli değildim?"

"Sorulara cevap verdiğin sürece, değilsin. O akşam ne giyiyordun Hooch?"

"Her zaman giydiğim şeyleri. Tommy Bahama gömlek ve cepli, bol pantolon. On altı saat direksiyon başındaysan üstünde rahat şeyler olmasını istersin."

"Gömleğin ne renkti?"

Rollins göğsünü işaret etti.

"Bu gömleği giyiyordum."

Rollins'in üstünde sörf tahtası desenleri olan, parlak sarı renkte bir gömlek vardı. Bosch gömleğin Tommy Bahama taklidi bir ürün olduğuna emindi. Taklit olsun veya olmasın, gömleğin gri bir gömlekle karıştırılması mümkün değil gibi görünüyordu. Rollins giysilerini değiştirmemişse, yangın merdivenindeki adam o olamazdı.

Bosch, "Peki, Irving'i otelde gördüğünden kime söz ettin?" diye sordu.

"Kimseye."

"Bundan emin misin Hooch? Bize yalan söylemek istemezsin; bu seni serbest bırakmamızı zorlaştırır."

"Kimseye söylemedim."

Bosch, Rollins'in bir an için gözünü kaçırmasından yalan söylediğini anlamıştı.

"Bu çok kötü Hooch. Seni, cevabını bilmediğimiz sorular sormayacağımızı anlayacak kadar zeki sanmıştım."

Bosch ayağa kalktı, elini ceketinin içine sokup kemerinden kelepçeleri çıkardı.

Rollins, "Sadece vardiya şefime söyledim," diye atıldı. "Yani sadece öylesine, telsizden... Bil bakalım kimi gördüm, gibilerinden..."

"Evet, peki şefin gördüğün kişinin Irving olduğunu tahmin etti mi?"

"Hayır, ben söyledim. Hepsi o kadar ama."

"Vardiya şefin sana Irving'i nerede gördüğünü sordu mu?"

"Hayır, zaten biliyordu, çünkü onu yirminci müşteriyi bırakırken aramıştım ve gideceğim yer belliydi."

"Ona başka ne söyledin?"

"Hepsi bu kadar. Öyle, sohbet eder gibi konuştuk."

Bosch, Rollins'in başka bir şey söyleyip söylemeyeceğini anlamak için bekledi, ama adam gözlerini Bosch'un elindeki kelepçeye dikmiş ve sessizleşmişti.

"Peki, Hooch o pazar akşamı vardiya şefin kimdi?"

"Mark McQuillen. Pazar akşamı cop oydu."

"Cop mu?"

"McQuillen sevk görevlisidir. Ama ona cop derler, çünkü eskiden masada mikrofon veya ona benzer bir şey olurmuş. Cop gibi... Bilirsin, birisi bana onun eski polis olduğunu söylemişti."

Bosch, McQuillen adının ona neler çağrıştırdığını netleştirmeye çalışırken uzunca bir süre Rollins'e baktı. Daha önceden üstüne çöken, olayların aynı kapıya çıkmaya ve iç içe geçmeye başladığına dair o hisse kapılmıştı yine; ancak olaylar iç içe geçmekten çok, bir çağlayan gibi akmaya ve birbiriyle örtüşmeye başlamıştı artık. Mark McQuillen geçmişten gelen bir isimdi; hem Bosch, hem de bölüm için anlam ifade eden bir isim...

Bosch sonunda düşüncelerini bir kenara atıp Rollins'e baktı.

"Irving'i gördüğünü söylediğinde McQuillen sana ne dedi?"

"Hiçbir şey. Adamın otele giriş yapıp yapmadığını sordu galiba."

"Peki, sen ona ne söyledin?"

"Öyle olduğunu sanıyorum, dedim. Yani adam arabasını garaja bırakıyordu. O garaj çok ufaktır, sadece otel misafirlerinin park etmesine izin verirler. Otele bar veya başka bir şey için geldiyseniz, arabanızı dışarıdaki park görevlilerine bırakırsınız."

Bosch başını salladı. Rollins doğruyu söylüyordu.

"Peki, şimdi seni bürona geri götüreceğiz Hooch. Burada konuştuklarımızdan birilerine söz edersen mutlaka kulağıma gelir. Böyle bir şey duyarsam hayrına olmaz, bilesin."

Rollins teslim olmuşçasına bir hareket yapıp ellerini havaya kaldırdı.

"Bu konuda hiç meraklanmayın," dedi.

19

Rollins'i işyerine bıraktıktan sonra arabayı şehir merkezine, emniyet müdürlüğüne doğru sürdüler.

Chu Bosch'un tahmin ettiği gibi, "Kim bu McQuillen denen adam?" diye sordu. "Bu adın sana yabancı olmadığı her halinden belliydi."

"Hooch'un dediği gibi; eski bir polis."

"Ama onu tanıyorsun değil mi? En azından kim olduğunu biliyorsun?"

"Kim olduğunu biliyorum sadece, ama onunla muhabbetim olmadı."

"İyi, hikâye nedir öyleyse?"

"McQuillen tanrıların açlığını bastırmak üzere kurban edilmiş bir polisti. İşini kaybetme nedeni, kendisine öğretilenleri uygulamaktı."

"Lafı dolandırma Harry. Neler oluyor, açıkça anlatsana?"

"Onuncu kata çıkıp biriyle konuşmam artık kaçınılmaz oldu; olan bu işte..."

"Emniyet müdürüyle mi?"

"Hayır, müdürle değil."

"Olan biteni benimle zamanı geldiğini düşündüğün an paylaşacaksın; bu da o durumlardan biri öyle mi?"

Bosch cevap vermedi. Gelişmeleri sindirmeye ihtiyacı vardı.

"*Harry*, sana söylüyorum."

"Chu, geri döndüğümüzde takma adlarla ilgili bir araştırma yapmanı istiyorum senden."

"Kimin için?"

"Yaklaşık yirmi beş yıl önce Kuzey Hollywood, Burbank bölgesinde yaşamış Chill adında biri için."

"Nedir bu? Şimdi de başka bir davadan mı söz ediyorsun?"

"Bu adamı bulmanı istiyorum. Adının başharfleri C. H. Adama Chill diye hitap ederlermiş. İlk adını değiştirmiş olmalı."

Chu başını iki yana salladı.

"Anlaşıldı, bu iş buraya kadar. Bundan sonra ben yokum. Bu şekilde çalışmam mümkün değil; teğmene söyleyeceğim."

Bosch başını sallamakla yetindi.

"'Bundan sonra' derken, takma adla ilgili araştırmayı yaptıktan sonra mı demek istedin?"

Bosch, Kiz Rider'ı önceden aramak istememişti. Doğrudan asansöre binip onuncu kata çıktı, randevusu olmaksızın emniyet müdürlüğüne daldı. İki masa ve görevli iki sekreter karşıladı onu. Bosch soldakine yöneldi.

"Ben Dedektif Harry Bosch. Teğmen Rider'la görüşmem gerek."

Sekreter, isim etiketinde RIVERA yazan, gıcır gıcır bir üniforma giymiş, genç bir memurdu. Masasının yanında duran klasörü alıp kısa bir süre inceledi.

"İsminizi göremiyorum. Teğmen sizi bekliyor muydu? Kendisi şu anda bir toplantıda."

"Evet."

Rivera aldığı cevap yüzünden şaşırmışa benziyordu. Klasörü tekrar kontrol etmek ihtiyacı hissetti.

"Dedektif buyurun oturun lütfen. Ben de teğmene müsait olup olmadığını sorayım."

"Bekliyorum."

Rivera hiçbir şey yapmayıp Bosch'un masadan uzaklaşmasını bekledi. Harry hükümet binasını kuşbakışı gören pencerelerin yanındaki sandalyelere doğru yürüdü; manzaranın büyük bölümüne, helezonik mimarisiyle belediye sarayı hâkimdi. İskemleye oturmayıp pencerenin kenarında ayakta durmayı tercih eden Rivera, Harry'nin masasından uzaklaştığını görünce ahizeyi kaldırıp bir numara tuşladı, konuşurken ağzını kapatıyordu. Kısa süren bir görüşmenin ardından telefonu kapattı, ancak Bosch'un bulunduğu tarafa bakmadı bile.

Bosch pencereye doğru dönmüş, aşağıya bakıyordu. Ekipmanlarını belediye sarayının merdivenlerine yerleştirmekte olan bir televizyon ekibi gördü; adamlar satacak bir şeyi olan bir politikacının ağzından bir şeyler almayı bekliyorlardı. Bosch dışarı çıkıp mermer basamaklardan inecek olan kişinin Irving olup olmayacağını merak etti.

"Harry?"

Bosch arkasına döndü. Seslenen Rider'dı.

"Benimle gel."

Bosch, Rider'ın kendisine bu şekilde hitap etmemiş olmasını dilerdi, ama arkasını dönüp koridora açılan çift kanatlı kapıdan çıkan teğmeni takip etti. Yalnız kaldıklarında Rider, Bosch'a döndü.

"Neler oluyor? Büromda misafirlerim var."

"Konuşmamız lazım... Hemen."

"Konuş öyleyse."

"Hayır, burada, bu şekilde olmaz. İşler kızışıyor. Tahmin ettiğim tarzda gelişmeler oluyor; hatırlarsın seni bu konuda uyarmıştım. Emniyet müdürü durumu bilmeli. Büronda kim var, Irving mi yoksa?"

"Hayır, Harry paranoyak gibi davranmaktan vazgeç."

"Öyleyse neden burada konuşuyoruz?"

"Çünkü büro dolu, çünkü bu işle ilgili olarak tam bir gizlilik isteyen sendin. Bana on dakika ver, sonra Charlie Chaplin'in yanında buluşuruz."

Bosch asansöre doğru yürüyüp çağır düğmesine bastı. O kattan sadece aşağıya inilebiliyordu.

"Görüşürüz."

Bradbury binası yürüme mesafesindeydi. Bosch yan kapıdan çıkıp sahanlığın loş biçimde aydınlatılmış merdiven boşluğuna çıktı. Burada bir bank, bankın yanında da Charlie Chaplin'in ünlü karakteri "Serseri"nin heykeli duruyordu. Bosch heykelin yanında gölgeler altında kalmış olan banka oturup bekledi. Bradbury şehir merkezindeki en eski ve en güzel binaydı. Bina özel büroların yanı sıra, aralarında içişleri tarafından kullanılan duruşma odalarının da bulunduğu, Los Angeles Polisi'ne ait bürolara da ev sahipliği yapıyordu. Burası gizli yapılacak bir görüşme için tuhaf bir seçimdi, ama Bosch ve Rider burayı geçmişte de çok sık kullanmışlardı. Kiz, Charlie Chaplin'de buluşalım dediğinde, başka bir şey söylemeye gerek kalmamıştı.

Rider buluşmaya on dakika gecikmişti, ama Bosch için bu sorun değildi; bu zamanı eski ortağına anlatacağı hikâyeyi kurgulayarak değerlendirdi. Dava oldukça karmaşıktı ve halen beklenmedik yeni gelişmeler yaşanıyordu.

Bosch düşüncelerini toparlamıştı ki, cep telefonuna mesaj geldi. Rider'ın buluşmayı iptal etmiş olabileceği düşüncesiyle mesajı okumama karar verdi, ama mesaj kızından geliyordu.

Ders çalışmaya Ash'in evine geldim; akşam yemeğine de burada kalırım. Annesi acayip güzel pizza yapıyor. Olur mu?

Bosch hafif bir suçluluk duygusunun altında ezildiğini hissetti, çünkü gelen mesajdan hoşnut olmuştu. Akşam için aklının kızında kalmaması demek, soruşturmalar üzerinde çalışmak için daha çok zamanı olması demekti. Soruşturmayla alakalı geçerli bir neden bulabilmesi halinde, Hannah Stone'la da buluşabilirdi. Kızına olur cevabını yollarken, akşam onda evde olması gerektiğini, gerekirse gelip onu alabileceğini de ekledi.

Bosch telefonu cebine atmıştı ki, Rider çıkageldi. Teğmen, kısa bir an gözlerinin loş ortama alışmasını bekleyip Bosch'un yanına oturdu.

"Selam," dedi.

"Selam," diye karşılık verdi Bosch.

Bosch, Rider'ın soluklanması için bir an bekledi, ama teğmen zaman kaybetmek niyetinde değildi.

"Eee?"

"Hazır mısın?"

"Tabii. Geldim işte, anlat bakalım hikâyeni."

"Peki, dinle o zaman. George Irving'in gerçekten nüfuzlu bir danışmanlık firması var. George nüfuzunu ve babasıyla olan bağlantısını satıyor; bu arada babasının da belediye meclisinde birbirlerini kollayan bir grubu var. George..."

"Bununla ilgili elinde kanıt olarak öne sürebileceğin bir belge var mı?"

"Her şey kâğıt üstünde Kiz, şu an sadece sen biliyorsun. İzin ver, anlatacaklarımı bitireyim, sonra sorun olursa sorarsın."

"Peki, devam et o zaman."

Bu sırada binanın kapısı açıldı ve içeriye üniformalı bir memur girdi. Adam gözlüklerini çıkarıp etrafına bakındı, önce loş ortama alışmakta zorlanır gibi oldu, sonra Bosch ve Rider'a dikkatlice bakıp isabetli bir tespit yapıp polis olduklarını anladı.

"Yeniden Değerlendirme Bürosu burada mı?" diye sordu.

Rider, "Üçüncü katta," dedi.

"Teşekkürler."

"İyi şanslar."

Bosch polisin girişi terk edip asansörlerin bulunduğu ana lobiye gitmek üzere köşeyi dönmesini bekledi.

"George belediye meclisi ve atamaların meclis tarafından yapıldığı belediyedeki farklı kurullar üzerindeki nüfuzunu satıyor. Hatta bazı durumlarda bundan da fazlasını yapıp oyuna doğrudan müdahalelerde bulunabiliyor."

"Anlamadım, nasıl yapıyor bunu?"

"Bu şehirde taksi imtiyaz haklarının nasıl ihale edildiğini biliyor musun?"

"Hayır, hiçbir fikrim yok."

"Şehir coğrafi bölgelere ayrılıyor ve her bölge için iki yıllık anlaşmalar yapılıyor. İhaleler her iki yılda bir yenileniyor."

"Peki."

"George mu onlara gitti, yoksa onlar mı George'a geldiler bilmiyorum, ama güney Los Angeles'ın imtiyaz haklarını elinde bulunduran Regent Taksi diye bir şirket var ve şirket lüks otellerin bulunduğu, sokakların turist kaynadığı Hollywood'un çok daha kazançlı taksi imtiyaz hakkını da almak üzere George'la anlaşıyor. Hollywood'un şu anki taksi imtiyaz haklarını elinde bulunduran şirketse, Siyah ve Beyaz Taksi Şirketi."

"Sanırım hikâyenin nereye gittiğini anladım. Ama Meclis Üyesi Irving bu durumda tamamen şeffaf olmak zorunda değil mi? Oğlunun temsil ettiği herhangi bir şirket için oy kullanması çıkar çatışması anlamına gelir."

"Haklısın; Irving tabii ki şeffaf olmak zorunda. Ama ilk oylama Taksi İmtiyaz Hakları Kurulu'nda yapılıyor; peki o kurulun üyelerini kim atıyor? Belediye meclisi... Konu onaylanmak üzere meclisin önüne gelmeden önce, Irving çıkar çatışmasını öne sürüp oylamadan çekiliyor veya tarafsız oy kullanıyor; yani

dışarıya, her şeyin tamamen dürüst ve hilesiz yürüdüğüne dair bir görüntü veriyor. Ama bir de kulislerdeki karşılıklı taviz verme olayını hesaba katmak gerek. 'Ben oylamadan çekildiğim zaman, sen benim istediğim şekilde oy kullan, yarın öbür gün sen çekimser kaldığında ben oyumu senin istediğin şekilde kullanırım.' Bu işlerin nasıl olduğunu bilirsin Kiz. Ama George müşterilerine çok daha sonuca yönelik bir şey sunuyor ve verilebilecek en iyi hizmeti veriyor; Regent da bunu kabul ediyor... George'un Regent ile anlaşma imzalamasının ardından bir ay geçtikten sonra şu an imtiyaz haklarını elinde bulunduran S&B Taksi Şirketi için işler ters gitmeye başlıyor."

"Ters gitmeye başlıyor derken neyi kast ediyorsun?"

"George Irving'in Regent Şirketi tarafından tutulmasının ardından daha bir ay geçmeden, S&B Taksi Şirketi'nin şoförleri çeşitli suçlamalarla karşı karşıya kalmaya başlıyor, çeşitli trafik cezalarına muhatap oluyor ve şirket, kamuoyuna sorunlu bir şirketmiş gibi yansıyor."

"Kaç tutuklamadan bahsediyorsun?"

"Üç... İlk tutuklama Irving'in Regent'le antlaşma imzaladıktan bir ay sonra gerçekleşiyor. Sonra S&B Taksi Şirketi'nin şoförünün suçlu bulunduğu bir araba kazası meydana geliyor. Ayrıca şoförlerin dikkatsiz araba kullandığı izlenimini veren çeşitli trafik cezaları kesiliyor; hızlı araba kullanmak, kırmızı ışıkta geçmek, dur ikazlarına uymamak gibi."

"Galiba *Times*'ta bununla ilgili bir yazı okumuştum. Sarhoş araba kullanmak gibi bir şeyle suçlanıyorlardı."

"Evet, o haber elimde; gazeteye bu haberin tüyosunu veren kişi eminim George Irving'dir. Her şey Hollywood bölgesi taksi imtiyaz haklarını ele geçirmek üzere yapılmış organize planın bir parçası..."

"Yani sence oğlu babasına gidiyor ve ona S&B Taksi Şirketi'nin üzerinde bir baskı kur diyor, öyle mi? Baba da dönüp

teşkilattaki bağlantılarına müracaat ediyor. Bunu mu söylemek istiyorsun?"

"İşin o kısmının nasıl yürüdüğünü henüz tam olarak bilmiyorum, ama ikisinin de, yani hem oğul, hem babanın teşkilatta hâlâ bağlantıları var. Meclis üyesine yakın olan kişiler, oğlu da beş yıl polis olarak görev yapmış, ayrıca Hollywood'da devriye görevi yapan yakın arkadaşı bir polis de cabası... S&B şoförlerine kesilen iki trafik cezası ve sarhoş araba kullanmaktan ötürü yapılan üç tutuklamada George Irving'in arkadaşı olan bu polis başrolde. Adamın adı Robert Mason. Sence bunun ne kadarı tesadüf olabilir? Yani üç tutuklamayı da aynı polisin yapması?"

"Olabilir tabii; bir tutuklama yaparsın, sonra ne zaman nereye bakacağını öğrenmiş olursun."

"Tabii Kiz, dediğin gibi olsun. Tutuklanan şoförlerden biri seyir halinde bile değilmiş; Mason onu tutukladığında adam La Brea'da taksi durağında bekliyormuş."

"Sözünü ettiğin tutuklamalar yasal mıymış? Adamlara alkol kontrolü yaptırmışlar mı?"

"Evet, alkol ölçüm cihazını üfletmişler. Tutuklamalar bildiğim kadarıyla yasalmış, ama üç tutuklama da Irving'in Regent'la antlaşma imzalamasının bir ay sonrasında gerçekleşmiş. Sarhoş araba kullanma, seyir halindeyken kurallara uymama ve yaşanılan kaza, Regent'ın Hollywood imtiyaz haklarını S&B'nin elinden almak üzere belediye imtiyaz hakları kuruluna yaptığı başvurunun dayanak noktasını oluşturuyor. George olayı çok güzel tezgâhlamış; insanın burnuna hiç de hoş kokular gelmiyor Kiz."

Rider sonunda başını sallarken, Bosch'un olaya bakış açısını sessizce onaylıyordu.

"Peki, sana katılsam bile ortada hâlâ cevaplanmamış bir soru var: Tüm bunlar George Irving'in ölümüne nasıl yol açtı? Ve neden?"

"Nedeninden tam emin değilim, ama izin verirsen Irving'in yere..."

Bosch lobiden gelen yüksek ses yüzünden duraladı; ses birkaç saniye içinde kesilince kaldığı yerden devam etti. "Irving'in yere çakıldığı akşama geri dönelim. Irving akşam dokuz kırkta kendi arabasıyla otele geliyor, anahtarlarını garaj görevlisine bırakıp otele giriş yapmak üzere yukarıya, lobiye çıkıyor. Doğu Sahili'nden Thomas Rapport adında bir senarist de Irving'le aynı anda otele varıyor. Adamın havaalanından tuttuğu taksi hemen Irving'in arabasının arkasına yanaşıyor."

"Dur söyleme; senaristin bindiği taksi Siyah&Beyaz Taksi Şirketi'ne aitmiş."

"Teğmen biliyor musun, sen dedektif olmalıymışsın."

"Denedim, ama ortağım hıyarın tekiydi."

"Evet, duymuştum. Neyse, evet taksi S&B Şirketi taksisiymiş ve Irving arabasını garaj görevlisine teslim ederken şoför, Irving'i tanımış. Irving'in imtiyaz haklarının alınması konusunda yazdığı başvuru mektubunun bir fotokopisi ve fotoğrafı Siyah&Beyaz'ın ofisinde elden ele dolaşıyormuş. Rollins adındaki şoför Irving'i tanıyınca telsize sarılıp, 'Tahmin edin ne gördüm? Bir numaralı halk düşmanını,' anlamına gelecek bir şeyler söylemiş. Telsizin diğer ucundaysa vardiya şefi varmış. Akşam vardiyasındaki görevli... Mark McQuillen adında bir adam..."

Bosch durdu ve Rider'ın bu adı hatırlamasını bekledi. Ama Rider hatırlamadı.

"McQuillen... 'McKillin'[1] gibi," dedi. "Bu sana bir şeyler hatırlatıyor mu?"

Rider başını iki yana salladı. Bu isim ona hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Kim bu adam?"

---

(1) Killing'in kısaltması "ölüm" "cinayet" anlamına gelmektedir.

"Eski bir polis. Sanırım benden on yaş küçüktür. O zamanlar boğma tutuşu eğitimlerinin yüzü olmuş, poster çocuğu haline gelmişti. Bir anlaşmazlık yaşandı ve sonunda öfkeli ayaktakımına kurban verildi."

"Anlamıyorum Harry, ne ayaktakımından, ne kurban edilmesinden söz ediyorsun?"

"Söylemiştim ya, o zamanlar özel ekipteydim. Özel ekip, bar tutuşunun yasal hale getirilmiş bir cinayet olduğunu iddia eden güney Los Angeles'lı vatandaşları yatıştırmak üzere kurulmuştu. Polisler boğma tutuşunu kullanıyorlardı ve güneyde bu yüzden çok sayıda insan ölmüştü. Aslında teşkilatın politikasını değiştirmek için özel ekibe ihtiyacı falan yoktu; isteseler hemen değiştirirlerdi, ama öyle yapmak yerine medyaya, teşkilatın halkın feryadını dindirmek için ciddi bir çaba harcıyormuş görüntüsü vermek için özel bir ekip kurdular."

"Peki, peki bunun McQuillen'la ne ilgisi var?"

"Ben o özel ekipte sadece bir piyade, bir düzenleyiciydim. Otopsilere bakıyordum, o yüzden biliyorum. Ölümle sonuçlanan vakalara dair istatistikler, ırk ve coğrafi anlamda durumu destekliyor, güneyde boğma tutuşu yüzünden yaşanan ölümlerin sayısının çok daha fazla olduğunu ortaya koyuyordu. Ölenler arasında siyah Amerikalılar çoğunluktaydı, ama oranlar eşitti. Yani güneyde güç kullanımının yaşandığı olaylar çok daha fazlaydı, ne kadar çok olay, itiş kakış, kavga, polise direnç göstermekten dolayı tutuklama olursa, boğma hareketinin kullanımı da o kadar çok oluyordu tabii. Bu kadar çok ihtiyaç duyulmasından dolayı ölüm oranı da artıyordu. Basit bir matematik hesabı... Ama işin içine ırkla ilgili politikalar girdi mi hiçbir şey basit olmuyor."

Rider siyahtı ve güney Los Angeles'ta doğmuştu. Ancak Bosch onunla polis polise konuşuyordu ve hikâyeyi ona anlatmasında tuhaf karşılanacak bir durum yoktu. Bir zamanlar

ortaktılar ve bir ekip olarak büyük baskı altında çalışmışlardı. Rider, Bosch'u herkesten daha iyi tanırdı, aralarındaki ağabey-kardeş ilişkisi sayesinde birbirlerinden bir şey saklamazlardı.

Bosch, "McQuillen gece nöbetlerine kalırdı," dedi. "Hareketten hoşlanır ve neredeyse her akşam istediğini alırdı. Tam rakamını hatırlamıyorum, ama dört yıl içinde altmıştan fazla güç kullanımı olayına karışmıştı. Tabii, senin de bildiğin gibi bunlar sadece rapor edilenler... McQuillen bu olaylarda boğma tutuşunu çok sık kullanmış, üç yıllık bir sürede iki kişinin ölümüne yol açmıştı. Oysa boğma tutuşu yüzünden yaşanan ölüm vakalarının hiçbirinde, bir kişinin birden fazla olaya karıştığı görülmemişti. McQuillen bu konuda tekti, çünkü boğma tutuşunu herkesten çok o kullanmıştı. Böylece özel ekip devreye girdiğinde..."

"Hemen dikkatler onun üstüne çevrildi."

"Doğru. McQuillen'ın güç kullandığı olaylar zamanında yeniden ele alınmış, incelenmişti. Buna iki ölüm vakası da dahildi. Yeniden Değerlendirme Kurulu her iki olayda da McQuillen'ın boğma hareketini belirlenen kurallar çerçevesinde kullandığı kararına varmıştı. Olay bir kere yaşandığında şansızlık dersin; ama iki kez oldu mu, ortada tekrarlanan bir hata var demektir. Birileri McQuillen'ın adını ve hikâyeyi *Times*'a sızdırınca, özel ekip köşeye sıkışmış oldu. Bir anda McQuillen teşkilatta yanlış giden şeylerin simgesi haline geliverdi. Onun belirlenen kurallar çerçevesinde hareket ettiğinin tespit edilmiş olmasının bir önemi yoktu; aranan oydu; o katil bir polisti. O zamanlar boğma tutuşuna karşı olan hareketin başındaki adam gün aşırı basın toplantısı düzenliyordu ve adam McQuillen'a McKillin demeye başladı; o günden sonra da bu ad yapıştı kaldı."

Bosch banktan kalktı ve bir, iki adım attıktan sonra konuşmasına devam etti.

"Özel ekip boğma tutuşunun güç kullanımı çerçevesinde devamlılığının sona erdirilmesini önerdi ve sonunda kabul edildi. İşin komik tarafı, teşkilatın memurlara daha çok coplarına güvenmelerini telkin etmesiydi; dahası, devriye arabasından inerken elinde veya belinde cop olmayan polisler disiplin kuruluna sevk ediliyordu. Boğma hareketi ortadan kalkarken Taser'lar devreye girmeye başlamıştı. Peki, sonra ne oldu? Rodney King[1] vakasıyla baş başa kaldık. Düzgün bir boğma tutuşuyla etkisiz hale getirilebilecekken, Taser'la elektrik şoku verilen ve coplarla dövülen bir adamın videosu dünyayı değiştirdi."

"Olaya hiç bu gözle bakmamıştım," dedi Rider.

Bosch başını salladı.

"Neyse, boğma tutuşunun yasaklanması yeterli olmamıştı. Öfkeli ayaktakımına bir kurban verilmesi gerekiyordu, bu da McQuillen oldu. McQuillen politik kaygılarla ve tamamen uydurma olduğunu düşündüğüm bir oyunla meslekten uzaklaştırıldı. Ölümlerin yeniden incelenmesi sonucunda, ikinci olayda McQuillen'ın belirlenmiş prensiplerin dışına çıktığı belirlendi. Bir başka deyişle, adamı öldüren boğma hareketinde bir sorun yoktu, ama McQuillen'ın boğma hareketi anına kadarki uygulamaları baştan aşağıya yanlıştı. McQuillen disiplin kurulunun karşısına çıkarılıp işten kovuldu. Dava Bölge Savcılığı'na havale edildi, ama Bölge Savcılığı davayı almadı. Hatırlıyorum, o zamanlar savcılığın kamuoyunda oluşan rüzgârı da arkasına alıp üstüne çullanmadıkları ve mahkûm etmedikleri için McQuillen'ın şanslı olduğunu düşünmüştüm. McQuillen işine

---

(1) 1991 yılında motoruyla aşırı hız yaptığı gerekçesiyle durdurulmuş ve başlayan tartışma sonunda Los Angeles Polisi'ne mensup polisler tarafından dövülerek linç edilmiştir. Rodney King'in dövülmesinin nedeni olarak Afro Amerikan etnik kökenli olması şeklinde uyanan kanaat neticesinde, polisin ırkçı yaklaşımı eleştirilmiş ve bu doğrultuda olay kamuoyunda büyük tepkiyle karşılanmıştır. Ancak açılan davada polisler suçsuz bulunmuş ve 1992 Los Angeles olayları bu sebepten dolayı başlamıştır.

geri dönmek üzere mahkemeye başvurmuş, ama bu umutsuz bir girişim olarak kalmış ve meslek hayatı tamamen bitmişti."

Bosch konuşmasına ara verip Rider'ın bir tepki verip vermeyeceğini görmek istedi. Rider kollarını göğsünde kavuşturmuş gözlerini gölgelere dikmişti. Bosch, onun anlatılanları sindirmeye, tüm bu sürecin günümüze nasıl yansıdığını görmeye çalıştığını biliyordu.

Sonunda, "Demek yirmi beş yıl önce Irvin Irving tarafından yönetilen bir özel ekip McQuillen'ın işini ve kariyerini kaybetmesine yol açarken, McQuillen'ın gözünde bu olay asılsız ve haksız bir sürecin sonunda gerçekleşmiş. Şimdi de ortada, Irving'in oğlu ve muhtemelen bizzat meclis üyesi tarafından yapılmış gibi görülen, McQuillen'ın çalıştığı şirketin elindeki imtiyaz hakkının alınması gibi bir girişim var... Bu arada, McQuillen o şirkette gece sevk görevlisi olarak mı çalışıyordu?"

"Vardiya şefi olarak... Ama yaptığı işin aslında sevk memurluğu olduğunu sanıyorum."

"Ve bu yaşananlar onu George Irving'i öldürmeye kadar götürüyor. Noktaları birleştirebiliyorum, ama nedenini anlamakta zorluk çekiyorum Harry."

"Eh, McQuillen hakkında hiçbir şey bilmiyoruz, değil mi? Kinini iltihaplı bir yara gibi bugünlere taşıyıp taşımadığını, bunu planlayarak mı, yoksa karşısına bir fırsat çıktığı için mi yaptığını bilmiyoruz. Bir şoför kendisini arayıp, 'Bil bakalım kimi gördüm,' diyor, o da bunun üzerine mi harekete geçiyor? Irving'in omzundaki sıyrık izleri boğma tutuşunun kesin kanıtı, ayrıca birini yangın merdiveninden inerken görmüş bir tanığımız var."

"Ne tanığı? Bana bir tanığın olduğundan söz etmemiştin."

"Biz de bugün öğrendik. Dedektifler otelin civarında oturanlarla tek tek görüştüler ve pazar akşamı yangın merdivenin-de birini gördüğünü söyleyen bir ev sahibi buldular. Ama adam

o esnada saatin gece on iki kırk olduğunu söylüyor; adli tıp ise ölüm saatini ikiyle dört arası olarak belirledi. Yani orada iki saat var. Merdivendeki adam aşağıya inerken görüldüğünde saat on iki kırkmış, görgü tanığı merdivendeki adamın bir tür üniforma giydiğini görmüş; üstünde gri gömlek ve gri pantolon varmış. Bugün S&B Taksi Şirketi'nin ofisindeydim, şoförler gelen talepler doğrultusunda adreslere buradan gönderiliyor. Taksi filosunun tamircilerinin üstünde gri iş tulumları vardı. McQuillen merdivene çıkmadan önce bu tulumlardan giymiş olabilir."

Bosch hepsi bu kadar, dercesine ellerini açtı. Rider uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra Bosch'un beklediği soruyu sordu.

"Bana hep açıkların nerde olduğunu sorgulamanın önemini öğrettin. 'Soruşturmana bir bak ve açıkları tespit et. Çünkü yapmazsan, bunu savunma avukatı senin yerine yapacaktır,' derdin hep. Peki, Harry, bu soruşturmadaki açıklar neler?"

Bosch omuzlarını silkti.

"Zaman farkı bir açık... Ayrıca elimizde McQuillen'ı, Irving'in odasına girdiğini düşündürecek hiçbir şey yok. Odada ve merdivende bulunan bütün parmak izleri bilgisayara girildi, McQuillen'in parmak izi olsaydı bilgisayardan çıkardı."

"Zaman farkını nasıl izah edersin?"

"McQuillen belki etrafı gözetliyordu; görgü tanığımız onu o esnada fark etmiş olabilir. Ama sonra adamı bir daha görmemiş."

Rider başını salladı.

"Peki, Irving'in omzundaki izlere ne diyorsun? McQuillen'ın saatiyle eşleşebilir mi?"

"Mümkün, ama kesin biçimde inandırıcı olmayacaktır. Hatta şanslıysak saatinde DNA bile bulabiliriz. Ama bence en büyük açık Irving. Her şeyden önce, o otelde ne işi vardı? McQuillen olaya tamamen şans eseri dahil olmuş gibi. Taksi şoförü Irving'i görüyor ve McQuillen'a haber veriyor. McQuillen'ın

içine işlemiş olan öfkesi ve kini bir anda su üstüne çıkıyor, vardiyasının bitiminde tamirci tulumlarından birini giyip otele gidiyor. Yangın merdivenini tırmanıyor, bir şekilde Irving'in odasına girmeyi başarıp adamı boğuyor. Cesedi soyuyor, giysileri itinayla katlıyor, ama bu esnada gömleğin düğmelerinden biri yere düşüyor. Sonra Irving'i balkondan aşağıya atıyor ve ortaya Irving intihar etmiş gibi bir görüntü çıkıyor. Teoride güzel işleyen bir senaryo; ama Irving orada ne yapıyordu? Biriyle mi buluşacaktı? Birini mi bekliyordu? Peki, eşyalarını, cüzdanını, telefonunu neden odadaki kasaya kilitledi? Bu sorulara cevap veremezsek, içinden bir arabanın geçeceği kadar büyük bir açığımız var demektir."

Rider aynı fikirde olduğunu belirtmek için başını salladı.

"Peki, şimdi ne yapmamızı öneriyorsun?"

"*Biz* bir şey yapmıyoruz. Ben bunun üstünde çalışmaya devam ediyorum, ama sen ve şef bilmelisiniz ki, bu iş ilerledikçe ucu meclis üyesine dokunuyor. S&B Taksi Şirketi'nin şoförlerine dadanma nedenini anlamak için Robert Mason'ı sıkıştırdığımda taşın altından Irvin Irving çıkabilir. Şef bunu bilmeli."

"Anlaşıldı, ona durumu izah edeceğim. Bir sonraki hamlen bu mu olacak?"

"Henüz emin değilim, ama McQuillen'ın üstüne yüklenmeden önce olabildiğince çok şey öğrenmek istiyorum."

Rider ayağa kalktı, bir an evvel geri dönmek için sabırsızlanıyordu.

"Sen de geliyor musun?" diye sordu. "Yürüyelim mi?"

"Hayır, sen git," dedi Bosch. "Bir, iki yere telefon açmam gerek."

"Peki Harry. İyi şanslar. Dikkatli ol ama."

"Tamam, sen de..."

Rider ona baktı. Bosch emniyet müdürlüğünün onuncu katını kastediyordu. Bosch'a gülümseyince dedektif de ona aynı şekilde karşılık verdi.

20

Bosch banka yaslanıp rahat bir biçimde oturdu, sonra cep telefonunu çıkarıp Hannah Stone'u aradı. Kadın pazartesi akşamı şarküteriden ayrılırken telefon numarasını vermişti.

Bosch'un numarası aranan kişinin telefonunda görünmezdi, ama telefon ilk çalışta açıldı.

"Benim, Harry Bosch."

"Senin olabileceğini tahmin etmiştim. Yeni bir haber var mı?"

"Hayır, bugün başka bir dava üzerinde çalışıyorum, ama ortağım Chill denilen adamın izini sürüyor."

"Peki."

"Senin cephede yeni bir şeyler var mı?"

"Hayır, her zaman yaptığımız şeyleri yapmaya devam ediyoruz."

"Güzel."

Bir an yaşanan garip sessizliğin ardından Bosch konuşmaya devam etti.

"Kızım bu akşam bir arkadaşının evine ders çalışmaya gitti, yani anlayacağın boşum. Biliyorum, çok üst üste oldu ama, akşam yine birlikte yemek yiyebilir miyiz diye merak ettim."

"Eee..."

"Sorun değil. Son dakikada haber verdim zaten. Ben..."

"Hayır, hayır, ondan değil. Çarşamba ve perşembe akşamları seanslarımız oluyor, bu akşam da çalışmam gerek, o yüzden tereddüt ettim."

"Akşam yemeği için mola vermiyor musun?"

"Evet, ama çok kısa. Bak ne diyeceğim, seni birazdan arayabilir miyim?"

"Tabii, ama işini ertelemeni filan..."

"Sorun değil, bu akşam için benim yerime bakacak birini bulabilir miyim, bir sorayım. Yarın akşam da onun yerine ben çalışırım. Seni birazdan arasam?"

"Tabii."

Bosch ona numarasını verip telefonu kapattı. Ayağa kalktı, Charlie Chaplin'in omzuna hafifçe vurup kapıya yöneldi.

Bosch ekip odasına geri döndüğünde Chu dizüstü bilgisayarında çalışıyordu; Harry bölmeden içeriye girince başını kaldırıp bakmadı.

"Adamı mı bulabildin mi?"

"Hayır, henüz değil."

"Nasıl gidiyor?"

"Çok iyi sayılmaz. Takma ad dosyalarında Chill adıyla ilgili olarak dokuz yüz on bir varyasyon var ve bu sadece California'da. Çok fazla ümitlenmek için bir neden yok yani."

"Bu toplam mı, yoksa sadece benim söylediğim zaman dilimindeki rakam mı?"

"Zaman diliminin burada bir önemi yok. Bin dokuz yüz seksen sekiz yılına ait bir ad, kolayca daha önce veya sonrasındaki tarihleri kapsayan veri tabanına yerleştirilmiş olabilir. Olay, adamın tutuklanıp tutuklanmadığı, bir soruşturma kapsamında sorguya çekilip çekilmediği veya bir kurban olup olmadığıyla ilgili. Ortada çok sayıda ihtimal var, hepsine bakmam gerekecek."

Chu soğuk bir tavırla konuşuyordu. Bosch, onun Irving soruşturmasıyla ilgili olarak geri plana atılmaktan ötürü hâlâ öfkeli olduğunun farkındaydı.

"Söylediklerinin hepsi gerçek olabilir, ama biz öncelikle doksan iki öncesine odaklanalım. İçgüdülerim adamın, hapse girmişse bu tarihten önce girmiş olabileceğini söylüyor."

"İyi."

Chu klavyesinin tuşlarına basmaya başladı. Hâlâ başını kaldırmamış, Bosch'la göz teması kurmamıştı.

"İçeriye girdiğimde teğmenin bürosunda yalnız olduğunu gördüm. İstersen yanına gidip transferlerle ilgili onunla konuşabilirsin."

"Önce şu işi bitirmek istiyorum."

Bosch, Chu'nun blöfünü görüyordu ve ikisi de bunun farkındaydı.

"Peki."

Bosch'un cep telefonu çaldı, dedektif ekrana bakınca 818 alan kodunu gördü; arama Vadi'den geliyordu. Telefona cevap verirken rahat konuşabilmek için bölmeden dışarıya çıkıp koridora yöneldi. Arayan, işteki hatlarından birini kullanan Hannah'dı.

"Seninle ancak saat sekizden sonra buluşabilirim, uyar mı?"

"Tabii, uyar."

Kızının yatma saatinde bir değişiklik yapmadığı sürece, Hannah'la ancak bir buçuk saat beraber olabileceği anlamına geliyordu bu.

"Emin misin? Sesin sanki..."

"Hayır, benim için sorun değil. Geç saatlere kadar çalışabilirim, yapılması gereken işler var. Nerede buluşuyoruz?"

"Bu sefer ikimize de yakın bir yere ne dersin? Suşi sever misin?"

"Şey, pek değil. Ama deneyebilirim sanırım."

"Yani, daha önce hiç suşi yemedin mi?"

"Şey... Çiğ balıkla aram pek iyi değildir."

Bosch bunun Vietnam'da yaşadıklarıyla ilgili olduğundan söz etmedi. O tünellerde çok sık kokuşmuş balığa rast gelmiş, insanı bayıltan o kokuyu hâlâ unutmamıştı.

"Tamam, suşiyi boş verelim o zaman. İtalyan yemeğine ne dersin?"

"Gayet iyi, İtalyan yiyelim."

"Kuzey Hollywood'daki Ca'Del Sole'nin yerini biliyor musun?"

"Hayır, ama bulabilirim."

"Sekiz iyi mi?"

"Tamam, orada olacağım."

"Görüşürüz Harry."

"Görüşürüz."

Bosch görüşmeyi sonlandırıp bir başka özel görüşme daha yapmak üzere tuşlara bastı. Heath Witcomb, Harry'nin Hollywood Polis Merkezi'ndeki günlerinden sigara arkadaşıydı. Bosch sigarayı bırakana dek, merkezin arka tarafındaki küllüğü sayısız kez paylaşmışlardı. Witcomb devriye çavuşu olduğundan S&B Taksi Şirketi'nin üç şoförünün tutuklanmasından sorumlu Robert Mason'ı tanıyabilirdi ve hâlâ sigarayı bırakmamıştı.

Witcomb telefona cevap verirken, "Meşgulüm Harry," dedi. "Neye ihtiyacın var?"

"Sigara için dışarıya çıktığında beni ara."

Bosch telefonu kapattı. Tekrar odaya girmek üzere kapıyı açarken karşısında Chu'yu gördü.

"Harry, nerelerdeydin?"

"Sigara içmeye çıkmıştım."

"Harry, sen sigara içmezsin ki."

"Ya öyle, ne oldu peki?"

"Chilton Hardy."

"Adamı buldun mu?"

"Galiba; her şey uyuyor."

Birlikte bölmeye girdiler, Chu iskemlesini çekip bilgisayarın başına geçti. Bosch ekranı görebilmek için Chu'nun omzunun üstünden eğilirken, Chu bir tuşa basıp bilgisayarı açtı. Aydınlanan ekranda otuz yaşlarında, koyu renk sivri saçları ve akne yaraları olan bir adamın fotoğrafı belirdi. Adam kameraya soğuk mavi gözleriyle ve somurtkan bir ifadeyle bakmıştı.

Chu, "Chilton Aaron Hardy," dedi. "Chill olarak tanınıyor."

Bosch, "Bu fotoğraf ne zaman çekilmiş?" diye sordu. "Ve nerede?"

"Bin dokuz yüz seksen beşte, Kuzey Hollywood Karakolu'nda. Herif polis memuruna beysbol sopasıyla saldırmış. O zamanlar yirmi sekiz yaşındaymış ve Toluca Gölü, Cahuenga'da bir apartmanda yaşıyormuş."

Toluca Gölü Burbank ve Griffith Park'ın hemen yanı başındaydı. Bosch burasının Clayton Pell'in Chill'le birlikte yaşarken trene bindiğini söylediği yere, yani Travel Town'a çok yakın olduğunu biliyordu.

Bosch akıldan bir hesap yaptı; Chilton Hardy hayattaysa kırk dört yaşında olması gerekirdi.

"Motorlu Taşıtlar Dairesi'ne de baktın mı?"

Chu bakmamıştı. Ekranı değiştirip Hardy'nin adını California'daki yirmi dört milyon ehliyetli sürücünün kimliğinin kayıtlı olduğu veri tabanına girdi, enter tuşuna basıp araştırmayı başlattı. Hardy'nin söz konusu yirmi dört milyon sürücü arasında olup olmadığını anlamak için beklemeye başladılar. Aradan birkaç saniye geçti; Bosch eşleşme yapılamadı sonucuyla karşılaşmayı bekliyordu, çünkü genel bir kural olarak, cinayetten yakasını sıyırmış insanlar ortalarda pek görünmezlerdi.

"İşte," dedi Chu.

Bosch ekranı daha iyi görebilmek için biraz daha eğildi. İki eşleşme bulunmuştu. Chilton Aaron Hardy'lerden biri yetmiş

yedi yaşındaydı, Los Alamitos'taki adresinde yaşıyordu ve ehliyeti hâlâ geçerliydi. Diğer Chilton Aaron Hardy Jr. ise kırk dört yaşındaydı ve Los Angeles'ın varoşlarından Woodland Hills'te oturuyordu.

Bosch, Hardy'lerden daha genç olanının adresini okurken, "Topanga Kanyonu Bulvarı," dedi. "Çok fazla uzaklaşmamış."

Chu başıyla onayladı.

"Batı Vadi."

"Çok kolay olmadı mı sence? Bu herif neden ortalarda dolaşsın ki böyle?"

Chu cevap vermedi, çünkü Bosch'un sesli düşündüğünü biliyordu.

Bosch, "Şu fotoğrafına bir bakalım," dedi.

Chu, Chilton Hardy Jr.'ın ehliyetindeki fotoğrafını buldu. Kuzey Hollywood'da tutuklanmasının ardından geçen yirmi altı yılda adamın saçlarının büyük kısmı dökülmüş, rengi solmuş, zorlu geçen yıllar yüzünde kırışıklıklara neden olmuş olmalıydı. Ama soğuk ve bağışlayıcılıktan uzak o gözler değişmezdi. Bosch bir şey söylemeden önce fotoğrafa uzunca bir süre baktı.

"Tamam, çok iyi bir iş çıkardın. Şu fotoğrafın bir çıktısını alalım."

"Bay Hardy'yi görmeye mi gidiyoruz?"

"Henüz değil. Bu işte planlı ve yavaş adımlarla ilerleyeceğiz. Hardy bunca yıl şehirde kaldığına göre kendini güvende hissetmiş olmalı. Hazırlıklı olup ona dikkatli yaklaşmalıyız. Yeni ve eski her iki fotoğrafının da çıktısını al, ayrıca her iki fotoğrafı diğer sabıkalıların altı fotoğrafıyla karışık olarak iki set halinde bastır."

"Fotoğrafı Pell'e mi göstereceğiz?"

"Evet, belki birlikte ufak bir geziye de çıkarız."

Chu kimliklerdeki fotoğrafları çıkarıp sırayla çıktısını alırken, Bosch masasına geri döndü. Yapmayı planladığı şeyle ilgi-

li olarak Hannah Stone'u bilgilendirmek istedi, kadını aramak üzereydi ki, kızından bir mesaj geldi.

Ashlyn'in annesine soruşturma yüzünden meşgul olduğundan bahsettim. Gece orada kalabileceğimi söyledi. Olur mu?

Bosch cevap vermeden önce uzun bir süre düşündü. Hafta arasıydı ve Bosch daha önceleri birçok kez soruşturma nedeniyle seyahatteyken Maddie, Ashlyn'de kalmıştı. Ashlyn'in annesi oldukça misafirperver bir kadındı ve Bosch katillerin peşindeyken Maddie'yle ilgilenmeyi adalete yardım etmek şeklinde düşünüyordu.

Ama diğer yandan Bosch, ortada başka şeylerin dönüp dönmediğini de merak etti. Yoksa kızı, Hannah'la birlikte olabilmesi için babasına fırsat yaratmaya mı çalışıyordu?

Maddie'yi arayacaktı ki fikir değiştirip mesaj atmaya karar verdi, çünkü Chu'nun konuşmaya kulak misafiri olmasını istemiyordu.

Emin misin? Çok geç kalmayacağım. Eve dönerken seni alabilirim.

Maddie mesaja hemen cevap verirken, emin olduğunu ve gece orada kalmayı istediğini söylüyordu; okul çıkışı eve uğramışlar ve Maddie'nin giysilerini almışlardı. Bosch sonunda mesaj atıp kızına isteğini kabul ettiğini bildirdi.

Bosch daha sonra sekizden önce görüşeceklerini söylemek üzere Hannah'yı aradı, Hannah, Pell'e fotoğrafları göstermek için danışman odalarından birini kullanabileceklerini söyledi.

"Peki, Pell'le bir geziye çıkmak istesek? Bu konuda bir kural var mı?"

"Onu nereye götüreceksiniz?"

"Elimizde bir adres var. Bu adamla, annesiyle birlikte bu adreste yaşadığını sanıyoruz. Pell'in orayı tanıyıp tanımayacağını görmek istiyorum. Bir apartman dairesi..."

Stone bir süre sessiz kaldı, muhtemelen, çocukken taciz edildiği yeri görmesinin Pell için iyi mi, kötü mü olacağını anlamaya çalışıyordu.

Sonunda, "Bu konuda bir kural yok," dedi. "İsterse tesisten ayrılabilir, ama benim de sizinle gelmem gerektiğini düşünüyorum. Ters bir tepki verebilir, o yüzden ben de orada bulunsam iyi olur."

"Toplantıda olacaksın sanıyordum; sekize kadar çalışmayacak mısın?"

"Sadece saatimi doldurmam gerekiyor. Akşam seansa kalacağım düşüncesiyle sabah işe geç geldim. Çalışma sürelerimiz denetleniyor, altı saat çalıştım diye mevzu olmak istemem."

"Anladım. Eh, bir saat sonra oradayız o zaman. Biz gelene dek Pell işten dönmüş olur mu?"

"Çoktan döndü. Siz gelene kadar hazır oluruz. Akşam yemeği programında bir değişiklik yapmamız gerekiyor mu?"

"Benim açımdan hayır. Aslına bakarsan dört gözle bekliyorum."

"İyi, ben de..."

21

Bosch ve Chu, Vadi'ye ayrı arabalarla gitmeye karar verdiler, böylece işleri bittiğinde trafiğin yoğun olduğu saatte şehir merkezine geri dönerken izleyecekleri yol konusunda tartışmak durumunda kalmayacaklardı. Chu doğuya yönelip 134 Numaralı Otoyol'dan Pasadena'daki evine giderken, Bosch, Hannah Stone'la yemeği bitene dek Vadi'de kalabilecekti.

Bosch 101 Numaralı Otoyol'a çıktığı sırada, Witcomb aradı.

"Kusura bakma Harry, bir işin ortasındaydım, sonra da seni aramam gerektiğini unuttum. Nasıl yardımcı olabilirim, söyle bakalım?"

"Merkezde Robert Mason adında bir P-üç tanıyor musun?"

"Bobby Mason, evet. Ama o gececi ben gündüzcüyüm, o yüzden o kadar iyi tanıdığımı söyleyemem. Ne olmuş ona?"

"Yürüttüğüm bir soruşturmayla ilgili olarak yaptığı bazı tutuklamalar hakkında bilgi almak ve bu konuda onunla konuşmak istiyorum."

"Sen şu anda Irvin Irving'in çocuğuyla ilgili Şato soruşturmasını yürütüyorsun, değil mi?"

George Irving'e çocuk diye hitap edilmesi Bosch'un garibine gitmişti.

"Evet."

"Ne tür tutuklamalardan söz ediyorsun?"

"Sarhoş araba kullanmak yüzünden yapılan üç tutuklamadan..."

"Bu üç tutuklamanın Şato davasıyla ne ilgisi var?"

Bosch bir an sessiz kalırken, bu tereddüdünün, konuşmanın Witcomb'a bilgi vermek değil, ondan bilgi almak amacıyla yapıldığı mesajını vereceğini umdu.

Sonunda, "Sadece bir şeyden emin olmak için," dedi. "Mason hakkında neler duyuyorsun, işinde iyi midir?"

Bosch, Mason'ın dürüst mü, yoksa yozlaşmış mı olduğunu soruyor, adının iyiye mi, kötüye mi çıktığını anlamaya çalışırken şifreli bir üslup kullanıyordu.

"Dün üzgün olduğunu duymuştum," dedi Witcomb.

"Neden?"

"Şato'daki olay yüzünden... Meclis üyesinin oğluyla eski arkadaşlarmış galiba. Hatta akademideyken aynı sınıftaymışlar."

Bosch direksiyonu Lankershim Bulvarı çıkışına doğru kırdı. Anlaştıkları üzere Chu'yu Studio City'deki Metrolink istasyonunun yanındaki park alanından alacaktı.

Bosch, Witcomb'la konuşurken renk vermek istemiyor, olayın önemini kavramasına neden olacak bir şey söylemekten kaçınıyordu.

"Evet, o zamanlar tanıştıklarını duymuştum," dedi.

Witcomb, "Evet, öyle görünüyor," dedi. "Ama ben de bu kadarını biliyorum Harry. Dediğim gibi, Mason gececi ben gündüzcüyüm. Yeri gelmişken, merkezden ayrılmak üzereyim. Başka bir şey var mıydı?"

Bu da Witcomb'un, meslektaşı hakkında daha fazla konuşmak istemediğini ifade etme şekliydi. Bosch, onu bu konuda suçlamıyordu.

"Evet, peki, Mason'ın genellikle hangi bölgede çalıştığını biliyor musun?"

Hollywood coğrafi olarak sekiz devriye bölgesine ayrılmıştı.

"Nöbette olduğum için hemen bakıp söyleyebilirim."

Bosch kısa bir süre bekledi, Witcomb dediği gibi zaman kaybetmeden telefona geri döndü.

"Görev bölgesi altı-Adam-altmış beş olarak görünüyor, yani genellikle burada çalıştığını söyleyebilirim."

Görev dönemleri yirmi sekiz günlük olurdu. İlk "altı" Hollywood Polis Merkezi'ni gösteriyor, "Adam" devriye birimini, "altmış beş" ise devriye bölgesini ifade ediyordu. Bosch, Hollywood Polis Merkezi'nin coğrafi dağılımını hatırlayamadı, ama elinin altındaki broşüre bakıp Mason'ın görev yerini hemen tespit etti.

"Altmış beş; burası La Brea Geçidi değil mi?"

"Aynen öyle Harry."

Bosch aralarında geçen bu konuşmadan kimseye söz etmemesini isteyerek Witcomb'a teşekkür etti ve telefonu kapattı.

Harry olan biteni değerlendirirken Irvin Irving'in suçlamaların dışında kaldığını görüyordu. Mason taksi imtiyaz hakkının Regent'a verilmesine katkı sağlamak amacıyla S&B Taksi Şirketi'nin şoförlerini tutuklamışsa, bunu sadece eski dostu ve akademiden sınıf arkadaşı George Irving'in isteği üzerine yapmış olabilirdi. Meclis Üyesi Irvin Irving'in olayla bir ilgisi bulunduğunu ispatlamak zordu.

Bosch park alanına girip ortağına bakındı, oraya Chu'dan önce vardığını anlayınca arabasını orta şeride çekip bekledi. Ellerini direksiyona dayamış, parmaklarıyla gösterge panelinin üstünde tempo tutarken, Irvin Irving'in eylemlerinin oğlunun ölümüne zemin hazırlamamış olma ihtimali yüzünden hayal kırıklığına uğradığını fark etti. Meclis üyesi nüfuzunu taksi im-

tiyaz hakları ihalesi için satmakla suçlanmış olsa, Bosch bunun nedenini akla yatkın bir biçimde ortaya koyacak bilgiyi çoktan elde etmişti. Ancak Irving tüm bunların ölen oğlunun üzerinden yapılmış uydurma suçlamalar olduğunu söyleyebilir, bir komplodan öteye gitmediğini öne sürebilirdi. Bosch bu durumda ne yapabileceğini bilmiyordu.

Arabanın penceresini aralayıp içeriye temiz hava girmesini sağladı ve yaşadığı huzursuzluğu aşmak için diğer soruşturmayı, Clayton Pell'i ve onunla nasıl başa çıkacaklarını düşünmeye başladı. Sonra Chilton, Hardy'yi düşündü ve Lily Price soruşturmasının nihai hedefi olan, adamı yakalama işini ertelemek istemediğini fark etti.

O sırada yolcu kapısı açıldı ve Chu koltuğa oturdu. Bosch öylesine derin düşüncelere dalmıştı ki, ortağının Miata'sıyla park alanına girip arabasından çıktığını görmemişti bile.

"Selam Harry."

"Selam. Bak ne diyeceğim; Woodland Hills'e gitmek konusunda fikrimi değiştirdim. Hardy'nin yaşadığı yeri taramak, şanslıysak adamı bulup ona şöyle bir bakmak istiyorum."

"Taramak mı?"

"Yani yaşadığı yerin bir planını çıkarmak, bir dahaki sefere adamı enselemek üzere geri geldiğimizde apartmanının konumunu tam olarak görmek istiyorum. Bu işi yaptıktan sonra gidip Pell'le görüşürüz. Sana da uyar mı?"

"Uyar, sorun değil."

Bosch park alanından çıkıp arabayı 101 Numaralı Otoyola doğru sürdü. Batıda, Woodland Hills yönündeki trafik oldukça yoğundu. Yirmi dakika sonra Topanga Kanyonu Bulvarı'ndan çıkarak kuzeye yöneldi.

Motorlu Taşıtlar Dairesi kayıtlarındaki adrese göre Chilton Hardy, Vadi'nin batı bölümünde referans noktası olan büyük

alışveriş merkezinin yaklaşık bir kilometre kuzeyinde kalan iki katlı bir apartmanda yaşıyordu. Site oldukça geniş bir alana yayılmıştı ve kaldırımdaki geçitle yeraltındaki araba garajına bağlanıyordu. Blokun önüne gelen Bosch arabayı kaldırımın kenarına park ettikten sonra Chu'yla birlikte dışarı çıktı. Bosch bir an gördüğü manzaradan kaynaklanan aşinalık duygusuyla sarsıldığını hissetti, ama buna bir anlam veremedi. Site apartmanlarının ön cephesinde gri renk kaplama ve Cape Cod tarzı beyaz süslemeler, pencerelerinin üstündeyse lacivert-beyaz çizgili güneşlikler vardı.

Bosch, "Burayı tanıdın mı?" diye sordu.

Chu bir an binayı dikkatle inceledi.

"Hayır, tanımam mı gerekirdi?"

Bosch cevap vermedi, apartmandaki dairelerle iletişimi sağlayan kutunun bulunduğu güvenlik kapısına doğru yürüdü. Kutunun üstünde binada oturan kırk sekiz kişinin adı ve daire numarası sıralanmıştı. Bosch listeyi inceleyince Chilton Hardy'nin adının geçmediğini gördü. Motorlu Taşıtlar Dairesi'nin bilgisayarına göre Hardy 23 numaralı dairede oturuyor olmalıydı, oysa 23 numaralı dairenin yanında Philips adı yazılıydı. Bosch o an bir kez daha *deja vu* duygusuna kapıldığını hissetti. Daha önce buraya gelmiş miydi?

Chu, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Ehliyetin verildiği tarih neydi?"

"İki yıl önce. Belki Hardy o zamanlar burada yaşıyordu ve sonra ayrıldı."

"Belki de burada hiç yaşamamıştır."

"Evet, saklanmak için rasgele bir adres seçmiş de olabilir."

"Burası öyle rasgele seçilmiş bir adres değildir belki."

Bosch dönüp çevresine bakınırken, bu işi daha fazla kurcalama riskini göze alıp almamayı düşünüyordu. Burada yaşıyor-

sa, Hardy'nin, polisin dikkatini çektiğini anlamasına ve alarma geçmesine neden olabilirdi. Bosch o sırada kaldırımın yanına çakılı olan tabelayı gördü.

LÜKS GEÇİT DAİRELERİ
İKİ ODALI, İKİ BANYOLU
KİRALIK DAİRELER
İLK AY ÜCRETSİZ
BİLGİ İÇİN YÖNETİCİYE MÜRACAAT EDİNİZ.

Bosch 23 numaralı daireyi aramamaya karar verdi; listede apartman yöneticisinin dairesi olarak görünen 1 numaranın ziline bastı.

"Evet?"

"Kiralık daire için geldik."

"Önceden randevu almanız gerek."

Bosch diyafona bakınca hoparlörün yanında bir kamera olduğunu gördü. Yönetici kendisine bakıyor olmalıydı ve muhtemelen aldığı elektrikten hoşlanmamıştı.

"Ama buradayız işte. Daire kiralamaya niyetiniz var mı, yok mu?"

"Randevu almalısınız, kusura bakmayın."

Bosch içinden, kahretsin, diye söylendi.

"Kapıyı açın. Polis."

Bosch rozetini çıkarıp kameraya doğru tuttu. Hemen ardından kapının açılmasıyla birlikte Chu'yla içeriye girdiler.

Kapı, posta kutuları yığını ve siteyle ilgili duyuruların asılı durduğu merkezi bir alana açılıyordu. Birkaç adım atmışlardı ki karşılarında Güney Asya kökenli gibi görünen ufak tefek, koyu renk tenli bir adam belirdi.

Adam, "Polis," dedi. "Sizin için nasıl yardımcı olabilirim?"

Bosch kendini ve Chu'yu tanıttı, adam binanın yöneticisi olduğunu söyleyip adının İrfan Han olduğunu belirtti. Bosch bölgede bir soruşturma yürüttüklerini ve bir suçun kurbanı olabileceğini düşündükleri bir adamı aradıklarını söyledi.

Han, "Ne suçu?" diye sordu.

"Şu an bunu size söyleyemeyiz," dedi Bosch. "Bu kişinin burada yaşayıp yaşamadığını öğrenmek istiyoruz."

"Ad nedir?"

"Chilton Hardy. Chill adını kullanıyor olabilir."

"Hayır, burada değil."

"Bay Han, emin misiniz?"

"Evet, emin. Ben bina yöneticisi. O burada değil."

"Adamın fotoğrafına bir bakın."

"Tamam, siz gösterin."

Chu, Hardy'nin hali hazırdaki ehliyetinden alınma fotoğrafı çıkarıp Han'a gösterdi. Yönetici fotoğrafa beş saniye kadar baktıktan sonra başını iki yana salladı.

"Gördünüz mü? Söylüyorum, bu adam yok burada."

"Peki, anlaşıldı, bu adam yok burada. Ya siz Bay Han, siz ne kadar zamandır buradasınız?"

"Üç yıldır burada çalışıyorum. Çok iyi iş yaparım."

"Bu adamın burada hiç yaşamadığını söylüyorsunuz ya iki yıl önce? İki yıl önce yaşamış olabilir mi?"

"Hayır, yaşasa hatırlarım."

Bosch başını salladı.

"Peki Bay Han. Yardımınız için teşekkürler."

"Çok yardım ederim."

"Evet efendim."

Bosch dönüp kapıya doğru yürürken Chu da onu takip etti. Arabaya bindiklerinde Bosch, şoför koltuğuna iyice yerleşmeden önce arabanın tavanının üstünden binaya uzun uzun baktı.

"Ona inanıyor musun?" diye sordu Chu.

"Evet," dedi Bosch. "Galiba inanıyorum."

"O zaman neler geçiyor aklından?"

"Bir şeyleri atlıyoruz gibime geliyor. Neyse, gidip Clayton Pell'i görelim."

Bosch kontağı çevirip kaldırımdan uzaklaştı. Arabayı otoyola doğru sürerken lacivert-beyaz çizgili güneşlik gözünün önünden gitmiyordu.

22

Bosch, Chu'nun araba kullanmasına nadiren izin verirdi; bu da o anlardan biriydi. Clayton Pell'le birlikte arka koltukta oturuyordu; adamın şiddetli bir tepki verme olasılığına karşı yakınında olmak istemişti. Pell kısa bir süre önce diğer sabıkalıların fotoğraflarının arasından Chilton Hardy'nin iki fotoğrafını da teşhis etmiş, her seferinde de kontrollü bir öfke duvarının ardında kaybolmuştu. Bosch bu durumu sezinlemiş, bir şey yapmak durumunda kalırsa diye ona yakın olmak istemişti.

Hannah Stone önde yolcu koltuğundaydı. Bosch bulunduğu yerden hem Pell'i, hem de onu izleyebiliyordu. Stone'un yüzüne endişeli bir ifade hâkimdi, belli ki üstüne, Pell'in eski yaralarının deşilmesinin ağırlığı çökmüştü.

Bosch ve Chu, Pell'i Buena Vista'dan almadan önce yolculuk sırasında neler yapacaklarını konuşmuşlardı. Önce Griffith Park'tan Travel Town'a gidecekler, böylece Pell'in, çocukluğuna dair iyi hatıralarının bulunduğu yerlerden birini görmesini sağlayacaklardı. Pell, Travel Town'a geldiklerinde arabadan inip trenleri izlemek istemiş, ama Bosch bir program dahilinde hareket ettiklerini öne sürerek buna karşı çıkmıştı. Bosch'un hayır demesinin gerçek nedeni, Pell'in trenle gezen çocukları izlemesini istememesinden kaynaklanıyordu.

Chu sağa, Cahuenga'ya giden yola saparak, Chilton Hardy' nin zamanında Pell'le birlikte yaşadığını tespit ettikleri adrese, kuzeye yöneldi. Önceden belirledikleri plana göre Pell'e apartmanı göstermeyeceklerdi; Pell'in apartmanı kendi başına bulup bulamayacağını görmek istiyorlardı.

Apartmana iki sokak kadar yaklaşmışlardı ki, Pell civarı tanıdığına dair ilk belirtileri göstermeye başladı.

"Evet, yaşadığımız yer burasıydı. Buranın okul olduğunu sanıyordum ve oraya gitmek istemiştim."

Pell arabanın penceresinden tel örgülerin arkasında kalmış, önünde iki salıncağı olan özel bir kreşi işaret ediyordu. Bosch sekiz yaşındaki bir çocuğun burayı bir okul zannetmesinin normal olduğunu düşündü.

Apartmana yaklaşmışlardı, bina Pell'in bulunduğu tarafta kalıyordu. Chu ayağını gazdan çekmiş ve vitesi boşa almıştı. Bosch bu hareketiyle ortağının durumu açık ettiğini düşündü, ama binanın yanından geçerlerken Pell tek kelime bile etmedi.

Bu bir felaket değildi belki, ama Bosch hayal kırıklığına uğramıştı. Bosch olaya adli tatbikat gözüyle bakıyordu; Pell'in apartmanı hiçbir yardım görmeden tanıdığına dair tanıklık edebilse, bu durum onun anlattığı hikâyenin desteklenmesini sağlardı. Diğer yandan, Pell'e apartmanı göstermiş olsalardı, bir savunma avukatı mahkemede Pell'in polisi yönlendirdiğini ve intikam almak amacıyla böyle bir ifade verdiğini iddia edebilirdi.

Bosch, "Tanıdık gelen bir yer gördün mü?" diye sordu.

"Evet, belki geçmiş olabiliriz, ama emin değilim."

"Geri dönmemizi ister misin?"

"Sorun olur mu?"

"Hayır, olmaz tabii. Hangi tarafa bakıyordun?"

"Bulunduğum tarafa."

Bosch başını salladı. İşler düzelmeye başlamıştı.

Bosch, "Dedektif Chu," dedi. "O bölgenin tekrar Clayton'ın tarafında kalması için geri dönmektense sağdan gidip etrafından dolaşalım."

"Anlaşıldı."

Chu bir sonraki sokaktan sağa döndü, sonra ilk sağdan saptı ve üç sokak boyunca ilerleyip Cahuenga'ya, kreşin bulunduğu köşeye vardı. Buradan tekrar sağa dönünce apartmanın bir sokak gerisine gelmiş oldular.

Pell, "İşte orada," dedi.

Chu arabayı hız sınırının altında sürüyordu; arkalarındaki araba öfkeyle kornaya asılıp hızla yanlarından geçince polis arabasındaki herkes bu durumu görmezden geldi.

"Burası," dedi Pell. "Galiba burası."

Chu arabayı kaldırıma yanaştırdı. Doğru adrese gelmişlerdi. Pell, Camelot Apartmanları'na bakarken kimse sesini çıkarmadı. Burası ön tarafında köşelerde sahte kuleler bulunan, cephesi sıva kaplı iki katlı bir apartmandı. Ellilerde ekonomik refahın patlama yaptığı dönemlerde filizlenmiş ve zamanla yıpranmış bu tipik yapılar, otuz yıllık bir süreç için kullanılmak üzere tasarlanmış ve inşa edilmişti. Aradan altmış yıldan fazla bir zaman geçmesine rağmen hâlâ kullanılmakta olan apartmanın sıvaları çatlamış ve rengi atmış, çatı hattı eğrilmiş, çatının su sızdırmasını önlemek için geçici bir çözüm olarak kulelerden birinin üstüne plastik mavi bir branda parçası bağlanmıştı.

Pell, "O zamanlar daha güzel görünüyordu," dedi.

"Burası olduğuna emin misin?" diye sordu Bosch.

"Evet, burası. Kaleye benzer bir görüntüsü olduğunu ve burada yaşayacak olmanın beni heyecanlandırdığını hatırlıyorum. Tabii nerden bilecektim ki..."

Pell'in sesi duyulmaz oldu, gözlerini binaya dikmiş öylecene bakıyordu. Oturduğu yerde hafifçe kaykılmış, sırtını Bosch'a dönmüştü. Harry, Pell'in alnını pencereye dayadığını görebili-

yordu. Sonra Pell'in omuzları sarsıldı ve ıslığı andıran alçak bir sesle ağlamaya başladı.

Bosch elini kaldırıp Pell'in omzuna doğru uzattı, ama sonra durdu; bir an tereddüt edip elini geri çekti. Bu sırada oturduğu yerde arkasına dönmüş olan Stone, Bosch'un bu hareketini gördü; Bosch saliselik bir anda onun kendisinden tiksindiğini anladı.

Stone, "Clayton," dedi. "Her şey yolunda. Bunu görmen, yüzleşmen geçmişle baş edebilmen açısından iyi oldu."

Stone koltuğundan uzandı, Bosch'un yapamadığını yaparak elini Pell'in omzuna dayadı ve bir daha Bosch'un yüzüne bakmadı.

"Her şey yolunda," dedi tekrar.

Pell, "Umarım o kahrolası piçi bulursunuz," derken, sesi öfkeden boğuk çıkıyordu.

Bosch, "Merak etme," dedi. "Bulacağız."

"Geberir gider umarım. Size karşı koyar da alnının ortasına kurşunu yer ve geberir."

Stone, "Haydi Clayton," dedi. "Bu tür şeyler düşünmeyelim..."

Pell, Stone'un omzundaki elini itti.

"Onun gebermesini istiyorum!"

"Hayır Clayton."

"Evet! Bak bana! Ne olduğuma bir bak! Hepsi onun yüzünden!"

Stone tekrar öne dönerek koltuğuna yerleşti.

Soğuk bir sesle, "Clayton burada yeterince zaman geçirdi sanırım," dedi. "Artık geri dönebilir miyiz?"

Bosch öne doğru uzanıp Chu'nun omzuna hafifçe vurdu.

"Gidelim," dedi.

Chu kaldırımdan uzaklaşıp arabayı kuzeye doğru sürdü. Geri dönüş yolculuğu boyunca kimse konuşmadı. Buena

Vista'ya geri döndüklerinde hava kararmıştı, Chu arabada kalırken Bosch, Pell ve Stone'a ön kapıya kadar eşlik etti.

Stone kapıyı açmak için anahtarını çıkardığı sırada Bosch, "Clayton teşekkür ederim," dedi. "Senin için zor olduğunu biliyorum ve bunu yapmak konusunda istekli davranmış olmanı takdir ettim, soruşturmaya çok faydası olacak."

"Soruşturmanın falan önemi yok. O herifi yakalayacak mısınız, siz onu söyleyin?"

Bosch bir an tereddüt ettikten sonra başını salladı.

"Yakalayacağız. Hâlâ yapmamız gereken işler var, ama sonuçta onu bulacağız, sana söz veriyorum."

Pell başka bir şey söylemeden açık kapıdan içeriye girdi.

Stone, "Clayton, mutfağa gidip akşam yemeği kalmış mı bir bak," diye talimat verdi.

Pell avluya doğru ilerlerken onu duyduğunu ifade etmek için elini havaya kaldırıp salladı. Stone kapıyı kapatmak üzere döndü, ama Bosch orada duruyordu. Stone başını kaldırıp bakınca Harry, kadının yüzündeki hayal kırıklığı ifadesini gördü.

"Akşam yemeği yattı galiba," dedi.

"Neden, kızın yüzünden mi?"

"Hayır, kızım akşam arkadaşında kalıyor. Ben sandım ki... Yani, ben akşam yemeğinde birlikte olmak istiyorum tabii, yalnız ortağımı Studio City'deki arabasına götürmem gerek. Benimle hâlâ restoranda buluşmak istiyor musun?"

"Tabii, ama sekiz olmasını beklemeyelim. Bu yolculuktan sonra... galiba bugünlük bu kadar iş yeter diye düşünüyorum."

"Tamam. Chu'yu arabasına bırakıp doğrudan restorana giderim. Böyle mi yapalım, yoksa buraya geri dönüp seni almamı ister misin?"

"Hayır, restoranda görüşürüz."

23

Restorana rezervasyon saatinden yarım saat kadar önce geldiler, şöminenin yanında sessiz bir köşeye geçip makarna ve Hannah'nın seçtiği İtalyan şarabından sipariş ettiler. Oldukça güzel olan yemekleri yerken havadan sudan konuştular. Bir süre sonra Stone doğrudan Bosch'u hedef alarak, "Harry, bugün arabada Clayton'ı neden teselli etmedin? Seni gördüm; ona dokunamadın," dedi.

Bosch cevap vermeye teşebbüs etmeden önce şarabından büyük bir yudum aldı.

"Dokunulmak istemeyeceğini düşündüm. Çok üzgündü."

Stone başını iki yana salladı.

"Hayır, Harry seni gördüm. Senin gibi bir adamın onun gibi bir adama neden sempati besleyemediğini bilmem gerek. İlişkimizde bir ilerleme kaydetmeden önce bunu bilmeliyim."

Bosch gözlerini tabağına dikti, çatalını tabağının kenarına dayadı. Kendini gergin hissediyordu; Stone'la tanışalı iki gün olmuştu, kadının cazibesine kapıldığını veya aralarında bir tür bağın oluştuğunu inkâr edemezdi; bu yüzden şansını tepmek istemiyor, ama ne diyeceğini de bilemiyordu.

Stone, "Harry hayat çok kısa," dedi. "Zamanımı boşa harcayamam; yaptığım işin ne olduğunu anlamayan ve yaşadıkları

olayların kurbanı olmuş insanlara karşı asgari bir sevecenlik beslemeyen biriyle beraber olamam."

Bosch sonunda söyleyecek bir şeyler bulabildi.

"Ben sevecen bir insanım. İşim Lily Price gibi kurbanların sesi olmaktır; ama ya Pell'in kurbanları? Pell bir zarar görmüş, ama aynı zararı başkalarına da vermiş. Omzunu sıvazlayıp, 'Meraklanma, sorun yok mu diyeyim? Şu anda bir sorun var ve bu sorun asla ortadan kalkmayacak. O da bunu biliyor zaten."

Bosch, Ben buyum; bu da gerçekler, dercesine ellerini açtı.

"Harry, dünyada şeytanın, kötülüğün varlığına inanıyor musun?"

"Tabii. Olmasaydı benim işim olmazdı."

"Peki, bu kötülük nerden geliyor sence?"

"Neden söz ediyorsun?"

"İşinden... Neredeyse her gün kötülükle yüz yüze geliyorsun. Peki, kötülük nerden geliyor? İnsanlar nasıl kötü oluyorlar? Bu havada dolaşan bir şey mi, insanlar kötülüğe soğuk algınlığına yakalanır gibi mi yakalanıyorlar?"

"Bana büyüklük taslama; olay bundan biraz daha karmaşık, bunu sen de biliyorsun."

"Sana büyüklük taslamıyorum Harry. Bir karar verebilmem için nasıl düşündüğünü çözmeye çalışıyorum. Senden hoşlanıyorum; hem de çok... Bugün arabada yaptığın şey dışında seninle ilgili gördüğüm her şeyden hoşlandım. Hakkında yanılmadığımı anlamadan birtakım adımlar atmak istemiyorum."

"Nedir bu, iş görüşmesi gibi bir şey mi?"

"Hayır. Seni tanımaya çalışıyorum sadece..."

"Günümüzdeki hızlandırılmış ilişkilere benzedi biraz... Hiçbir şey yaşanmadan her şeyi bilmek istiyorsun. Bana söylemediğin bir şeyler olduğunu düşünüyorum."

Stone hemen cevap vermeyince Bosch, kadının damarına bastığını anladı.

"Hannah, sorun nedir?"

Stone soruyu duymazdan gelip kendi sorusunun cevabını almakta ısrar etti.

"Harry, kötülük nerden gelir?"

Bosch güldü ve başını iki yana salladı.

"İnsanlar birbirlerini tanımaya çalışırlarken bu tür şeylerden söz etmezler. Bu konuda ne düşündüğüm senin için neden bu kadar önemli?"

"Önemli işte. Cevabın nedir?"

Bosch, kadının gözlerinden ne kadar ciddi olduğunu görebiliyordu. Belli ki bu onun için gerçekten önemliydi.

"Bak, söyleyebileceğim tek şey, kötülüğün nerden geldiğini kimsenin bilmediğidir, tamam mı? Şeytan dışarılarda geziyor ve yaşanan korkunç şeylerden o sorumlu. Benim işim de onu bulmak ve dünyadan kovmak. Bunu yapmak için nerden geldiğini bilmeye ihtiyacım yok."

Stone cevap vermeden önce düşüncelerini toparladı.

"İyi dedin Harry, ama yeterince iyi değil. Bu işi uzun zamandır yapıyorsun, zaman zaman insanların içindeki kötülüğün nerden geldiğini düşünmüş olmalısın. Sence insanın kalbi nasıl taşlaşır?"

"Bu bir 'doğuştan mı, yoksa sonradan olma mı' tartışması mı yoksa? Çünkü ben..."

"Evet, öyle. Sen oyunu hangisine veriyorsun?"

Bosch gülümsemek istedi, ama bir şekilde bunun iyi karşılanmayacağını biliyordu.

"Ben oy vermek istemiyorum, çünkü..."

"Hayır, vermek zorundasın; gerçekten. Bilmek istiyorum."

Stone masaya eğilmiş, ısrarcı bir tavırla konuşuyordu. Garson masaya gelince Stone arkasına yaslandı, böylece tabaklarında kalan yemekleri bitirme fırsatı buldular. Bosch bu moladan

dolayı memnundu, çünkü düşünmek için zaman kazanmıştı. Yemek bittikten sonra kahve ısmarladılar, ama tatlı söylemediler. Garson masadan ayrılınca Bosch zamanın geldiğini hissetti.

"Peki, düşündüğümü söyleyeyim, kötülüğün kesinlikle beslenebildiğini düşünüyorum. Clayton Pell'in durumunda da hiç şüphe yok ki böyle olmuş. Ama hislerini dışa vuran ve insanlara zarar veren Pell gibi insanların yanı sıra, benzer bir çocukluk yaşamış, ama hislerini dışa vurmayıp insanlara zarar vermemiş insanlar da var. Yani ortada başka şeylerin varlığı da söz konusu. Denklemin başka bir bölümü... İnsanlar içlerinde uyku halinde, hareketsiz biçimde var olan bir şeyle doğar ve bu şey ancak belli koşullar oluştuğunda mı yüzeye çıkar? Bilmiyorum Hannah, gerçekten bilmiyorum. Bilen olduğunu da sanmıyorum. Elimizde sadece teoriler var ve hiçbirinin uzun vadede önemi yok, çünkü bu teoriler oluşacak zararı önlemeyecek."

"Yani boşuna çabaladığımı mı söylemek istiyorsun?"

"Hayır, ama senin işin tıpkı benim gibi işim gibi zararın yaşanmasından sonra devreye giriyor. Tabii ki gösterdiğin çabaların, bu insanların sokaklara dönüp aynı şeyi bir kez daha yapmalarını önleyeceği ümidini taşıyoruz. Ben buna inanıyorum ve dün gece sana söylemiştim. Peki ya daha önce kimseye zarar vermemiş, kanunlara karşı gelmemiş insanların bu tür eylemlerde bulunmalarını nasıl önleyeceğiz, olacaklara dair diğer insanları nasıl uyaracağız? Bu konudan neden söz ettiğimizi bile anlamıyorum Hannah. Bana söylemediğin şeyin ne olduğunu şimdi söyler misin?"

Garson kahvelerle geri geldiğinde Hannah ona hesabı getirmesini söyledi. Bosch bunu kötü bir işaret olarak algıladı; Stone ondan uzaklaşmak, gitmek istiyordu.

"Demek böyle. Hesap gelecek ve sen soruma cevap bile vermeden çekip gideceksin, öyle mi?"

"Hayır, Harry öyle değil. Hesabı istedim, çünkü şimdi beni eve götürmeni istiyorum. Ama önce hakkımda bilmen gereken bir şey var."

"Söyle o zaman."

"Benim bir oğlum var Harry."

"Biliyorum. Bay Area'da olduğunu söylemiştin."

"Evet, oraya onu ziyarete gidiyorum... Hapishaneye... San Quentin'e..."

Bosch çok şaşırmadı, böyle bir şeyin onun için kesinlikle sürpriz olduğu söylenemezdi, ama hapisteki kişinin Stone'un oğlu olmasını beklemiyordu. Belki eski kocası ya da erkek arkadaşı... Ama oğlu değil.

"Üzgünüm Hannah."

Bosch'un aklına söyleyebilecek başka bir şey gelmedi. Stone, Bosch'un empati duygusunu savmak istercesine başını iki yana salladı.

"Oğlum çok kötü bir şey yaptı," dedi. "Korkunç bir şey... Ve ben bugüne kadar bu kötülüğün nerden ve neden geldiğini anlayamadım."

Bosch şarap şişesi kolunun altında olduğu halde ön kapının kilidini açtı ve Hannah'nın içeriye girmesi için kapıyı tuttu. Sakin hareket ediyordu, ama aslında öyle değildi. Bir saat boyunca Hannah'nın oğlu hakkında konuşmuşlar ve Bosch genellikle dinlemiş, ancak sonunda bir kez daha üzüntüsünü ifade etmekten başka bir şey yapamamıştı. Ebeveynler çocuklarının günahlarından sorumlu tutulabilirler miydi? Genellikle evet, ama her zaman değil. Stone terapistti, bunu ondan daha iyi bilirdi.

Bosch kapının yanındaki elektrik düğmesine bastı.

"Arka balkonda bir şeyler içmeye ne dersin?" diye sordu.

"Çok iyi olur," diye karşılık verdi Stone.

Bosch, onu oturma odasının içinden geçirdi, sürgülü kapıyı açıp balkona çıkardı.

"Burası muhteşem bir yermiş Harry. Ne kadar zamandır burada yaşıyorsun?"

"Yirmi beş yıl oldu sanırım. Gerçi bana o kadar uzunmuş gibi gelmiyor. Doksan dört depreminden sonra yeniden inşa ettim."

Geçidin altında, aşağıdaki otoyoldan gelen ıslık sesine benzer bir sesle karşılandılar. Balkon açıktı ve esiyordu, Hannah parmaklıklara doğru yürüyüp manzaraya baktı.

"Vay canına."

Stone gözünü gökyüzüne dikmiş halde olduğu yerde döndü.

"Ay nerede?"

Bosch Lee Dağı'na doğru işaret etti.

"Dağın arkasında kalmış olmalı."

"Umarım yüzünü gösterir."

Bosch elindeki şişeyi havaya kaldırdı, restorandan ayrılırken evde içecek bir şeyin olmadığını hatırlayıp şişeyi yanında getirmişti. Maddie kendisiyle birlikte yaşamaya başladığından beri Harry evde içki içmeyi bırakmıştı, dışarıda kafayı çektiği zamanlar da oldukça nadirdi.

"Biraz müzik açıp kadehleri getireyim. Hemen dönerim."

Bosch içeriye girip CD çaları açtı; içinde ne olduğundan emin değildi, ama hemen ardından Frank Morgan'ın saksafonunu duyunca memnun oldu ve CD'yi değiştirmemeye karar verdi. Sonra hızla koridora yürüyüp yatak odasını ve banyoyu hızla kontrol etti, dolaptan temiz çarşafları alıp yatağı hazırladı, ardından mutfağa geçip iki kadeh aldıktan sonra balkona döndü.

Hannah, "Neredeydin meraklanmaya başlamıştım," dedi.

Bosch, "Etrafı biraz düzene sokayım dedim," diye karşılık verdi.

Bosch şarabı doldurduktan sonra kadeh tokuşturdular ve birer yudum aldılar. Hannah ona doğru bir adım attı öpüşmeye başladılar. Hannah kendini çekene dek bir süre öyle kaldılar.

"Tüm bunlardan dolayı özür dilerim Harry. Bu da benim pembe dizim işte."

Bosch başını iki yana salladı.

"Pembe dizi değil. O senin oğlun. Çocuklarımız kalplerimizdir."

" 'Çocuklarımız kalplerimizdir.' Güzel sözmüş. Kim söylemiş bunu?"

"Bilmem, ben söyledim galiba."

Stone gülümsedi.

"Bu taş yürekli bir dedektifin ağzından çıkacak bir lafmış gibi gelmiyor kulağa."

Bosch omuzlarını silkti.

"Belki ben taş yürekli bir dedektif değilimdir. Ne de olsa on beş yaşında bir kızla birlikte yaşıyorum ve galiba onun sayesinde kalbim hep yumuşak kalıyor."

"Bu akşam seni sıkıştırıp rahatsız ettim mi Harry?"

Bosch gülümseyip başını iki yana salladı.

"Zaman kaybetmemek konusunda söylediklerin hoşuma gitti. Geçen gece ikimiz de birbirimiz için bir şeyler hissettik ve işte buradayız. Bunlar doğruysa, o zaman ben de zaman kaybetmek istemiyorum."

Stone, Bosch'a yaklaşıp, "Evet, işte buradayız," dedi.

Bosch kadehini Stone'un kadehinin yanına koyarak ona doğru bir adım attı ve kadını kendine doğru çekip öptü.

Bir süre sonra Stone öpüşmeyi yarıda kesti öylece sarılmış vaziyette durdular. Bosch, Stone'un elinin sırtında gezindiğini hissetti.

Stone, "Ayı ve şarabı unut," diye fısıldadı. "Ben hemen içeriye girmek istiyorum."

"Ben de," dedi Bosch.

24

Hannah ayrılmaya karar verdiğinde saat 22.30 olmuştu. Bosch, Hannah'ya arabasına kadar eşlik etti. Geceyi orada geçiremeyeceği için arabasıyla gelmişti, Bosch da bunun sorun olmayacağını söylemişti. Ayrılırken uzun uzun sarıldılar. Bosch kendini iyi hissediyordu ve Hannah'la bu akşam harika zaman geçirmişti. Onun gibi biriyle tanışmak çok uzun zamandır beklediği bir şeydi.

"Eve varınca beni ara, tamam mı?"

"Merak etme, bir sorun olmaz."

"Biliyorum, ama sen yine de ara. Evde, güvende olduğunu bilmek istiyorum."

"Tamam."

Uzun bir süre gözlerini birbirlerinden ayırmadılar.

"Yanında harika zaman geçirdim Harry. Umarım aynı şey senin için de geçerlidir."

"Öyle olduğunu biliyorsun."

"Güzel. Bu akşamı yine tekrarlamak isterim."

Bosch gülümsedi.

"Evet, ben de."

Stone, Bosch'tan uzaklaşıp arabasının kapısını araladı.

"Arayı açmayalım," dedi, içeriye girerken.

Bosch başını salladı. Birbirlerine gülümsediler; Stone motoru çalıştırıp gaza bastı. Harry, stop lambaları yoldaki dönemeci alıp gözden kayboluncaya dek arabaya baktı, sonra kendi arabasına yürüdü.

Bosch arabasını Hollywood Polis Merkezi'nin otoparkında ilk boş yere park etti. Çok geç kalmadığını umuyordu. Arabadan çıkıp karakolun arka kapısına doğru yürürken telefonunun çaldığını duydu; arayan Hannah'ydı.

"Evde misin?"

"Evet, geldim. Sen neredesin?"

"Hollywood Polis Merkezi'nde. Gece nöbeti tutan birini görmem gerekiyor."

"Demek beni bu yüzden kapı dışarı ettin?"

"Gitmek zorunda olduğunu söyleyen sendin sanırım."

"Eh, öyle olsun bakalım. Sana iyi eğlenceler..."

"Çalışıyorum, biliyorsun. Yarın seni ararım."

Bosch koridorun sonundaki, nöbet odasının olduğu yere doğru yürüdü. Koridordaki banka kelepçelenmiş ve gözaltına alınmış iki kişiyi gördü. Nezarethaneye atılmak üzere işlemlerinin tamamlanmasını bekleyen adamlar, iş üzerinde enselenmiş tipik Hollywood dolandırıcılarına benziyordu.

Bosch yanlarından geçerken içlerinden biri, "Hey, serbest kalmama yardım eder misin?" diye seslendi.

"Bu akşam olmaz," diye karşılık verdi Bosch.

Bosch başını nöbet odasının kapısının içine doğru uzatınca, yan yana durmuş halde gece nöbeti için görev dağılımı cetvelini incelemekte olan iki çavuş gördü. Teğmen ortalarda yoktu. Bu, bir sonraki vardiyanın hâlâ yukarıda yoklamada olduğu ve vardiya değişimini kaçırmadığı anlamına geliyordu. Bosch kapının yanındaki pencereyi tıklatınca iki çavuş da aynı anda dönüp kendisine baktı.

"HCM'den (Hırsızlık Cinayet Masası) Bosch. Adam altmış beşi buraya çağırabilir misiniz? Onunla on dakika kadar görüşmem gerek."

"Çoktan yoldadır. İlk gelen oydu."

Vardiya değişimi ekiplerin birbiriyle çakışmayacağı şekilde, her defasında bir araba olarak düzenlenir, böylece polis merkezinde devriyeye çıkmayan kimse kalmazdı. Görevden ilk gelen arabadaysa genellikle en kıdemli memur veya gece en zorlu nöbeti geçirmiş ekip olurdu.

"Çağırabilir misin? Ben burada beklerim."

"Tamam."

Bosch gözaltına alınmış iki adamın yanından geçerek koridorda ilerleyip sola döndü, teçhizat odasını geride bırakıp dedektiflerin ekip odasına girdi. HCM'na atanmadan önce yıllarca Hollywood Polis Merkezi'nde çalışmıştı ve karakolu avucunun içi gibi biliyordu. Dedektiflerin ofisi tahmin ettiği gibi boştu. Bosch içeride raporunu yazmakta olan bir devriye memuru olabileceğini düşünmüştü, ama odada hiç kimse yoktu.

Kapalı bölmelerin üstünde tavana asılmış, farklı suç birimlerini gösteren tahta tabelalar vardı. Bosch cinayet masasına gidip eski ortağı Jerry Edgar'ın masasına bakındı. Edgar'ın Dodgers'ın eski antrenörü Tommy Lasorda'yla çekilmiş ve panelinin duvarına bantlanmış fotoğrafı sayesinde masayı hemen buldu. Bosch iskemleye oturup kalemlerin durduğu çekmeceyi açmak istedi, ama çekmece kilitliydi. O an aklına bir şey geldi ve hemen ayağa kalktı, ekip odasındaki bütün masaların, tezgâhların üstünü araştırdı ve aradığını, sonunda odanın önündeki kahve masasının üstünde buldu. Masanın üstündeki gazetelerin spor sayfalarına bakındı, iktidarsızlık tedavisiyle ilgili o sık rastlanan ilaç reklamlarından birini buluna dek sayfaları karıştırdı. Reklamın olduğu sayfayı yırtıp Edgar'ın masasına geri döndü.

Bosch sayfayı Edgar'ın kilitli çekmecesinin üstündeki aralıktan içeriye atmıştı ki, arkadan gelen bir sesle irkildi.

"HCM?"

Bosch, Edgar'ın iskemlesinin üstünde olduğu yerde döndü. Üniformalı bir polis arka koridorun girişinde ayakta dikiliyordu. Adamın kısa kesilmiş gri saçları ve kaslı bir vücudu vardı, kırklı yaşların ortasındaydı, ama gri saçlarına rağmen çok daha genç gösteriyordu.

"Evet, benim. Sen Robert Mason mısın?"

"Evet. Neden..."

"Buraya gel de konuşalım Memur Mason."

Mason masaya doğru yürürken Bosch, adamın kaslarının kısa kollu gömleğinden adeta fışkırdığını fark etti. Kendisine meydan okuyacak olası kişilerin, karşılarında kimin olduğunu görmelerini isteyen türden bir polisti bu.

Bosch, "Bir iskemle çek," dedi

"Hayır, sağ ol," dedi Mason. "Neler oluyor? Nöbetim sona erdi ve ben buradan gitmek istiyorum."

"Sarhoş araba kullanmaktan dolayı üç tutuklama..."

"Ne?"

"Duydun. Sarhoş araba kullanmaktan üç tutuklama."

Bosch herhangi bir ifade yakalamak umuduyla adamın gözlerinin içine baktı.

"Tamam, sarhoş araba kullanmaktan üç tutuklama... Beni yakaladın... İyi de bu ne anlama geliyor?"

"Ortada tesadüf diye bir şey yoktur anlamına geliyor Mason. Geçen yaz sarhoş araba kullanmaktan dolayı üç farklı S&B Taksi Şirketi şoförünü tutuklamışsın; üç tutuklama da sen Adam-altmış beş'teyken gerçekleşmiş. Bu, tesadüf olasılığının sınırlarını zorlayan bir durum. Bu arada benim adım HCM değil, Bosch ve ben arkadaşın George Irving'in cinayetini soruşturuyorum."

Bosch şimdi adamın gözlerinde aradığı o ifadeyi gördü, ama ifade bir an ortaya çıkıp kaybolmuştu. Mason kötü bir seçim yapmak üzereydi, Bosch bunu sezinledi ama adam o seçimi yaptığında yine de elinde olmadan şaşırdı.

"George Irving olayı bir intihardı."

Bosch bir an adama baktı.

"Gerçekten mi? Nerden biliyorsun?"

"Başka bir şekilde mümkün olamayacağını biliyorum da ondan. George o otele gitmiş ve intihar etmiş. Bunun Siyah ve Beyaz Taksi Şirketi'yle hiçbir ilgisi yok. Yanlış ağaca havlıyorsun oğlum."

Bosch bu küstah piçe öfkelenmeye başlamıştı.

"Palavra sıkmayı kes Mason. Sana bir fırsat veriyorum; istersen karşıma oturup ne yaptığını, bunu yapmanı sana kimin söylediğini bana anlatır ve belki herhangi bir sıkıntı yaşamadan bu işten yakanı sıyırırsın. Ama karşımda dikilip saçmalamaya devam edersen başına gelecekler gerçekten umurumda olmayacak, bilesin."

Mason kollarını kaslı göğsünde kavuşturmuş ayakta dikiliyordu. Bu durumu, ilk geri adım atacak kişinin kaybedeceği bir kavgaya dönüştürmek niyetindeydi, ancak bunun, kaslarının kendisine üstünlük sağlayacağı türden bir kavga olmadığını ve önünde sonunda kaybedeceğini de biliyordu.

"Oturmak istemiyorum. Balkondan aşağıya atlayan adamı tanımak haricinde, bu işle hiçbir alakam yok. Hepsi bu."

"O zaman sarhoş araba kullanmak suçuyla tutukladığın o üç adamdan söz et bana."

"Sana bir bok söylemek zorunda değilim."

Bosch başını salladı.

"Haklısın, değilsin."

Bosch ayağa kalktı, Edgar'ın masasına şöyle bir bakıp herhangi bir şeyi yerinden oynatmadığına emin olduktan sonra Mason'a doğru bir adım atıp parmağını göğsüne doğrulttu.

"Bu anı sakın unutma, çünkü bu an çuvalladığın andır, *oğlum*. Bu an, işini kurtarma şansının olduğu, ama senin bunu kullanamadığın andır. Nöbetim bitti, diyordun; evet bitti, hem de süresiz olarak..."

Arka koridora doğru yönelen Bosch, tam bir iki ayaklı çelişki olduğunun farkındaydı. Pazartesi sabahı polisleri soruşturmayacağını söylerken, şimdi tam tersini yapıyordu ve George Irving hakkındaki gerçeği öğrenmek adına bu polisi yakacaktı.

"Hey, bekle."

Bosch durup arkasına döndü. Mason kollarını iki yana indirmişti; bunu adamın gardının düştüğü şeklinde yorumladı.

"Ben yanlış hiçbir şey yapmadım. Yaptığım şey, doğrudan bir belediye meclisi üyesinden gelen talebe cevap vermekti. Bu, özel bir eylem gerektiren talep değildi, her gün yoklamalar sırasında bize iletilen uyarılardan, her vardiyada karşılaştığımız, 'gözümüzü açık tutmamız' gerektiğine dair ikazlardan farklı bir şey değildi. Sadece belediye meclisi üyesinden gelen bir talep yani; biz buna BMÜT deriz. Ben yanlış hiçbir şey yapmadım, beni yakarsan yanlış adamı yakmış olursun."

Bosch hiç hareket etmeden öylece bekledi, ama Mason'ın sözlerinin devamı gelmedi. İskemleyi işaret ederek, "Otur," dedi.

Mason bu kez itiraz etmedi ve Hırsızlık Masası'ndaki iskemlelerden birini çekti. Bosch, Edgar'ın yerine geçince Hırsızlık-Cinayet Masası arasındaki koridorda yüz yüze gelecek şekilde oturmuş oldular.

"Belediye meclisinden gelen şu talebi bir anlat bakalım."

"George Irving'i uzun süreden beri tanırım. Akademide ilk yılımızda birlikteydik. O hukuk fakültesine gitmek için ayrıldığı dönemde bile birbirimizden kopmadık. Düğününde sağdıcıydım; hatta onlara balayı süitini ben kiralamıştım."

Mason uzanıp balayı süiti orasıymış gibi, arka tarafında kalan ekip teğmeninin bürosunu işaret etti.

"Doğum günlerinde, bayramlarda hep beraberdik. Onun aracılığıyla babasıyla tanıştım ve adamı birçok kez gördüm."

"Peki."

"Geçen yaz haziran ayında, tam tarihi hatırlamıyorum, George'un çocuğunun partisine gitmiştim...

"Chad'in."

"Evet, Chad'in. Chad liseden yeni mezun olmuştu, okul birincisiydi ve San Francisco Üniversitesi'ne gidecekti. Onun adına parti veriyorlardı ve karım Sandy'le birlikte partiye gitmiştik. George'un babası, meclisin fazla mesai ve diğer konularda çanımıza neden ot tıkadığına dair beni ikna etmeye çalışıyordu. Konuşmanın sonlarına doğru 'ya aklıma gelmişken' tarzı bir giriş yapıp bir seçmenden aldığı şikâyetten söz etti. Bir kadın seçmen Hollywood'da bir restoranın önünden bir taksiye binmiş, şoför sarhoşmuş ve taksi içki kokuyormuş. George'un babası seçmenin bu sözleri karşısında tamamen savunmasız kaldığını söyledi. Hatta kadın birkaç sokak sonra şoföre durmasını söyleyip taksiden inmek zorunda kalmış. Taksi Siyah&Beyaz Şirketi'ne aitmiş; meclis üyesi bunun üzerine bana gözümü taksi şoförlerinden ayırmamamı, bu konunun ileride sorun olabileceğini söyledi. Benim gece vardiyasında çalıştığımı ve bir şeyler görebileceğimi biliyordu. Hepsi bu... Komploymuş, dümenmiş, böyle bir şey yok. Ben de devriyeye çıktığımda bu talebi göz önüne alarak hareket ettim; o zamanlar yaptığım tutuklamalarla ilgili hiçbir çatlak ses çıkmadı. Tutukladığım şoförlere yapılmış olan işlem tamamen adildi."

Bosch başını salladı. Hikâye doğruysa Mason'ın yanlış bir şey yapmadığı ortadaydı, ancak bu hikâye Irvin Irving'i iyice resmin içine dahil ediyordu. Bu durumda bölge savcısı, hatta büyük jüri sorularını belediye meclisi üyesine yöneltecekler-

di. Meclis üyesi nüfuzunu ustaca oğlunun müşterileri lehine mi kullanıyordu, yoksa kamu güvenliğini ön plana alarak mı hareket ediyordu? Ancak Bosch bu sorunun büyük jüriye kadar uzanacağından şüpheliydi; ne de olsa Irving çok zeki bir adamdı. Diğer yandan, Mason'ın hikâyenin sonunda ettiği bir söz Bosch'un ilgisini çekmişti. Mason "o zamanlar" hiç çatlak ses çıkmadığını söylemişti.

"Meclis üyesi bu şikâyetin ne zaman geldiğini veya kendisine tam olarak nasıl ulaştığını söyledi mi?"

"Hayır, söylemedi."

" 'Taksi şoförlerine dikkat edin' tarzı bir uyarı yaz süresince yoklamalarda gündeme gelmiş miydi?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır, ama işin doğrusu, böyle bir şey olsa da bilemezdim. Uzun süredir buradayım, biliyorsun; bu yüzden bazı konularda bana anlayışlı davranıyorlar diyebilirim. Vardiya değişimlerinde önceliğim vardır, tatil zamanımı istediğim döneme denk getirebilirim, bunun gibi şeyler işte. Bu yüzden birçok yoklamayı kaçırmışımdır. Geçmişte o kadar çok yoklamada bulundum ki, o küçük odada oturup her gece aynı şeyleri dinlemeye dayanamıyorum artık. Ama ortağım, ki kendisi çömezdir, hiçbir yoklamayı kaçırmaz ve bilmem gerekenleri bana anlatır. Yani BMÜT gündeme gelmiş olabilir, orada bulunmadığım için bir şey diyemem."

"Ama ortağın böyle bir şeyin gündeme geldiğinden sana hiç söz etmedi, değil mi?"

"Hayır, zaten söz konusu talebi karşılamak üzere tetiktey-dik, yani böyle bir şey tekrar gündeme gelmiş olsa bana söyleme gereği duymazdı. Biraz önce sözünü ettiğim George'un oğlunun partisinden sonraki ilk görev dağılımından sonra taksileri kenara çekmeye başlamıştım. Yani yoklamada böyle bir şey konuşulmuş olsa da ortağım bana söyleme gereği duymazdı, anlatabiliyor muyum?"

"Evet."

Bosch not defterini çıkarıp açtı. Defterde Mason'la ilgili bir şey yoktu, düşüncelerini toparlamak ve ne soracağını kararlaştırmak için zaman kazanmak istiyordu. Defterin sayfalarını karıştırmaya başladı.

"Güzelmiş," dedi Mason. "Rozetin üstündeki senin numaran mı?"

Mason not defterini işaret ediyordu.

"Evet."

"Bunu nerde yaptırdın?"

"Hong Kong'da. Arkadaşın George Irving'in, taksi imtiyaz haklarını Siyah&Beyaz Şirketi'nin elinden almak üzere başka bir taksi şirketinin temsilciliğini yaptığını biliyor muydun? Şirketin şoförlerine kestiğin sarhoş araba kullanma cezalarının George'un ekmeğine yağ süreceğini biliyor muydun?"

"Demin de dediğim gibi, o zamanlar bilmiyordum. Geçen yaz böyle bir şeyden haberim yoktu."

Mason avuçlarını bacaklarına sürtüp duruyordu; belli ki konuşma onu rahatsız edecek bir yöne doğru ilerlemekteydi.

"Demek bir noktadan sonra bu durumu öğrendin."

Mason başını salladı, ama hiçbir şey söylemedi.

Bosch, "Ne zaman öğrendin?" diye sordu hemen.

"Eee, yaklaşık altı hafta kadar önce."

"Anlat."

"Bir gece bir taksi şoförünün dur işaretine uymadığını görüp arabayı sağa çekmesini söyledim. Bu Siyah&Beyaz Şirketi'ne ait bir taksiydi ve şoför kendilerine tuzak kurduğumuza, tüm bunların birer tezgâh olduğuna dair saçmalıklar yumurtlamaya başladı; ben de içimden 'ya ne demezsin serseri' diye geçirdim ve işaretparmağıyla burnuna dokunmasını söyledim. Ama şoför sonra, 'Bütün bunları sen ve Irving'in oğlu birlikte tezgâhlıyorsunuz' deyince, neler oluyor diye merak ettim. Böy-

lece adama dönüp bu sözleriyle tam olarak ne demek istediğini sordum. İşte o zaman arkadaşım Georgie'nin Siyah ve Beyaz'ı ekarte etmek üzere başka bir taksi şirketini temsil ettiğini öğrendim."

Bosch öne doğru eğildi, Mason'a yaklaşıp dirseklerini dizlerine dayadı. Önemli bir noktaya gelmek üzereydiler.

"Peki, sen ne yaptın?"

"Onunla yüzleştim. George'un yanına gidip bütün bunların doğru olmadığını ispat etmesi için ona fırsat tanıdım, ama böyle bir şey olmadı. Onun babasıyla birlikte beni kullandıklarını hissettim ve bunu ona da söyledim. Artık arkadaş kalamayacağımızı ve bir daha onunla görüşmeyeceğimi de belirttim."

Bosch başını evet anlamında salladı.

"Sence George bu yüzden mi intihar etti?"

Mason dudaklarını büktü.

"Hayır. Beni bu şekilde kullanması, hayatında o kadar önemli bir yerim olmadığı anlamına gelir. Hayır, bence o başka bir sebepten dolayı intihar etti. Bence Chad'in evden ayrılması onlar açısından büyük bir yıkım oldu, belki başka sebepler de söz konusuydu. Ailelerin sırları vardır, biliyorsun."

Mason McQuillen'ı ya da George Irving'in sırtındaki izleri bilmiyordu. Bosch şimdilik bunları öğrenmesinin zamanı olmadığına karar verdi.

"Peki, Mason, bana söyleyeceğin başka bir şey var mı?"

Mason hayır anlamında başını iki yana salladı.

"Bu durumla ilgili olarak meclis üyesiyle yüzleşmedin, değil mi?"

"Hayır, henüz yüzleşmedim."

Bosch bir an bu konu hakkında düşündü.

"Yarın cenazeye geliyor musun?"

"Daha karar vermedim. Yarın sabah, değil mi?"

"Evet."

"Sanırım o zaman karar vereceğim. Georgie'yle uzun bir geçmişe dayanan dostluğumuz vardı. Gerçi sonu iyi bitmedi ama..."

"Eh, belki yarın cenazede görüşürüz. Şimdilik gidebilirsin. Bildiklerini benimle paylaştığın için sağ ol."

"Hı, hı."

Mason ayağa kalkıp başı önde, arka koridora doğru yürüdü. Bosch onun uzaklaşmasını izlerken ilişkilerde ve soruşturmalarda önceden kestirilemeyen şeyler hakkında düşündü. Polis merkezine yozlaşmış, sınırı aşmış bir polisle yüzleşme beklentisiyle gelmişti, oysa şimdi Mason'ın Irvin Irving'in bir başka kurbanı olduğu düşünüyordu.

Irving'in kurban listesinin en başındaysa kendi oğlu geliyordu. Mason hiç çekinmeden meclis üyesiyle yüzleşmek isteyebilirdi; Bosch cenazeye ondan önce gitmesi gerektiğini düşündü.

25

George Irving'in perşembe günü düzenlenen cenaze töreni oldukça kalabalıktı. Ancak Bosch cenazeye katılanların hepsinin orada bulunma nedeninin, George Irving'in kaybından duydukları üzüntüyü ifade etmek veya belediye meclisi olan babasına destek vermek olmadığını biliyordu. Aralarında emniyet müdürlüğünün komuta heyeti de olmak üzere, şehrin seçkin politikacılarının birçoğu cenazeye katılmıştı. Belediye Meclis Üyesi Irving'in yaklaşmakta olan seçimlerdeki, kendisine pek şans tanınmayan rakibi bile oradaydı. Sanki ölüye saygı çerçevesinde, siyasette ateşkes ilan edilmiş gibi bir görüntü vardı ortada.

Bosch mezarın çevresinde toplanmış olan kalabalığın tam sınırında duruyor, Irvin Irving'e ve ölen adamın diğer aile fertlerine taziyelerini iletmek üzere gelip geçenleri izliyordu. Bosch ailenin üçüncü nesil üyesi Chad Irving'i ilk kez orada gördü. Çocuk annesine çok benziyordu; başı önde, annesinin yanında durmuştu ve sadece elini uzatan veya teselli etmek amacıyla kolunu kavrayan birileri olduğunda başını kaldırıp bakıyordu. Annesi muhtemelen yatıştırıcı ilaçların etkisi altında gözyaşı dökmeden oldukça metanetli bir tavır sergilerken, o sevdiğinden yoksun kalmış bir insan profili gösteriyordu.

Bosch aileyi ve önünden geçen birçok siyasi simayı incelemekle öylesine meşguldü ki, Kiz Rider'ın emniyet müdürünün yanından ayrılıp soluna doğru bir suikastçı gibi sessizce sokulduğunu fark etmedi bile.

"Harry?"

Bosch yana doğru döndü.

"Teğmen Rider. Seni burada görmek beni çok şaşırttı."

"Müdürle birlikte geldim."

"Evet, gördüm. Buraya gelmekle büyük hata yapmış."

"Nedenmiş o?"

"Ben olsam şu aşamada Irvin Irving'e destek oluyormuş gibi bir görüntü vermekten kaçınırdım. Hepsi bu."

"Dünkü görüşmemizden sonra yeni gelişmeler mi oldu?"

"Evet, öyle de diyebilirsin."

Bosch, Robert Mason'la yaptığı görüşmeyi kısaca özetledi, belediye meclis üyesinin Hollywood bölgesi taksi imtiyaz haklarının S&B Taksi Şirketi'nden alınıp Regent'a verilmesi için gösterilen çabalarda oynadığı suç ortaklığı rolünü, bu işe bulaştığına dair elde edilen net bilgileri aktardı ve söz konusu çabanın George Irving'in ölümüne yol açan olayları tetiklemiş olma olasılığından söz etti.

"Mason bu konuda şahitlik eder mi?"

Bosch omuzlarını silkti.

"Bunu ona sormadım, ama durumun farkında. O bir polis ve kullanıldığını anladığı anda George Irving'le arkadaşlığını bitirecek kadar işini seviyor. Şahitlik etmek üzere çağrıldığında reddederse meslek hayatının biteceğini biliyor. Bence şahitlik edecektir. Bugün burada olmamasına şaşırdım doğrusu. Oysa buraya geleceğini ve çıngar çıkaracağını sanıyordum..."

Rider kalabalığı şöyle bir taradı. Tören bitmişti ve insanlar mezarların arasından arabalarına doğru ilerliyordu.

"Burada böyle bir tatsızlık çıkmasını istemeyiz Harry. Onu görürsen müdahale et."

"Cenaze sona erdi zaten. Gelseydi, şimdiye dek gelirdi."

"Peki, şimdi sen ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Bugün büyük gün. McQuillen'ı gözaltına alıp onunla sohbet edeceğim."

"Ama onu suçlayacak kadar delil yok elinde."

"Şimdilik öyle görünüyor. Şu an bir adli ekip ortağımla birlikte otelde çalışıyor, çevreyi bir kez daha elden geçiriyorlar. McQuillen'ın odaya girdiğini veya yangın merdivenlerine tırmandığını ispat edecek bir şey bulabilirsek iş bitmiş demektir."

"Bulabilirseniz tabii."

"Bir de adamın kol saati ve saatinin George'un sırtındaki yaralarla eşleşme olasılığı var."

Rider başıyla onayladı.

"Bu işe yarayabilir, ama daha önce de belirttiğin gibi, kesin ve inandırıcı bir kanıt olmaz. Bizim uzmanlarımız saatin yara iziyle eşleştiğini söyler, onun tutacağı uzmanlar da eşleşmediğini..."

"Evet... Bak teğmen, sanırım yanıma biri gelmek üzere. Belki buradan uzaklaşsan iyi olur."

Rider çevreye bakındı.

"Kimden söz ediyorsun?"

"Irving bir süredir çaktırmadan beni izliyor, anladığım kadarıyla yanıma gelmek niyetinde ve bunun için senin uzaklaşmanı bekliyor."

"Peki, o zaman, ben de gidiyorum. İyi şanslar Harry."

"İşimiz şansa kalmaz umarım Kiz. Görüşürüz."

"Gelişmelerden beni haberdar et."

"Anlaşıldı."

Rider, Bosch'un yanından ayrılıp emniyet müdürünün çevresine üşüşmüş olan kalabalığa doğru yönelirken, Bosch'un

yanında kimse olmadığını gören Irvin Irving dedektife doğru yürümeye başladı.

Bosch onu selamlamadan Irving aklından geçeni söyleyiverdi.

"İnsanın oğlunu toprağa vermesi ve bunun nedenini bile bilmemesi çok büyük bir yıkım."

Bosch kendine hâkim olmak zorundaydı. O anın Irving'le yüzleşmek için doğru an olmadığına karar verdi; hâlâ yapılacak işler vardı. Önce McQuillen'ı halledecek, sonra Irving'e yüklenecekti.

"Anlıyorum," dedi. "Bir, iki gün içinde bazı gelişmeler yaşanacağını umuyorum."

"Bu yeterli değil dedektif. Senden hâlâ bir haber alamadım, duyduklarımsa hiç de rahatlatıcı değil. Oğlumun ölümünün yanı sıra başka bir vaka üzerinde mi çalışıyorsun?"

"Efendim, elimde açık birçok dosya var ve işler, bir politikacı nüfuzunu kullanıp soruşturmam için önüme yeni bir vaka koydu diye yerinde saymıyor. Şu aşamada bilmen gereken tek şey, soruşturmaya devam ettiğim ve hafta bitmeden seni bilgilendirecek olmam."

"Gelişmelerden daha fazlasını istiyorum Bosch. Neler olduğunu ve oğluma bunu kimin yaptığını öğrenmek istiyorum, anlaşıldı mı?"

"Tabii, anlaşıldı. Şimdi torununla birkaç dakikalığına konuşmak istiyorum. Acaba..."

"Şu an uygun bir zaman değil."

"Uygun bir zaman hiç olmayacak sayın meclis üyesi. Benden sonuç talep ediyorsan, bana engel olmaktan vazgeç. Kurbanın oğluyla konuşmam gerek. Şu anda bize bakıyor, ona yanımıza gelmesini işaret eder misin?"

Irving mezara doğru bakınca Chad'in tek başına ayakta dikildiğini gördü ve eliyle işaret etti. Genç adam yanlarına gelince onu, Bosch'la tanıştırdı.

"Sorun olmazsa Chad'le özel olarak görüşmek istiyorum."

Irving'in yüzüne ihanete uğramış gibi bir ifade yerleşmiş olsa da, torununun yanında bir şey belli etmek istemedi.

"Tabii," dedi. "Ben arabada olacağım. Birazdan buradan ayrılacağız Chad. Dedektif; unutmayın, sizden haber bekliyorum."

"Bilgi vereceğim efendim."

Bosch, Chad Irving'i kolundan tutarak büyükbabasından uzak bir yere götürdü. Mezarlığın ortasına doğru yürüyüp ağaçların gölgesinde rahatça konuşabilecekleri bir yerde durdular.

"Chad, babanın ölümünden dolayı çok üzgünüm. Olayı soruşturuyorum ve kısa bir süre sonra neler olduğunu öğrenmeyi umuyorum."

"Anladım."

"Böylesine sıkıntılı bir zamanda seni rahatsız etmek istemezdim, ama birkaç soru sorduktan sonra gitmene izin vereceğim."

"Her neyse... Zaten bir şey bilmiyorum ben."

"Evet, ama ailedeki herkesle görüşmemiz gerek; bu olağan bir süreç. İstersen babanla en son ne zaman konuştun, onunla başlayalım."

"En son pazar akşamı telefonda konuştuk."

"Konuştuğunuz belli bir konu var mıydı?"

"Hayır, pek sayılmaz. Babam öylesine aradı, okul ve diğer şeyler hakkında lafladık, dedikodu yaptık, ama ben müsait değildim, bir yere yetişmem gerekiyordu, o nedenle fazla konuşamadık. Hepsi bu yani."

"Gitmen gereken bir yer var mıydı?"

"Önceden belirlenmiş bir ders çalışma düzenimiz vardı ve gitmem gerekiyordu."

"Baban işiyle veya başka herhangi bir şeyle ilgili olarak baskı altında olduğundan ya da canının sıkkın olduğundan söz etti mi?"

"Hayır."

"Chad, babanın başına neler geldiğini düşünüyorsun?"

Yüzü sivilce kaplı iriyarı ve uzun boylu çocuk soruyu duyunca başını şiddetle iki yana salladı.

"Nerden bilebilirim ki? Neler olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

"Babanın neden Şato Marmont'a gidip bir oda kiraladığını biliyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum."

"Peki Chad, hepsi bu. Sorular için kusura bakma, ama eminim ki sen de neler olup bittiğini öğrenmek istiyorsundur."

"Evet."

Chad bakışlarını yere yöneltti.

"Okula ne zaman geri dönüyorsun?"

"Sanırım en azından hafta sonuna kadar annemle kalacağım."

"Annenin desteğine ihtiyacı vardır herhalde."

Bosch arabaların beklediği mezarlık girişini işaret etti.

"Annen ve büyükbaban seni bekliyorlar. Zaman ayırdığın için sağ ol."

"Tamam."

"İyi şanslar Chad."

"Teşekkürler."

Bosch, çocuğun, ailesinin yanına dönmesini izledi. Onun için üzülüyordu; çocuk hiçbir şekilde bir parçası olmadığı, talepler ve beklentilerle dolu bir hayata geri dönüyor gibiydi. Ama Bosch aklını bununla fazla meşgul edecek durumda da değildi ve yapacak işleri vardı. Arabasına doğru yürürken cebinden telefonu çıkarıp ortağını aradı. Chu telefona altı çalıştan sonra cevap verdi.

"Evet, Harry."

"Neler buldunuz?"

Bosch, Teğmen Duvall'e başvurarak, ondan bölümün en iyi adli araştırma ekibini Şato Marmont'a göndermesi ve bütün imkânları kullanarak 79 numaralı odanın tekrar elden geçirilmesi yönünde talepte bulunmuş, mekânın vakumlanmasını, lazerle ve ultraviyole ışınla taranmasını, ilk aramada gözden kaçmış olabilecek ve McQuillen'ın odaya girdiğinin ispatı olacak herhangi bir delilin bulunması için her şeyin yapılmasını talep etmişti.

"Elimizde hiçbir şey yok... En azından şu ana kadar."

"Peki. Ekip yangın merdivenine geçti mi?"

"İşe oradan başladılar zaten. Ama hiçbir şey bulamadılar."

Bosch hayal kırıklığına uğradığını söyleyemezdi, çünkü araştırma sonucunda bir şey bulabilmenin düşük bir ihtimal olduğunu biliyordu. Bu durum özellikle, neredeyse dört gündür doğa şartlarına açık olan yangın merdiveni için söz konusuydu.

"Bana orada ihtiyacın var mı?"

"Hayır, yakında toparlanırız sanırım. Cenaze nasıldı?"

"Bildiğin gibi bir cenaze işte; söyleyecek çok fazla bir şey yok."

Bosch, Chu'nun işin içinde olmasını ve olay yerindeki ikinci adli incelemeyi yönetmesini sağlamak için ona soruşturmanın seyri hakkında genel bir bilgi vermişti.

"Peki, o zaman, sırada ne var?"

Bosch direksiyonun başına geçip motoru çalıştırdı.

"Mark McQuillen'la iki çift laf etmenin zamanı geldi sanırım."

"Güzel, ne zaman peki?"

Bosch bu konu üzerinde bir süredir düşünüyor, ama nasıl, ne zaman ve nerede olacağını daha sonra ayrıntılı olarak değerlendirmek istiyordu.

"Bunu sen büroya geri dönünce konuşuruz."

Bosch telefonu kapatıp paltosunun cebine koydu. Mezarlıktan çıkarken kravatını gevşetiyordu ki, telefonu çaldı. Bosch arayanın başka bir soru sormak isteyen Chu olduğunu düşündü, ama ekrana bakınca Hannah Stone'un adını gördü.

"Hannah."

"Merhaba Harry. Nasılsın?"

"Bir cenaze töreninden dönüyorum."

"Ne? Kimin?"

"İşimle ilgili, tanımadığım bir adamın. Senin işler nasıl gidiyor?"

"İyidir, mola verdim şimdi."

"Güzel."

Bosch bekledi. Hannah'nın sadece zaman geçirmek için aramadığını biliyordu.

"Dün geceyi düşünüyor musun diye merak etmiştim."

İşin gerçeği, bir gece önce Robert Mason'la karşı karşıya geldiğinden beri Bosch'un aklı Irving soruşturmasındaydı.

Bosch, "Tabii," dedi. "Çok güzel bir akşamdı benim için."

"Benim için de öyleydi, ama ben bunu kast etmemiştim; kast ettiğim, sana daha önce söylediğim şeydi."

"Ne demek istediğini tam anlamadım."

"Oğlum Shawn'la ilgili söylediklerimi kast ediyorum."

Bosch kendini bir garip hissetti, Hannah'nın ne istediğinden emin değildi.

"Şey... Bilmiyorum Hannah; sence ne düşünmem gerekiyordu?"

"Boş ver Harry, neyse benim de kapatmam gerek zaten."

"Dur Hannah. Beni sen aradın, öyle değil mi? Çekip gitmene ve üzülmene hiç gerek yok. Söyle bana, oğlunla ilgili ne düşünmem gerekiyordu?"

Bosch içinde bir şeylerin düğümlendiğini hissetti. Hannah için bir gece öncesinin, ilişkileriyle değil oğluyla ilgili umut

dolu bir sonuca bağlanması açısından bir tür araç olduğunu düşünmesi gerekiyordu. Oysa Bosch açısından Hannah'nın oğlu yitik bir kişilikti. Shawn yirmi yaşındayken bir kıza uyuşturucu vermiş ve ona tecavüz etmişti; bu üzüntü verici, korkunç bir hikâyeydi. Çocuk daha sonra suçunu kabul etmiş ve hapse girmişti; bu beş yıl önce olmuş ve Hannah bu olaydan sonra hayatını, oğlundaki bu dürtünün kaynağını bulmaya adamıştı. Dürtü genetik miydi, mizaçla mı alakalıydı, yoksa sonradan mı ediniliyordu? Hannah için bu, kendi içinde bir tür hapishaneydi ve kadın bu korkunç hikâyeyi anlattığında Bosch ona acımıştı.

Ama şimdi onun acıma duygusundan daha fazla şeyler beklediğini düşünüyordu. Bosch ona, oğlunun işlediği suçun onun kabahati olmadığını mı veya oğlunun bir şeytan olmadığını mı söylemeliydi? Yoksa Hannah, oğlunun hapsedilmesiyle ilgili olarak kendisinden somut bir yardım beklentisi içinde miydi? Bosch bunu bilmiyordu, çünkü Hannah bir şey söylememişti.

Hannah, "Hiçbir şey," dedi. "Kusura bakma, ben sadece bir şeyleri mahvetmek istemiyorum, o kadar."

Bu sözler Bosch'u biraz rahatlattı.

"O zaman mahvolmasına izin verme Hannah. Olayları akışına bırak. Tanışalı daha birkaç gün oldu. Beraber olmaktan hoşlanıyoruz, ama belki de çok hızlı gittik. Bundan sonra neler olacak bir bakalım; bu aşamada başka şeylerin ilişkimize müdahil olmasına izin vermeyelim. En azından şimdilik."

"Ama buna mecburum. O benim oğlum. Yaptığı şeyle birlikte yaşamanın ve onu hapisteyken düşünmenin nasıl bir şey olduğu hakkında fikrin var mı?"

Bosch içinde yine bir şeylerin düğümlendiğini hissetti ve bu kadınla birlikte olmakla yanlış yaptığını anladı. Yalnızlığı ve bir ilişkiye girmek konusunda duyduğu ihtiyacı onu yanlış bir yola sürüklemişti; çok beklemiş ve böyle uzun bir bekleyişin ardından yanlış bir adım atmıştı.

"Hannah," dedi. "Bir işin ortasındayım. Bunları daha sonra konuşsak olur mu?"

"Her neyse."

Kadın bunu küfür eder gibi söylemiş, bir, *cehenneme kadar yolun var Bosch*, demediği kalmıştı. Ama verilmek istenen mesaj aynıydı, ancak Bosch mesajı anlamamış gibi davrandı.

"Tamam. Müsait olduğumda seni ararım, hoşça kal Hannah."

"Hoşça kal Harry."

Bosch görüşmeyi bitirdiği anda telefonu pencereden dışarıya fırlatma isteğine karşı koymaya çalıştı. Hannah Stone'u kızıyla paylaştığı hayatın içine sokma düşüncesinin aptalca bir rüyadan başka bir şey olmadığını anlıyordu. Fazlasıyla hızlı hareket etmiş, fazlasıyla hızlı hayal kurmuştu.

Telefonu paltosunun cebine koyup Hannah Stone'la ve başarısızlığa uğrayan aşk macerasıyla ilgili düşüncelerini, George Irving'in kısa bir süre önce toprağa verilen tabutu gibi, derinlere gömdü.

26

Bosch küçük bölmesine girer girmez Chu'nun masasının üstündeki büyük zarf yığınını fark etti. Çantasını kendi masasının üstüne koyup ortağının masasına yöneldi ve kayıt defterinin üstündeki zarfları etrafa yaydı. Chu'nun, George Irving'in kredi kartlarına ait hesap özetlerini ve diğer kayıtları istettiğini biliyordu. Geçmişte kredi kartlarıyla yapılan alışverişleri kontrol etmek ölümle ilgili soruşturmaların önemli bir parçasıydı; bulgular kurbanın finansal profili hakkında çok şey söylerdi.

En alttaki zarf en ince olanıydı ve suç laboratuvarından gönderilmişti. Bosch hangi soruşturmayla ilgili olduğunu merak ederek bu zarfı açtı.

Zarfın içinde George Irving'in gömleğiyle ilgili yapılan analiz sonuçlarının raporları vardı. Adli inceleme sonucunda koyu renkli gömleğin sağ iç omuz duvarının kan ve hücresel maddeleri, ihtiva ettiği tespit edilmişti. Söz konusu bu bulgu, otopsi sırasında Irving'in omzunda bulunan hilal şeklindeki bere ve sıyrıklarla tutarlıydı.

Bosch, Chu'nun masasına oturup raporu inceledi ve ne anlama geldiğini düşündüğünde çıkan sonucun en az iki senaryoya işaret ettiğini fark etti. Bunlardan biri, Irving boğulduğu

esnada gömleğinin üstünde olduğu ve omzundaki yaraların, kendisini boğan kişinin saatinin cildine yaptığı baskı sonucunda meydana geldiğiydi. İkinci senaryoysa, gömleğin yaraların meydana gelmesinin sonrasında giyildiği, kan ve deri parçalarının gömleğe sonradan geçtiğiydi.

Bosch iki nedenden dolayı ikinci senaryoyu göz ardı etmeye karar verdi. Yerde bulunan düğme, gömlek Irving'in üzerindeyken bir boğuşma yaşanmış olabileceğinin göstergesiydi. Irving ölüme çıplak halde atladığından, gömleğin açılmış olan yaranın üstüne giyilmesi ve sonra tekrar çıkarılması pek olası görünmüyordu.

Bosch ilk senaryoyu akla yatkın buluyordu. Buna göre Irving hiç beklemediği biçimde arkadan bir saldırıya uğrayıp boğma hareketine kilitlenmiş, ardından bir boğuşma yaşanmıştı. Bu sırada gömleğin sağ kolundaki düğme kopmuş ve Irving'i boğan kişi, kurbanı etkisiz hale getirmek için omzuna bir hamle yaptığı sırada omuzda, gömleğe rağmen bereler ve sıyrıklar oluşmuştu.

Bosch birkaç dakika boyunca bu senaryo üzerinde düşündü. Olaya hangi açıdan bakarsa baksın oklar hep McQuillen'ı gösteriyordu. Daha önce Chu'ya söylediği gibi, McQuillen'la iki çift laf etmenin zamanı gelmişti.

Bosch masasına oturup McQuillen'ı nasıl gözaltına alacaklarını planlamaya başladı. Gözaltına alınma işlemini bir cinayet tutuklaması şeklinde yapmayacak, McQuillen'ın emniyet müdürlüğüne kendi isteğiyle gelip sorulara cevap vermesinin yolunu arayacak, bu çabanın sonuçsuz kalması durumunda kelepçeye başvuracak ve adamı tutuklayacaktı.

McQuillen eski bir polisti ve bu durum tutuklamayı tehlikeli hale getiriyordu. Neredeyse tüm eski polislerin silahı vardı ve hepsi de silahlarını nasıl kullanacaklarını iyi bilirdi. Bosch, Chu'dan Ateşli Silahlar Dairesi kayıtlarına bakmasını istemişti,

ama söz konusu kontrolün kesin bir sonuç vermeyeceğini biliyordu. Polisler sokaklardan sürekli olarak silah toplarlar, silahlara el koyarlardı ve bu silahların hepsi emanete teslim edilmezdi. ASD kayıtları, McQuillen'ın yasal olarak silah bulundurup bulundurmadığını söyleyebilirdi ancak.

Bosch söz konusu endişeler yüzünden öncelikli olarak McQuillen'a evindeyken yaklaşmamaları gerektiğine karar verdi. Böyle bir hamle ona sahip olduğu bilinen veya bilinmeyen tüm silahlara yakınken müdahale etmek anlamına gelirdi ve doğru olmazdı. Bosch McQuillen'a arabasının içindeyken yaklaşmayı da aynı nedenlerden dolayı tercih etmiyordu.

Bosch S&B Taksi Şirketi'nin garajını, sevk bürosunu görmüştü ve bu ona stratejik bir avantaj sağlıyordu. Burası aynı zamanda McQuillen'ın silah taşıma ihtimalinin en düşük olduğu yerdi. Adam, Hollywood'un ücra köşelerinde taksi şoförlüğü yapsaydı durum farklı olurdu tabii ama taksileri görev yerlerine sevk etmek işi o kadar da tehlikeli bir iş değildi.

Masa telefonu çaldı. Bosch ekrana bakınca LATIMES yazısını gördü; bir an aklından telefona cevap vermemek geçse de, açmanın daha doğru olacağını düşündü.

"Kapanmamış Dosyalar Birimi."

"Dedektif Bosch orada mı?"

"Benim."

"Dedektif, ben Emily Gomez-Gonzmart, caddenin karşısındaki *Los Angeles Times* gazetesinden arıyorum. George Irving'in cinayet soruşturmasıyla ilgili bir haber üzerinde çalışıyordum ve sizi birkaç soru sormak için aradım."

Bosch uzun bir süre bir şey söyleyemedi. O an bir sigara içmek için de dayanılmaz bir istek duydu. Bu muhabiri tanıyordu; kadın peşinde olduğu haberi bıkmadan usanmadan kovalamakla ünlüydü ve bu yüzden "sülük" takma adıyla bilinirdi.

"Dedektif?"

"Evet, pardon, bir işle meşguldüm de. Biraz önce cinayet dediniz, bunun bir cinayet soruşturması olduğunu da nerden çıkardınız? Evet, bir ölüm üzerine başlatılmış bir soruşturma, ama buna cinayet soruşturması demiyoruz; henüz öyle bir sonuca varmadık."

Şimdi cevap vermeden önce duralayan kadın oldu.

"Eh, aldığım bilgiler bunun bir cinayet soruşturması olduğu yönünde. Kısa bir süre sonra tutuklanacak bir de zanlı varmış, tabii şu ana kadar gözaltına alınmadıysa. Bu zanlı, zamanında işten atıldığı için Meclis Üyesi Irving ve oğluna karşı kin güden eski bir polis memuruymuş. Sizi bu yüzden arıyorum dedektif. Bu bilgileri doğrulayabilir misiniz, soruşturmayla ilgili bir tutuklama yaptınız mı?"

Bosch, kadının bu kadar çok şey öğrenmiş olmasından dolayı büyük bir şaşkınlık yaşıyordu.

"Bak, ben hiçbir şeyi doğrulamıyorum. Ortada bir tutuklama filan da yok, bu istihbaratı nerden aldığını bilmiyorum, ama doğru olmadığını söyleyebilirim."

Kadının sesi değişti, şimdi, *sen kimi kandırıyorsun,* dercesine, daha çok bir fısıltı gibi çıkıyordu.

"Dedektif," dedi. "İstihbaratımın doğru olduğunu ikimiz de biliyoruz. Gazete olarak bu hikâyeyi yayımlayacağız ve ben sizden resmi açıklama yapmanızı bekliyorum. Ne de olsa soruşturmanın başında siz varsınız, ama benimle konuşamıyorsanız veya konuşmak istemiyorsanız, hikâyeyi sizin açıklamalarınıza yer vermeden yazacağım ve yorum vermeyi reddettiğinizi belirteceğim."

Bosch hızlı düşünmeye çalışıyordu. Olayların nasıl gelişeceğini çok iyi biliyordu. Haber sabah baskısında yer alacak, ama ondan çok önce gazetenin internet sitesinde duyurulacaktı; dijital dünyaya bir kez yayıldı mı da, şehirde faaliyet gösteren

her televizyon ve radyo istasyonunun görevli editörü tarafından okunacaktı. Haberin *Times*'ın internet sitesinde çıkmasıyla birlikte bir saat içinde tam bir medya çılgınlığı yaşanacak, McQuillen, adı haberde geçsin veya geçmesin, tutuklanacağını anlayacaktı.

Bosch buna izin veremezdi. Medyanın kendisini zorlamasına veya hareket tarzını dikte ettirmesine yol açacak bir hamle yapamazdı. Bu noktada muhabirle bir anlaşmaya varması gerektiğini fark etti.

Durumu nasıl idare edebileceğini düşünmek için zaman kazanmak adına, "Kaynağınız kim?" diye sordu.

Sülük, Bosch'un tahmin ettiği tepkiyi vererek güldü.

"Dedektif, yapmayın. Kaynağımı açıklayamayacağımı biliyorsunuz. Adı bilinmeyen bir kaynak olmak istiyorsanız, sizin için de tam anlamıyla bir koruma sağlayabilirim. Kaynağımı açıklamak beni hapse götürür, ama ben sizin resmi bir açıklama yapmanızı tercih ederim."

Bosch başını kaldırıp bölmesinden dışarıya baktı. Ekip odası hemen hemen boştu. Tim Marcia, teğmenin bürosunun yanındaki masasında oturuyordu. Teğmenin kapısı her zamanki gibi kapalıydı ve kadının deliğinde mi, yoksa bir toplantı için dışarıda mı olduğunu bilmek olanaksızdı.

Bosch, "Resmi bir açıklama yapmaktan gocunmam," dedi. "Ama sen de bilirsin ki, politik bağlantıların ve belirsizliklerin hâkim olduğu bu tür soruşturmalarda izin almadan resmi açıklama yapmam mümkün değil. Böyle bir şey yaparsam işimden olurum. Resmi açıklama hazırlanana dek beklemen gerekecek."

Bosch işinin tehlikede olduğunu ifade etmenin, muhabirin kendisine anlayış göstermesini sağlayacağını umuyordu. Kimse kimsenin işini kaybetmesine neden olmak istemezdi. Soğuk ve hesapçı bir muhabir bile...

"Beni oyalamaya çalıştığınızı düşünüyorum Dedektif Bosch. Siz olsanız da olmasanız da haberi yazacağım; bu arada, haberi akşama kadar teslim etmek zorundayım."

"Peki, bana ne kadar süre verebilirsin? Ben seni sonra arayayım."

Kadın bir an durakladı, Bosch, onun bir bilgisayar klavyesinin tuşlarına bastığını duydu.

"Haberi akşam beşe kadar yazı işlerine vermeliyim. Sizden o saatten önce haber almam gerek."

Bosch saatine baktı. Üç saat kazanmıştı; bunun, McQuillen'ı tutuklamak için yeterli bir süre olduğunu düşündü. McQuillen bir kez gözaltına alındıktan sonra internette neler yazılacağının veya kendisini kaç muhabirin, yayımcının, medya ilişkileri bürosu görevlisinin arayacağının bir önemi kalmayacaktı.

"Bana direkt numaranı ver," dedi. "Seni beşten önce arayacağım."

Bosch'un muhabiri aramak gibi bir niyeti yoktu, ama yine de adını ve telefon numarasını not defterine kaydetti.

Telefonu kapatır kapatmaz cep telefonundan Kiz Rider'ı aradı. Teğmen ilk çalışta cevap verdi, ama arka plandan gelen seslerden arabada olduğu anlaşılıyordu.

"Evet Harry?"

"Yalnız mısın?"

"Evet."

"*Times* gazetesi hikâyeyi öğrenmiş. Haberi ya emniyet müdürü ya da meclis üyesi sızdırmış olmalı. Bu iş kimin başının altından çıkmış olursa olsun, haber hemen yayımlandığı takdirde işim mahvoldu demektir."

"Dur, dur, bakalım. Bunu nerden biliyorsun?"

"Çünkü biraz önce gazetenin muhabiri aradı ve bana üzerinde çalıştığımız soruşturmanın bir cinayet soruşturması oldu-

ğunu, zanlı olarak da eski bir polisi tutuklayacağımızı bildiğini söyledi. Kadın her şeyi öğrenmiş."

"Muhabir kim?"

"Emily Gomez-Gonzmart. Onunla daha önce hiç konuşmadım, ama adını duymuştum. Haberin peşini bırakmamakla nam saldığı için Sülük diyorlar ona."

"O muhabir bizimkilerden biri değil."

Bu, Sülük'ün adının, emniyet müdürünün bağlantıda olduğu onaylanmış ve güvenilir muhabir listesinde bulunmadığı anlamına geliyordu. Diğer bir ifadeyle, kadının kaynağı Irvin Irving veya meclis üyesi çalışanlarından biriydi.

Rider, "Kadının elinizde bir zanlı olduğunu bildiğini söyledin, değil mi?" dedi.

"Doğru. Adamın adı hariç her şeyi biliyor. Gözaltına alınmak üzere olduğunu veya çoktan gözaltına alındığını da..."

"Eh, bilirsin muhabirler, bir şeyleri doğrulamak için numara yaparlar ve gerçekte bildiklerinden daha çok şey biliyormuş gibi davranırlar."

"Kadın elimizde bir zanlı olduğunu ve zanlının da eski bir polis olduğunu biliyor Kiz. Bunları söylerken blöf yapmıyordu, inan bana kadın her şeyi biliyor. Bence yönetici olarak sizin bir an evvel telefona sarılıp Irving'e haddini bildirmeniz gerek. Burada söz konusu olan oğlunun soruşturması, ama o soruşturmaya zarar veriyor. Haberi sızdırmasının ona sağlayacağı politik bir avantaj var mı?"

"Hayır, yok. Zaten ben de bu yüzden haberin onun kanalıyla sızdırıldığına ikna olmadım. Ayrıca müdür onunla telefonda konuşur ve gelişmelerden haberdar ederken ben de odadaydım. Müdür, adını öğrenmek isteyeceğini bildiğinden Irving'e zanlıdan söz etmedi. Ona cesedin omzundaki izlerden ve boğma tutuşu bağlantısından bahsetti, ama ortada bir zanlı olduğu-

nu söylemedi. Bu ipucu üzerinde hâlâ çalışmakta olduğumuz bilgisini verdi."

Bosch tüm bunların ne anlama geldiğini düşünürken hiçbir şey söylemedi. Politik oyunlar yine başroldeydi ve Bosch, Kiz Rider'dan başkasına güvenemeyeceğini biliyordu.

"Harry, şu an arabadayım. Sana şöyle bir önerim var; internete bağlanıp *Times*'ın sayfasını aç ve muhabirin adını girip bir arama yap. Bakalım daha önce ne tür haberler yazmış, içinde Irving'in olduğu haberler yapmış mı? Belki kadının, meclis üyesinin bir çalışanıyla bağlantısı vardır. Daha önce yaptığı haberlerden bunu anlayabilirsin."

Bu mantıklı ve iyi bir fikirdi.

"Tamam, dediğin gibi yapacağım, ama fazla zamanım yok. Bu durum McQuillen işini zora sokuyor. Ortağım müsait olur olmaz onu yakalamaya gideceğiz."

"Hazır olduğunuza emin misin?"

"Başka bir seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum. Hikâye saat beşte internete düşer. McQuillen'ı o saatten önce yakalamamız gerek."

"Haber çıkar çıkmaz beni bilgilendir."

"Tamam."

Bosch telefonu kapatıp hemen, Şato Marmont'taki işini bitirmiş olması gereken Chu'yu aradı.

"Neredesin?"

"Yoldayım, büroya geliyorum. Hiçbir şey bulamadık Harry."

"Fark etmez. McQuillen'ı bugün tutuklayacağız."

"Bu karar sana mı ait."

"Evet, öyle ve şimdi bu kararı hayata geçiriyorum. Gelince görüşürüz."

Bosch bağlantıyı kesip telefonu masasının üstüne bıraktı. Parmaklarıyla tempo tutarken gelişmelerden rahatsız olduğunu hissediyordu. Nasıl hareket edeceğine dış gelişmeler yön ver-

meye başlamıştı ve bu hiç de iyi bir şey değildi. Plan tabii ki McQuillen'ı yakalayıp sorgulamak ve onu içeri almaktı, ancak şimdiye kadar oyunun kuralları Bosch belirlerken şimdi başkaları belirliyor, bu da onun kendisini kafese kapatılmış bir kaplan gibi hissetmesine neden oluyordu. Hapsedilmişti ve öfkeliydi, pençesini parmaklıkların arasından çıkarıp karşısına çıkan ilk şeye geçirmeye hazırdı.

Ayağa kalkıp Tim Marcia'nın masasına doğru yürüdü.

"Teğmen içerde mi?"

"Evet."

"Girebilir miyim? Bir konu hakkında onu bilgilendirmem lazım."

"Rahatına bak... Tabii kapısını açmasını sağlayabilirsen..."

Bosch, teğmenin kapısını tıklattı. Bir anlık duraklamanın ardından Duvall'in gel dediğini duyup içeriye girdi. Teğmen masasında oturmuş bilgisayarda çalışıyordu. İçeriye kimin girdiğini görmek için bir an başını kaldırıp baktı, ama sonra konuşurken işini bitirmek üzere yazmaya devam etti.

"Ne oldu Harry?"

"Irving soruşturmasıyla ilgili olarak bugün birini tutuklayacağım; olan bu."

Bu sözler kadının başını kaldırıp bakmasını sağladı.

"Plan, adamı kendi isteğiyle buraya getirtmek. Ama bu işe yaramazsa, onu kelepçeleyerek getireceğiz."

"Gelişmelerden beni haberdar ettiğin için teşekkürler."

Kadın bunu samimi bir teşekkür anlamında söylememişti. Bosch, teğmene yirmi dört saatten beri soruşturmayla ilgili hiçbir bilgi vermemiş ve bu arada çok şey olup bitmişti. Teğmenin masasının önüne bir iskemle çekip oturdu, gelişmelerin bir özetini aktardı, aradan on dakika geçtikten sonra muhabirle yaptığı konuşmaya geldi.

"Sizi gelişmelerden haberdar etmemek benim hatam," dedi. "İşler çok hızlı ilerledi. Emniyet müdürlüğü bürosu her şeyi biliyor, bugün cenazede müdürün yaveriyle konuştum, onlar Irving'e yaşananları aktaracak."

"Eh, beni habersiz bırakmandan mutluluk duymam gerekir sanırım. Sayende *Times*'a haber sızdırılması olayında şüphelilerden biri ben olmayacağım. O konu hakkında bir bilgin var mı?"

"Sorumlunun Irving veya onun bürosundan biri olduğunu tahmin ediyorum."

"İyi de Irving haberin sızdırılmasından nasıl bir çıkar sağlayabilir ki? Sonuçta insanların gözünde kötü olacak olan o."

Bosch bunu ilk kez düşünüyordu. Teğmen haklıydı. Irving öyle veya böyle adının lekelenmesine neden olacak, en azından yolsuzluğa karıştığını ima eden bir haberi neden sızdırırdı ki? Bu çok anlamsızdı.

"İyi soru," dedi Bosch. "Ama buna bir cevabım yok. Bildiğim tek şey, haberin bir şekilde caddenin karşısına ulaştığı."

Duvall, *Times* binasına bakan pencereleri örten perdelere şöyle bir baktı. Bürosunu izleyen muhabirler paranoyası sanki bu gelişmeyle birlikte doğrulanmış gibiydi. Bosch ayağa kalktı, söylemek istediği her şeyi söylemişti.

Duvall, "Desteğe ihtiyacın var mı Harry?" diye sordu. "Chu'yla birlikte bu işi halledebilecek misiniz?"

"Hallederiz sanıyorum. McQuillen'ın geldiğimizden haberi olmayacak. Dediğim gibi, onun buraya kendi isteğiyle gelmesini istiyoruz."

Teğmen bir an düşündükten sonra başını salladı.

"Peki, gelişmelerden beni haberdar et. Ama zamanında..."

"Tamam."

"Bu akşama kadar demek istedim."

"Anlaşıldı."

Bosch bölmesine geri döndü. Chu hâlâ ortalarda görünmüyordu.

Haberin Irving tarafından sızdırılmadığı düşüncesi Harry'yi yiyip bitiriyor, bu olasılığın saf dışı olması durumunda geriye emniyet müdürünün bürosu kalıyordu. Haber ya Kiz Rider'ın bilgisi dışında sızdırılmıştı ya da Kiz bunu kendisinden saklıyordu. Bosch bilgisayarının başına geçip *Times*'ın internet sayfasını açtı. Arama kutusuna "Emily Gomez-Gonzmart" yazıp aramayı başlatacak tuşa bastı.

Kısa bir süre sonra önüne alıntılarla dolu bir sayfa açıldı; bunlar, muhabirin imzasının olduğu, günümüzden geçmiş tarihlere uzanacak biçimde sıralanmış haber başlıklarıydı. Bosch ekrandaki görüntüleri kaydırarak ilerledi, başlıkları okudu ve Sülük'ün politikaya ya da belediyeye ait haberler yapmadığı sonucuna vardı. Kadın geçen yıl, Irvin ya da George Irving'le aralarında bağlantı kurulabilecek hiçbir haberin altına imza atmamıştı ve suç haberleri alanında uzmanlaşmış, nitelikli bir muhabir görüntüsü çiziyordu. İşlenen birtakım suçların sonrasında yaptığı haberlerde, kurbanlar ve onların aileleriyle ayrıntılı görüşmelere yer vermişti. Bosch bu haberlerden bazılarının üstüne tıkladı, açılan paragrafları okuduktan sonra listeye geri döndü.

Ekranı geriye doğru kaydırarak üç yıl boyunca yayımlanan haberleri inceledi, Gomez-Gonzmart'ı, George Irving soruşturmasına bulaşan herhangi bir insanla bağdaştıracak bir şey görememişti ki, bir an gözüne 2008'in başlarında yayımlanan bir haber başlığı ilişti.

Üçlü Çete Çinli Kadını Haraca Bağladı

Bosch haberin tamamını okumak üzere üstüne tıkladı. Bu, Çin Mahallesi'nde bir eczanenin sahibi olan ve bir çeteye otuz

yıldan fazla süredir her ay haraç vermesiyle ilgili bir haberdi. Haber, küçük işletme sahiplerinin suç kartellerine korunma adı altında haraç vermeleriyle ilgili yüz yıldır devam eden Hong Kong kaynaklı bir gelenekten söz eden raporla devam ediyor, kısa bir süre önce Çin Mahallesi'nde bir mülk sahibinin öldürülmesi olayının bu çetenin işi olmasından kuşkulanıldığı bilgisiyle bağlanıyordu.

Bosch haberin dokuzuncu paragrafına geldiğinde donup kaldı.

> Los Angeles Emniyet Müdürlüğü Asya Çetesi Birimi üyesi David Chu, "Üçlü Çete Los Angeles'ta faaliyettedir ve çok büyük paralar kazanmaktadır," diye konuştu.
>
> Dedektif sözlerini, "Burada insanları soymaya devam ediyorlar, tıpkı üç yüz yıldır Hong Kong'taki insanları soydukları gibi," diye tamamladı.

Harry gözünü paragraftan ayıramıyordu. Chu iki yıl önce Kapanmamış Dosyalar Birimi'ne transfer olmuş ve Bosch'un ortağı olarak çalışmaya başlamıştı. Anlaşılan bundan önce AÇB'de çalışırken Emily Gomez-Gonzmart'la yolları kesişmiş ve bu ilişki bugüne kadar devam etmişti.

Bosch ekranı kapatıp yana doğru döndü. Chu'dan hâlâ bir haber yoktu. Bölmenin ortağının oturduğu tarafına geçerek Chu'nun masasında bıraktığı dizüstü bilgisayarı açtı. Ekran aydınlanınca e-posta simgesinin üstüne tıkladı, Chu'nun ekip odasına girmediğine emin olmak için tekrar çevresine bakındıktan sonra yeni bir e-posta açıp adres kutusuna "Sülük" yazdı.

Sonuç olamadı. Yazıyı silip bu kez "Emily," yazdı. Sık kullanılan e-posta adreslerini otomatik olarak tanıyıp tamamlama özelliği adresin gerisini getirdi ve ekranda emilygg times.com yazısı belirdi.

Bosch içinde bir öfke dalgasının kabardığını hissetti. Bir kez daha çevresine bakındıktan sonra, e-posta hesabının gönderilenler kutusuna girdi ve emilygg'ye yollanan tüm postaları araştırdı. Birçok posta gönderilmişti. Bosch postaları tek tek hızla okuyunca içerik itibariyle zararsız olduklarını gördü; Chu e-postayı yalnızca caddenin karşısındaki *Times* gazetesinin kafeteryasında toplantı ayarlamak için kullanmıştı. Ortağının muhabirle ne tür bir ilişki içinde olduğunu belirlemenin bir yolu yoktu.

Bosch önce e-posta ekranını, sonra dizüstü bilgisayarı kapattı. Yeterince şey görmüş, yeterince şey öğrenmişti. İskemlesini kendi masasına kaydırıp ne yapacağını düşünmeye başladı. Yürüttüğü soruşturma ortağı tarafından tehlikeye atılmıştı; bu durum dallanıp budaklanabilir, McQuillen'ın sonunda mahkemeye çıkarılması durumunda etkisini oraya kadar hissettirebilirdi. Chu'nun uygunsuz davranışından haberi olan bir savunma avukatı, onun olduğu kadar, davanın da güvenirliğini ayaklar altına alabilirdi.

Davanın göreceği zarar işin sadece bir bölümüydü. Chu'nun ortaklığa verdiği telafi edilemez zararsa bambaşka bir şeydi. Bosch bu noktadan sonra ortaklıklarının artık sona erdiğini düşünüyordu.

"Harry! Harekete hazır mısın?"

Bosch oturduğu yerde döndü. Chu bölmeye girmişti.

"Evet," dedi Bosch. "Hazırım."

27

Taksi durakları polis karakollarını andırırdı. Buralar araçların yakıt ikmalinin, bakım ve onarımlarının hiç durmaksızın coğrafi çalışma alanlarına sevklerinin yapıldığı merkezlerdi. Ve tabii o araçların, şoförleriyle birlikte ikmal yaptıkları yerler... Araçlar mekanik bir arıza nedeniyle çalışmaz hale gelinceye dek filonun içinde yer alırlardı. Bu anlamda bu tip yerlerde belli bir temponun hâkim olduğundan söz edilebilirdi; giren ve çıkan araçlar, araçlarına inen ve binen şoförler, vardiya değişimiyle işbaşı yapan, paydos eden tamirciler ve sevk memurları...

Bosch ve Chu, Gower'da oturmuş yaklaşık bir saattir Siyah&Beyaz Taksi garajının giriş çıkışını izliyorlardı ki, Mark McQuillen olduğunu düşündüğü adam arabasını kaldırıma park edip garajın açık kapısından içeriye girdi. Bosch, McQuillen'ı yirmi beş yıl önceki haliyle hatırladığı için gördüğüne benzer biriyle karşılaşmayı beklemiyordu. Onun gözünün önünde canlandırdığı, boğma tutuşu görev timinin günah keçisi olarak ilan ettiği McQuillen'ın medyaya dağıtılmış fotoğrafıydı. Yirmi sekiz yaşındaki aygır o zamanlar, asker tıraşlı ve insanın değil şahdamarını, kafatasını parçalayacak kadar kaslı yapısıyla akıllara kazınmıştı.

Oysa S&B Taksi Şirketi'nin garajına ağır adımlarla yürüyen adam omuzlarından çok kalçalarının genişliğiyle, atkuyruğu yaptığı beyazlamış dağınık saçlarıyla ve serseri yürüyüş tarzıyla dikkat çekiyordu.

Bosch, "Bu o galiba," dedi.

Yirmi dakikadır ilk kez konuşuyordu. Artık Chu'ya söyleyecek pek bir şeyi kalmamıştı.

Chu, "Emin misin?" diye sordu.

Bosch, Chu'nun çıktısını aldığı ehliyet fotoğrafının kopyasına baktı. Fotoğraf üç yıl öncesine aitti, ama yanılmadığından emindi.

"Evet, gidelim."

Bosch, ortağının bir şey söylemesini beklemeden arabadan indi ve Gower'ı çaprazlamasına geçerek garaja doğru yöneldi. Arkasından diğer kapının çarpılarak kapandığını ve kendisine yetişmeye çalışan Chu'nun asfaltta koşuştururken ayakkabılarının çıkardığı sesi duydu.

Chu arkasından, "Hey, bu işi birlikte mi yapacağız, yoksa tek kişilik bir savaşa mı soyunuyorsun?" diye seslendi.

"Evet," dedi Bosch. "Birlikte yapacağız."

Son kez, diye geçirdi içinden.

Gözlerinin garajın loş ortamına alışması kısa sürdü. İçeride daha önceki ziyaretlerine kıyasla daha yoğun bir faaliyet vardı; vardiya değişimi zamanıydı ve arabalar, şoförler gidip geliyordu. Yanlarına varmadan kimsenin McQuillen'a haber uçurmasını istemediklerinden, doğrudan ofise yöneldiler.

Bosch'un kapıyı tıklatmasıyla açması bir oldu. İçeriye girdiğinde geçen seferki gibi odada iki adamın olduğunu gördü. Bunlardan biri McQuillen, diğeriyse yeni biriydi. McQuillen çalışma masasının yanında durmuş, başına takmadan önce kulaklığına mikroplardan arındırıcı sprey sıkıyordu. Odaya takım

elbiseli iki adamın girmesi karşısında soğukkanlılığını kaybetmemişti, hatta onları bekliyormuş gibi başıyla bir işaret yaptı.

"Dedektifler," dedi. "Sizin için ne yapabilirim?"

Bosch, "Mark McQuillen?" diye sordu.

"Evet, benim."

"Los Angeles Emniyet Müdürlüğü'nden geliyoruz. Ben Dedektif Bosch; bu da Dedektif Chu. Sana birkaç soru sormak istiyoruz."

McQuillen tekrar başını sallayarak diğer sevk görevlisine döndü.

"Andy, işi sen devralır mısın? Fazla uzun sürmeyeceğini sanıyorum."

Diğer adam başını sallayıp eliyle acele etmene gerek yok, dercesine bir işaret yaptı.

"Aslında işimiz uzun sürebilir," dedi Bosch. "Yerine bakacak birilerini bulsan iyi edersin."

McQuillen bu kez konuşurken doğrudan Bosch'un gözlerinin içine baktı.

"Andy, Jeff'e haber ver buraya gelsin. Elimden geldiğince çabuk dönmeye çalışırım."

Bosch dönerek kapıyı işaret edince McQuillen oraya doğru yürümeye başladı. McQuillen bol bir gömlek giymiş ve gömleğinin eteğini pantolonunun içine sokmamıştı. Bosch hemen arkasından yürüyor, gözlerini adamın ellerinden ayırmıyordu. Garaja girdiklerine ellerini McQuillen'ın sırtına dayayıp onu krikonun üzerinde durmakta olan bir taksiye doğru yönlendirdi.

"Ellerini kaportaya dayamanın bir sakıncası var mı?"

McQuillen, Bosch dediğini yaptı. Kollarını uzattığı anda gömleğinin kol ağzı sıyrıldı ve bilekleri ortaya çıktı. Bosch o an görmeyi umduğu şeyi gördü; adamın sağ bileğinde askerlerin kullandıkları tipte bir saat vardı. Bosch saatin camının etrafın-

daki koruyucu metal halkayı ve halkanın üzerindeki çıkıntıları da fark etti.

"Hayır, kesinlikle yok," dedi McQuillen. "Sana şimdiden söyleyeyim, kemerimin sağ ön tarafında sürekli taşıdığım küçük bir tabanca bulacaksın. Yaptığım iş dünyanın en güvenli işi sayılmaz; biliyorum, sizinki daha da zor, ama biz de burada bütün gece çalışıyoruz ve garaj kapısı hep açık oluyor. Her vardiyanın sonunda şoförlerden hasılatı toplarız; şoförler dünyanın en dürüst insanları da değildir, bilmem anlatabiliyor muyum?"

Bosch, McQuillen'ın güçlü beline doğru uzanınca silahı buldu, çıkarıp Chu'ya gösterdi. Bu, büyük kalibreli bir Cobra Derringer'dı. Küçük, hoş bir silahtı, ama tam bir tabanca sayılmazdı. 38 kalibrelik iki mermi ateşleyebilen silah, yakın mesafeden kullanıldığında karşısındakine zarar verebilirdi. Cobra McQuillen'ın kayıt ettirdiği ve Chu'nun Ateşli Silahlar Dairesi'nin bilgisayarından çıkardığı silah listesinde kayıtlı olan bir silahtı. Harry silahı cebine attı.

"Gizli silah taşıma ruhsatın var mı?" diye sordu Bosch.

"Olduğunu söyleyemeyeceğim."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

Bosch üst araması esnasında McQuillen'ın sağ ön cebinde bir cep telefonu olduğunu hissetmiş, ama özellikle görmezlikten gelmişti.

McQuillen, "Sorguya aldığın herkesi böyle silkelemek âdetin midir?" diye sordu.

"Kurallar böyle," dedi Bosch. "Üst araması yapmazsak seni arabaya kelepçeleyerek sokmak durumunda kalırdık."

Bosch aslında müdürlüğün kurallarından söz etmiyordu; sözünü ettiği kendi kurallarıydı. ASD raporunda Cobra'nın adını görünce, bunun McQuillen'ın taşımaktan hoşlanacağı bir silah olduğunu tahmin etmişti; yoksa onun açısından bir küçük

tabancası taşımanın bunun dışında başka bir nedeni olamazdı. Harry'nin önceliği, silahı ve ASD'nin radarından kaçmış olabilecek başka şeyler varsa bunları adamdan almaktı.

"Tamam," dedi. "Gidelim."

Garajdan dışarıya, ikindi güneşine çıktılar. Bosch ve Chu, her iki yanından yürüdükleri McQuillen'ı arabaya doğru yönlendirdiler.

McQuillen, "Bu gönüllü sohbet için nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Emniyet müdürlüğüne," diye karşılık verdi Bosch.

"O yeni binaya hiç gitmedim, ama bir şey fark etmeyecekse Hollywood Polis Merkezi'ne gitmeyi tercih ederim. Hem buraya da yakın; işe daha çabuk dönmüş olurum."

Bu kedi-fare oyununun ilk adımıydı. Bosch'un bakış açısından McQuillen'ın sorgulanmasındaki kritik nokta, adamın damarına basmadan işbirliği yapmasını sağlamaktı. Adam konuşmamaya karar verip ben avukat istiyorum, dediği an, her şey dururdu. Eski bir polis olarak McQuillen bunu bilecek kadar zekiydi ve onlarla oynuyordu.

"Boş odaları var mı diye bir kontrol edebiliriz," dedi Bosch. "Ortak, merkezi bir ara bakalım."

Bosch şifreli kelimeyi kullanmıştı. Chu cep telefonunu çıkarırken Bosch sedanın arka kapısını açtı ve McQuillen'ın içeriye girmesi için tuttu. Sonra kapıyı kapattı, kaportaya hafifçe vurarak Chu'ya işaret verdi. Bu, Hollywood'a gitmiyoruz, demekti.

Herkes arabaya bindikten sonra Chu, Hollywood Polis Merkezi'ndeki ekip odasında görevli teğmenle görüşüyormuş numarası yapmaya başladı.

"Teğmen, ben KDB'den Dedektif Chu. Ortağımla birlikte yakınlardayız ve mümkünse görüşme odalarınızdan birini bir

saatliğine kullanmak istiyoruz. Saat beş gibi orada olabiliriz; size uyar mı?"

Uzunca bir sessizliğin ardından Chu aralıklı olarak üç kez, "Anlıyorum," dedi, ardından teğmene teşekkür edip telefonu kapattı.

"İşe yaramadı. Korsan DVD imalatı yapan bir depoyu basmışlar ve üç oda da doluymuş. Boşalması birkaç saat sürermiş."

Bosch, McQuillen'e şöyle bir bakıp omuzlarını silkti.

"Kısmette yeni binayı görmek varmış McQuillen."

"Öyle galiba."

Bosch, McQuillen'ın biraz önce sahneledikleri hokkabazlığı yutmadığına emindi. Yolculuğun geri kalan bölümünde McQuillen'dan bilgi almak veya gardını düşürmek için havadan sudan konuşmaya çalıştı. Ancak eski polis bütün numaraları biliyordu ve neredeyse hiç ağzını açmadı. Bu durum Bosch açısından emniyet müdürlüğüne sorgulamanın zor geçeceğinin bir göstergesiydi. Eski bir polisi konuşturmaya çalışmaktan daha zor bir şey olamazdı.

Ancak Bosch bunu bir sorun olarak görmüyordu; meydan okumaya karşı hazırdı ve elinin altında McQuillen'ın daha önce görmediğine emin olduğu birkaç şey vardı.

Emniyet müdürlüğüne girdikten sonra McQuillen'ı KDB'nin odasının içinden geçirip Kapanmamış Dosyalar Birimi'nin iki sorgulama odasından birine soktular.

"Kontrol etmemiz gereken birkaç şey var, hemen geri döneceğiz," dedi Bosch.

"Bu işler nasıl yürür bilirim," dedi McQuillen. "Bir saat sonra görüşürüz, değil mi?"

"Hayır, o kadar uzun sürmez. Hemen döneceğiz."

Arkalarından kapattıkları kapı otomatik olarak kilitlendi. Bosch koridorda ilerleyip yandaki video odasına girdi. Video ve

ses cihazlarını çalışır hale getirdikten sonra ekip odasına gitti. Chu masasına oturmuş George Irving'in kredi kartının hesap özetlerinin bulunduğu zarfları açıyordu. Bosch kendi iskemlesine geçti.

Chu, "Onu içeride ne kadar pişirmeyi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum, belki yarım saat kadar. Üst araması sırasında cep telefonunu görmezden geldim. Belki bir arama yapıp yanlış bir şeyler söyler, biz de videoya kaydederiz; tabii şanslıysak."

"Daha önce böyle bir şey olmuştu. Sence bu akşam buradan çıkabilir mi?"

"Şüpheliyim. Bize bir şeyler verse bile zor... Saatini gördün mü?"

"Hayır, uzun kollu gömlek giyiyordu."

"Ben gördüm. Onu suçlu olarak kaydeder, saatini alıp adli incelemeye yollar, DNA ve yara izleriyle uyumunu araştırırız. DNA sonucunun alınması biraz uzun sürebilir, ama yara incelemesi yarın öğlene kadar tamamlanır, sonra Bölge Savcılığı'na başvururuz."

"İyi bir plan gibi görünüyor. Ben bir bardak kahve almaya gidiyorum; sen bir şey ister misin?"

Bosch dönüp ortağına uzun uzun baktı. Chu'nun sırtı dönüktü, kredi kartı hesap özetlerini bir araya toplayıp hepsini aynı hizaya getirmeye çalışıyordu.

"Hayır, böyle iyiyim."

"Sen, McQuillen'ı pişirirken, ben de oturup bu şeyleri bir inceleyeyim; belli olmaz, bakarsın bir şey çıkar."

Chu ayağa kalkıp kredi kartı hesap özetlerini yeşil renkli yeni bir dosyanın içine koydu.

"Evet, belli olmaz."

Chu bölmeden dışarıya çıkarken Bosch onu izledi, sonra masasından kalkıp teğmenin odasına gitti, başını kapıdan içeriye uzatıp Duvall'e McQuillen'ı sorgu odasına aldıklarını ve adamın buraya kendi isteğiyle geldiğini haber verdi.

Bosch tekrar masasına dönerek, okuldan eve sağ salim vardığına emin olmak için kızına mesaj attı. Cep telefonunu elinin bir uzantısı haline getirmiş olan Maddie mesajı anında cevapladı. Zaten baba-kız arasında mesajları geciktirmeden cevaplama konusunda önceden yapılmış bir anlaşma vardı.

Evdeyim, her şey yolunda. Dün akşam çalıştın sanıyordum.

Bosch, Maddie'nin tam olarak neyi kastettiğinden emin olamadı. Ne de olsa o sabah, Hannah Stone'un eve geldiğine dair her türlü izi yok etmek için özel bir gayret göstermişti. Kızına masum bir cevap gönderdi, ama enselenmekten kurtulamadı.

Bosch'un içinde iki şarap kadehi var.

Bulaşık makinesinden bahsederken markasını telaffuz etmek, ikisinin alışkanlık haline getirdiği bir şeydi. Bosch o an geride üstünü örtmediği bir iz bıraktığını fark etti. Kısa bir süre düşündükten sonra bir mesaj daha yazdı.

Rafta tozlanıyorlardı. Temiz olsunlar istedim. Bu arada, ev işleriyle ilgilenmen beni memnun etti.

Maddie'nin bunu yutacağını pek sanmıyordu, ama aradan iki dakika geçmesine rağmen bir cevap gelmedi. Bosch, kızına gerçeği söylememiş olmaktan dolayı kendini kötü hissetse de,

o anın onunla ilişkilerini tartışmak için doğru an olmadığını da biliyordu.

Chu'ya yeterince zaman tanıdığını düşünerek asansöre bindi ve zemin kata indi. Emniyet müdürlüğünün ön kapısından Spring Caddesi'ne çıktı, karşıya geçip *Los Angeles Times* gazetesinin binasına girdi.

Times binasının en alt katı kafeterya olarak kullanılıyordu. Emniyet müdürlüğündeyse sadece atıştırmalık yiyeceklerin bulunduğu bir makine vardı. Birkaç yıl önce emniyet müdürlüğünün buraya taşınmasıyla birlikte *Times* yönetimi, iyi komşuluk çerçevesi içinde bir jest yaparak kafeteryasını tüm polislere ve emniyet müdürlüğünün çalışanlarına açmıştı. Bosch bunu hep içi boş bir jest olarak görmüştü; burada öncelikli hedef, bir zamanlar güçlü bir kurum olan gazetenin, diğer hiçbir bölümünden elde edemeyeceği kârı kafeterya sayesinde elde etmesini sağlamaktı.

Bosch rozetini gösterip güvenlikten geçtikten sonra kafeteryaya girdi. Burası yıllar boyu eski baskı makinelerinin döndüğü, mağarayı andıran geniş bir yerdi. Bir tarafında büfenin bulunduğu uzunlamasına mekânın diğer tarafına sıra sıra masalar dizilmişti. Bosch fark edilmemeye çalışırken ortağını görebilmek amacıyla etrafa bakındı.

Chu sırtı Bosch'a dönük halde odanın uzak tarafında bir masaya oturmuştu. Latin kökenli olduğu anlaşılan bir kadınla birlikteydi. Kadın önündeki deftere notlar alıyordu. Bosch oraya doğru yürüdü, bir iskemle çekip yanlarına oturdu. Hem Chu, hem de kadın büyük bir şaşkınlık yaşıyordu; yanlarına oturan kişi Charles Manson'mış[1] gibi bir ifade hâkim olmuştu yüzlerine.

Bosch, "Kahve konusunda fikrimi değiştirdim," dedi.

---

(1) Amerikalı seri katil.

"Harry," diye atıldı Chu. "Ben sadece..."

"Sen sadece Emily'ye soruşturmamız hakkında bilgi veriyordun."

Bosch gözlerini Gomez-Gonzmart'a dikti.

"Doğru söylüyorum değil mi Emily?" dedi. "Yoksa sana Sülük diye mi hitap etmeliyim?"

"Bak Harry, düşündüğün gibi değil," dedi Chu.

"Gerçekten mi? Düşündüğüm gibi değil mi? Çünkü bana burada, tam da *Times*'ın evinde soruşturmamıza dair bilgileri sızdırıyormuşsun gibi geldi de."

Bosch ani bir hareketle uzanıp masanın üstündeki defteri kaptı.

Gomez-Gonzmart, "Hey!" diye bağırdı. "O benim!"

Bosch açık olan sayfaya alınmış olan notları okuyunca, steno tarzı kısaltılmış bir biçimde yazılmış satırların içinde birkaç kez tekrarlanan *McQ* simgesini ve *saatle uyum = önemli* ifadelerini gördü. Bunlar şüphelerini doğrulamak için yeterliydi. Defteri kadına geri verdi.

Kadın defteri Bosch'un elinden aldığı gibi, "Ben gidiyorum," dedi.

"Henüz değil," dedi Bosch. "Çünkü ikiniz oturacak ve yeni bir anlaşma yapacaksınız."

Gomez, "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin!" diye atıldı, hemen ardından iskemlesini hırsla itip yere devirirken ayağa kalktı.

Bosch, "Haklısın," dedi. "Ama erkek arkadaşının geleceği ve kariyeri şu anda benim ellerimde. Bunlardan herhangi biri senin için bir anlam taşıyorsa buraya oturur ve söyleyeceklerimi dinlersin."

Bosch bekleyip kadına baktı. Gomez çantasının askısını omzuna atmış, gitmeye hazırlanıyordu.

Chu, "Emily?" dedi.

"Bak, üzgünüm tamam mı?" dedi Gomez. "Yazmam gereken bir haber var."

Kadın masadan uzaklaşırken yüzü kirece dönmüş Chu uzaklara bakakaldı, ama hemen ardından Bosch'un sesiyle bir anda kendine geldi.

"Chu, burada ne halt ettiğini sanıyorsun sen?"

"Düşündüm ki..."

"Düşündüğün her neyse bil ki, yandın; tam anlamıyla boka sardın. Bence bundan sonra paçanı nasıl kurtaracağını düşünsen iyi edersin. O kadına tam olarak ne anlattın?"

"Ben... Ben ona McQuillen'ı binaya getirdiğimizi ve ağzından laf almaya çalışacağımızı söyledim. Saatinin cesetteki yarayla uyuşması durumunda, adamın yaptığını itiraf edip etmemesinin bir önemi olmadığını anlattım."

Bosch o kadar öfkelenmişti ki, Chu'nun yüzüne bir yumruk savurmamak için kendini zor tutuyordu.

"Onunla konuşmaya ne zaman başladın?"

"Soruşturmayı üstlendiğimiz gün. Onu eskiden beri tanıyorum. Birkaç yıl önce bir haber yazmıştı ve birkaç kez çıkmıştık. Hoşlandığım bir kadındır."

"Demek bu hafta seni aradı ve burnunu soruşturmamın içine sokman için seni yönlendirdi."

Chu döndü ve ilk kez Bosch'a baktı.

"Evet, haklısın Harry. *Senin* soruşturman. Bizim değil, *senin* soruşturman."

"İyi de neden David? Neden böyle bir şey yapasın ki?"

"Bunu sen yaptın. Ayrıca bana David diye hitap etmeye kalkma. İlk adımı bildiğine bile şaşırdım..."

"Ne diyorsun sen? Bunu *ben* mi yaptım? Sen..."

"Evet, sen yaptın. Beni sen mecbur ettin Harry. Bana bir bok anlatmadın, beni dışladın, sen bu soruşturmayı yürütürken benim diğeriyle oyalanmamı sağladın. Ve bu ilk kez olan bir şey değil, hatta bunu alışkanlık haline getirdin bile diyebilirim. İnsan ortağına böyle davranmaz. Bana doğru yaklaşmış olsaydın, böyle bir şeyi asla yapmazdım!"

Bosch kendini toparlayıp sakin bir sesle konuşmaya çalıştı. Çevre masaların dikkatini çektiklerini sezinlemişti; üstelik oturanlar da gazeteciydi...

"Artık ortak değiliz," dedi Bosch. "Elimizdeki bu iki soruşturmayı tamamladıktan sonra transfer olmak için başvuracaksın. Nereye gideceğin umurumda değil, ama Kapanmamış Dosyalar'da işin bitti. Kendi isteğinle ayrılmazsan, insanlara yaptıklarını anlatacak, ortağını ve soruşturmanı bir kıç için sattığını öğrenmelerini sağlayacağım. O andan itibaren dışlanmış biri olacaksın, kimse ve hiçbir birim seni istemeyecek."

Bosch ayağa kalkıp masadan uzaklaştı. Chu'nun zayıf bir sesle seslendiğini duysa da arkasına dönmedi.

28

Bosch sorgu odasına ikinci kez girdiğinde McQuillen masada oturmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde bekliyordu. Biraz sonra yapacakları görüşmenin önemini idrak etmekten uzak olduğunu belli edercesine bir hareketle saatine göz attı, sonra başını kaldırıp Bosch'a baktı.

"Otuz beş dakika olmuş," dedi. "En az bir saat gelmezsin diye düşünmüştüm."

Bosch, McQuillen'ın karşısına oturduktan sonra yanında getirdiği ince yeşil dosyayı masanın üstüne bıraktı.

"Kusura bakma," dedi. "Gelişmelerle ilgili olarak bazı insanlara bilgi vermem gerekiyordu."

"Sorun değil. Bu arada ben işyerini aradım, gerekirse bütün akşam yerime bakacak birini ayarladılar."

"Güzel. Sanırım burada bulunma nedenini biliyorsun. Ben de pazar akşamıyla ilgili olarak seninle biraz konuşmak istiyordum. Seni korumak ve görüşmeyi resmi hale getirmek için haklarını bildirmem gerekiyor. Buraya kendi rızanla geldiğini biliyorum, ama mesleki uygulamalara sadık kalıp insanlara içinde bulundukları durumu bildirmek hep yaptığım bir şeydir."

"Benim bir cinayet zanlısı olduğumu mu söylüyorsun?"

Bosch parmaklarıyla masanın üzerinde tempo tutuyordu.

"Bunu söylemek zor. Senden bazı cevaplar almam gerekiyor, ondan sonra bu konuda bir karara varacağım."

Bosch dosyayı açıp en üstte duran sayfayı çıkardı. Bu, McQuillen'ın sorgu esnasında yanında avukat bulundurmak da dahil olmak üzere, yasal haklarından feragat ettiğini belirten bir yazıydı. Bosch yazıyı yüksek sesle okudu ve sonra McQuillen'a bir kalem vererek imzalamasını istedi. Eski polis, şimdinin taksi sevk görevlisi hiç tereddüt etmeden imzaladı.

"Şimdi," dedi Bosch. "Benimle işbirliği yapmak ve pazar akşamı hakkında konuşmak konusunda hâlâ istekli misin?"

"Bir noktaya kadar evet."

"Ne noktasıymış bu?"

"Henüz bilmiyorum, ama bu işlerden anlarım. Aradan biraz zaman geçti, ama bazı şeyler hiç değişmez. Beni konuşturup içeriye tıkmak niyetinde olduğunu biliyorum. Buraya geldim, çünkü aklında bazı yanlış düşünceler olduğunu biliyorum. Bildiklerimi sana anlatmak istiyorum, ama bunu ancak bana bir zararı olmayacağını bilirsem yapabilirim. Sözünü ettiğim nokta bu."

Bosch öne doğru eğildi.

"Beni hatırlıyor musun?" diye sordu. "Adımı hatırlıyor musun?"

McQuillen başını salladı.

"Tabii. Özel Görev Gücü'ndeki herkesi hatırlıyorum."

"Irvin Irving'i de, öyle mi?"

"Tabii. En üstteki adam, her zaman en çok dikkati çeken adamdır."

"Eh, ben de en alttaki adamdım, o yüzden bu konuda söyleyecek fazla bir şeyim yok. Ama bence önemli olan, senin haksızlığa uğramış olduğun gerçeği... Birilerini kurban etmeleri gerekiyordu, o da sen oldun."

McQuillen ellerini masanın üstünde birbirine kenetledi.

"Aradan bunca yıl geçtikten sonra bunun benim için bir önemi yok artık Bosch; o yüzden sempatik görünüp beni kafalamaya çalışma."

Bosch başını sallayıp öne doğru eğildi. McQuillen sert oynamak niyetindeydi. Sorguyu, yanında avukat olmadan götürebileceğini düşünecek kadar ya akıllı ya da aptaldı. Bosch ona istediğini verecekti.

"Peki, ön sevişme faslını geçelim o zaman McQuillen. Söyle bakalım, George Irving'i neden otel odasının balkonundan aşağıya attın?"

McQuillen'ın yüzünde bir tebessüm belirdi.

"Bu muhabbete girmeden önce bazı güvenceler istiyorum."

"Ne güvencesi?"

"Silah taşımaktan veya sana anlatacağım ufak tefek şeylerden dolayı suçlanmayacağıma dair güvence."

Bosch başını iki yana salladı.

"Bana bu işlerin nasıl yürüdüğünü bildiğini söyledin. O zaman bu tür anlaşmalar yapamayacağımı da bilirsin. Bu bölge savcısının işi. Onlara benimle işbirliği yaptığını söylerim, hatta sana bir şans vermelerini bile isteyebilirim, ama herhangi bir anlaşma yapamam; sanırım anlıyorsundur."

"Bak, buradasın, çünkü George Irving'in başına neler geldiğini öğrenmek istiyorsun. Ben bunu sana söyleyebilirim. Söyleyeceğim de, ama bu güvenceleri almadan olmaz."

"Silah ve sözünü ettiğin o küçük şeyler neyse onlardan bahsediyorsun, öyle mi?"

"Doğru, anlatacaklarım arasında beni sıkıntıya sokabilecek ufak tefek şeylerden söz ediyorum."

Bosch bu sözlere bir anlam veremedi. McQuillen, George Irving'i öldürdüğünü itiraf edecekse gizli silah taşımak gibi bir suç kesinlikle göz ardı edilebilirdi. McQuillen'ın bu tip bir şey-

den endişe duyması, Irving'in ölümünde bir kusuru ya da suçu olduğunu itiraf etmeyeceği anlamına geliyordu.

Bu durum kimin, kimle oynadığı sorusunu gündeme getirmişti ve Bosch üste çıkmanın bir yolunu bulmak zorundaydı.

"Sana sözünü verebileceğim tek şey, seni savunmak olur," dedi. "Bana pazar gecesi olanları anlat, doğruları konuşursan ufak tefek şeyler konusunda endişe duymama zaten gerek kalmaz. Şu an için yapabileceğimin en iyisi bu."

"Sanırım bu konuda sözüne güvenmem gerekiyor Bosch."

"Söz veriyorum. Başlayabilir miyiz?"

"Başladık zaten. Sorduğun soruya şu cevabı veriyorum; ben George Irving'i Şato Marmont'un balkonundan aşağıya atmadım. George Irving balkondan aşağıya kendisi atladı."

Bosch arkasına yaslanıp parmaklarıyla masanın üstünde tempo tutmaya başladı.

"Haydi, ama McQuillen. Benden böyle bir şeye inanmamı nasıl beklersin? Başkalarının inanmasını nasıl beklersin?"

"Senden bir şey beklediğim yok. Sana sadece yapmadığımı söylüyorum. Konuyla ilgili bildiğin her şey yanlış. Önyargıya dayanan birtakım düşüncelerin var, bunları muhtemelen ikinci derecede delillerle harmanlayıp adamı öldürdüğüm sonucuna varıyorsun. Ama ben böyle bir şey yapmadım ve sen yaptığımı ispatlayamazsın."

"İspatlayamayacağımı umuyorsun."

"Hayır, umut etmenin bu işle hiçbir alakası yok. İspatlayamayacağını *biliyorum*, çünkü ben yapmadım."

"Baştan başlayalım... Yirmi beş yıl önce sana yaptıklarından dolayı Irvin Irving'den nefret ediyordun. Zor döneminde seni yalnız bırakmış, kariyerini, belki de hayatını yerle bir etmişti."

" 'Nefret' oldukça sert bir kelime. Geçmişte tabii ki ondan nefret ediyordum, ama aradan çok uzun zaman geçti."

"Peki ya pazar akşamı? O zaman da ondan nefret ediyor muydun?"

"O zaman aklımda olan o değildi."

"Doğru, aklında olan kişi oğlu George'du. Bu kez işini elinden almaya çalışan adamı düşünüyordun. Pazar akşamı George'dan nefret ediyor muydun?"

McQuillen başını hayır anlamında salladı.

"Buna cevap vermeyeceğim; mecbur da değilim, ama hakkında ne düşünürsem düşüneyim, onu öldürmedim. O intihar etti."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü bana intihar edeceğini söyledi."

Bosch, McQuillen'ın kaçamak cevaplar vermek adına söyleyeceği her şeye hazırlıklıydı; ama böyle bir şeye değil...

"Bunu sana o mu söyledi?"

"Evet."

"Peki, bunu sana ne zaman söyledi?"

"Pazar akşamı, odasındayken. Orada bulunma amacı da oydu zaten. Aşağıya atlayacağım dedi. O atlamadan önce ben odadan çıkmıştım."

McQuillen'ın bu an için hazırlık yapmak üzere uzun bir zamanı olmuştu, bunu dikkate alan Bosch yine durakladı. McQuillen kafasında tüm gerçeklerin üstünü örtecek detaylı bir hikâye uydurmuş olabilirdi, ancak Bosch'un önündeki dosyanın içinde George Irving'in kürekkemiğinin üstündeki yaranın fotoğrafı duruyordu hâlâ. Bu her şeyi değiştirecek bir gerçekti; McQuillen bunu açıklayamayacaktı.

"Bana hikâyeni ve George Irving'le bu konuşmayı nasıl yaptığını anlat. Tüm detayları öğrenmek istiyorum."

McQuillen derin bir nefes alıp yavaşça verdi.

"Burada seninle konuşmakla ne büyük bir risk alıyorum, farkında mısın? Elinde ne var veya ne düşünüyorsun, bilmiyo-

rum. Sana tüm gerçeği anlatırım, ama sen bu gerçekleri eğip büker ve işimi bitirmek için kullanabilirsin. Yanımda bir avukat bile yok."

"Bu senin bileceğin bir iş Mark. Konuşmak istiyorsan konuş. Yanında bir avukat olmasını istiyorsan avukat çağır; ama bil ki o zaman bu konuşma sona erer. Aslına bakarsan her şey sona erer ve biz oyunu başka biçimde oynamaya başlarız. Eskiden polistin, bu işlerin gerçekte nasıl yürüdüğünü bilecek kadar da zekisin. Buradan çıkmanın ve akşam eve dönmenin tek bir yolu olduğunu biliyorsun. Bunun için konuşmak zorundasın."

Bosch topu sana atıyorum, dercesine bir hareket yapınca McQuillen başını salladı. Ya şimdi ya da asla, gibi bir pozisyonda olduğunun farkındaydı. Yanında avukatı olsa ona hareket etmeden ve çenesini kapatmasını, polisin eline sahip olmadıkları bir şeyi vermemesini söylerdi. Bu da aslında iyi bir nasihat olurdu, ama her zaman için değil. Bazı şeyler dile getirilmek zorundaydı.

McQuillen, "Pazar akşamı odada onunla birlikteydim," dedi. "Aslına bakarsan pazartesi sabahı... Onu görmeye odasına çıktım. Öfkeliydim. İstiyordum ki... Aslında ne istediğimden pek de emin değildim; hayatımın yine mahvolmasını istemiyordum. Galiba aklımda onunla yüzleşmek, onu korkutmak vardı. Ama..."

McQuillen üzerine basarak, "... ben o odadan ayrılırken, o hayattaydı," diye ekledi.

Bosch, McQuillen'ı tutuklamaya ve cinayetle suçlamaya yetecek kadar şeyi kaydettiğinin farkına vardı. McQuillen az önce Irving'in aşağıya düştüğü yerde, onunla birlikte olduğunu itiraf etmişti. Ancak Bosch heyecanını gizlemeyi başardı, adamın anlatacağı daha başka şeyler vardı.

"Biraz geriye gidelim," dedi. "George Irving'in otelde olduğunu ve hangi odada kaldığını nerden biliyordun?"

McQuillen bu çok aptalca bir soru, dercesine omuzlarını silkti.

"Bunu biliyorsun," dedi. "Hooch Rollins söyledi bana. Pazar akşamı otele bir müşteri bırakırken tesadüfen Irving'i görmüş. Bana bu haberi iletti, çünkü bir keresinde garajda Irving'lerle aramızda yaşananları duymuştu. Sarhoş araba kullanmaktan ötürü yapılan tutuklamalardan sonra şoförlerlerle bir toplantı yapmış ve onlara, 'İşte böyle davranmalarının nedeni bu; komplonun arkasındaki adam da budur,' demiş, Google'dan George Irving'in fotoğrafını bulup herkese dağıtmıştım."

"Demek Rollins sana onun otele girdiğini söyledi. Peki, Irving'in bir oda tuttuğunu nerden biliyordun, oda numarasını nasıl öğrendin?"

"Oteli aradım. Güvenlik nedeniyle bana oda numarasını söylemeyeceklerini biliyordum, beni odaya bağlamalarını da isteyemezdim. Ne yani, 'Ahbap oda numarasını bana vermende bir sakınca var mı?' diyecektim? Hayır, ben de oteli arayıp garaja bağlandım. Hooch bana Irving'in arabasını garaj görevlilerine teslim ederken gördüğünden bahsetmişti, o yüzden garajla konuşup adımın Irving olduğunu, telefonumu arabamda bırakmış olabileceğimden şüphelendiğimi söyledim ve onlardan arabama bir bakmalarını rica ettim. Onlara, 'Oda numaramı biliyor musunuz? Telefonu bulursanız odama getirin lütfen,' dedim. Adam da yetmiş dokuzda kalıyorsunuz, telefonu bulursam size yollarım, dedi. Böylece oda numarasını öğrenmiş oldum."

Bosch başını salladı. Bu zekice bir plandı, ama aynı zamanda içinde 'önceden tasarlamaya' dair unsurlar barındırıyordu, McQuillen bunları anlatmakla taammüden cinayetle suçlanmasına yol açacak bilgileri kendi elleriyle savcılığa teslim etmiş oluyordu. Bosch'un görünürde yapması gereken şey McQuillen'ı genel sorular sorarak yönlendirmekti; McQuillen gerisini getiriyordu. Sorgu oldukça kolay bir yola girmiş gibiydi.

McQuillen, "Gece vardiyasının bitmesini bekledikten sonra oraya gittim," dedi. "Birileri tarafından görülmek ya da kameralara yakalanmak istemiyordum, o yüzden otelin çevresinden dolaşmaya başladım ve yan tarafta bir yangın merdiveni gördüm. Merdiven çatıya kadar çıkıyordu, ama her sahanlıkta bir balkon vardı, ihtiyacım olduğunda o balkonlardan birine tırmanıp dinlenebiliyordum."

"Merdivene tırmanırken eldiven giymiş miydin?"

"Evet, bagajımda bulundurduğum eldivenleri ve iş tulumu giymiştim. Bizim işte insan bir arabanın altına girmek veya benzer şeyler yapmak durumunda kalabiliyor. Biri beni görürse otel çalışanlarından biri olduğumu düşünmesini istedim."

"Bir sevk görevlisi olarak o şeyleri bagajında mı tutuyorsun?"

"Ben şirketin ortağıyım. Adım belediyenin taksi imtiyaz hakları kurulunda görünmez, çünkü o zamanlar, bu şirkete ortak olduğum anlaşılırsa şirket olarak imtiyaz haklarını alamayız diye düşünmüştüm. Aslında şirketin üçte biri benim."

Bu durum, McQuillen'ın Irving'e olan kininin bu kadar uzun zamandır yatışmamasını da açıklıyor, böylece soruşturmadaki olası bir açık, bizzat şüphelinin kendisi tarafından kapatılmış oluyordu.

"Demek yangın merdivenine tırmanıp yedinci kata çıktın. O zaman saat kaçtı?"

"Vardiyayı gece yarısı tamamlamıştım. Yani on iki otuz civarlarıydı."

"Yedinci kata çıkınca ne oldu?"

"Şanslıydım. Yedinci katta herhangi bir çıkış, koridora açılan bir kapı yoktu. Sadece iki ayrı odaya açılan iki cam kapı, o kadar... Kapılardan biri sağa, diğeri sola açılıyordu. Sağdakine başımı uzatınca onu gördüm. Irving orada kanepede oturuyordu."

McQuillen durdu. Sanki o gece yaşananları hatırlıyormuş gibi dalıp gitmişti. Bosch, onu hikâyeyi anlatması için teşvik etmeli, ama oldukça ufak müdahalelerde bulunmalıydı.

"Demek onu buldun."

"Evet, orada oturmuş şişeden Jack Daniel's içiyordu; sanki bir şey bekliyormuş gibi bir hali vardı."

"Sonra ne oldu?"

"Sırtımı kapının yanındaki duvara dayadım. Irving'in, cam kapı üzerindeki yansımamı göremeyeceğini düşünüyordum. Bir an balkona geldiğini anlayınca duvara iyice yaslandım. Irving kapıyı açıp balkona çıktı. Doğrudan balkonun kenarına yürüyüp boş içki şişesini olabildiğince uzağa fırlattı, sonra duvardan eğildi ve sanki kusacakmış gibi aşağıya bakmaya başladı. İşini bitirip geriye döndüğünde benimle burun buruna geleceğini biliyordum. Saklanabileceğim bir yer yoktu."

"Irving kustu mu?"

"Hayır. Sadece..."

Tam o anda beklenmedik ve gürültülü biçimde çalınan kapı Bosch'u yerinden sıçrattı.

"Lafını unutma," dedi Bosch.

Ayağa kalkıp kapıya gitti, kilidin şifresini girerken McQuillen görmesin diye vücudunu kalkan olarak kullandı ve kapıyı açtı. Bosch karşısında Chu'yu görünce ortağının boğazına sarılmamak için kendini zor tuttu ve soğukkanlı bir biçimde dışarıya çıkıp kapıyı kapattı.

"Sen ne halt ediyorsun burada? Sorgunun ortasına paldır küldür dalınmayacağını bilmiyor musun? Nesin sen, acemi bir çaylak mı?"

"Bak, haberin yayımlanmasını iptal ettirdiğimi söylemek istedim sana. Gomez hikâyeden vazgeçti."

"Harika. Bunu bana sorgu bittikten sonra da söyleyebilirdin. Adam her şeyi itiraf etmek üzere ve sen kahrolası kapıyı indiriyorsun."

"Haberin yayımlanacağını sandığın için ona farklı yaklaşmak ihtiyacı duyabilirsin diye düşündüm. Ama haber yayımlanmayacak Harry."

"Bunu daha sonra konuşuruz."

Bosch sorgu odasının kapısına doğru döndü.

"Bunu muhakkak telafi edeceğim Harry, söz veriyorum."

Bosch tekrar Chu'ya dönerek, "Sözlerin beni ilgilendirmiyor. Bir işe yaramak istiyorsan kapıları çalmayı bırak da, içerideki adamın saati için arama emri çıkartmak üzere çalışmaya başla. Saati adli incelemeye gönderdiğimizde bunun yargıç emriyle olmasını istiyorum," dedi.

"Anlaşıldı Harry."

"Güzel, şimdi yaylan bakalım."

Bosch şifreyi tuşladı, kapıyı açıp tekrar odaya girdi ve McQuillen'ın karşısına oturdu.

McQuillen, "Önemli bir şey miydi?" diye sordu.

"Hayır, sadece zırva... Neden hikâyene devam etmiyorsun? Irving'in balkonda olduğunu anlatıyordun ve..."

"Evet, ben de sırtımı duvara yaslamış halde tam arkasında duruyordum; Irving tekrar odaya girmek üzere arkasına döner dönmez beni görecekti."

"Peki, sen ne yaptın?"

"Bilmiyorum, içgüdülerimi dinleyip harekete geçtim. Arkasına geçtim ve onu sıkıca kavrayıp odaya doğru sürüklemeye başladım. Yamaçtaki o evlerden bizi gören olur diye düşünmüştüm. Niyetim onu odaya sokmaktı."

"Onu sıkıca kavradığını söyledin. Bunu tam olarak nasıl yaptın?"

"Kolumu boynuna doladım ve boğma tutuşunu kullandım... Tıpkı eski zamanlarda olduğu gibi."

McQuillen bunu söylerken kendisine yöneltilen sorunun önemini kavramak istercesine doğrudan Bosch'un gözünün içine baktı.

"Irving karşı koydu mu, mücadele etti mi?"

"Evet, tam anlamıyla şoka girdi. Debelenmeye başladı, ama sarhoştu. Onu kapıdan içeriye soktum, o esnada kahrolası bir kılıçbalığı gibi tepiniyordu, ama bu uzun sürmedi. Zaten asla uzun sürmez. Irving hemen uykuya daldı."

Bosch, McQuillen'ın devam edip etmeyeceğini anlamak için bekledi. Ama adamın söyleyecekleri bu kadardı.

"O anda baygındı," dedi Bosch.

McQuillen, "Evet, aynen öyle," diye karşılık verdi.

"Peki, sonra ne oldu?"

"Çok kısa bir süre sonra tekrar nefes almaya başladı, ama uyuyordu. Dediğim gibi, koca viski şişesini bitirmişti ve horluyordu. Uyandırmam için onu sarsmam gerekti. Sonunda kendine geldi, sarhoş ve kafası karışık olduğu için beni tanımadı. Ona kim olduğumu ve neden orada olduğumu söylemek zorunda kaldım. Dirseklerine yaslanmış halde yerde yatıyordu, ben de başına dikildim."

"Ona ne söyledin?"

"Ona yanlış adama bulaştığını ve babasının bana yaptıklarını yapmasına izin vermeyeceğimi söyledim. İşte o anda işler biraz tuhaf bir hal almaya başladı, çünkü ne yapacağını bilmiyordum."

"Bir dakika, anlamadım. 'İşler tuhaf bir hal almaya başladı' derken neyi kast ediyorsun?"

"Irving gülmeye başladı. Ben herifin üstüne çullanmış, bayıltmıştım, ama o bunu komik bulmuştu. Niyetim korkutmaktı,

ama herif sarhoştu, yerde iki seksen uzanmış kahkahalarla gülüyordu."

Bosch bu sözleri uzun uzun düşündü. Gidişattan hoşlanmamıştı, çünkü konuşma beklemediği bambaşka bir yöne gidiyordu.

"Tek yaptığı bu muydu? Gülmek yani... Hiçbir şey söylemedi mi?"

"Evet, nihayet kahkahalarını bastırınca bana herhangi bir konuda endişe duymama gerek kalmadığını söyledi."

"Başka?"

"Daha fazla bir şey söylemedi. Endişelenecek bir şey yokmuş ve eve gidebilirmişim... O an veda eder gibi elini salladı bana."

"Ortada endişelenecek bir şey olmadığı konusunda nasıl bu kadar emin olabiliyormuş, sordun mu?"

"Hayır, böyle bir şey sormam gerektiğini düşünmedim."

"Neden?"

"Çünkü bir şekilde anlamıştım. O otele kendi işini bitirmek üzere gelmişti. Balkona çıkıp da aşağıya baktığı o an nereye düşeceğini anlamaya çalışıyordu. Aklından geçen şey aşağıya atlamaktı ve cesaretini toplamak için viskiye sarılmıştı. Ben de odadan ayrıldım... O da bunu yaptı."

Bosch önce hiçbir şey söylemedi. McQuillen'ın hikâyesi ya paçayı kurtarmak üzere özenle hazırlanmıştı ya da doğru olacak kadar tuhaftı. Kontrol edilmesi gereken bazı yönleri de vardı tabii. Adli tıp kandaki alkol oranını henüz verememişti, ama soruşturmada Jack Daniel's şişesinden ilk kez söz ediliyordu. Irving'i otele giriş yaparken gösteren video kaydında viski şişesine dair hiçbir işaret görünmüyordu, Irving'i odasına içki şişesi çıkarırken gören herhangi bir şahit de yoktu.

"Bana Jack şişesinden söz et," dedi.

"Dedim ya içkiyi bitirdikten sonra şişeyi balkondan dışarıya savurdu."

"Şişenin büyüklüğü konusunda bir şey söyleyebilir misin?"

"Sanırım, altı teklikti."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Küçük yassı şişelerdendi, rahatlıkla altı kadeh çıkardı. Ben de Jack içerim ve şişeyi hemen tanıdım. O şişelere altı teklik deriz."

Bosch altı kadehlik bir şişenin yaklaşık üç yüz gram ağırlığında olacağını düşünüyordu. Irving otele giriş yaparken o boyutta yassı bir şişeyi gizlemiş olabilirdi. Harry otel odasındaki küçük mutfak tezgâhının üstüne dizilmiş olan şişeleri ve atıştırmalık yiyecek paketlerini hatırladı. Şişe oradan da alınmış olabilirdi.

"Peki, Irving şişeyi balkondan dışarıya savurunca ne oldu?"

"Karanlıkta bir yerde şişenin parçalandığını duydum. Ya sokağa ya da birinin çatısına filan düşmüştü."

"Şişeyi ne yöne fırlattı?"

"İleriye."

Bosch başını salladı.

"Peki, McQuillen, olduğun yerde kal bakalım, ben birazdan dönerim."

Bosch ayağa kalktı, şifreyi girip kapıyı açtıktan sonra odadan ayrıldı ve koridordan Kapanmamış Dosyalar Birimi'ne doğru yürüdü.

Video odasının yanından geçerken kapı açıldı ve Kiz Rider dışarıya çıktı. Rider sorguyu izlemişti. Bosch buna şaşırmadı, ne de olsa Rider McQuillen'ın gözaltına alınacağını biliyordu.

"Vay canına," dedi Kiz.

"Evet."

"Peki, ona inanıyor musun?"

Bosch durdu ve Kiz'e baktı.

"Anlattıkları kendi içinde mantıklı, ama kontrol etmemiz gereken noktaları da var. Onu sorgu odasına aldığımızda elimizde ne olduğuna dair hiçbir şey bilmiyordu; yerdeki düğme, omuzdaki yaralar, cinayetten üç saat kadar önce yangın merdiveninde birini gördüğünü söyleyen bir şahit... Ama hikâyesi bunların hepsiyle tutarlı."

Rider ellerini beline dayadı.

"Ve aynı zamanda kendisinin o otel odasında olduğunu itiraf ediyor, kurbanı boğma tutuşuyla bayılttığını da söylüyor."

"Kendisinin ölen adamın odasında olması riskli bir hamle tabii."

"Yani ona inanıyor musun?"

"Bilmiyorum. Başka şeyler de var tabii. McQuillen eskiden bir polisti. Bildiği birçok..."

Bosch birden durdu ve parmağını şaklattı.

"Ne oldu?"

"McQuillen suçun işlendiği anda başka bir yerde olduğunu ispat edecek durumda. İşte bize söylemediği şey buydu. Irving McQuillen odadan çıktıktan üç, dört saat sonra öldü. McQuillen'ın Irving öldüğünde başka bir yerde olduğunu ispatlayacak şahitleri var; o sadece bizim gelip onu enselememizi bekliyordu; böylece teşkilatı küçük düşürecek bu sayede geçmişte yaşadıklarından dolayı az da olsa intikamını a lacaktı."

Bosch başını salladı. Aynen böyle olmuş olmalıydı.

"Bak Harry, canavarı çoktan uyandırdık. Irvin Irving bizden birini tutukladığımıza dair bir açıklama yapmamızı bekliyor. *Times*'ın haberi yayımlamak üzere olduğunu sen söyledin."

"Irving'in canı cehenneme. Ne beklediği umurumda değil, ayrıca ortağım *Times* konusunda endişe duymamızı gerektirecek bir şey olmadığını söyledi."

"Nasıl oldu bu?"

"Bilmiyorum, ama haberi yayımlamamaları için onları bir şekilde ikna etmiş. Bak, Chu'yu Jack Daniel's şişesini bulması için görevlendirmeliyim; sonra o odaya geri dönüp McQuillen'ın şahidini öğreneceğim."

"Tamam, ben onuncu kata dönüyorum. McQuillen'la işin biter bitmez bana haber ver. Hangi noktada olduğumuzu bilmek istiyorum."

"Anlaşıldı."

Bosch koridorda ilerleyerek Kapanmamış Dosyalar Birimi'ne gitti. Chu bilgisayarının başındaydı.

"Bir şeyi araştırmanı istiyorum. Otel personeline Şato'daki odaya girme izni verdin mi?"

"Hayır, bana böyle bir şey söylemedin, ben de..."

"Güzel. Oteli ara ve odalara Jack Daniel's şişesi bırakıp bırakmadıklarını öğren. Şu minik şişelerden değil, daha büyük yassı şişelerden söz ediyorum. Bırakıyorlarsa, yetmiş dokuz numaralı odada o şişelerden bir tane eksik miymiş, bir kontrol etsinler."

"Kapıyı mühürlemiştim ama."

"Söyle, mührü kırsınlar. O iş bitince adli tıbbı ara ve Irving'in kan testi tamamlanmış mı sor. Ben, McQuillen'ın yanına dönüyorum."

"Harry, bu iş bitince yanına gelmemi ister misin?"

"Hayır, gelme. Sen o işleri bitirip dönmemi bekle."

Bosch şifreyi tuşlayıp kapıyı açtı ve hızla yerine geçti.

McQuillen, "Çok çabuk döndün," dedi.

"Evet, bir şey unutmuşum. Senden hikâyenin tamamını dinlemek istiyorum McQuillen."

"Dinledin zaten. O odada olan her şeyi tek tek anlattım sana."

"Evet, ama sonra neler olduğundan söz etmedin."

"Irving balkondan aşağıya atladı, olan bu işte."

"Ben ondan söz etmiyorum, ben senden ve yaptıklarından söz ediyorum. Irving'in ne yapacağını çok iyi biliyordun ve telefona sarılıp bunu engellemek üzere birilerine haber vereceğine kıçını sallaya sallaya o odadan çıktın ve onun intihar etmesine izin verdin. Ama sen zeki bir adamsın, şüphelerin dönüp dolaşıp sana yöneleceğini ve sonuçta benim gibi bir adamın ortaya çıkacağını biliyordun."

Bosch arkasına yaslanıp McQuillen'ı dikkatle süzerken başını salladı.

"Böylece gidip kendine şahit ayarladın."

McQuillen ifadesiz bir yüzle Bosch'u dinliyordu.

"Buraya seni tutuklayacağımız ümidiyle geldin, sonra suçun işlendiği anda olay yerinde olmadığını ispatlayacak ve daha önce yaşadığın sıkıntıların karşılığı olarak teşkilatın küçük düşmesini sağlayacak bir hamle yapmış olacaktın. Hatta belki kendine bir avukat tutup yanlış tutuklamadan ötürü teşkilatı dava edecektin. Irving'i ödeşmek için kullanacaktın."

McQuillen hiç renk vermedi. Bosch masaya, öne doğru eğildi.

"Bana açıkça söyleyebilirsin, çünkü seni tutuklamayacağım McQuillen. Yirmi beş yıl önce sana haksızlık yapıldığını düşünsem de, sana bu oyunu oynama fırsatı vermeyeceğim."

McQuillen sonunda başını salladı ve *ne yapalım, şansımızı bir deneyelim dedik*, dercesine bir hareket yaptı.

"Arabamı Sunset'in karşısındaki Standart'a park ettim. Beni tanırlar orada."

Standart, Şato'nun birkaç sokak ilerisindeki butik otellerden biridir.

"Bizim iyi müşterimizdir. Kâğıt üstünde orası Batı Hollywood'a bağlıdır, yani orada durup müşteri alamayız, ama otelin

kapıcısıyla bağlantımız var, bir müşterinin taksi ihtiyacı olduğunda bizi ararlar. Yakınlarda her zaman bir aracımız bulunur."

"Demek Irving'in yanından ayrıldıktan sonra oraya gittin?"

"Evet, otelin Yirmi-dört/Yedi adında hiç kapanmayan bir restoranı var. Barın üstünde bir kamera durur, oraya oturdum ve güneş doğana kadar yerimden hiç kalkmadım. Kayıtlara bakarsan orada olduğumu görürsün. Irving aşağıya atladığında ben kahve içiyordum."

Bosch hikâyeyi akla yatkın bulmamış gibi başını iki yana salladı.

"Sen oraya varmadan Irving'in kendini aşağıya atmayacağını nerden biliyordun? Sen hâlâ Şato'dayken ya da Standart'a gelmek üzere yoldayken, ki en az on beş dakikalık bir mesafe var, Irving intihar edebilirdi. Bu riskli bir hareket olurdu."

McQuillen omuzlarını silkti.

"Irving geçici olarak bir şeyler yapacak durumda değildi."

Bosch gözlerini uzun bir süre McQuillen'dan ayırmadı.

"Onu tekrar uyuttun. Boğma tutuşuyla bayılttın ve nefes aldığından emin olduktan sonra onu yerde horlar halde bıraktın."

O an Bosch'un aklına odadaki saat alarmı geldi.

"Sonra yatak odasına geçtin ve saati getirdin. Saatin fişini yerdeki prize takıp alarmı sabah dörde kurdun ve Irving'in uyanmasını garanti altına aldın. Böylece sen Standart'ta şahitlerin önünde kahveni içerken Irving kendini balkondan aşağıya atabilecekti."

McQuillen bir kez daha omuzlarını silkti; söyleyecek başka bir şeyi kalmamış gibiydi.

"Sen çok esaslı bir adamsın McQuillen. Gitmekte de serbestsin."

McQuillen kendini beğenmiş bir tavırla başını salladı.

"Teşekkürler."

"Evet, bunun için teşekkür et. Yirmi beş yıl boyunca sana haksızlık edildiği fikrindeydim, şimdiyse, belki de böyle davranmakla doğruyu yaptılar diye düşünüyorum. Sen kötü bir adamsın, bu da kötü bir polis olduğun anlamına gelir."

"Hakkımda bir bok bilmiyorsun Bosch."

"Bunu biliyorum ama. Sen o odaya çıkıp bir şey yaptın; o yangın merdivenini sadece adamla yüzleşmek için tırmanmadın. Eskiden bir haksızlığa uğramış olup olmadığın umurumda değil, benim için önemli olan Irving'in ne yapacağını bilip buna rağmen kılını bile kıpırdatmamış olman. Tam tersine, sen onun intihar etmesine göz yumdun hayır, aslına bakarsan intihar etmesine *yardımcı oldun*. Benim gözümde bu hiç de küçümsenecek bir şey değil. Bu yaptığın suç değilse de, bence kesinlikle öyle sayılmalı. Bütün bunlar sona erince bildiğim ne kadar savcı varsa hepsiyle görüşecek ve içlerinden seni mahkemeye çıkaracak birini bulacağım. Bu akşam buradan çıkıp gidebilirsin, ama bir dahaki sefere bu kadar şanslı olmayacaksın."

McQuillen Bosch konuşurken sözünü bitirmesini sabırsızlıkla bekliyormuş gibi sürekli başını sallamıştı. Harry söyleyeceğini söylediğinde McQuillen soğukkanlı bir tavırla, "O zaman hangi noktada durduğumu bilmek iyi oldu sanırım," diye karşılık verdi.

"Aynen. Bu konuda sana yardımcı olduğuma sevindim."

"S&B'ye nasıl geri döneceğim? Beni garaja bırakacağınıza söz vermiştiniz."

Bosch ayağa kalkıp kapıya yöneldi.

"Bir taksi çağır," dedi.

29

Bosch masasına geri döndüğünde Chu telefonu kapatmak üzereydi.

Harry, "Ne öğrendin?" diye sordu.

Chu önündeki sayfaları karalanmış bloknota bakarak cevap verdi.

"Evet, otel odalarında yassı şişelerde Jack Daniel's bulunduruyorlarmış ve yetmiş dokuz numaralı odada bir şişe eksikmiş."

Bosch başını salladı. Bu haber, McQuillen'ın hikâyesinin bir başka yönden daha doğrulandığı anlamına geliyordu.

"Ya alkol testi?"

Chu başını iki yana salladı.

"Henüz bitmemiş. Adli tıp haftaya tamamlanacağını söylüyor."

Bosch adli tıbbın alkol testi sonucunu bir an önce vermesi için Kiz Rider ve müdürlük bürosunu devreye sokmadığı için kendine kızdı. Masasına oturup cinayet dosyasına koyacağı raporları toparlamaya başladı. Chu'ya arkası dönük halde, "Haberin yayımlanmasını nasıl önledin?" diye sordu.

"Gomez'i aradım, haberi yayımlaması halinde patronuna gideceğimi ve ona cinsel ilişki karşılığında benden bilgi topladığını söyleyeceğimi ifade ettim. Bu noktada ahlaki bir suç

işlemiş sayılacağını anlattım. Sadece işini kaybetmekle kalmayacak, aynı zamanda adını da lekelemiş olacaktı. İnsanların kendisine farklı bir gözle bakmaya başlayacaklarını biliyordu."

"Durumu tam bir beyefendi gibi idare etmişsin Chu. Kredi kartlarına ait hesap özetleri nerede?"

"Burada. Neler oluyor?"

Chu, Irving'in son zamanlarda yaptığı alışverişlerin dökümünü gösteren dosyayı Bosch'a verdi.

"Bunların hepsini eve götürüyorum."

"McQuillen'a ne olacak? Onu tutukluyor muyuz?"

"Hayır, evine dönüyor."

"Onu serbest mi bırakıyorsun?"

"Evet."

"Saatiyle ilgili arama emrine ne olacak peki? Dilekçeyi bitirmek üzereydim."

"Ona ihtiyacımız kalmadı artık. McQuillen, Irving'i boğma hareketiyle bayılttığını itiraf etti."

"İtiraf etti ve sen onu *serbest bıraktın* öyle mi? Sen..."

"Dinle Chu, gelişmeleri baştan sona anlatacak zamanım yok. Yaptığım şeyle ilgili bir sıkıntın varsa gidip sorgu kaydını izlersin. Hayır, aslında senden Sunset Strip'teki Standart Oteli'ne gitmeni istiyorum. Yerini biliyorsun, değil mi?"

"Evet, ama oraya neden gidiyorum?"

"Otelin yirmi dört saat açık olan restoranına git ve tezgâhın üstündeki kameranın pazar akşamıyla pazartesi sabahı arasında yaptığı kaydın CD'sini al."

"Peki, kayıtta ne var?"

"McQuillen'ın Irving'in öldüğü sırada otelde olduğuna dair kanıt... Kaydı inceledikten sonra bu bilgiyi benim için doğrulat."

Bosch dosyalanmamış tüm evrakları çantasına koydu, cinayet dosyası çantaya sığmayacak kadar kalın olduğundan onu

ayrı olarak taşımaya karar verdi. Bölmesinden dışarıya çıkarken Chu, "Sen ne yapacaksın?" diye seslendi arkasından.

Bosch dönüp ona baktı.

"Her şeye yeniden başlayacağım."

Ekip odasının çıkışına doğru yürümeye devam ederken teğmenin, dedektiflerin o anda nerede olduklarını gösteren "durum tahtasının" önünde durdu ve mıknatısını ait olduğu yere yerleşirdi. Kapıya yöneldiği anda Chu'nun ayakta kendisini beklediğini gördü.

"Buna bana yapma," dedi Chu.

"Sen kendi kendine yaptın. Seninle ilgili hiçbir şey duymak istemiyorum artık."

"Biliyorum, bir hata yaptım. Bunu telafi edeceğimi sana söyledim, hatta söz verdim."

Bosch uzanıp Chu'yu kolundan hafifçe tuttu ve onu nazikçe yana iterek kapıyı açtı, başka bir şey söylemeden koridora yürüdü.

Bosch eve giderken yolunun üstünde Doğu Hollywood'a uğrayıp arabasını Batı'daki El Matador kamyonunun arkasına park etti. Chu'nun Batı Meydanı'nın Doğu Hollywood'da olması konusunda yaptığı tutarsız yorumu geldi aklına. Böyle şeyler ancak Los Angeles'ta olur, diye geçirdi içinden.

Kamyonun arkasında hiç sıra yoktu, çünkü henüz erkendi ve *taquero* akşam hazırlıklarına yeni başlamıştı. Bosch eve götürmek üzere dört taco'luk kızarmış et siparişi verdi, una bulanmış tortilla'ların bir folyoya sarılmasını istedi ve yanına soğan, baharat ve domatesli avokado sosun yanı sıra, pilavla salsa sosu koydurttu. Siparişin paketlenmesini beklerken kızına bir mesaj atıp ona akşam yemeğini dışarıdan getireceğini, çünkü yemek pişiremeyecek kadar meşgul olacağını bildirdi. Kızı cevap ola-

rak, bir sorun olmayacağını ve çok acıktığı şeklinde bir mesaj gönderdi.

Yirmi dakika sonra Bosch evinin ön kapısından içeri girdiğinde kızını oturma odasında kitap okurken ve müzik dinlerken buldu. Bir elinde taco poşeti, diğer elinde çantası ve koltuğunun altında cinayet dosyası olduğu halde kapı ağzında donup kalmıştı adeta.

Maddie, "Ne oldu?" diye sordu.

"Sen Art Pepper mı dinliyorsun?"

"Evet. Kitap okurken dinlenecek güzel bir müzik bence."

Bosch gülümseyip mutfağa girdi.

"İçmek için ne istersin?"

"Yanıma su almıştım, başka bir şey istemem."

Bosch sos, pilav ve salatalı bir taco tabağı hazırlayıp kızına götürdü. Mutfağa geri dönünce lavaboya eğilip içi her türlü malzemeyle tıka basa dolu taco'sunu yedi. Yemeğini bitirince musluğu açıp ağzını yıkadı, kâğıt havluyla yüzünü sildikten sonra çalışmak üzere yemek odasındaki masaya geçti.

Çantasını açarken, "Okul nasıldı?" diye sordu. "Öğle yemeğini atladın mı yine?"

"Okul her zamanki gibi sıkıntılıydı. Cebir sınavına hazırlanıyordum, o yüzden öğle yemeği yemedim."

"Sınav nasıl geçti?"

"Çakarım herhalde."

Bosch, onun abarttığını biliyordu. Maddie iyi bir öğrenciydi, cebirden nefret etmesinin nedeni, hayatta ne işe yarayacağını algılayamamasıydı. Özellikle de polis olmak istediği, en azından kendisi böyle söylemişti, bir dönemde...

"Sınavın eminim iyi geçmiştir. Kitabı ödev olarak mı okuyorsun? Nedir o ?"

Maddie, babasının görebilmesi için kitabı havaya kaldırdı. Bu, Stephen King'in *Mahşer* adlı kitabıydı.

"Başka seçeneklerim de vardı, ama ben bunu tercih ettim."

"Okul ödevi olarak biraz kalın bir kitap."

"Çok hoşuma gitti ama. Bu arada sen yemeği benimle yemeyip sorduğun bu sorularla şarap kadehi olayını örtbas etmeye mi çalışıyorsun?"

Maddie, Bosch'u köşeye sıkıştırmıştı.

"Hiçbir şeyi örtbas etmeye çalışmıyorum. Yapmam gereken işler var, bulaşık makinesindeki şarap kadehlerini de izah etmiştim."

"Ama bir tanesinde hâlâ ruj izi olmasının nedenini izah etmedin."

Bosch, kızına baktı. Ruj izini gözden kaçırmış olmalıydı.

"Evin dedektifi kimmiş, ha?" diye sordu Bosch.

Maddie, "Konuyu değiştirme," dedi. "Baba, kız arkadaşın hakkında bana yalan söylemen gerekmiyor, esas mesele bu."

"Bak, o benim kız arkadaşım değil, olmayacak da. İlişkimiz yürümedi. Sana gerçeği söylemediğim için özür dilerim, ama artık bu meseleyi kapatabilir miyiz. Bir kız arkadaşım olursa sana haber vereceğim. Tıpkı, bir erkek arkadaşın olursa senin de bana haber vermeni beklediğim gibi..."

"Tamam."

"Erkek arkadaşın yok, değil mi?"

"Hayır baba."

"İyi. Yani, bunu benden saklamamış olman iyi bir şey demek istedim. Yoksa erkek arkadaşının olmaması iyi anlamında değil... Ben öyle bir baba olmak istemem."

"Anladım."

"Güzel."

"O zaman neden bu kadar öfkelisin?"

"Ben..."

Bosch o an, kızının kısa bir süre önce izlediği videoda, George Irving'in önüne uzatılan evrakı imzalarken yaptığı yorum-

da haklı olduğunu fark etti ve durakladı. Bosch bir şeye öfkelenmişti, ama öfkesini başka şeyden çıkarıyordu.

"Biraz önce evin dedektifi kimmiş derken ne kast ettiğimi anladın mı?"

"E, herhalde."

"Pazartesi akşamı otele giriş yapan adamın videosunu izlerken yaptığın yorumda haklıydın. Adamın intihar ettiğini söylemiştin. İzlediğin otuz saniyelik görüntülere dayanarak adamın aşağıya atladığını anladın."

"Yani?"

"Eh, bense hafta boyunca ipuçlarının peşinden gittim, cinayetin söz konusu olmadığı bir vakayı cinayet vakası gibi ele aldım. Ne var biliyor musun? Bence sen haklıydın, daha en başta doğru bir teşhiste bulundun, ama ben yanıldım. Yaşlanıyorum herhalde."

Maddie'nin yüzünde babasını anlayışla karşıladığını gösteren bir ifade belirdi.

"Baba, bunun üstesinden geleceksin, bir dahaki sefere doğru teşhiste bulunacaksın. İnsanın her vakayı çözemeyeceğini söyleyen sen değil miydin? Eh, en azından bu soruşturmada uzun vadede de olsa doğruyu buldun."

"Sağ ol Mads."

"Ayrıca, abartmak istemem ama..."

Bosch, kızına baktı. Maddie bir şeyden dolayı gurur duyuyor gibiydi.

"Peki, söyle bakalım. Ama ne?"

"Kadehte ruj izi yoktu. Blöf yaptım."

Bosch başını iki yana salladı.

"Ne var biliyor musun? Bir gün sorgu odasında görmek istedikleri kişi sen olacaksın. Bakış açın, yeteneğin... Herkes senin karşında bülbül gibi ötecek."

Maddie gülümsedi ve tekrar kitabına geri döndü. Bosch kızının tabağında yenmemiş bir taco olduğunu fark etti; taco'yu yemek için büyük bir istek duysa da, işine geri dönmeye karar verdi. Cinayet dosyasını açtı, dosyalanmamış evrakları ve raporları masanın üstüne yaydı.

Bosch, "Şahmerdan ne işe yarar biliyor musun?" diye sordu.

"Ne?" diye karşılık verdi Maddie.

"Şahmerdan'ın ne olduğunu biliyor musun?"

"Tabii. Ama sen neden söz ediyorsun?"

"Şu anda olduğu gibi, bir soruşturmada sıkışıp kaldığım durumlarda cinayet dosyasını ve diğer tüm raporları yeniden gözden geçiririm."

Bosch masanın üstündeki cinayet dosyasını işaret etti.

"Bu dosyaya Şahmerdan gözüyle bakarım. Şahmerdan'ı iyice geriye çeker, sonra bütün gücünle ileriye doğru fırlatır, kilitli kapıya vurur ve parçalayıp geçersin. Soruşturmaya ait tüm raporların, dosyaların üzerinden bir kez daha geçmek işte buna benzer; ivmeni kazanıp önce geriye, sonra ileriye doğru savrulursun."

Maddie, babasının böyle bir bilgiyi kendisiyle paylaşmasını şaşkınlıkla karşılamışa benziyordu.

"Anladım baba."

"Özür dilerim, sen kitabını okumaya devam et."

"Adamın intihar ettiğini söylediğini sanıyordum. Öyleyse neden çıkmaza girdiğini düşünüyorsun?"

"Çünkü düşündüklerimle ispatlayabileceklerim farklı şeyler. Bunun gibi bir soruşturmada her bir detayın tamamen aydınlığa kavuşturulması gerek. Neyse, bu benim sorunum, sen kitabına geri dön."

Maddie, babasının dediğini yaparken Bosch da işine geri döndü, dosyaya iliştirdiği bütün raporları ve özetleri tekrar

dikkatle okumaya başladı. Bilgileri özümsemeye ve olaya farklı bir açıdan bakmaya çalışıyordu. George Irving intihar etmişse, elinde buna inanmanın ötesinde başka şeyler olmalıydı. Bunu kodamanlara, en önemlisi kendine ispat etmek zorundaydı, ancak henüz o noktada değildi. İntihar, önceden tasarlanmış bir ölüm anlamına gelirdi; Bosch bu ölümün nedeni, ölümü gerçekleştirmek üzere yaratılan uygun zaman ve kullanılan araçlar hakkında detaylı bilgiler edinmek durumundaydı. Bazı şeyler öğrenmişti tabii, ama bu yeterli değildi.

CD çalar, diğer CD'ye geçtiği anda Bosch Chet Baker'ın trompetinin sesini tanıdı. Çalan parça "Night Bird"dü. Bosch 1982 yılında San Francisco'da bir kulüpte Baker'ı sahnedeyken dinlemişti; bu onun sanatçıyı canlı olarak dinleme fırsatı bulduğu ilk ve son konserdi. O güne dek Baker'ın, dergilerin kapağında yer alan mankenleri andıran görünüşü ve West Coast'a[1] özgü havalı duruşu, uyuşturucu ve yaşadığı hayat tarafından emilip yok edilmişti, ama o hâlâ karanlık bir gecede trompetini insan sesini andırır biçimde konuşturmayı beceriyordu. Baker altı yıl sonra Amsterdam'da bir otelin balkonundan aşağıya düşerek ölecekti.

Bosch, kızına baktı.

"Bu CD'yi sen mi koydun?"

Maddie başını kitaptan kaldırıp babasına baktı.

"Bu Chet Baker değil mi? Evet, üstünde çalıştığın soruşturma ve koridordaki şiir yüzünden onu dinlemek istemiştim."

Bosch ayağa kalktı, yatak odasının koridorunun ışığını açtı. Duvarda çerçevelenmiş bir şiir asılıydı. Bosch yaklaşık yirmi yıl kadar önce Venice Beach'te gittiği bir restoranda, şair John

(1) Batı Sahili ve Amerika'nın batı eyaletleri anlamına geldiği gibi, aynı zamanda caz müziğinde, Chet Baker'ın da söz sahibi olduğu akımlardan birine verilen isimdir.

Harvey'nin bir dinletisine katılmıştı. Bosch çevredekilerin Chet Baker'ı tanıdıklarına ihtimal vermemişti, ama kendisi çok iyi tanıyordu ve şiirin tınısına bayılmıştı. Oturduğu yerden kalkıp Harvey'nin yanına gitmiş ve şiirin bir kopyasını satın alıp alamayacağını sormuş, Harvey de şiiri okuduğu kâğıdı ona vermişti.

Bosch son okuduğundan beri şiirin yanından binlerce kez geçmiş olmalıydı.

CHET BAKER

otel odasından dışarı, Amstel'in karşısındaki
kanalın yanında bisiklete binmekte olan kıza
bakar, kız elini kaldırıp ona salladığında ve
gülümsediğinde, bütün Hollywood prodüktörlerinin,
hayatını acı-tatlı bir hikâyeye çevirmeye çalıştıkları
ama kendisinin sadece Pier Angeli, Carol Lynley ve
Natalie Wood'a âşık olduğu o dönemi hatırlar; elli ikinin
sonbaharında stüdyoda ağır adımlarla gezindiği ve
My Funny Valentine'ın akorları üzerindeki o
kusursuz müzik cümlelerini çaldığı o günü... o an
penceresindendışarıya, bisikletiyle geçmekte olan kızın
bulutsuz, masmavi
gökyüzüne karışan gülümsemesine baktığında, günün,
gerçekten
kanatlanıp uçabileceği o nadir günlerden biri olduğunu
anlar.

Bosch masaya geri dönüp oturdu.

"Wikipedia'den araştırdım," dedi Maddie. "O balkondan atlamış mı, yoksa düşmüş mü, asla tam olarak öğrenememişler.

Bazı insanlar onu uyuşturucu tacirlerinin aşağıya ittiğini söylüyormuş."

Bosch başını salladı.

"Evet, bazen gerçeği asla öğrenemezsin."

Bosch işine geri dönüp birikmiş raporları tekrar gözden geçirmeye devam etti. Memur Robert Mason'la yaptığı görüşmenin özet raporunu okurken bir şeyleri atladığına dair hisse kapıldı. Rapor eksiksizdi, ama Mason'la yaptığı görüşmede bir şeyleri gözden kaçırdığını hissediyordu. O şey gözünün önünde duruyor ama bir türlü onu göremiyordu. Gözlerini kapatıp Mason'ı konuşurken ve sorularına cevap verirken canlandırmaya çalıştı.

Bosch, Mason'ı iskemlesinde dimdik otururken, konuştuğu esnada ellerini kollarını sallayıp George Irving'le zamanında yakın arkadaş olduklarını anlatırken gördü; düğününde sağdıcı olmuş, balayı süitini ayarlamıştı.

Harry birden gözden kaçırdığı şeyin ne olduğunu anladı. Mason balayı süitinin rezervasyonunu yaptığını söylerken, teğmenin bürosunun bulunduğu yere doğru bir işaret yapmıştı. Mason batı tarafını gösteriyordu; Şato Marmont'un bulunduğu tarafı...

Ayağa kalkıp hızlı adımlarla balkona çıktı, böylece kitap okumakta olan kızını rahatsız etmeden telefon görüşmesi yapabilecekti. Balkon kapısını kaydırarak arkasından kapattıktan sonra Los Angeles Emniyet Müdürlüğü'nün iletişim merkezini aradı ve sevk görevlisinden, görev için dışarıda olan altı-Adam-altmış-beş için bir telsiz çağrısı yapmasını ve ona Bosch'u cep telefonundan aramasını söylemesini istedi. Memura durumun acil olduğunu da belirtti.

Telefon numarasını verirken, hatta bir başkasının beklediğine dair uyarı sesini duydu. Sevk görevlisinin numarayı doğ-

ru biçimde tekrarlamasının ardından bekleyen diğer aramaya döndü. Bu Chu'ydu. Bosch sohbet etme zahmetine girmeden, "Standard'a gittin mi?" diye sordu.

"Evet, McQuillen doğruyu söylüyormuş. Adam bütün gece oradaymış ve orada olması gerektiğini biliyormuş gibi kameranın dibinden ayrılmamış. Ama seni arama nedenim bu değildi; bir şey bulduğumu sanıyorum."

"Nedir?"

"Bütün evrakların üzerinden geçiyordum ve bana anlamsız gelen bir şey buldum. Çocuk zaten şehre geri dönüyormuş."

"Sen neden söz ediyorsun? Ne çocuğu?"

"Irving'in çocuğundan söz ediyorum. Çocuk San Francisco'dan geri dönüyormuş zaten. American Express'in hesap özetinde yazıyor. Bilgiyi bu akşam bir kez daha kontrol ettim. Çocuk, yani Chad Irving, babası daha ölmeden önce eve geri dönmek üzere uçak bileti satın almış."

"Dur bir dakika."

Bosch içeriye girip masanın başına geldi. Evrak yığınını karıştırıp American Express kredi kartına ait hesap özetini buldu. Bu, Irving'in son üç yıl boyunca kredi kartıyla yaptığı harcamaları gösteren bir bilgisayar çıktısıydı. Bosch bir saatten kısa bir süre önce yirmi iki sayfalık raporun her bir sayfasını gözden geçirmiş ve dikkatini çeken hiçbir şey görememişti.

"Tamam, American Express hesap özeti önümde duruyor. Sen bu bilgiyi nerede gördün?"

"İnternet dökümünde vardı Harry. Arama emrini hep, basılı hesap özetlerinin yanı sıra, hesaba dijital ortamda erişme imkânı verecek şekilde çıkarırım. Benim sözünü ettiğim bilgi senin önündeki bilgisayar çıktılarında yok; söz konusu harcama hesaba dün yansımış, hesap özeti de bize yeni postalanmış."

"Yani sen hesap özetinin son durumunu internetten görüyor musun?"

"Evet, senin elindeki hesap özeti çıktılarında görünen son harcama kalemi, Şato Marmont otelinden oda kiralamak için yapılanı, değil mi?"

"Evet, şu anda önümde, görüyorum."

"Tamam, American Havayolları üç yüz dokuz dolarlık harcamayı dün hesaba yansıtmış."

"Peki."

"Ben geriye dönüp her şeyi bir kez daha kontrol ederken, American Express'in internet sayfasına girip bir daha baktım. İnternet erişimim hâlâ geçerli ve American Havayolları'ndan, kredi kartıyla alınan bilete dair hesaba dün yansıyan harcamayı gördüm."

"Yani Chad, babasının kredi kartını mı kullanıyormuş? Belki ek kart çıkartmışlardır."

"Hayır, başta ben de öyle düşündüm, ama öyle değil. Arama emrinden faydalanıp American Express'in güvenliğiyle görüştüm. American Express'in harcamayı kayıtlara alması üç gün sürmüş, ama George Irving bileti pazar öğleden sonra, yani balkondan aşağıya atlamadan yaklaşık on iki saat önce internet üzerinden almış. American Express'ten kaydın konum belirleyicisini bulup American Havayolları'nın internet sayfasına girdim. Bilet gidiş dönüş olarak alınmış; San Francisco'dan Los Angeles'a ve oradan tekrar San Francisco'ya... Los Angeles uçağı pazartesi öğleden sonra dörtte kalkıyormuş, geri dönüş uçağı da öğlen ikideymiş. Ama daha sonra bir dahaki pazara ertelenmiş tabii."

Chu iyi bir iş çıkarmıştı ama Bosch'un ona iltifat etmeye niyeti yoktu.

"İnternetten yapılan harcamalar için e-posta yoluyla teyit almıyorlar mı? Irving'in e-postalarını kontrol etmiştik, American Havayolları'na ait hiçbir şey yoktu."

"Ben de American Havayolları'yla uçuyorum ve biletimi internet üzerinden alıyorum. E-posta yoluyla onayı ancak, kutucuğun üstünü tıklayıp onay istediğini belirtirsen alıyorsun, ayrıca arzu edersen başkasına gönderilmesini de sağlayabilirsin. Irving rezervasyon onayını ve uçuş programının doğrudan oğluna gönderilmesini istemiş olabilir; sonuçta uçacak olan oğluydu."

Bosch'un bu yeni ve önemli gelişme hakkında düşünmesi gerekiyordu. Irving ölümünden önce Los Angeles'a gelmesi için oğluna uçak bileti satın almıştı. Bu, oğlunun eve dönmesi için yapılmış sıradan bir plan olduğu gibi, intihar etmeyi kafasına koyan Irving'in oğlunun olaydan sonra ailesiyle birlikte olabilmesini garanti altına almak için yaptığı bir şey de olabilirdi. Bu, McQuillen'ın anlattıklarıyla uyuşan bir başka gelişmeydi. Tıpkı Robert Mason'ın anlattıklarıyla olduğu gibi...

Chu, "Bence bu durum Irving'in intihar ettiğini gösteriyor," dedi. "O gece aşağıya atlayacağını biliyordu ve o yüzden olaydan sonra annesiyle birlikte olabilmesi için oğluna bilet aldı. Bu gelişme bence telefon konuşmasını da açıklıyor. Irving o akşam oğlunu bilet aldığını söylemek için aradı."

Bosch bir karşılık vermedi. O anda telefonundan uyarı sesi geldi, Mason telsiz çağrısına karşılık vermiş olmalıydı.

Chu, "İyi iş çıkardım, değil mi Harry?" dedi. "Sana telafi edeceğimi söylemiştim."

"Evet, iyi iş çıkardın, ama bu hiçbir şeyi telafi etmiyor," dedi Bosch.

O anda kızının başını kitaptan kaldırıp baktığını fark etti. Maddie konuşmayı duymuştu.

"Bak Harry, işimi seviyorum," dedi Chu. "Hiç istemediğim şey..."

Bosch, "Başka bir yerden telefon bekliyordum, cevap vermem gerek," diyerek sözünü kesti.

Diğer hattı aldı arayan Mason'dı.

"Irving'ler için ayarladığını söylediğin şu balayı süiti var ya," dedi Bosch. "O oda Şato Marmont'taydı, değil mi?"

Mason cevap vermeden önce uzun bir sessizlik yaşandı.

"Deborah ve meclis üyesi bundan söz etmediler anlaşılan, öyle değil mi?"

"Hayır, etmediler. Sen bu yüzden Irving'in intihar ettiğini biliyordun. O oda, balayında kaldıkları odaydı."

"Evet. İşlerin Irving için ters gittiğini ve sonrasında intihar ettiğini anlamıştım."

Bosch başını salladı. Bu Mason'ın sözlerini onaylamaktan çok, kendisi için yapılmış bir hareketti.

"Peki, Mason, aradığın için sağ ol."

Bosch telefonu kapattıktan sonra masanın üstüne koydu ve kanepenin üstünde kitap okumakta olan kızına baktı. Maddie onun kendisine baktığını hissetmiş ve gözünü Stephen King'in cümlelerinden alıp babasına çevirmişti.

"Her şey yolunda mı baba?" diye sordu.

Bosch, "Hayır," dedi. "Pek değil."

30

Bosch arabasını George Irving'in hayattayken yaşadığı evin önüne çektiğinde saat sekiz buçuk olmuştu. Evin ışıkları yanıyordu, ama garaj kapıları kapalıydı ve garaj yolu üzerinde hiç araba yoktu. Bosch birkaç dakika kadar evi gözetlese de, aydınlık pencerelerin gerisinde herhangi bir hareketlilik göremedi. Deborah Irving ve oğlu içerdeyseler de bunu belli etmiyorlardı.

Bosch telefonunu çıkarıp önceden anlaştıkları üzere kızına bir mesaj attı. İşinin iki saatten fazla uzun sürmeyeceğini söyleyerek onu evde yalnız bırakmış, gideceği yere vardığında ve oradan ayrılırken ne durumda olduğunu kontrol edeceğini söylemişti.

Maddie mesaja hemen karşılık verdi.

> Her şey yolunda. Ev ödevimi bitirdim, bilgisayardan indirdiğim *Castle* dizisini izliyorum.

Bosch telefonu cebine koyduktan sonra arabadan indi. Kapı, iki kez çaldıktan sonra açıldı ve karşısında Deborah Irving'i buldu.

"Dedektif Bosch?"

"Bu geç saatte rahatsız ettiğim için kusura bakmayın Bayan Irving. Sizinle konuşmam gerekiyor."

"Yarına kadar bekleyemez mi?"

"Korkarım ki hayır hanımefendi."

"Tabii. İçeri girin."

Kadın, Bosch'u odaya aldı ve bir önceki gelişinde oturduğu kanepeyi işaret etti.

Kadın, "Sizi bugün cenazede gördüm," dedi. "Chad de sizinle konuştuğunu söyledi."

"Evet. Chad hâlâ burada mı?"

"Hafta başına kadar burada, ama şu anda evde değil, eski bir kız arkadaşını görmeye gitti. Tahmin edebileceğiniz gibi oldukça zor bir dönem geçiriyor."

"Evet, anlıyorum."

"Bir kahve ister misiniz? Nespresso'muz var."

Bosch bunun ne olduğunu bilmiyordu, ama istemediğini ifade etmek için başını iki yana salladı.

"Ben böyle iyiyim Bayan Irving."

"Lütfen bana Deborah diye hitap edin."

"Deborah."

"Buraya kısa bir süre sonra soruşturmayla ilgili bir tutuklama yapacağınızı söylemek için mi geldiniz?"

"Ee, hayır. Size bir tutuklamanın söz konusu olmayacağını söylemek için geldim."

Kadın şaşırmış görünüyordu.

"Babam... Yani Meclis Üyesi Irving, bana bir zanlıdan söz etti. George'un iş hayatındaki rakiplerinden biriyle bağlantısı varmış."

"Hayır, olay öyle gibi görünüyordu, çünkü ben yanlış yolda ilerliyordum."

Bosch, kadının verdiği tepkiye bakt; hiç renk vermemişti ve hâlâ gerçekten şaşırmış gibi görünüyordu.

"Beni yanlış yola sevk eden sizdiniz," dedi. "Siz ve meclis üyesi, hatta Chad bile gerçeği bulmamı engellediniz. İhtiyacım olan bilgiyi bana vermediğiniz için olmayan bir katilin peşinden koştum."

Kadın şimdi öfkelenmeye başlamış gibi görünüyordu.

"Ne demek istiyorsunuz? Babam bana, George'un saldırıya uğradığına ve boğulduğuna dair kanıtlar olduğundan söz etti. Katil büyük ihtimalle bir polismiş. Sakın bana bu işin sorumlusu olan polisi korumaya çalıştığınızı söylemeyin."

"Olay böyle değil Deborah ve siz de bunu biliyorsunuz bence. O gün ben buraya geldiğimde, meclis üyesi ne söyleyip ne söylemeyeceğinizi size dikte ettirdi."

"Neden söz ettiğinizi bilmiyorum."

"Kocanızın otelde tuttuğu odanın evlendiğiniz günün gecesinde kaldığınız oda olduğunu, kocanız o gece dışarı çıkmadan önce oğlunuzun pazartesi evde olacak şekilde uçak biletini aldığını da mı bilmiyorsunuz?"

Bosch uzunca bir süre sözlerinin etkisini göstermesini, kadının, neler bildiğini anlamasını bekledi.

"Chad eve dönüyordu, çünkü ikinizin ona söyleyeceği bir şey vardı, değil mi?"

"Bu tam bir saçmalık!"

"Öyle mi? Belki önce Chad'le konuşup pazar öğleden sonra uçak bileti yollandığında babasının kendisine neler anlattığını sormalıyım."

"Chad'i bu işten uzak tutun, zaten bir sürü kötü şey yaşıyor."

"O zaman anlatın Deborah. Neden saklıyorsunuz? Mesele para olamaz. Sigorta poliçelerini kontrol ettik, hepsinin vadesi gelmiş ve hiçbirinde intihara dair özel bir koşul yok. Kocanız intihar etmiş olsa da olmasa da parayı alıyorsunuz."

"O intihar etmedi! Şimdi Irving'i arayıp söylediklerinizi ona anlatacağım."

Kadın ayağa kalktı.

"George'a kendisini terk edeceğinizi mi söylediniz? Olay bu muydu? George'un otel odasındaki kasanın şifresini evlilik tarihiniz olarak girmesinin nedeni bu muydu? George bu yüzden mi balkondan aşağıya atladı? Oğlu üniversite için evden ayrılmıştı, siz de onu terk ediyordunuz. George bir süre önce de en yakın arkadaşı Bobby Mason'ı kaybetmişti ve elinde kalan tek şey, babası için torbacı olarak çalıştığı işiydi."

Deborah, Bosch'un her zaman bir kadının en son ve en etkili çare olarak gördüğüne inandığı şeye başvurdu ve ağlamaya başladı.

"Seni piç herif! İyi bir adamın adını mahvedeceksin istediğiniz bu mu? Bu sizi mutlu edecek mi?"

Bosch uzun bir süre cevap vermedi.

"Hayır, Bayan Irving, öyle olduğu pek söylenemez."

"Şimdi evimden gitmenizi istiyorum. Kocamı daha bugün toprağa verdim ve sizi burada görmek istemiyorum!"

Bosch başını salladı, ama ayağa kalkmak için hareketlenmedi.

"Siz bana olanları anlattıktan sonra gideceğim."

"Anlatacak bir şeyim yok benim!"

"O zaman Chad'in vardır. Ben de onun dönmesini beklerim."

"Tamam, bakın, Chad hiçbir şey bilmiyor. O daha on dokuz yaşında bir çocuk; onunla konuşursanız mahvolmasına neden olursunuz."

Bosch o an her şeyin, Chad'le ve Chad'i babasının intihar ettiği gerçeğini öğrenmekten alıkoyup, korumaya çalışmakla alakalı olduğunu fark etti.

"O zaman benimle sizin konuşmanız gerek Bayan Irving. Bu son şansınız."

Kadın iskemlesinin kollarına sıkıca yapışıp başını eğdi.

"George'a evliliğimizin sona erdiğini söyledim."

"Peki, o bunu nasıl karşıladı?"

"İyi karşılamadı tabii. Ama bunu görememişti, çünkü nasıl bir insan haline geldiğinin farkında değildi. Kocam fırsatçı, üçkâğıtçı, sizin de dediğiniz gibi bir torbacı olup çıkmıştı. Chad artık uzaktaydı, ben de evden ayrılmaya karar verdim. Başka bir erkek falan yoktu, sadece beni eve bağlayacak bir nedenim kalmamıştı artık... George'dan kaçıyordum."

Bosch konuşmanın daha samimi bir hale gelmesi için dirseklerini dizlerinin üstüne koyarak öne doğru eğildi.

"Bu konuşma ne zaman oldu?" diye sordu.

"Bir hafta önce. O hafta boyunca bunu konuştuk, ama ben fikrimi değiştirmeyecektim. Ona Chad'i buraya çağırmasını, yoksa benim Chad'in yanına gideceğimi söyledim, böylece George pazar günü gerekli ayarlamaları yaptı."

Bosch başını salladı. Şimdi her şey yerli yerine oturuyordu.

"Ya meclis üyesi? Durum ona da anlatıldı mı?"

"Sanmıyorum. Ben bir şey söylemedim, daha sonra onun buraya geldiği ve bana George'un öldüğünü söylediği günde de bu konu hiç açılmadı. Kendisi bu konuyla alakalı olarak ne o zaman, ne de bugün cenazede bana bir şey söylemedi."

Bosch bunun hiçbir anlamı olmadığını biliyordu. Irving soruşturmanın hangi yöne gideceğini anlamaya çalışırken bu bilgiyi kendine saklamış olabilirdi. Uzun vadede Irving'in ne bildiği veya neyi ne zaman öğrendiğinin bir önemi yoktu.

"George pazar akşamı evden ayrılırken size ne dedi?"

"Daha önce de söyledim gibi, arabayla dolaşmaya çıktığını söyledi, hepsi bu. Bana nereye gittiğinden bahsetmedi."

"Ona kararınızı bildirdiğiniz ve ölümünden önceki hafta yaptığınız konuşmalarda intihar etmekle tehdit etti mi?"

"Hayır."

"Emin misiniz?"

"Tabii ki eminim. Size yalan söylemiyorum."

"Bu konuyu birkaç kez konuştuğunuzu söylediniz. George verdiğiniz kararı kabullenmedi mi?"

"Tabii ki hayır. Bana gitmeme izin vermeyeceğini söyledi, ben de ona başka bir seçeneğim olmadığını söyledim. Ondan ayrılıyordum ve buna hazırlıklıydım. Bu alelacele alınmış bir karar değildi. Çok uzun bir zamandır sevgiden yoksun bir evlilik yürütüyordum dedektif, Chad'in San Francisco Üniversitesi'ne kabul edildiğine dair mektup elime ulaştığı günden beri bunu planlıyordum."

"Gideceğiniz bir yer var mıydı?"

"Evimi, arabamı, işimi her şeyi ayarlamıştım."

"Nereye gidecektiniz?"

"San Francisco'ya. Chad'in yanına."

"Bunları en başta neden anlatmadınız bana? Bunu saklamaktaki amacınız neydi?"

"Oğlum... Babası ölmüş ve ölümüne dair gerçekler açıklığa kavuşmamıştı, anne ve babasının evliliğinin sona ermekte olduğunu bilmesine gerek yoktu. Omuzlarına bu yüzden ayrıca bir yük daha binmesini istemedim."

Bosch başını iki yana salladı. Kadın, söylediği yalanlar yüzünden McQuillen'ın neredeyse cinayetle suçlanmasına yol açtığını umursamıyor gibiydi.

O an bir gürültü duyuldu ve Deborah telaşa kapıldı.

"Bu arka kapının sesi. Chad eve döndü. Size yalvarıyorum, sakın ona bir şey söylemeyin."

"Nasılsa olanları öğrenecek. Onunla konuşmam gerek. Babası eve gelmesini söylemek için telefon açtığında ona bir şeyler anlatmış olmalı."

"Hayır, hiçbir şey söylemedi. O telefon konuşması sırasında ben de odadaydım. George ona ailevi acil bir sorunla ilgili olarak birkaç günlüğüne eve gelmesi gerektiğini söyledi, sağlık açısından kimsenin bir sorunu olmadığını, ama eve dönmesi gerektiğini ifade etti. Lütfen bir şey söylemeyin, onunla *ben* konuşacağım."

"Anne?"

Chad evin içinden bir yerlerden sesleniyordu.

Annesi, "Oturma odasındayım," diye karşılık verdi ve ardından Bosch'a yalvaran gözlerle baktı.

"Lütfen," diye fısıldadı.

Chad Irving oturma odasına girdi. Üstünde mavi kot pantolon ve tişört vardı, saçları, cenazedeki özenle taranmış saçlarından ürkütücü biçimde farklı ve darmadağınık görünüyordu.

Bosch, "Chad," dedi. "Nasıl gidiyor?"

Çocuk başını salladı.

"İyidir. Burada ne yapıyorsunuz? Babamın ölümüyle ilgili olarak birini tutukladınız mı?"

Annesi, "Hayır Chad," diye atıldı. "Dedektif Bosch babanla ilgili bazı bilgilerin doğruluğunu kontrol etmek için burada. İşiyle ilgili sorduğu sorulara cevap vermem gerekiyordu; hepsi bu. Aslında Dedektif Bosch da gitmek üzereydi."

Bosch'un, başkasının kendi adına konuşmasına, yalan söylemesine ve kendisini kapı dışarı etmesine izin verdiği ender anlardan biriydi bu. Ancak Bosch uyumlu davrandı, hatta o an ayağa bile kalktı.

"Evet, sanırım şimdilik ihtiyacım olan şeyleri öğrendim. Seninle biraz daha sohbet etmek isterim Chad, ama yarına kadar bekleyebilir. Yarın buralarda olacaksın değil mi?"

Bosch konuşurken hep Deborah'ya bakmıştı. Oğluna haberi veren sen olmak istiyorsan, onunla bu akşam konuşmak zorundasın, mesajını vermişti. Aksi takdirde Bosch sabah geri gelmiş olacaktı.

"Evet, pazara kadar buradayım."

Bosch başını sallayıp kapıya doğru hareketlendi.

"Bayan Irving, sizde numaram var, bir gelişme olursa bana haber verin, hemen gelirim."

Bosch bu sözleri söyledikten sonra evden ayrıldı. Yürüyüş yolunda ilerleyip arabasına geldi.

Yürürken mesaj geldiğini ifade eden bip sesini duydu; tabii ki kızındandı, yoksa ona başka kimse mesaj atmazdı.

Yatağıma yatıp kitap okuyacağım. İyi geceler baba.

Bosch arabanın yanında durup kızına cevap yazdı.

Yoldayım, eve geliyorum. Y?

Maddie cevap yazmakta gecikmedi.

Yolunda.

Bu aslında çok daha önemli bir amaç için icat edilmiş, ama aralarında oynadıkları bir oyundu. Bosch, kızına Los Angeles Emniyet Müdürlüğü'nün ses alfabesini öğretmişti, yazdığı mesajlarla sık sık onu sınıyor, bazen birlikte arabayla gezerlerken yoldan geçen bir aracın plakasını işaret edip ses şifresinin ne olduğunu soruyordu.

Bosch, kızına bir mesaj daha yolladı.

ABK

Aferin benim kızıma.

Bosch arabasına biner binmez penceresini aralayıp Irving'lerin evine baktı. Evin alt katındaki odaların ışıkları söndürülmüştü, ama aile, yani aileden geri kalanlar, yukarı katta hâlâ uyanıktı ve George Irving'in geride bıraktığı enkazla başa çıkmanın yollarını arıyordu.

Bosch arabasına atlayıp Ventura Bulvarı'na doğru sürdü. Ardından Chu'yu aradı ve saate baktı, henüz dokuz buçuk olduğunu gördü. Çok zamanı vardı, *Times* sabah baskısına on birde geçerdi.

"Harry? Her şey yolunda mı?"

"Chu, senden *Times*'taki kız arkadaşını aramanı istiyorum. Ona..."

"O benim kız arkadaşım değil Harry. Bir hata yaptım ve senin bunu sürekli gözüme sokmanı da hazmedemiyorum."

"Eh, ben de sana içerliyorum Chu, ama senden bunu yapmanı istiyorum. Onu ara ve hikâyeyi anlat. İsim verme ve sadece 'gelişmelerden haberdar olan bir kaynaktan' geldiğini söyle. Los Angeles Polisi..."

"Harry, o kız bana güvenmez artık. Onu mahvetmekle tehdit ederek haberin yayımlanmasını önledim. Benimle konuşacağını bile sanmıyorum."

"Haberi istiyorsa konuşacak. Önce ona bir e-posta yollayıp barışmak istediğini söyle ve ona hikâyeyi ver, sonra telefonla ara. Hiç isim belirtme ve 'gelişm *Times*'da elerden haberdar olan bir kaynaktan' söz et. Los Angeles Emniyet Müdürlüğü'nün yarın George Irving soruşturmasını kapattığını ilan edeceğini ve adamın ölümünün intihar olduğu sonucuna varıldığını söyle. Bu arada bir haftalık soruşturmanın, Irving'in evliliğiyle ilgili birtakım sorunlar yaşadığının, işiyle ilgili büyük bir baskı altında olduğunun ortaya çıkmasını sağladığını da ekle. Anladın mı? Ona olayı bu şekilde anlatmanı istiyorum."

"O zaman onu neden sen aramıyorsun?"

Bosch, Ventura'ya doğru dönüp Cahuenga Geçidi'ne yöneldi.

"Çünkü o senin Chu. Şimdi onu ara veya mesaj at, e-posta gönder ve söylediklerimi aynen ilet."

"Benden daha fazla şey isteyecektir. Bu anlattıkların çok genel şeyler, o detayları da bilmek ister."

Bosch bir süre düşündü.

"Ona Irving'in balkondan aşağıya atladığı odanın, yirmi yıl önce balayını geçirdiği oda olduğunu söyle."

"Tamam, bu güzel bir bilgi işte. Bundan hoşlanacak; başka?"

"Başka bir şey yok. Bu kadar yeter."

"Peki, neden sabah değil de şimdi?"

"Çünkü haber yarın sabahki baskıya girerse değiştirmesi zor olur. Ben de tam olarak buna karşı önlem almak istiyorum. Politik oyunlar Chu... Meclis üyesi vardığımız sonuçlardan mutlu olmayacak. Bu durum emniyet müdürünün de mutsuz olması anlamına geliyor. "

"Ama gerçekler böyle, değil mi?"

"Evet, gerçekler böyle. Ve gerçekler er ya da geç ortaya çıkar. Sülük'e söyle, haberi istediğimiz gibi yayımlarsa yakında devamı da gelecek."

"Nasıl yani?"

"Gerisini sonra anlatırım. Sen hemen onu ara, haberin belli bir sürede yazı işlerine iletilmesi gerek."

"İşler hep böyle yürüyecek, değil mi Harry? Sen bana ne yapacağımı ve ne zaman yapacağımı söyleyeceksin, ama söz sırası bana hiç gelmeyecek, öyle mi?"

"Sıra sana da gelecek Chu. Yeni ortağınla çalışmaya başladığında tabii."

Bosch telefonu kapattı. Eve giden yolun kalan bölümünde neleri ve kimleri harekete geçirdiğini düşünmeye başladı; gazete, Irving, Chu hepsini bir yöne sevk etmişti.

Bosch riske girdiğinin farkındaydı ve tüm bunların, soruşturmada yanlış yöne sevk edilmesinden kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ediyordu... Kendisini mi, yoksa kendisini yanlış yöne sevk edenleri mi cezalandırıyordu?

Woodrow Wilson'ı tırmanmış evine doğru giderken telefonu çaldı. Arayanın Chu olduğunu tahmin etti; Chu muhtemelen kızla konuştuğunu ve haberin *Times*'ın sabah baskısında yer alacağını teyit etmek üzere konuşmak istiyordu herhalde. Ama arayan o değildi.

"Hannah, şu anda çalışıyorum."

"Oh, ben de biraz laflarız diye aramıştım."

"Eh, şu anda yalnızım ve birkaç dakikam var, ama dediğim gibi çalışıyorum."

"Suç mahallinde misin?"

"Hayır, bir sorgudayım diyebilirsin. Ne oldu Hannah?"

"Eh, aslında iki şey oldu. Clayton Pell'in de dahil olduğu soruşturmayla ilgili yeni bir gelişme var mı? Clayton ne zaman görüşsek bana bunu soruyor. Ona cevap verebilmeyi çok istiyorum doğrusu."

"Aslında şu anda söylenecek bir şey yok. Üzerinde çalıştığım başka bir soruşturma yüzünden o soruşturmayı ikinci plana atmak zorunda kaldım. Ama bitmek üzere ve ben çok kısa bir sürede Pell soruşturmasına geri dönmüş olacağım. Clayton'a böyle söyleyebilirsin. Chilton Hardy'yi bulacağız, bunu garanti ediyorum."

"Tamam, bu güzel işte Harry."

"Benimle konuşmak istediğin diğer şey neydi?"

Bosch aslında ne olduğunu biliyordu ama arayan Hannah'ydı; onun söylemesi gerekirdi.

"Bizimle ilgili Harry. Oğlumun durumu yüzünden işleri karıştırdığımın farkındayım. Bunun için üzgünüm, umarım her şeyi mahvetmemişimdir. Senden çok hoşlanıyorum ve yine görüşeceğimizi ümit ediyorum."

Bosch arabayı evinin önünde durdurdu. Maddie verandanın ışığını açık bırakmıştı. Arabadan inmeden konuşmaya devam etti.

"Hannah, işin gerçeği şu ki, ben sürekli çalışıyorum. Elimde iki soruşturma var ve ikisini de sonuca ulaştırmaya çalışıyorum. Şu hafta sonu bir geçsin, hafta başında neler hissettiğimize bir bakarız, ne dersin? Ben seni ararım, istersen sen de beni arayabilirsin."

"Tamam Harry. Haftaya konuşuruz."

"Evet, Hannah. İyi geceler ve iyi hafta sonları."

Bosch arabanın kapısını açtı ve neredeyse devrilircesine kendini dışarıya attı. Çok yorulmuş, öğrendikleri yüzünden omuzlarına büyük bir ağırlık çökmüştü. İstediği tek şey, hiçbir şeyin kendisini bulamayacağı kapkara bir rüyanın içine dalmaktı.

31

Cuma sabahı Bosch ekip odasına geç geldi, çünkü kızı okula geç kalmıştı. Odaya girip bölmesine doğru yöneldiğinde Kapanmamış Dosyalar Birimi'nde herkesin yerinde olduğunu gördü. Ekibin kendisini çaktırmadan izlediğini fark etmişti, bu David Chu'nun Emily Gomez-Gonzmart'la konuştuğu ve haberin *Times*'ın sabah baskısında yayımlandığı anlamına geliyordu. Bölmesine girerken Harry, teğmenin bürosuna şöyle bir baktı, kapının ve perdelerin kapalı olduğunu gördü. Kadın ya işe geç kalmıştı ya da saklanıyordu.

Bosch'un masasının üstünde *Times* gazetesi duruyordu. Bosch gazeteyi Chu'nun bıraktığını tahmin etti.

Chu oturduğu yerden, "Haberi okudun mu?" diye sordu.

"Hayır, ben *Times* almam."

Bosch iskemlesine oturup çantasını yere bıraktı. Haberi okumak için gazetenin sayfalarını karıştırması gerekmedi, çünkü haber ön sayfada sol üst köşede çıkmıştı. Başlığı okuması yeterli oldu.

Los Angeles Emniyet Müdürlüğü: Meclis Üyesinin Oğlunun Ölümünün İntihar Olduğu Sonucuna Vardık.

Haberin altındaki imzaya bakınca Emily Gomez-Gonzmart ve Tad Hemmings adlarını gördü. Bosch diğer muhabirin adını ilk kez duyuyordu. Gazeteyi okumaya başlamıştı ki telefonu çaldı arayan Tim Marcia'ydı.

"Harry, Chu'yla birlikte hemen müdürün odasına çağrılıyorsunuz. Teğmen de orada ve herkes sizi bekliyor."

"Bir kahve içmek istiyordum, ama bir an evvel yukarı çıksak iyi olacak galiba."

"Evet, Harry, size iyi şanslar. Bu arada meclis üyesinin binada olduğunu duydum."

"Uyarın için teşekkürler."

Bosch ayağa kalkıp telefonla konuşmakta olan Chu'ya döndü, parmağıyla tavanı işaret ederek yukarıya çıkmaları gerektiğini söyledi. Chu konuşmasını bitirip ayağa kalktı ve iskemlesinin arkasındaki spor ceketine uzandı.

"Müdürün bürosuna mı?" diye sordu.

"Evet. Bizi bekliyorlar."

"Nasıl hareket edeceğiz?"

"Sen mümkün olduğunca az konuş, bırak sorulara ben cevap vereyim. Söylediklerimin arasında katılmadığın bir şey olursa bunu belli etme, bir şey de söyleme. Sadece aynı fikirdeymiş gibi davran."

"Sen nasıl istersen Harry."

Bosch, ortağının bu iğneleyici sözünü fark etmişti.

"Dediğin gibi, ben nasıl istersem."

Konuşmayı uzatmanın bir anlamı yoktu. Asansöre binip hiç konuşmadan yukarıya çıktılar. Emniyet müdürünün bürosuna girdiklerinde hemen toplantı odasına yönlendirildiler. Bosch daha önce değil müdür, emniyet müdürlüğünün yönetim kademesinde yer alan diğer üyelerine bile böylesine hızlı bir biçimde ulaştığını hatırlamıyordu.

Toplantı odası şehir merkezindeki hukuk bürolarını andırıyordu. Hükümet binalarına hakim manzarası olan cam duvarların önüne uzun cilalı bir masa yerleştirilmişti. Masanın başında emniyet müdürü, onun sağında da Kiz Rider oturuyordu. Masanın bir tarafına dizilmiş üç koltuk, Meclis Üyesi Irvin Irving ve onun iki çalışanı tarafından işgal edilmişti.

Bu üç kişinin karşısında, sırtı şehir manzarasına dönük halde Teğmen Duvall oturuyordu. Kadın, Bosch ve Chu'ya yanına gelmeleri için işaret etti. Bosch o an bir intiharla ilgili olarak sekiz kişinin toplandığını fark etti. Oysa binada, Lily Price'ın yirmi yıldır ölü olmasını veya Chilton Hardy'nin çok uzun bir süreden beri serbestçe dolaşıyor olmasını umursayan tek bir kişi bile yoktu.

İlk söz alan kişi müdür oldu.

"Tamam, anlaşılan herkes burada. Bugünkü *Times* gazetesini görmüş, internet sitesindeki haberi okumuşsunuzdur sanırım. Bu soruşturmanın halka duyurulma şeklinden dolayı herkesin biraz şaşırdığını tahmin..."

Irving, "Şaşırmak ne kelime," diye araya girdi. "L.A kahrolası *Times* gazetesinin bu haberi neden benden, oğlumun ailesinden önce öğrendiğini bilmek istiyorum."

Irving büyük bir öfkeyle parmağını masaya vurdu. Bosch neyse ki döner koltukta oturuyordu, bu sayede soğukkanlı bir biçimde dönüp karşısındaki yüzlere ve masanın başına bakabildi; bu arada hiçbir şey söylemedi ve üstlerinin ona konuşma izni vermelerini bekledi. Parmağını masaya ne denli sertçe vurursa vursun, ona konuşma izni verecek kişi Irving değildi.

Müdür sonunda, "Dedektif Bosch," dedi. "Konu hakkında bildiklerinizi anlatın bize."

Bosch başını salladı ve koltuğunu doğrudan Irving'e bakacak şekilde döndürdü.

"Öncelikle, gazetede çıkan haber hakkında hiçbir bilgim yok. Bunun kaynağı ben değilim, ama şaşırdığımı da söyleyemem. Bu soruşturma daha ilk günden beri kevgire döndü. İster emniyet müdürlüğü bürosundan, ister belediye meclisi bürosundan, isterse KDB'den sızdırılmış olsun, haber bir şekilde gazeteye yansıdı. Ancak haberin doğru olduğunu da söylemem gerek. Ayrıca meclis üyesinin söylediği bir şeyi düzeltmek istiyorum. Kurbanın ailesi soruşturmanın sonucu hakkında bilgilendirildi. Aslına bakılırsa bizzat kurbanın eşi, benim ve ortağım için en önemli bilgiyi vererek ölümün bir intihar olduğunu ifade etti."

Irving, "Deborah'dan mı söz ediyorsun?" dedi. "O sana hiçbir şey söylemedi."

"Doğrudur, ilk gün bize hiçbir şey söylemedi, ancak daha sonra yaptığımız görüşmede, evliliğine, kocasının özel ve iş hayatına dair detayları bize aktardı."

Irving arkasına yaslanmış, yumruk yaptığı elini masaya dayamıştı.

"Daha dün, bana bu büro tarafından soruşturmanın cinayet soruşturması olduğu, oğlumun cesedinin üzerinde yere düşüp ölmesinden önce meydana gelen ve onun saldırıya uğradığını gösteren birtakım izler bulunduğu ve bunun sorumlusunun büyük bir ihtimalle eski bir polis olduğu söylendi. Ama şimdi gazeteyi elime alıyorum ve bambaşka bir şey okuyorum. Oğlumun intihar ettiğini okuyorum. Bu nedir biliyor musunuz? Bu, intikam almak, olayı örtbas etmek çabasıdır. Belediye meclisine resmi olarak başvuracağım ve sözde soruşturmanızın bağımsız olarak yeniden ele alınması için dilekçe vereceğim. Gelecek ayki seçimlerden sonra Bölge Savcılığı'na kim atanacaksa, on-

dan da soruşturmanın tekrar açılmasını ve ele alınış biçiminin incelenmesini isteyeceğim."

Müdür, "Irv," dedi. "Soruşturmayı Dedektif Bosch'un üstlenmesini sen istedin. Herkesin eteğindeki taşları dökmesini söyleyen de sendin; oysa şimdi ortaya çıkan sonuçtan memnun olmadığını ifade ediyorsun. Soruşturmanın nasıl yürütüldüğünün araştırılmasını mı istiyorsun?"

Müdür meclis üyesine ilk adıyla hitap edecek kadar uzun bir zamandır teşkilatta çalışıyordu; odada ondan başka hiç kimse böyle bir şeye yeltenemezdi.

"Onu istedim, çünkü gerçeklerden sapmayacak kadar dürüst olduğunu sanıyordum, ama anlaşılan..."

"Harry Bosch tanıdığım herkesten, bu odadaki herkesten daha dürüsttür."

Bunu söyleyen Chu'ydu. Masadaki herkes bu çıkışından dolayı şok olmuş, ona bakıyordu. Bosch bile afallamıştı.

Müdür, "Olayı kişiselleştirmeyelim," dedi. "Bizim istediğimiz..."

"Eğer ortada soruşturmanın soruşturulması gibi bir durum olacaksa," dedi Bosch, müdürün sözünü kesmeyi göze alarak. "O zaman büyük ihtimalle sizin suçlanmanızla sonuçlanacaktır Sayın Meclis Üyesi."

Bu sözler masadaki herkesin şöyle bir silkelenmesine neden oldu. Ancak Irving toparlanmakta gecikmedi.

Ateş saçan gözlerle, "Buna nasıl cüret edersin!" dedi. "Başka insanların önünde hakkımda böyle şeyler söylemeye nasıl cüret edersin! Bu yüzden rozetinin elinden alınmasını sağlayacağım senin! Neredeyse elli yıldır bu şehre hizmet ediyorum, daha tek bir kişi bile herhangi bir yolsuzlukla itham etmedi beni. Meclise dördüncü kez seçilmeme bir aydan daha az bir zaman kaldı ve

sen benim ve kendilerini temsil etmemi isteyen insanların iradesinin önüne set çekemeyeceksin."

Bir süre sessizlik oldu, bu esnada Irving'in yardımcıları içinde bloknot olan deri bir klasör açtılar. Adamlardan biri bloknota, Bosch'un tahmin ettiği kadarıyla, *Bosch'un rozetini elinden al*, şeklinde bir şeyler yazdı.

Rider, "Dedektif Bosch," dedi. "Ne düşündüğünüzü bize açıklar mısınız?"

Rider bu sözleri büyük bir şaşkınlık ifadesiyle ve sanki Irving'in adını korumak isteyenlerin tarafında yer alıyormuşçasına öfkeyle söylemişti. Ama Bosch, Rider'ın amacının, söylemek istediklerini söylemesi için kendisine bir zemin hazırlamak olduğunun farkındaydı.

"George Irving kendisini lobici olarak tanıtıyordu, ama aslında bir iş bitirici ve torbacıdan öte biri değildi. George nüfuzunu satıyor, eski bir polis ve savcı yardımcısı olarak çevresini kullanıyordu, ama en dikkate değer bağlantısı meclis üyesi olan babasıydı. Çözümlenmesini istediğiniz bir sorun mu vardı? George bu isteği babasına iletiyordu. Sağlam bir anlaşma yapmak veya taksi imtiyaz haklarını ele geçirmek mi istiyordunuz? Başvuracağınız kişi George'du, çünkü işi bitiren oydu."

Bosch taksi imtiyaz haklarından söz ederken Irving'in gözünün içine bakmış, adamın gözkapaklarından birinin hafifçe titrediğini görüp bunu bir işaret olarak algılamıştı. Bosch yaşlı adamın bildiği bir şeyden söz ediyordu.

Irving, "Bu tam bir rezalet!" diye bağırdı. "Buna hemen bir son verilmesini istiyorum! Bu adam uzun süredir beslediği kinini hayatım boyunca şerefle taşıdığım adımı lekelemek için kullanıyor."

Bosch durdu ve bekledi. Bu anın, emniyet müdürünün hangi tarafta yer alacağını belirleyeceği an olduğunu biliyordu. Müdür ya kendisinin ya Irving'in yanında yer alacaktı.

Müdür, "Bence Dedektif Bosch'un neler söyleyeceğini dinlememiz gerek," dedi.

Müdür, Irving'in sert bakışlarına mazur kalırken, Bosch onun kumar oynadığını biliyordu. Emniyet müdürü şehir yönetimindeki güçlü bir isme karşı durmuş ve Bosch'a bel bağlamış durumdaydı. Harry bunun için Kiz Rider'a teşekkür etmesi gerektiğini biliyordu.

Müdür, "Devam edin dedektif," dedi.

Bosch, müdürün yüzünü rahatça görebilmek için öne doğru eğildi.

"Birkaç ay önce, George Irving'in en yakın arkadaşıyla yolları ayrıldı. Bu kişi akademiden beri tanıştığı bir polisti. Polis, George ve babasının kendisini kullandıklarını ve George'un müşterilerinden birinin kazançlı bir taksi imtiyaz hakkı anlaşması yapabilmesi için farkında olmadan onlara yardım ettiğini anladığı için arkadaşlıkları sona ermişti. Meclis üyesi, polisten bizzat, şu an taksi imtiyaz haklarını elinde bulunduran şirketin şoförlerini ani denetime almasını ve sarhoş araba kullanıp kullanmadıklarını kontrol etmesini istemişti; şirketin bu tür çevirmeler ve tutuklamalar neticesinde sabıka dosyasının kabarmasının imtiyaz haklarını elinde bulundurmaya devam etme çabalarına zarar vereceğini çok iyi biliyordu."

Irving masaya doğru eğilip parmağını Bosch'a doğru salladı.

"İşte burada çuvalladın," dedi. "Kimden söz ettiğini biliyorum; o talep büroma gelen bir şikâyet üzerine gündeme gelmişti. Sosyal bir ortamda, torunumun mezuniyet partisinde dile getirilmiş bir talepten başka bir şey değildi."

Bosch başını salladı.

"Evet, oğlunuzun Regent Taksi Şirketi'yle yüz bin dolarlık bir hizmet anlaşması imzalamasının iki hafta sonrasında gündeme gelen bir talep... Ki söz konusu şirket daha sonra, imtiyaz haklarını, şu anda sizin hakkında şikâyette bulunduğunuz taksi şirketinin elinden almak istediğini şehir meclisi üyelerine duyuracaktı. Sadece bir tahmin yürütüyorum, ama mahkemeye çıkarılmanız durumunda jüri bunu inanması zor bir tesadüf olarak değerlendirecektir. Büronuzun gerekirse şikâyeti yapan vatandaşın adını bulup vereceğine de eminim, tabii o vatandaşın ve anlattıklarının da bir araştırılması gerekecek."

Bosch, Irving'in önünde bloknot duran yardımcısına bakarak, "Bunu da not almak isteyebilirsin," dedi, sonra dikkatini masanın baş tarafına yöneltti.

"Söz konusu polis memuru Irving'ler tarafından kullanıldığını öğrenince George Irving'le yüzleşti ve arkadaşlıkları o noktada sona erdi. George dört haftada hayatındaki en önemli üç insanı kaybetmişti. Arkadaşı onun, suçlu olmasa da, en azından dostunu kullanan biri olduğu gerçeğini yüzüne vurmuş, tek çocuğu üniversitede okumak üzere evden ayrılmış, üstüne üstlük geçen hafta da yirmi yıllık karısı onu terk edeceğini söylemişti. Kadın, oğlu evden ayrılıncaya dek evliliği sürdürmüş, ama sonunda bu kararı almıştı."

Irving yüzüne bir tokat yemiş gibi tepki verdi. Belli ki oğlunun evliliğinin yıkılmakta olduğuna dair en ufak bir bilgisi yoktu.

Bosch, "George bir hafta boyunca Deborah'yı kararından vazgeçirmeye, hayatında kalan tek insana tutunmaya çalıştı," diye devam etti. "Ama boşuna çabaladı. Pazar günü, ölümünden on iki saat önce ertesi gün eve dönmesi için oğluna uçak bi-

leti aldı. Bunda amaç, çocukla bir araya gelip annesiyle birlikte ona ayrılacaklarını söylemekti, ama George aynı akşam yanına bavul almadan Şato Marmont Oteli'ne gitti. Kendisine yetmiş dokuz numaralı odanın boş olduğu söylenince o odayı tutmaya karar verdi, çünkü burası Deborah'yla balayında kaldıkları odaydı.

"O odada yaklaşık beş saat kaldı. Öğrendiğimize göre çok içki içmiş, orta boy bir şişe viskiyi tamamen bitirmişti. Odada kaldığı süre boyunca George'un orada olduğunu tamamen bir tesadüf eseri öğrenen McQuillen adlı eski bir polis onu ziyarete geldi. McQuillen yirmi beş yıl önce Müdür Yardımcısı Irving'in başında olduğu bir ekip tarafından emniyet müdürlüğünde başlatılan bir cadı avının sonunda işten kovulmuştu. Kendisi aynı zamanda, George Irving'in mahvolması için çalıştığı, taksi imtiyaz haklarını halen elinde bulunduran şirketin ortaklarından biriydi. McQuillen o odada George'dan hesap sordu ve ona saldırdı, ama onu balkondan aşağıya atmadı. George balkondan atladığında, o üç sokak ileride tüm gece açık olan bir restorandaydı. Bu bilginin doğruluğunu teyit ettik ve ben sonunda George Irving'in intihar ettiği sonucuna vardım."

Bosch raporunu tamamlamış ve arkasına yaslanmıştı. Masada oturanlardan hiçbiri onun bu sözlerine ani bir tepki vermedi. Irving'in anlatılanları enine boyuna değerlendirip bir şey söylemesi birkaç dakikayı buldu.

"McQuillen tutuklanmalı. Bunun özenle hazırlanmış bir plan olduğu ortada. Tüm bu tezgâhın intikam almak amacıyla açıldığını söylerken haklıydım; McQuillen kariyerini benim bitirdiğim gibi bir algıya kapılmıştı, anlaşılan, karşılık olarak o da oğlumun hayatını bitirdi."

Bosch, "Elimizde McQuillen'ın gece ikiden sabah altıya kadar o restoranda olduğuna dair görüntüler var," dedi. "Tanıklar da bunu destekliyor. McQuillen, oğlunuzla ölümünden iki saat önce birlikteymiş, ama balkondan aşağıya atlarken otelde değilmiş."

"Ayrıca bir de uçak bileti var," dedi Chu. "Chad Irving pazartesi günü her şekilde buraya gelecekmiş. Bunun nedeni, ailesinin pazartesi günü bize söylediği gibi babasının ölümü değildi. Bilet o tarihten önce alınmıştı ve McQuillen'ın böyle bir oyun oynamasının imkânı yoktu."

Bosch, Chu'ya şöyle bir baktı. Ortağı, Bosch'un sessiz kalması yönündeki emrine iki kez itaatsizlik etmiş, ama sözleri her defasında çok önemli bir etki yapmıştı.

Müdür, "Meclis Üyesi Irving, sanırım şimdilik yeterince şey duyduk," dedi. "Dedektif Bosch ve Dedektif Chu; bugün saat ikiden önce soruşturmaya dair raporun masamda olmasını istiyorum. Raporu okuduktan sonra bir basın toplantısı düzenleyeceğim. Toplantının kısa sürmesini planlıyorum, soruşturmaya dair detayları da oldukça kısa geçeceğim. Meclis üyesi, dilerseniz siz de toplantıya katılabilirsiniz, ama bunun çok kişisel bir mesele olduğunu biliyorum, belki konuyu kapatmak ve oluruna bırakmayı tercih edersiniz. Toplantıya katılmaya karar verirseniz büronuzdan bana durumu bildirin."

Müdür başını salladı ve bir saniye kadar bir cevap gelmesini bekledi, Irving bir şey söylemeyince ayağa kalktı. Toplantı bitmiş, soruşturma kapanmıştı. Müdür Irving'in bastırıp soruşturmanın yeniden açılmasını sağlayabileceğini biliyordu, ama bu yol politik tehlikelerle dolu bir yol olacaktı.

Bosch, Irving'i pragmatist biri olarak göstermeyi başarmıştı; soru, müdürün de aynı şeyi yapıp yapmayacağıydı. Bosch so-

ruşturmanın sonunda politik yozlaşmaya dair unsurları ortaya koymuştu, ancak olayın bir numaralı ismi öldüğünden bunun izini sürmek zor olacaktı. Ayrıca Regent Taksi Şirketi'ndeki insanlara güvenerek bir şey elde edip edemeyecekleri belirsizdi. Müdür olayın takipçisi mi olacak, yoksa bu olayı, Bosch'un hangi düzeyde oynandığına dair hakkında hiçbir şey bilmediği bir kart oyununda koz olarak elinde mi tutacaktı?

Bosch her iki durumda da müdürün eline, belediye meclisindeki güçlü polis karşıtı hareketi kendi lehine olumluya çevirmesine imkân sağlayacak birtakım araçlar vermişti. Müdür bunları iyi kullanması durumunda, fazla mesai için ödenek çıkartılmasını bile sağlayabilirdi. Bu arada Bosch işini başarıyla tamamlamaktan ötürü belli bir tatmin duygusu yaşıyordu; eski düşmanının kendisine duyduğu kinin yenilenmiş olmasınınsa onun açısından bir önemi yoktu. Düşmansız bir dünyada yaşamak ona asla kısmet olmayacaktı; bu, yaptığı işin doğasında vardı.

Herkes toplantı odasından ayrılmak üzere ayağa kalktı. Irving ve Bosch dışarıya çıkıp asansörü birlikte beklemek gibi bir durumla kalacaklardı ki, Rider, Harry'yi Chu'yla birlikte bürosuna davet ederek onu bu tatsız durumdan kurtardı.

Irving ve beraberindekiler toplantı odasından ayrılırken, Bosch ve Chu, Rider'ın arkasından bürosuna girdiler.

Rider, "Beyler size bir şey ikram edebilir miyim?" diye sordu. "Bu aslında toplantı başlamadan evvel sorulması gereken bir soruydu, ama neyse."

"Ben bir şey istemem," dedi Bosch.

Chu, "Ben de," dedi.

Rider, Chu'yu dikkatlice süzdü, onun ortağına ihanet etmesiyle ilgili olarak hiçbir şey bilmiyordu.

"Çok iyi iş çıkardınız beyler," dedi. "Dedektif Chu; toplantı esnasında ortağın ve soruşturmanla ilgili yaptığın o konuşmayı takdirle karşıladım. Bravo."

"Teşekkür ederim teğmen."

"Şimdi sakıncası yoksa bekleme odasına geçebilir misin? Dedektif Bosch'la emeklilik tarihi hakkında konuşmak istediğim bir, iki şey var."

"Tabii. Harry, ben dışarıdayım."

Chu bürodan çıkınca Rider kapıyı kapattı. Bosch'la uzun bir süre birbirlerine baktılar, sonra Rider hafifçe gülümseyip başını iki yana salladı.

"Toplantı odasında zevkten dört köşe olmuşsundur," dedi. "Irving'in devre dışı kaldığını, hatta layığını bulup küçük düştüğünü görmek seni fazlasıyla memnun etti herhalde."

Bosch başını iki yana salladı.

"Pek öyle olmadı aslında. Artık onu umursamıyorum; ama hâlâ anlamadığım bir şey var. Irving neden soruşturmayı benim üstlenmemi istedi?"

"Bence tam da söylediği nedenden... Senin bıkmadan, aman vermeden çalışacağını biliyor, birilerinin oğlu aracılığıyla kendisine ulaşıp ulaşmadığını öğrenmek ihtiyacı duyuyordu. Tek sorun, senin şu an varacağın noktaya varacağını hesaplamamış olmasıydı."

Bosch başını sallayarak, "Belki," dedi.

"Müdür, Irving'in önünde belli etmedi ama, eline altın bir bilet tutuşturmuş oldun. Ve güzel haber; seni ödüllendirmekten mutluluk duyacak. Aklımdan başlangıç olarak TETP süreni beş yıla çıkarmak geçiyor. Buna ne dersin Harry?"

Rider gülümsedi, mesleğini bir yirmi bir ay daha sürdürecek olmasının Bosch'u mutlu edeceğini ummuştu.

Bosch, "Bunu bir düşüneyim," diye karşılık verdi.

"Emin misin? Demir tavında dövülür, fırsat ayağına gelmişken kullan derim."

"Bak ne diyeceğim. Chu'nun Kapanmamış Dosyalar Birimi'nden alınması için bir şeyler yapabilir misin bir bak; ama KDB'den ayrılmasın. Ona güzel bir iş bul orada."

Rider gözlerini kıstı. Bosch ona bir şey söyleme fırsatı vermeden konuşmaya devam etti.

"Ve bu işi soru sormadan yap."

"Benimle bu konu hakkında konuşmak istemediğinden emin misin?"

"Evet, Kiz, eminim."

"Peki. Neler yapabilirim, bir bakayım. Irving şimdiye dek aşağıya inmiştir herhalde. Yerine dönüp raporu hazırlamaya başlasan iyi olur. Biliyorsun saat ikiye kadar zamanın var."

"Tamam, ikide görüşürüz."

Bosch bürodan çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Chu biraz önce, ne düşündüğü veya tercihinin ne olduğu kendisine sorulmadan kariyerine dair kararlar alındığından tamamen habersiz, toplantı odasında yaptığı çıkıştan dolayı yüzünde gurur dolu bir gülümseme, kendisini bekliyordu.

32

Cumartesi Bosch ve kızı için oldukça erken başladı. Şafak sökmeden arabaya atlayıp tepeden aşağıya indiler, 101 Numaralı Otoyol'u kullanıp şehir merkezine vardılar, sonra güneye dönüp 110 Numaralı Otoyol'dan Long Beach'e doğru devam ettiler. Catalina'ya giden ilk feribota bindiler. Bosch arabayı soğuk, gri şafağın içine doğru sürerken kilitli silah kutusunu yanından ayırmamıştı. Adaya vardıklarında Harry'nin Los Angeles'taki Du-par'la boy ölçüşebilecek tek yer olarak gördüğü Avalon'daki Pancake Cottage'da kahvaltı ettiler.

Bosch, kızının sıkı bir kahvaltı yapmasını istiyordu, çünkü öğle yemeğini atış müsabakasından sonra, geç yemek gibi bir planları vardı; kızının öğlenin ilk saatlerinde duyacağı hafif bir açlık hissinin, odaklanmasına ve hedefe kilitlenmesine yardımı dokunacağını biliyordu.

Maddie bir yıl kadar önce polis memuru olmak istediğini söylediğinde, Bosch ona silahlar hakkında bildiği her şeyi öğretmişti. Bununla ilgili olarak felsefi bir tartışma söz konusu olmamıştı; sonuçta Bosch bir polisti ve evlerinde sürekli silah bulunuyordu. Böyle yaparak kızına nasıl silah kullanacağını ve muhafaza edeceğini öğreterek iyi bir baba olabileceğini düşünmüş, bu konudaki rehberliğini tamamlayacak adımı da,

onu Newhall'daki poligonda açılan atış kurslarına kaydederek atmıştı.

Ancak Maddie silah kullanımı ve güvenliği konusundaki temel bilgileri öğrenmenin çok ötesine geçmişti. Kâğıt hedeflere büyük bir tutkuyla ateş ediyor, elini titretmemeyi, gözünü hedeften ayırmamayı çok iyi beceriyordu. Altı ay içinde nişancılığı babasını bile geçecek bir düzeye ulaşmıştı. Baba-kız her antrenman sonunda bire bir kapışıyorlar ve Maddie babasına kesin bir üstünlük sağlıyor, on metre mesafeden hedefi tam ondan vururken, on altılık şarjörlü tabancayla elini titretmeden ateş edebiliyordu.

Maddie kısa bir süre sonra babasını kendi silahıyla alt ediyor olmaktan zevk almamaya başladı. Catalina'ya gelmelerinin nedeni de buydu. Maddie'nin ilk yarışması, adanın arka tarafında kalan silah kulübündeki küçükler yarışması olacak, tekli eleme usulü yapılan bu müsabakada Maddie, diğer tüm genç yarışmacılarla on, on beş ve yirmi metre mesafeden kâğıt hedeflere altı tur atış yapacaktı.

İlk yarışma için Catalina'yı seçmişlerdi, çünkü bu küçük bir turnuvaydı ve Maddie nasıl bir performans ortaya koyarsa koysun günün sonunda eğleneceklerini biliyorlardı. Maddie daha önce Catalina'ya hiç gelmemiş, Harry de adaya uzun süredir ayak basmamıştı.

Kısa bir süre sonra Maddie'nin yarışmadaki tek kız olduğu anlaşıldı. Maddie ve yedi çocuk rasgele eşleşip bire bir yarışacaklardı. Maddie ilk müsabakayı açık ara kazanırken, on metre uzaktaki hedefe sekiz atıştan yedisinde isabet kaydetmişti. Bosch öylesine gururlu ve mutluydu ki, poligona girip kızını kucaklamak istedi. Ama böyle bir davranışın Maddie'nin yarışmadaki tek kız olduğunu ayan beyan ilan etmesine yol açacağından vazgeçti ve yarışmacıları alkışlayan tek seyirci olarak atış kulva-

rının arkasındaki piknik masalarından birine oturdu, gözlerindeki ifade belli olmasın diye de güneş gözlüklerini taktı.

Maddie bir sonraki turda tek bir atış farkıyla elendi, ancak bu sonucu olgunlukla karşıladı. Yarışmış ve ilk turu geçmiş olması yaşadığı tüm yorgunluğa değmişti. Bosch'la birlikte bir süre poligonda kalıp finalleri, ardından da yetişkinlerin müsabakasının başlangıcını izlediler. Maddie, babasını bu müsabakaya katılması için kışkırtsa da, Harry bunu istemedi. Gözleri eskisi gibi keskin değildi ve yarışmada bir şansı olmayacağını biliyordu.

Öğle yemeğini Busy Bee'de yediler, Crescent civarındaki vitrinlere bakındıktan sonra saat dörtte hareket eden feribota bindiler. Hava soğuk olduğu için arabadan çıkmadılar; Bosch kolunu kızının omzuna atıp yol boyunca öyle kalırken, bir yandan da Maddie'nin yaşıtı diğer kızların silahla ateş etmek gibi şeyler öğrenmediklerini düşünüyordu. O kızlar babalarının geceleri cinayet dosyalarını, otopsi ve olay yeri fotoğraflarını dikkatlice incelediklerine tanık olmuyorlar, babaları ellerinde silahla kötü adamları kovalarken onlar evde yalnız başına kalmıyorlardı. Anne babaların çoğu doktor, öğretmen, anne, aile şirketlerinin devamını sağlayacak yöneticiler gibi, geleceğin vatandaşlarını yetiştirirken, Bosch bir savaşçı yetiştiriyordu.

Bosch'un aklına bir an Hannah Stone ve oğlu gelince, kızının omzuna daha bir sıkı sarıldı. Uzun süreden beri aklında olan bir şey vardı ve şimdi kızıyla bunu konuşmanın zamanının geldiğini düşünüyordu.

"Biliyorsun," dedi. "İstemiyorsan bu yaptıklarının hiçbirini yapmak zorunda değilsin. Bunu ben istiyorum diye yapma Mads; şu silah olayından söz ediyorum. Polis olmak kararından da... İçinden ne yapmak geliyorsa onu yap, kendi kararını kendin ver."

"Biliyorum baba. Kendi kararlarımı kendim vereceğim ve ben bunu yapmak istiyorum. Bu konuyu uzun zaman önce konuşmuştuk."

Bosch, Maddie'nin geçmişi geride bırakıp yeni bir yolda ilerlemesini umut ediyordu. Kendisi bunu yapmayı hiçbir zaman başaramamıştı, bu yüzden kızının da aynı duruma düşeceği düşüncesi yakasını bir türlü bırakmıyordu.

"Peki, bebeğim, ama bunu son konuştuğumuzdan beri aradan çok zaman geçti."

Bosch düşüncelere dalmıştı. Gizlenmiş olan petrol kuyusu iskeleleri yavaş yavaş görüş alanına girmeye başlarken cep telefonunun çaldığını duydu, ekrana bakınca arayanın Chu olduğunu gördü. Bu anın işle, hele Chu'nun ayaklarına kapanıp kendisini küçültmesine tanıklık etmekle mahvolmasına izin vermeyecekti. Telefonu cebine atıp kızının başına bir öpücük kondurdu.

"Sanırım hayatım boyunca senin için endişe edeceğim," dedi. "Bunun, öğretmenlik gibi güvenli bir meslek seçmenle de alakası yok."

"Ben okuldan nefret ediyorum baba. Neden öğretmen olmak isteyeyim ki?"

"Bilmiyorum. Sistemi değiştirmek, senden sonraki çocuklar da okuldan nefret etmesin diye daha iyi bir öğretmen olmak için belki."

"Tek bir öğretmen mi sistemi değiştirecek? Boş versene."

"Tek bir kişi yeter, her şey tek bir kişiyle başlar. Neyse, dediğim gibi, ne yapmak istiyorsan onu yap; zamanın var nasılsa. Sen ne yaparsan yap, ben yine de endişelenmekten kurtulamayacağım galiba."

"Bildiğin her şeyi bana öğretirsen buna gerek kalmaz baba, çünkü ben de senin gibi olurum."

Bosch güldü.

"Benim gibi olursan, hayatım boyunca bir elimde tespih, diğer elimde bir tavşan ayağı, hatta kolumda dört yapraklı yonca dövmesi, deliler gibi sürekli dolanmak zorunda kalırım."

Maddie dirseğiyle Bosch'u hafifçe dürttü.

Bosch aradan birkaç dakikanın geçmesini bekledikten sonra telefonunu cebinden çıkardı ve Chu'nun mesaj bırakıp bırakmadığına baktı. Hiçbir şey yoktu; Bosch, ortağının, durumuyla ilgili bir kez daha ricacı olmak amacıyla aradığı sonucuna vardı. Ne de olsa bu, telefona mesaj bırakılacak bir konu değildi.

Telefonu tekrar cebine atıp baba-kız sohbetini daha ciddi bir boyuta taşımaya karar verdi.

"Bak Mads, sana uzun zamandır söylemek istediğim başka bir şey daha vardı."

"Biliyorum, rujlu kadınla evleniyorsun, değil mi?"

"Hayır, ciddi ol, ayrıca ortada ruj filan yoktu."

"Biliyorum, peki nedir?"

"Artık rozetimi teslim etmeyi ve emekli olmayı düşünüyorum. Zamanı geldi sanırım."

Maddie uzun bir süre cevap vermedi. Bosch, onun ani bir tepki vereceğini ve bu tür saçma düşünceler içine girmemesi gerektiği yönünde sözler sarf edeceğini sanmıştı, ama kızı vereceği cevabı iyice tartıyor, aklına gelen ilk ve muhtemelen yanlış olan şeyi söylemekten kaçınıyor gibiydi.

Maddie sonunda, "Ama neden?" diye sordu.

"Artık gücümün azaldığını düşünüyorum; yani, fiziksel anlamda, attığını vurmak anlamında, müzik yapmak, hatta yaratıcı düşünce anlamında... Belli bir noktadan sonra insanın yeteneği körelmeye başlıyor. Tam olarak emin değilim, ama belki ben de bu noktaya geldim ve artık bırakmalıyım. Bu duruma düşmüş olan insanlar gördüm; bu haldeyken çalışmaya devam etmek tehlikenin büyümesine de davetiye çıkarıyor. Oysa ben

senin büyüdüğünü ve seçtiğin meslek her neyse, onda başarılı olduğunu görme fırsatını kaçırmak istemiyorum."

Maddie onunla aynı fikirdeymiş gibi başını salladı, ama hemen ardından keskin algısı ve farklı düşünce tarzı su yüzüne çıktı.

"Bir soruşturma yüzünden mi böyle düşünüyorsun?"

"Tek bir soruşturma yüzünden değil, ama bu iyi bir örnek oldu. Bu son soruşturmada tamamen yanlış bir yola saptım. Beş yıl önce olsa bunu yapmazdım diye düşünüyorum. Hatta iki yıl önce... Bu işi yapmak için ihtiyaç duyduğum yeteneğim körelmeye başladı gibi geliyor bana."

"Ama bazen doğru yolu bulmak için yanlış yola sapmalısın."

Maddie oturduğu yerde yan dönerek babasının gözlerinin içine baktı.

"Bana hep dersin ya kendi seçimini kendin yap diye... Ama ben senin yerinde olsaydım, ani bir karar almaktan kaçınırdım."

"Öyle bir şey yapmıyorum zaten. Dışarıda elini kolunu sallayarak gezen ve bulmam gereken bir adam var. Zamanlama açısından, bu işi de tamamladıktan sonra ayrılmak iyi olur diye düşünüyordum."

"İyi de işten ayrılırsan ne yapacaksın?"

"Emin değilim, ama bildiğim bir şey var, o da daha iyi bir baba olacağım. Yani sana daha çok zaman ayırabileceğim."

"Bana daha çok zaman ayırman seni daha iyi bir baba yapacak diye bir şey yok, bunu unutma."

Bosch başını salladı. Bazen on beş yaşında biriyle konuştuğuna inanmakta zorluk çektiği anlar oluyordu; bu da o anlardan biriydi.

33

Pazar sabahı Bosch kızını Century City'deki alışveriş merkezine bıraktı. Maddie bir hafta öncesinden arkadaşları Ashlyn ve Konner'la alışveriş merkezinde buluşmak ve günü alışveriş yaparak, yemek yiyerek ve sohbet ederek geçirmek üzere sözleşmişti. Kızlar ayda bir toplanıyorlar ve her defasında farklı bir alışveriş merkezinde buluşuyorlardı. Bosch bu kez kendini daha öncekilere kıyasla daha rahat hissediyordu. Hiçbir alışveriş merkezi tam anlamıyla güvenli sayılmazdı, ama pazar günleri önlemler en üst seviyede olurdu, ayrıca Century City'nin bu konuda iyi bir geçmişi vardı. Bosch mekânın çeşitli yerlerine dağılmış sivil polislerin sürekli denetimde olduklarını, güvenlik gücünün büyük bir bölümünün ek iş yapan polislerden meydana geldiğini biliyordu.

Bosch pazar günleri genellikle kızını bıraktıktan sonra şehir merkezine iner ve Kapanmamış Dosyalar Birimi'nin ıssız ekip odasında çalışırdı. Mekânın hafta sonları sessiz oluşu hoşuna gider, işine daha iyi konsantre olmasını sağlardı. Ama Bosch bu kez emniyet müdürlüğünden uzak durmak istiyordu. O sabah, erken saatte süt ve kahve almak için markete gittiğinde, baş sayfada George Irving'in ölümüyle ilgili başka bir haber olduğunu görüp bir *Times* gazetesi almış, arabasına oturup

haberi okumuştu. Haberin yazarı Emily Gomez-Gonzmart'tı ve George Irving'in Regent Taksi işini konu almıştı. Haberde George'un şirketi temsil etmeye başlamasıyla birlikte Regent'ın Hollywood bölgesindeki imtiyaz haklarını eline geçirmek konusunda çekiştiği rakibi Siyah&Beyaz Taksi Şirketi'nin yasal sorunlar yaşamaya başlamasının, dışarıdan göründüğü gibi bir tesadüf olup olmadığı sorgulanıyordu. Haber daha sonra Irvin Irving'e atlıyor ve tutuklamalardan sorumlu Memur Robert Mason'a, S&B Taksi Şirketi'nin şoförlerinin üstüne gidilmesi talebinin bizzat meclis üyesi tarafından geldiğinden söz ediliyordu.

Bosch bu haberin belediye sarayında olduğu kadar, emniyet müdürlüğünde de karmaşaya yol açacağını tahmin etmiş ve ertesi gün işe gidene kadar binadan uzak durması gerektiğine karar vermişti.

Bosch alışveriş merkezinden uzaklaşırken, açık olup olmadığını kontrol etmek için telefonunu cebinden çıkardı. Chu'dan hâlâ bir haber çıkmamış olmasına şaşırmıştı, ortağı en azından Sülük'ü habere yönlendirenin kendisi olduğunu inkâr etmek için arardı. Bosch, Kiz Rider'dan da bir haber alamamaktan dolayı ayrıca şaşkındı. Öğlen olmak üzereydi ve Kiz'in haberle ilgili kendisini aramamış olması, haberin kaynağının kendisi olduğu ve göze batmak istemediği anlamına geliyordu.

Kiz ister kendi başına, isterse müdürün açıkça söylemeden yönlendirmesi sonucu bunu yapmış olsun, ortada, Irvin Irving'i sessiz bir işbirliğine zorlamaktan çok, onu dışlamaya yönelik bir hamle söz konusuydu. Bu kararın karşısında yer almak çok da kolay değildi. Irving'i medyanın önüne atmak, yozlaşma iddiasıyla adını lekelemek, onu emniyet müdürlüğü için bir tehdit olmaktan çıkarma amacına hizmet edecekti. Seçim kampanyasının son ayında çok şey olabilirdi. Müdür belki de şimdi en güçlü hamlesini yapmaya karar vermiş, haberin gazetede ya-

yımlanmasının seçim sonuçlarını etkileyip etkilemeyeceğini görmek istemiş, belki de Irving'in rakibinin, polis, müdürlüğünün tehlikeli bir düşmanı haline gelmesindense, dostu olması yönünde bir adım atmıştı.

Ne olursa olsun Bosch için bir şey fark etmezdi. Her şey sonuçta politik oyunlardan ibaretti, ama onun için önemli olan dostu ve eski ortağı Kiz Rider'ın politik bir casus olarak onuncu kattaki yerini sağlamlaştırmış olmasıydı. Bosch, Kiz'le bundan sonraki ilişkilerinde bu gerçeği aklında tutmak zorunda olduğunu biliyordu ve bu farkındalık, içinde derin bir kayıp duygusunun uyanmasına neden olmuştu.

Bosch bu noktada kendisi için yapılacak en iyi şeyin fazla göze batmamak olduğunu biliyordu. Teşkilatta son günlerini geçirdiğine artık emindi; bir hafta kadar önce işine otuz dokuz ay daha devam edeceğine sevinirken, şimdi bu süreyi çekilmesi gereken bir ceza gibi görüyordu. Öğleden sonrasını dinlenerek geçirecek, emniyet müdürlüğü ve işiyle ilgili her şeyden uzak duracaktı.

Telefonu cebinden çıkarmışken Hannah Stone'u cep telefonundan aramaya karar verdi. Telefon ilk çalışta açıldı.

"Hannah, evde misin, çalışıyor musun?"

"Evdeyim. Pazarları terapi yapmayız. Ne oldu? Chilton Hardy'yi buldunuz mu?"

Kadının sesinde heyecanlı bir bekleyiş vardı.

"Henüz değil. Ama yarından itibaren önceliğim o iş olacak. Aslında seni boş musun diye sormak için aradım. Kızımı akşam beşte alışveriş merkezinden alana dek yapacak bir işim yok, sen de müsaitsen birlikte bir öğle yemeği filan yeriz diye düşünmüştüm. Seninle konuşmak istiyorum; yani ilişkimizi yürütmenin bir yolunu bulabiliriz belki."

İşin aslı, Bosch'un Hannah'yı aklından tamamen silememiş olmasıydı. Gözlerinin ardında trajedi saklı olan kadınlar ona

oldum olası çekici gelirdi. Bosch bir süreden beri Hannah'yı düşünüyor ilişkilerinde oğlu konusunda belli sınırlar çizmeleri durumunda kendileri için bir şans olabileceğini varsayıyordu.

"Çok iyi olur Harry. Ben de seninle konuşmak istiyordum. Buraya gelmek ister misin?"

Bosch kontrol panelindeki saate baktı.

"Şu an Century City'deyim. Saat on iki gibi gelip seni alırım, bu arada sen Ventura Bulvarı'nda nereye gidebileceğimizi bir düşün. Öyle açım ki, suşi yemeye bile razıyım."

Hannah güldü; Bosch kadının kahkahasından hoşlandığını hissetti.

"Hayır, ben evime gelmeni kast etmiştim," dedi. "Öğle yemeğini evde baş başa yer, laflarız. Çok iddialı olmasa da yiyecek bir şeyler hazırlayabilirim."

"Eee..."

"Sonra neler olacağına bakarız."

"Emin misin?"

"Tabii."

Bosch kendi kendine başını salladı.

"Tamam, geliyorum o zaman."

34

Pazartesi sabahı Bosch bölmesine girdiğinde David Chu çoktan işbaşı yapmış, masasında oturuyordu. Harry'nin içeriye girdiğini görünce koltuğunu ona doğru çevirdi ve ellerini kaldırıp *sakın bana dokunma*, dercesine bir hareket yaptı.

"Harry, sana tek bir şey söyleyebilirim; ben değildim."

Bosch çantasını yere koydu, kendisi için bırakılan bir mesaj ya da rapor olup olmadığını anlamak için masasına bakındı. Hiçbir şey yoktu.

"Sen neden söz ediyorsun?"

"*Times*'taki haberden. Okudun mu?"

"Meraklanma, seninle alakası olmadığını biliyorum."

"Kiminle var o zaman?"

Bosch otururken tavanı işaret etti; bu, haberin kaynağının onuncu kat olduğu anlamına geliyordu.

"Politik oyunlar," dedi. "Birileri oyunu böyle oynamaya karar vermiş."

"Irving'i kontrol altına almak için mi?"

"Onu safdışı bırakmak için... Seçimlerin sonucunu değiştirmek için. Neyse, artık bu işin bizimle bir alakası kalmadı. Biz raporumuzu teslim edip üzerimize düşeni yaptık. Bugün Chil-

ton Hardy'le ilgileneceğiz, onu bulmak istiyorum. Adam yirmi iki yıldır serbest dolaşıyor ve ben günün sonunda onu hücreye atmak istiyorum."

"Evet, biliyorum, cumartesi seni bu yüzden aradım. Bazı işleri halletmek için buraya gelmiştim ve Hardy'nin babasını görmeye gider miyiz diye sana sormak istedim. Ama sanırım kızınla filan ilgileniyordun, telefona cevap vermedin."

"Evet, 'kızımla filan ilgileniyordum' ve sen mesaj filan bırakmadın. Buraya ne için gelmiştin?"

Chu masasına doğru dönüp bilgisayarını işaret etti.

"Olabildiğince eskiye giderek Hardy'nin geçmişini araştırıyordum," dedi. "Hakkında çok fazla şey yok. Emlak alıp satan baba Chilton Aaron Hardy hakkında daha çok şeye rastladım. Adam on beş yıldır burada, Los Alamitos'ta yaşıyormuş. Parayı bastırıp kendine bir apartman dairesi satın almış."

Bosch başını salladı. Bu işe yarayacak bir bilgiydi.

"Aynı zamanda Bayan Hardy'yi de bulmaya çalıştım. Bilirsin, belki boşanmışlardır, kadın da buralarda bir yerlerde yaşıyordur ve bizi oğluna yönlendirebilir diye düşündüm."

"Ne buldun peki?"

"Bir ölüm ilanından başka bir şey bulamadım. Baba Chilton Hardy'nin karısı, küçük Chilton'ın annesi, Hilda Ames Hardy'nin göğüs kanseri yüzünden doksan yedi yaşında vefat ettiğine dair bir ilan... İlanda başka bir çocuğun adı geçmiyordu."

"Anlaşılan yolumuz Los Alamitos'a düşüyor."

"Evet."

"O zaman, gazetedeki haber yüzünden çıngar çıkmasını beklemeden gidelim buradan. Yanına Pell'in Motorlu Taşıtlar Dairesi'ndeki dosyasını almayı unutma."

"Neden Pell?"

"Çünkü baba Hardy, oğlunu koruma eğiliminde olabilir. O yüzden ona bir oyun oynamayı düşünüyorum ve bu noktada Pell devreye giriyor."

Bosch ayağa kalktı.

"Ben gidip mıknatısları yerine yerleştireyim."

Güneye kırk dakika süren bir yolculuk yaptılar. Los Alamitos, Orange County'nin kuzey ucunda, doğuda Anaheim ile batıda Seal Beach arasında kalan, birbirine bitişik ve küçük, bir düzine kadar evden oluşan bir yerleşim birimiydi.

Bosch ve Chu yolda baba Chilton Hardy'yi nasıl yönlendireceklerini konuştular. Katella Meydanı yakınındaki mahalleden ve Los Alamitos Tıp Merkezi'nin yanından geçtikten sonra arabayı sıra sıra duran evlerin karşısındaki kaldırıma park ettiler. Evlerin geniş ön bahçesi, arka sokaklarından girilen çift garajı vardı.

Bosch, "Dosyayı unutma," dedi. "Gidelim."

Posta kutularının durduğu ana kaldırımı geçip evlerin ön kapısına çıkan çok sayıda yürüyüş yolundan birine saptılar. Baba Hardy ikinci evde yaşıyordu. Kapalı olan ön kapıya bir perde kapı takılmıştı. Bosch hiç tereddüt etmeden zile basıp akordiyon kapıyı tıklattı.

On beş saniye kadar beklediler, ama kapı açılmadı.

Bosch tekrar zile bastı, kapıyı bu kez daha sert biçimde çalmaya hazırlanıyordu ki, içeriden boğuk bir sesin geldiğini duydu.

"İçeride biri var," dedi Bosch.

Aradan bir on beş saniye daha geçti ve ses yine duyuldu; bu kez kapının ardından geldiği çok daha belirgindi.

"Evet?"

"Bay Hardy?"

"Evet, ne var?"

"Polis. Kapıyı açın."

"Ne oldu?"

"Size birkaç soru sormamız gerek. Kapıyı açın lütfen."

Kapının diğer tarafından bir karşılık gelmedi.

"Bay Hardy?"

Sürgü kilidin açıldığını duydular. Kapı yavaşça aralandı ve şişe dipli gözlükleri olan bir adam, on beş santimlik aralıktan kendilerine baktı. Gri saçları darmadağın ve keçeleşmiş olan adamın iki haftalık beyaz sakalı vardı ve pejmürde bir haldeydi. Beyaz plastik bir tüp her iki kulağının arkasından dolaşıp burnuna uzanıyor ve burun deliklerine oksijen taşıyordu. Adam çizgili pijama pantolonunun üstüne hastane önlüğüne benzer, soluk mavi renkte bir şey giymişti, ayaklarında siyah plastik sandaletler vardı.

Bosch akordiyon kapıyı açmaya çalıştı, ama kilitliydi.

"Bay Hardy, efendim, sizinle konuşmamız gerek. İçeri gelebilir miyiz?"

"Sorun nedir?"

"Los Angeles Emniyet Müdürlüğü'nden geliyoruz. Birini arıyoruz ve sizin bize yardım edebileceğinizi düşünüyoruz. İçeriye girebilir miyiz?"

"Kimi arıyorsunuz?"

"Efendim, bunu sokakta konuşamayız, içeriye girmemize izin verin lütfen."

Adam bakışlarını yere yöneltirken bu teklifi düşünüyor gibiydi. Soğuk ve mesafeli gözleri Bosch'un dikkatini çekti; oğlunun, gözlerini kimden aldığı belliydi.

Yaşlı adam yavaşça açıklığa doğru uzanıp kapının kilidini açtı. Bosch kapıyı itti, içeriye girmeden önce Hardy'nin geriye çekilmesini bekledi.

Hardy destek aldığı bastonuyla ağır ağır oturma odasına yürüdü. Kemikli omuzlarından birinin üstüne kayışla, burnuna giden tüplerin bağlı olduğu küçük bir oksijen kutusu tutturulmuştu.

Hardy koltuğa doğru yürürken, "Etraf temiz değil," dedi. "Pek misafirim olmaz."

Bosch, "Sorun değil Bay Hardy," dedi.

Hardy ağır hareketlerle yastıklı, eski bir koltuğa çöktü. Yandaki masanın üstünde ağzına kadar dolu bir kül tablası vardı. Köhne ev sigara kokuyordu ve tıpkı Hardy gibi darmadağındı. Bosch ağzından nefes almaya çalışırken, Hardy onun kül tablasına baktığını gördü.

"Bunu hastaneye bildirmeyeceksiniz, değil mi?"

"Hayır, Bay Hardy, buraya bunun için gelmedik. Benim adım Bosch, bu da Dedektif Chu. Oğlunuz Chilton Hardy'nin yerini öğrenmeye çalışıyoruz."

Hardy bu soruyu bekliyormuş gibi başını salladı.

"Bugünlerde nerede olduğunu bilmiyorum. Onunla ne yapacaksınız?"

Bosch, Hardy'le aynı hizada olabilmek için yıpranmış koltuğa oturdu.

"Oturmamın bir mahsuru var mı Bay Hardy?"

"Siz bilirsiniz. Oğlum ne yaptı da buraya gelmenize neden oldu?"

Bosch başını iki yana salladı.

"Bildiğimiz kadarıyla hiçbir şey. Onunla başka birisi hakkında konuşmak istiyoruz. Uzun süre önce oğlunuzla birlikte

yaşadığını sandığımız bir adamın geçmişiyle ilgili bir araştırma yapıyoruz."

"Kimin?"

"Adamın adı Clayton Pell. Onunla hiç tanıştınız mı?"

"Clayton Powell mı?"

"Hayır efendim, Pell. Clayton Pell. Bu adı duymuş muydunuz?"

"Hayır, sanmıyorum."

Hardy öne doğru eğildi ve öksürmeye başladı, bu esnada vücudu şiddetli biçimde sarsıldı.

"Kahrolası sigara... Şu Pell denen adam ne yapmış?"

"Soruşturmanın ayrıntıları hakkında bilgi veremeyiz Bay Hardy, ama adamın kötü şeyler yaptığını söylemek yeterli olur sanırım. Geçmişi hakkında bilgi sahibi olursak onunla başa çıkmamız kolaylaşacak. Elimizde size göstermek istediğimiz bir fotoğrafı var."

Chu cebinden Pell'in vesikalık fotoğrafını çıkardı. Hardy fotoğrafı uzunca bir süre inceledikten sonra başını iki yana salladı.

"Onu tanımıyorum."

"Tabii bu onun şimdiki hali. Bu adam yirmi yıl önce oğlunuzla birlikte yaşamış."

Hardy şimdi şaşırmış görünüyordu.

"Yirmi yıl önce mi? Ee, o zamanlar... Oh, anladım, siz Hollywood'da annesiyle birlikte Chilton'ın yanında yaşamış olan şu çocuktan bahsediyorsunuz."

"Evet, Hollywood yakınlarında... Dediğiniz gibi o zamanlar sekiz yaşındaymış; onu hatırladınız mı?"

Hardy başını salladı ve aynı anda öksürmeye başladı.

"Biraz su ister misiniz Bay Hardy?"

Hardy elini sallayarak teklifi reddetti, ama dudaklarında tükürük bırakarak hırıltılı bir biçimde öksürmeye devam etti.

"Chill o çocukla birlikte birkaç kez buralara gelmişti, hepsi bu."

"Size çocuk hakkında bir şey söylemiş miydi?"

"Sadece başa çıkılması zor bir çocuk olduğundan söz etmişti. Annesi uzaklara gidip onu Chill'le baş başa bırakıyormuş. Chill de pek babalık yapacak tipte biri değildi tabii."

Bosch, bu önemli bir bilgiymiş gibi başını salladı.

"Chilton şimdi nerede?"

"Dedim ya, bilmiyorum. Beni ziyarete gelmiyor artık."

"Onu en son ne zaman gördünüz?"

Hardy çenesindeki kirli sakalı kaşıdı ve bir kez daha eline doğru öksürdü. Bosch başını kaldırıp hâlâ ayakta durmakta olan Chu'ya baktı.

"Ortak, biraz su getirebilir misin?"

Hardy, "Hayır, ben iyiyim," diyerek itiraz etti.

Ama Chu mesajı almıştı ve koridoru geçip merdivenlerin yanındaki, mutfak ya da banyo olduğunu düşündüğü odaya yöneldi. Bosch, Chu'nun bu sayede evin alt katına çabucak da olsa bir göz atma fırsatı bulacağını biliyordu.

Bosch, "Oğlunuzu en son ne zaman gördüğünüzü hatırlıyor musunuz?" diye sordu tekrar.

"Ben... Hayır, hatırlamıyorum. Hangi yıldı... Bilmiyorum."

Bosch ailelerin ve çocukların zaman içinde birbirlerinden nasıl koptuklarını biliyormuşçasına başını salladı.

Chu elinde bir bardak suyla geri döndü. Bardak pek de temiz görünmüyordu, her yerine parmak izi bulaşmıştı. Chu bardağı Hardy'ye verirken, evin içinde yaptığı üstünkörü araştırmada işe yarayacak bir şey göremediğini anlatmak için başını ortağının görebileceği biçimde hafifçe iki yana salladı.

Hardy suyu içti. Bosch, oğluyla arasında bir bağlantı olup olmadığını anlamak için bir kez daha sordu.

"Bay Hardy, elinizde oğlunuzun telefon numarası veya adresi var mı? Onunla mutlaka konuşmamız gerek."

Hardy bardağı kül tablasının yanına bıraktı, elini bir gömlekte göğüs cebinin olması gereken yere attı, ama giydiği önlüğün bir cebi yoktu. Bu, Hardy'nin, olmayan sigara paketine doğru yaptığı gayri ihtiyari bir hareketti. Bosch, sigara bağımlısı olduğu dönemlerde kendisinin de zaman zaman aynı hareketi yaptığını hatırladı.

"Bende telefon numarası yok," dedi.

"Ya adresi?" diye sordu Bosch.

"Hayır."

Hardy gözlerini yere çevirirken verdiği cevapların başarısız bir baba olduğunun kanıtı olarak değerlendirilmesinin sıkıntısını yaşıyor gibiydi aynı şey, kendisiyle aynı adı taşıyan oğlunun başarısızlıkları için de geçerliydi. Bosch sorgularında sıkça yaptığı gibi sorduğu sorularda belli bir mantık sırası izlemiyor, buraya gelme amaçlarını saklamak gereği de duymuyordu. Yaşlı adamın, Clayton Pell'in değil de oğlunun peşinde olduklarını düşünmesi Bosch için önemli değildi artık.

"Oğlunuz delikanlılık döneminde sizinle birlikte mi yaşıyordu?"

Hardy'nin göz hareketleri kalın camlı gözlüklerinin ardından bile belli oluyordu ve bu soruya aşırı tepki vermişti. Hızlı göz hareketleri, cevabın yalan olduğunun göstergesiydi.

"Annesiyle boşanmıştık. Bu çok eski bir hikâye ama. Chilton'ı fazla görmezdim, birbirimizden çok uzakta yaşıyorduk. Chilton'ı şu anda hayatta olmayan annesi yetiştirdi. Ben annesine para yolluyordum..."

Hardy bir baba olarak tek görevinin para yollamak olduğunu düşünüyormuş gibiydi. Bosch, onu anlıyormuş ve sempati duyuyormuş gibi yapmaya devam etti.

"Annesi onun başının belada olduğunu filan söylemiş miydi?"

"Bana o çocuğu aradığınızı söylemiştiniz sanıyordum... Powell'ı... Neden oğlumun delikanlılık dönemi hakkında sorular soruyorsunuz?"

"Pell Bay Hardy. Clayton Pell."

"Buraya onun için gelmediniz, değil mi?"

Buraya kadardı. Oyun bitmişti. Bosch ayağa kalkmaya hazırlandı.

"Oğlunuz burada, değil mi?"

"Size söyledim ya nerede olduğunu bilmiyorum."

"O zaman biraz etrafa bakınmamızın sizin için bir mahsuru yoktur, değil mi?"

Hardy eliyle ağzını silip başını iki yana salladı.

"Bunun için arama emrinizin olması gerek," dedi.

"İşin içinde güvenlik meselesi varsa, hayır," dedi Bosch. "Neden siz burada oturup rahatınıza bakmıyorsunuz, ben etrafı hemen araştırır geri dönerim. Dedektif Chu yanınızda kalacak."

"Hayır, buna ihtiyacım yok..."

"Burada güvende olduğunuzdan emin olmak istiyorum, hepsi bu."

Chu, Hardy'nin gerginliğini yatıştırmaya çalışırken Bosch yanlarından ayrılıp koridora doğru yürüdü. Evin kendine özgü bir planı vardı, yemek odası ve mutfak oturma odasının arkasına kümelenmişti. Merdiven boşluğunun altında bir dolap ve bir tuvalet vardı. Bosch, su almaya geldiğinde Chu'nun bu iki odaya bakmış olduğunu düşünerek sadece göz atmakla yetindi, daha

sonra koridorun sonuna yürüyüp oradaki kapıyı açtı. Garajda araba yoktu. Etraf kutu yığınıyla doluydu ve duvarlardan birine bir şilte dayanmıştı.

Bosch geri dönüp oturma odasına yöneldi.

Merdiven boşluğuna yaklaştığında, "Arabanız yok, değil mi Bay Hardy?" dedi.

"İhtiyacım olduğunda taksiye biniyorum. Yukarı çıkmayın sakın."

Bosch basamakların başında durup ona baktı.

"Neden?"

"Arama emriniz yok, buna hakkınız yok."

"Oğlunuz üst katta mı?"

"Hayır, yukarıda kimse yok. Ama yukarıya çıkmak için iziniz de yok."

"Bay Hardy, burada hepimizin güvende olduğunu bilmem gerek; biz gittikten sonra sizin güvende olacağınızı da..."

Bosch basamakları tırmanmaya devam etti. Hardy'nin yukarıya çıkmaması yolundaki sözleri yüzünden şimdi daha bir tedbirli davranıyordu; ikinci kata varır varmaz silahını kılıfından çıkardı.

İkinci katında sıradan bir tasarımı vardı; iki yatak odası ve aralarında bir banyo... Öndeki odada anlaşılan Hardy kalıyordu; odada yapılmamış bir yatak vardı, çamaşırlar yerlere atılmıştı. Duvara dayanmış kenarı düz bir masada kirli bir kül tablası duruyor, çekmeceli dolabın üstünde de yedek oksijen kutuları göze çarpıyordu. Duvarlar nikotin yüzünden sararmıştı, her şeyin üstü toz tabakası ve sigara külüyle kaplıydı.

Bosch oksijen kutularından birini eline aldı. Kutunun üstüne, içinde sıvı oksijen bulunduğuna ve ancak reçeteyle satıldığına dair bir etiket yapıştırılmıştı. Etiketin üstünde, boş kutuları

toplama ve dolusuyla değiştirme hizmeti veren Ready Aire adlı bir şirketin telefon numarası da yazılıydı. Bosch kutuyu elinde tarttı; boş gibi görünüyordu, ama tam emin olamadı. Kutuyu yerine bırakıp dolaba yürüdü.

Bu, her iki tarafında demode giysilerin asılı olduğu geniş bir gömme dolaptı. Üst tarafındaki raflara, yanlarında U-Haul yazan kutular yığılmıştı, yerler, biraz önce gördüğü çamaşır yığınındaki yıpranmış giysiler gibi eski ayakkabılarla doluydu. Bosch odadan çıkıp koridorda ilerledi.

İkinci oda evin en temiz odasıydı, çünkü kullanılmamış gibi görünüyordu; içeride çekmeceli bir dolap ve duvara dayalı bir masa vardı, ama yatak bazasının üstünde şilte yoktu. Bosch biraz önce garajda gördüğü şilte ve somyayı hatırlayıp eşyaların muhtemelen buradan garaja taşınmış olabileceğini fark etti. Dolabın içine baktı; dolu ama düzenliydi, giysilerin uzun süreli temiz kalmasını sağlamak üzere üstlerine özenle plastik torbalar geçirilmişti.

Bosch banyoyu kontrol etmek için tekrar koridora çıkarken Chu'nun aşağıdan, "Harry, her şey yolunda mı?" diye seslendiğini duydu.

"Yolunda... Birazdan iniyorum."

Bosch silahını kılıfına koyup banyoya baktı. Bir askıya asılmış kirli havluları ve rezervuarın üstünde duran kül tablasını gördü. Rezervuarın hemen yanındaysa bir oda spreyi vardı. Bosch bu görüntü karşısında neredeyse gülecekti.

Küvet küflü, plastik bir perdeyle çevrilmiş, küvetin üstünde yılların birikimi kir yüzünden motifler oluşmuştu. Midesinin bulandığını hisseden Bosch aşağıya inmek üzere hareketlendi. Ancak aklına bir şey gelince vazgeçip ilaçların durduğu dolabı açtı. Dolabın içindeki üç cam rafın reçeteli ilaçlar ve nefes

açma spreyleriyle tıka basa dolu olduğunu gördü. Raftaki ilaç şişelerinden birini eline alarak etiketini okudu. Bu, jenerik teofilin denilen ve dört yıl önce Hardy için yazılmış bir reçetenin karşılığı olarak hazırlanmış ilaçtı. Bosch şişeyi yerine koyup bu kez nefes açıcı spreylerden birini eline aldı. Bu da, reçete karşılığında hazırlanmış, albuterol denilen bir spreydi ve üç yıllıktı.

Bosch diğer bir spreyi inceledi, ardından bir diğerini... Sonunda dolaptaki bütün nefes açıcı spreyleri kontrol etti. Çok sayıda jenerik ilaç vardı, şişelerden bazıları doluyken, bazıları neredeyse boşalmıştı ve gördüğü ilaçların hiçbiri üç yıldan daha yeni değildi.

Bosch ilaç dolabını kapatınca aynada kendi yüzünü gördü. Uzunca bir süre koyu gözlerine baktı.

Ve birden her şeyi anladı.

Banyodan çıkıp hızlı adımlarla Hardy'nin yatak odasına gitti, oturma odasından duyulmasın diye arkasından kapıyı kapattı. Oksijen kutularından birini eline aldı, cebinden telefonunu çıkarıp Ready Aire'nin numarasını tuşladı ve evlere ilaç teslimatı hizmeti veren bölümün yöneticisiyle konuşmak istediğini söyledi. Kısa bir süre sonra Manuel adında birine bağlandı.

"Manuel, adım Dedektif Bosch. Los Angeles Emniyet Müdürlüğü'nde çalışıyorum ve şu an yürüttüğüm bir soruşturmayla ilgili olarak müşterilerinizden birine en son ne zaman reçete karşılığı oksijen teslimatı yapıldığını öğrenmek istiyorum. Bana yardım edebilir misin?"

Manuel önce bunun bir şaka olduğunu düşündü; arkadaşı tarafından yapılmış bir eşek şakası...

Bosch sert bir sesle, "Beni dinle," dedi. "Bu bir şaka değil, acil bir durum ve ben derhal bunu öğrenmek zorundayım. Bana yardım etmen gerekiyor, edemeyeceksen başka birine bağla beni."

Bir an sessizlik yaşandı. Bosch, Chu'nun tekrar kendisine seslendiğini duydu. Kutuyu elinden bıraktı, elini telefonun üstüne koyup yatak odasının kapısını açtı.

"Birazdan geliyorum," diye seslendi.

Sonra konuşmaya geri döndü.

"Manuel, orada mısın?"

"Evet, müşterinin ismini bilgisayara girip durumuna bakabilirim."

"Tamam, öyle yap o zaman. İsmi Chilton Aaron Hardy."

Bosch beklerken Manuel'in klavyesinin sesini duydu.

Manuel, "Eee, evet burada," dedi. "Ama bu müşteri artık bizden mal almıyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kayıtlara göre bu isme en son teslimat iki bin sekiz yılının temmuz ayında yapılmış. Müşteri ya ölmüş ya da malı başka yerden almaya başlamış olmalı. Herhalde başka yerden daha ucuza bulmuştur, bu yüzden çok müşteri kaybettiğimiz oluyor."

"Emin misin?"

"Kayıt önümde."

"Sağ ol Manuel."

Bosch görüşmeyi sonlandırdı, telefonu cebine koyup tekrar tabancasını kılıfından çıkardı.

35

Bosch basamakları inerken damarlarındaki adrenalin seviyesinin yükselmekte olduğunu hissediyordu. Aşağıya indiğinde Hardy'nin koltuğundan kalkmadığını ve sigara içtiğini gördü; karşısındaki kanepenin koluna oturmuş olan Chu, ona göz kulak oluyordu.

"Havaya uçmayalım diye oksijen tüpünü kapattırdım," dedi Chu.

Bosch, "O tüpte hiçbir şey yok," dedi.

"Ne?"

Bosch cevap vermedi, yürüyüp tam Hardy'nin karşısında dikildi.

"Kalk ayağa."

Hardy başını kaldırıp Bosch'a baktı. Aklı karışmış gibi görünüyordu.

"Ayağa kalk dedim."

"Neler oluyor?"

Bosch iki eliyle öne doğru uzandı, adamı önlüğünden sıkıca kavrayıp hızla yukarıya kaldırdıktan sonra olduğu yerde döndürdü ve yüzünü hızla duvara çarptı.

Chu, "Harry, ne yapıyorsun?" dedi. "O yaşlı bir..."

"Bu o," dedi Bosch.

"Ne?"

"Bu *oğlu*, baba değil."

Bosch kemerinden kelepçeleri çıkarıp Hardy'nin kollarını geriye doğru büktü.

"Chilton Hardy, Lily Price'ı öldürmekten tutuklusun."

Bosch, ona yasal haklarını okurken Hardy hiçbir şey söylemedi. Duvara döndürdüğü yüzünde hafif bir gülümseme vardı.

Chu arkasından, "Harry, babası yukarıda mı?" diye sordu.

"Hayır."

"Nerede öyleyse?"

"Öldüğünü sanıyorum. Oğlu, babasının emekli maaşı, sosyal güvenlik ödemelerini filan tahsil ediyor ve onun kimliğini kullanıyormuş. Şu dosyayı açıp ehliyet fotoğrafını versene."

Chu küçük Chilton Aaron Hardy'nin büyütülmüş fotoğrafını Bosch'a verdi. Bosch, Hardy'nin yüzüne kendine doğru çevirdi ve bir elini göğsüne dayayarak onu sırtüstü duvara yasladı, diğer elinde tuttuğu fotoğrafı adamın yüzüne yaklaştırdı ve kalın gözlüklerini bir fiske vurarak yere düşürdü.

"Bu o. Ehliyet için fotoğraf çektirmeden önce kafasını kazıtıp görüntüsünü değiştirmiş. Dosyalardan çıkardığımız fotoğrafların hiçbiri babasına ait değildi, sanırım babasının fotoğraflarını da bulmalıyız."

Bosch fotoğrafı Chu'ya iade etti. Hardy'nin yüzündeki gülümseme şimdi daha da belirgindi.

Bosch, "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

Hardy başını salladı.

"Bence elinizde tek bir delilin bile olmaması ve bana karşı bir dava açamayacak olmanız çok komik."

Hardy'nin sesi şimdi farklı çıkıyordu; biraz önceki yaşlı adamın kırılgan sesi gitmiş, yerine daha derin bir ses gelmişti.

"Ayrıca burayı yasadışı bir biçimde araştırmış olmanız daha da komik. Hiçbir yargıç size izin verdiğime inanmayacak. Hiçbir şey bulamamış olmanız da çok kötü tabii. Yargıcın davayı reddetmesini izlemek çok hoşuma gidecek."

Bosch önlüğüne yapıştığı Hardy'yi önce kendine doğru çekti, ardından hızla duvara yapıştırdı. Öfkesinin gittikçe büyüdüğünü hissediyordu.

"Hey ortak?" dedi. "Arabaya gidip bilgisayarını getirsene. Hemen bir arama emri dilekçesi yazmanı istiyorum."

"Harry, biraz önce telefonumdan kontrol ettim, burada internet bağlantısı yok. Dilekçeyi nasıl göndereceğiz?"

"*Ortak*, sen gidip bilgisayarı getir. Dilekçeyi hazırla, internet bağlantısını sonra düşünürüz. Çıkarken de kapıyı kapatmayı unutma."

"Tamam ortak. Ben gidip bilgisayarı getireyim."

Mesaj alınmıştı.

Bosch gözlerini Hardy'nin üstünden hiç ayırmıyordu. Onun durumu kavradığını ve Bosch'la birlikte baş başa kalacağını anladığını gördü. O soğuk parlak gözlerine korku salınmıştı. Bosch ön kapının kapandığını duyar duymaz Glock'unu çıkarıp namluyu Hardy'nin çenesinin altına dayadı.

"Bil bakalım ne olacak pislik bu işi hemen buracıkta bitirivereceğiz. Çünkü sen haklısın, elimizde yeterince delil yok. Ve ben senin bir gün daha etrafta elini kolunu sallaya sallaya gezinmene izin vermeyeceğim."

Bosch, Hardy'yi ani ve şiddetli biçimde kendine doğru çekip bütün gücüyle yere itti. Bu esnada masaya çarpan Hardy, kül tablasını, su bardağını halıya düşürdü ve sırtüstü yere yapıştı. Bosch'da Hardy'nin üstüne oturdu.

"Bak olayın nasıl görüneceğini sana anlatayım. Aradığımız kişinin sen olduğunu bilmiyorduk, tamam mı? En başından beri

seni baban sandık... Ortağım arabaya gittiğinde bana saldırdın, aramızda silahı kapma mücadelesi yaşandı ve bil bakalım sonu nasıl bitti? Sen kazanamadın..."

Bosch silahını yukarıya kaldırdı ve Hardy'nin görebileceği şekilde yanlamasına tuttu.

"İki el ateş edilmiş olacak. İlk olarak o kahrolası kara kalbine ateş edeceğim, sonra kelepçelerini çıkaracağım, Glock'umu cansız eline sarıp bir kurşun da duvara sıkacağım. Böylece ikimizin parmağında da barut izi kalacak ve herkes anlatacağım hikâyeye inanacak."

Bosch eğildi ve silahın namlusunu, Hardy'nin göğsüne yukarı açıdan bakacak şekilde çevirdi.

"Evet, aynen böyle olacak," dedi.

Hardy, "Bekle!" diye bağırdı. "Bunu yapamazsın!"

Bosch, adamın gözlerinde dehşet duygusunu görebiliyordu.

"Bu Lily Price, Clayton Pell ve öldürdüğün, hayatlarını mahvettiğin bütün insanlar için."

"Lütfen."

"Lütfen mi? Lily de sana böyle mi dedi? Sana lütfen mi dedi?"

Bosch silahın açısını hafifçe değiştirip biraz daha öne yaslandı; şimdi göğsü Hardy'nin göğsünün on beş santim gerisindeydi.

"Tamam, itiraf ediyorum. Venice Beach, bin dokuz yüz seksen dokuz... Her şeyi anlatacağım. Sen sadece beni içeriye al ve tutukla. Sana babamı da anlatacağım. Onu küvette boğdum."

Bosch başını iki yana salladı.

"Sen sadece buradan sağ çıkabilmek için bana duymak istediklerimi söyleyeceksin. Ama bunun bir faydası olmayacak Hardy, artık çok geç. Bunu çoktan geçtik, gerçekten itiraf etsen bile durumu kurtaramazsın. Baskı altında alınan itiraf... Biliyorsun."

Bosch silahını çekip namluya bir mermi sürdü.

"Saçma sapan itiraflarla işim yok benim. Ben kanıt istiyorum; zulan nerde, onu öğrenmek istiyorum."

"Ne zulası?"

"Mutlaka bir şeyler zulalamışsındır. Senin gibiler hep yapar bunu. Fotoğraflar, hatıra eşyalar... Kurtulmak istiyorsan bana zulanın yerini söylemelisin Hardy."

Bosch bekledi. Hardy hiçbir şey söylemeyince silahın namlusunu tekrar göğüs hizasına getirip açıyı ayarladı.

Hardy çaresiz biçimde, "Tamam, tamam," dedi. "Yan dairede. Her şey yan dairede. Babam iki dairenin de sahibiydi. Sahte isimle tapuları üstüme geçirdim. Gidince görürsün. İhtiyacın olan her şeyi orada bulacaksın."

Bosch uzunca bir süre gözünü Hardy'den ayırmadı.

"Yalan söylüyorsan kendini ölmüş bil."

Bosch silahını kılıfına koydu.

"İçeri nasıl gireceğim?"

"Anahtarlar mutfak tezgâhının üstünde."

Yine o tuhaf gülümseme hâkim oldu yüzüne. Daha birkaç dakika önce canı için yalvarmakta olan adam şimdi sırıtıyordu. Bosch, adamın kendisiyle gurur duyduğunu fark etti.

Hardy, "Git bak," diye üsteledi. "Ünlü bir adam olacaksın Bosch. Ne de olsa rekor sahibi bir adamı enseledin."

"Ya... Kaç kişiden söz ediyorsun?"

"Otuz yedi. Mezarlığa otuz yedi haç diktim ben."

Bosch rakamın yüksek olacağını tahmin etmişti, ama bu kadarını değil... Hardy'nin son bir yalanla cinayetlerinin sayısını şişirip şişirmediğini merak etti. Bu kapıdan sağ çıkabilmek adına yapması gerekeni mi yapıyordu? Hayatta kalabilmeyi başardığı takdirde bir değişim daha geçirebilecek, bilinmeyen ve keşfedilmemiş bir katilden, insanların korktuğu ve merakı-

nı cezp ettiği başka bir kişiliğe bürünebilecekti. Adı dehşetle özdeşleşmiş bir kişiliğe... Bosch bunun, bu tip adamların geçirmek zorunda hissettikleri bir süreç olduğunun farkındaydı. Hardy bir gün meşhur olmak beklentisiyle yaşamıştı muhtemelen. Onun gibi adamlar böyle fanteziler kurarlardı.

Bosch seri ve ustaca bir hareketle Glock'u bir kez daha kılıfından çıkarıp Hardy'nin göğsüne dayadı.

Hardy, *"Hayır!"* diye bağırdı. "Bir anlaşma yaptık ya!"

"Bir bok yapmadık."

Bosch tetiği çekti. Ateşleme mekanizmasının metal çatırtısı duyulduğu anda Hardy'nin bedeni silah patlamışçasına sarsıldı, ama şarjörde kurşun yoktu; silah boştu. Bosch yatak odasındayken silahı boşaltmıştı.

Bosch başını salladı. Hardy bir şeyi atlamıştı: hiçbir polis namluya kurşun sürmezdi, çünkü hiçbir polis namluyu kurşunsuz bırakmazdı. Hele namluya mermi sürmekle kaybedilecek iki saniyenin, insanın hayatına mal olduğu Los Angeles gibi bir yerde... Bu oyunun bir parçasıydı.

Bosch yere uzanıp Hardy'yi çevirdi, silahı sırtına dayayıp ceketinin cebinden iki bağcık çıkardı. Kelepçeleri çıkarabilmek için bağcıklardan biriyle Hardy'nin el bileklerini, diğeriyle de ayak bileklerini sıkıca bağladı. Bosch'un içinde, Hardy'yi hapse götürecek kişinin kendisi olmayacağına dair bir his vardı ve kelepçelerini kaybetmek istemiyordu.

Bosch ayağa kalkıp kelepçeleri kemerinin arkasına iliştirdi, sonra elini paltosunun cebine atıp bir avuç dolusu mermi çıkardı. Silahının boş olan şarjörünü çıkarıp doldurmaya başladı. İşini bitirince şarjörü yuvasına itti, mermilerden birini namluya sürüp silahı kılıfına koydu.

"Bir mermi daima namluda hazır beklemeli," dedi Hardy'ye.

O esnada kapı açıldı, Chu elinde dizüstü bilgisayarı olduğu halde içeriye girdi ve yerde yüzükoyun yatmakta olan Hardy'yi

gördü. Chu'nun Bosch'un nasıl bir iş çevirdiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Yaşıyor mu?" diye sordu.

"Evet, gözünü ondan ayırma ve kanguru yapmasına izin verme."

Bosch koridora, oradan da mutfağa gitti. Anahtarları Hardy'nin söylediği yerde, tezgâhın üstünde buldu. Oturma odasına geri döndüğünde, Chu'yla birlikte bundan sonra nasıl bir yol izleyeceklerini konuşurken Hardy'nin kaçmamasını sağlamanın bir yolunu bulmak ümidiyle etrafına bakındı. Birkaç ay önce emniyet müdürlüğünde soygun şüphesiyle yakalanan ve "kanguru" takma adı verilen bir adamla ilgili utanç verici bir olay kulaktan kulağa yayılmıştı. Polisler bankada saklandığına inandıkları ikinci bir zanlıyı bulmak üzere binaya dağıldıklarında, yakaladıkları ilk adamı yerde el ve ayak bilekleri bağlı halde bırakmışlar, aradan on beş dakika geçtikten sonra bir devriye arabasından, bankanın üç sokak ilerisinde kanguru gibi zıplaya zıplaya kaçmaya çalışan bir adam görüldüğüne dair bir anons duyulmuştu.

Sonunda Bosch'un aklına bir fikir geldi.

"Kanepenin diğer tarafına geç," dedi Chu'ya.

Chu, "Ne yapıyoruz?" diye sordu.

Bosch ona diğer uca geçmesini işaret etti.

"Kanepeyi deviriyoruz."

Kanepeyi ön ayaklarının üstüne dikerek ileriye, Hardy'ye doğru ittiler. Kanepe Hardy'nin üstünü tamamen kaplamış, ayakları ve elleri bağlı haldeyken, ayağa kalkma teşebbüsünde bulunmasını neredeyse olanaksız kılmıştı.

Hardy bu durumu, "Nedir bu ya?" diye protesto etti. "Ne yapıyorsunuz?"

"Kılını kıpırdatmadan bekle," diye karşılık verdi Bosch. "Biraz sabret, fazla uzun sürmez."

Bosch, Chu'ya ön kapıya gelmesi için işaret etti. Dışarıya çıkarlarken Hardy arkalarından, "Dikkatli ol Bosch!" diye seslendi.

Bosch dönüp ona baktı.

"Neden dikkatli olacakmışım?"

"Göreceğin şeyler yüzünden... Bugünden sonra asla aynı adam olmayacaksın."

Bosch eli kapı kolu olduğu halde uzunca bir süre öyle kaldı. Devrilmiş kanepenin altından Hardy'nin sadece ayakları görünüyordu.

"Göreceğiz," dedi.

Dışarıya çıkıp kapıyı kapattı.

36

Sanki bir labirentin sonuna gelmişler de, başlangıç noktasına geri dönmeye çalışıyor gibiydiler. Aramak istedikleri yeri, Hardy'nin kurbanlarından topladığı hatıraları zulaladığını söylediği yeri bulmuşlardı. Bu noktadan sonra izleyecekleri yolu ve üst mahkeme yargıcı tarafından kabul edilip onaylanacak bir arama emri için başvuru yapma aşamasına gelmelerini sağlayacak yasal adımların neler olacağını belirlemeleri gerekiyordu.

Bosch, o arabadayken Hardy'nin oturma odasında neler yaşandığından Chu'ya söz etmedi. Bunun tek nedeni Irving soruşturmasında yaşanan güven bunalımı değildi; Bosch'un Hardy'den itirafı baskıyla aldığına şüphesi yoktu ve kural ihlalinde bulunduğunu başkasıyla paylaşacak değildi. Hardy, savunmasının bir parçası olarak ifadesini baskı altında verdiğini söylediğinde, Bosch bunu acımasız ve rezil bir savunma taktiği şeklinde nitelendirip inkâr edecek, böylece Hardy'nin, yani zanlının dışında kimsenin Bosch'un hikâyesini yalanlama imkânı olmayacaktı.

Bosch, Chu'ya ne yapmaları gerektiğini anlattı ve amaçlarına nasıl ulaşabileceklerini konuşmaya başladılar.

"Büyük bir ihtimalle ölmüş olduğunu sandığımız baba Chilton Hardy, bu iki evinde sahibi olmalı. Her iki evi de zaman kaybetmeden araştırmalıyız. Peki, bunu nasıl yapacağız?"

Sıra evlerin önündeki çimenlerin üstünde duruyorlardı. Chu aradıkları cevap sanki bir grafiti gibi üstüne yazılmışçasına gözlerini 6A ve 6B'nin cephesine dikmişti.

"Altı B için geçerli bir neden bulmak sorun olmaz sanırım," dedi. "Onu burada babasının kimliğinde yaşarken bulduk. Yaşlı adamın başına neler geldiğini anlamamıza yarayacak her türlü ipucunu tespit etmek üzere bir araştırma yapma yetkimiz var. Zorlayıcı koşullar Harry. Anlarsın ya... O nedenle sorun yaşamayız."

"Peki, ya 6A? Esas araştırmak istediğimiz yer orası."

"Biz de... Yapmamız gereken... Tamam, buldum. Baba Chilton Hardy'le görüşmek üzere buraya geldik, ama görüşme esnasında karşımızdaki kişinin aslında oğul Chilton Hardy olduğunu fark ettik. Baba Hardy'ye dair hiçbir işaret yoktu, biz de onun bir yerlerde eli, kolu, ağzı bağlı halde zorla alıkonulmuş olabileceğini düşündük. Adam belki yaşıyordu, belki ölmüştü. Biz de eve değer biçen emlakçının veri tabanında geçmişe dönük bir araştırma yaptık ve bilin bakalım karşımıza ne çıktı? Adamın eskiden yandaki evin de sahibi olduğunu gördük ve tapudaki ismin sahte olmasından şüphelendik. Adamın yaşayıp yaşamadığını veya tehlikede olup olmadığını anlamak için o eve girmek zorundaydık. Yine zorlayıcı koşullar..."

Bosch başını sallarken aynı anda kaşlarını çattı. Bundan hoşlanmamıştı; hikâye kulağına, tam da onların eve girmelerine zemin hazırlamak üzere uydurulmuş bir hikâye gibi gelmişti. Bir yargıç bu haliyle arama emri dilekçesinin altına imza atabilirdi, ama kendilerine yakın bir yargıç bulmak zorunda

kalacaklardı. Oysa Bosch hiçbir açığı olmayan bir hikâye peşindeydi. Her yargıcın onaylayıp altına imzasını atabileceği, daha sonra karşılarına çıkabilecek yasal zorlukları aşmalarını sağlayabilecek türden bir hikâyenin...

Bosch içeriye girmelerini sağlayacak şeyin aslında elinin altında olduğunu fark etti aniden. Hem de birden fazla yolla... Anahtarlığı eline aldı; altı tane anahtar saydı. İçlerinden bir tanesinin üstünde Dodge logosu vardı ve bir araca ait olduğu belliydi. Anahtarlıkta iki dairenin ön kapısını açacağını tahmin ettiği iki büyük anahtarla, üç küçük anahtar daha vardı. Küçük anahtarlardan ikisi kaldırımda gördükleri türden özel posta kutularını açmaya yarayan anahtarlardı.

Bosch, "Anahtarlar," dedi. "Adamın iki posta kutusu anahtarı var. Haydi gel."

Bir dizi posta kutusunun bulunduğu yere yürüdüler. Vardıklarında, Bosch elindeki anahtarlarla 6 numaralı daireye tahsis edilmiş olan kutuları açmayı denedi. Anahtarlar 6A ve 6B'ye ait kutuları açtı. Bosch 6A'nın üstünde Drew adının yazılı olduğunu gördü ve bunu Hardy'nin bir espri yapma girişimi olarak yorumladı. Los Alamitos'da yan yana yaşamakta olan Drew ve Hardy...

"Tamam, Hardy'nin evinde iki posta kutusu anahtarı bulduk," dedi. "Bu bizi buraya yönlendirdi ve biz de anahtarları denediğimizde Hardy'nin iki posta kutusunu açabildiğini gördük. 6A ve 6B... Anahtarların arasında iki büyük sürgü anahtarı olduğunu da gördük; bu da bizde Hardy'nin hem 6A, hem de 6B'ye girebildiği düşüncesini uyandırdı. Dairelerin kime ait olduğuna dair kayıtlara bakınca, 6B'nin babadan devredildiğini gördük. Bu durum gözümüze şüpheli göründü, çünkü devir, oğlunun, babasının kimliğini kullanmaya başladığını düşündüğümüz ta-

rihten sonra gerçeklemişti. O yüzden yaşlı adamın orada tutulup tutulmadığını anlamak için altı 6A'yı kontrol etme ihtiyacı duyduk. Kapıyı çaldık, cevap alamayınca içeriye girmek üzere izin başvurusunda bulunduk."

Chu başını salladı. Hikâyeyi beğenmişti.

"Bence işe yarar. İzin başvurusunu bu şekilde yazmamı mı istiyorsun?"

"Evet, bu şekilde yaz. Ama bu işi içeride yap ki, bir gözün Hardy'nin üstünde olsun."

Bosch anahtarlığı havaya kaldırdı.

"Ben bunca çabamıza değecek mi, anlamak için 6A'ya giriyorum."

Bosch'un bu yaptığına arama emrini atlatmak adı veriliyordu. Mekânı, arama emri iznini almadan önce kontrol etmek yargıç tarafından resmen onaylanmış bir şeydi. Ancak bunun bir polis uygulaması olduğunun öğrenilmesi halinde insanlar rozetlerini kaybedebilir, hatta kendilerini hapiste bulabilirlerdi. Ama işin gerçeği, arama emirlerinin çoğunun polisin hedefledikleri yapıda veya araçta ne bulacaklarına dair önceden tam anlamıyla bilgi sahibi olmasının ardından yazılıyor olmasıydı. Bu da polisin, arama emrini almadan çok önce içeriye girmiş olmasını gerektiriyordu.

Chu, "Harry bunu yapmak zorunda olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Evet. Ben onunla oynarken Hardy de benimle oynamışsa, bunu daha sonra değil de şimdiden bilmek isterim. Böylece boşa kürek çekmemiş oluruz."

"O zaman içeriye girmemi bekle de, ben bu konuda hiçbir şey bilmiyor olayım."

Bosch, şef garson gibi kollarını açıp hafifçe eğilerek 6B'nin kapısına doğru bir işaret yaptı. Chu eve doğru yürümeye başladı, ama bir, iki adımdan sonra durup geri döndü.

"Burada olduğumuzu ve yaptıklarımızı diğer LAPEM'ne ne zaman söyleyeceğiz?"

"Ne LAPEM'sinden söz ediyorsun?"

"Los Alamitos Emniyet Müdürlüğü'nden..."

Bosch, "Henüz kimseye bir şey söylemeyeceğiz," dedi. "Hele arama emrini bir çıkaralım, onlara da haber veririz."

"Bundan hoşlanmayacaklar ama."

"Hiç umurumda değil. Bu bizim soruşturmamız, tutuklamayı da biz yapacağız."

Bosch, Los Alamitos çapındaki bir teşkilatın "gerçek" LAEM, yani Los Angeles Emniyet Müdürlüğü tarafından kolayca alt edilebileceğini biliyordu.

Chu tekrar 6B'nin kapısına yürürken Bosch arabasına yöneldi. Bagajı açıp alet kutusundan aldığı birkaç lateks eldiveni paltosunun cebine koydu, ihtiyaç duyabileceğini düşündüğü fenerini de alıp bagajı kapattı.

Bosch 6A'ya doğru yürümeye başladı, ama yaklaştıkça 6B'den gelen bağrışmalar yüzünden dikkati dağıldı. Sesin sahibi Hardy'di.

Bosch 6B'nin kapısından içeriye girdi. Hardy hâlâ kanepenin altında yüzükoyun yerde yatarken, Chu mutfaktan getirdiği bir iskemleye oturmuş dizüstü bilgisayarında çalışıyordu. Bosch içeriye girince Hardy bağırmaktan vazgeçti.

"Bu niye bağırıyor?"

"Önce sigara istedi, şimdi de avukatını istiyor."

Bosch devrilmiş kanepeye baktı.

"Zanlı olarak kaydedilmenden sonra telefon açmana izin verirler."

"O zaman kaydedin hemen!"

"Önce olay yerini emniyete almamız gerek. Bu arada, bağırmaya devam edersen ağzına tıkaç koymak zorunda kalacağız, haberin olsun."

"Avukat tutma hakkım var, bunu siz söylediniz."

Bosch arkasını dönüp kapıya doğru yürümeye başladı.

"Hey Bosch?"

Bosch tekrar geri döndü.

"Daha içeriye girmedin mi?"

Bosch cevap vermezken Hardy konuşmaya devam etti. "Bizim filmimizi yapacaklar."

Chu başını kaldırıp Bosch'la göz göze geldi. İşledikleri ağır suçlara rağmen paçayı kurtaran katiller vardı ve bunlar, efsane haline gelmiş eylemlerinin kitaplara, filmlere konu olma şansını kaybederlerdi. Oysa gerçek hayattaki umacılar, şehir efsaneleri birer şehir gerçeği haline dönüşmeyi beklerlerdi; Hardy de uzun yıllardır gizlenmişti ve şimdi spotların altında olma sırası ondaydı.

"Tabii," dedi Bosch. "Ölüm hücresindeki en meşhur pislik sen olacaksın."

"Yapma ama; zehirli iğnenin benden en az yirmi yıl uzak kalacağını sen de biliyorsun. Filmde beni kim canlandırır sence?"

Bosch cevap vermedi, verandaya çıkıp yakınlarda gezinmekte olan bir komşu veya yayanın olup olmadığını kontrol etti; kimseler yoktu. Hızlı adımlarla 6A'nın kapısına yürüyüp cebinden Hardy'nin anahtarlığını çıkardı. Sürgüyü açmak üzere büyük anahtarlardan birini denedi ve ilk seferinde başarılı

oldu. Anahtar aynı zamanda kapı kilidine de uyuyordu; Bosch kapıyı itip içeriye girdi ve arkasından kapattı.

Girişte hiç hareket etmeden bekleyen Bosch cebinden ameliyat eldivenlerini çıkardı. Daire karanlıktı. Temiz eldivenleriyle duvarı yokladı ve sonunda elektrik anahtarını buldu.

Tavana monte edilmiş olan loş bir ışık kaynağı, 6A'yı bir dehşet evi olarak gözler önüne serdi. Dairenin karanlıkta kalmasını ve mahremiyetinin korunmasını garanti altına almak üzere ön pencerelerin önüne derme çatma bir duvar inşa edilmiş, ses yalıtımı yapılmıştı. Ön odadaki tüm duvarlar cinayet, tecavüz ve işkenceye dair gazete haberleri ve fotoğraf kolajlarından oluşan bir galeri olarak kullanılmıştı. Gazeteler San Diego, Phoenix ve Las Vegas gibi farklı yerlerdendi; haberler kaçırılmış insanlar, öldürülüp bir kenara atılmış cesetler ve kayıp insanlarla ilgiliydi. Bu haberlerle Hardy'nin eylemlerinin bir alakası varsa, bu onun bir gezgin olduğunu gösterirdi; katil belli ki uçsuz bucaksız bir alanda avlanmıştı.

Bosch fotoğrafları inceledi. Hardy'nin kurbanları arasında genç adamlar ve genç erkekler de vardı, bazıları da çocuktu. Bosch dehşet verici görüntüleri incelerken yavaş hareket ediyordu, bir ara artık sararmış ve kırışmış olan *Los Angeles Times*'ın ön sayfasına gelince durdu. Sayfaya gülümsemekte olan bir genç kızın fotoğrafı basılmıştı; fotoğrafın yanında kızın West Valley alışveriş merkezinden kaybolduğuna dair haber vardı. Bosch eğildi ve kızın adını görene dek haberi okudu. Bu adı ve kızın kaçırılmasının ardından açılan soruşturmayı biliyordu; o an Hardy'nin ehliyetindeki adresin nasıl tanıdık geldiğini hatırladı.

Bosch sonunda korkunç fotoğraflardan uzaklaşmak zorunda hissetti kendini. Ne de olsa şu anda yaptığı bir ön araştırmaydı ve ilerlemek mecburiyetindeydi. Garaj kapısına geldiğinde daha kapıyı açmadan içeride ne göreceğini biliyordu. Garajda beyaz bir minibüs duruyordu; Hardy'nin insanları kaçırırken kullandığı en önemli araç...

Bu eski model bir Dodge'du. Bosch anahtarı kullanıp içine girdi; bir şilte ve rafın üstünde duran iki rulo koli bandı haricinde minibüs boştu. Bosch minibüsün kaç kilometre yaptığını öğrenmek için anahtarı kontağa yerleştirip motoru çalıştırdı; minibüs 230.000 kilometreden fazla yapmıştı, bu, katilin faaliyet alanının ne kadar geniş olduğuna dair bir başka göstergeydi. Bosch motoru durdurup minibüsü kilitledi.

Bosch ellerinde neler olduğunu anlayacak kadar çok şey görmüştü, ama yine de aşağı kata bakmaktan geri duramadı. Önce ön yatak odasına girdi ve mobilyasız olduğunu gördü; odada yer yer üst üste yığılmış giysilerden başka bir şey yoktu. Üstlerinde pop yıldızlarının yüzlerinin olduğu tişörtlerin yanı sıra, birkaç kot pantolon, sutyen, iç çamaşırı ve kemerlerden oluşan yığınlar gördü... Bunlar kurbanların giysileriydi.

Küçük odanın kapısının üstünde bir asma kilit vardı. Bosch anahtarlığı bir kez daha çıkarıp içlerinden en küçük olanını asma kilide soktu. Kapıyı açıp dış duvardaki elektrik anahtarını çevirdi. Oda boştu, duvarlar, tavan ve zemin siyaha boyanmıştı. Bosch yerden bir metre yüksekte, siyah duvardan çıkıntı yapmış çelikten, kalın iki sürgü gördü. Burasının Hardy'nin kurbanlarını saklamak için kullandığı bir yer olduğu belliydi. Bosch bu odada son saatlerini geçiren, ağızlarında tıkaç olduğu halde Hardy'nin gelmesini ve çektikleri ıstırabı sonlandırmasını bekleyen o insanları düşündü.

Arka taraftaki yatak odasında üstünde bir şilteden başka bir şey bulunmayan bir yatak duruyordu. Bosch köşede, üstünde kamera olmayan üçayaklı bir kamera sehpası gördü. Dolabın kapağını açınca içinin elektronik eşyalar satan bir mağazadan farksız olduğunu anladı; burası video kameralar, modası geçmiş Polaroid kameralar ve dizüstü bilgisayarlar gibi bilumum elektronik eşyayla dolup taşıyordu; üst raflardaysa DVD kutuları ve VHS kasetler sıralanmıştı. Raflardan birinin üstünde üç eski ayakkabı kutusu duruyordu; Bosch kutulardan birini alıp açtı. Kutunun içi, yüzü görünmeyen bir adamla oral seks yapmakta olan farklı genç kadın ve erkekleri gösteren, çoğu ağarmış Polaroid fotoğraflarla doluydu.

Bosch kutuyu yerine kaldırıp dolabın kapağını kapattı ve koridora geri döndü. Banyo, 6B'deki banyo kadar pisti; küvet tıkacının kahverengimsi kızıl renge dönüşmüş olduğunu gören Bosch, Hardy'nin kurbanlarının kanını burada temizlediğini anladı. Tekrar koridora çıkıp buradaki dolaba baktı. Dolabın içinde bir buçuk metre yüksekliğinde, kabaca bowling lobutu şeklinde plastik, siyah bir kutudan başka bir şey yoktu. Bosch üstündeki sapı tutup kutuyu öne doğru devirdi ve alt kısmındaki iki tekerlek sayesinde rahatça koridora çıkardı. Kutu boş gibi duruyordu, Bosch bunun içinde bir zamanlar bir müzik aletinin bulunup bulunmadığını merak etti.

Tam o anda kutunun yan tarafında imalatçısının etiketini gördü. Golf+Go Systems yazısını okuyan Bosch, kutunun, golf sopalarını uçakla taşımak amacıyla kullanıldığını anladı. Kutuyu yere, halının üstüne yatırıp açarken, iki mandal kilidinin bir anahtarla kilitlenebildiğini fark etti. İçi boştu, ama üst bölümünde, madeni para büyüklüğünde, kenarları kabaca yontulmuş üç tane delik olduğunu fark etti.

Bosch kutuyu kapattı, yerden kaldırdı ve daha sonra resmi arama esnasında bulmak üzere dolaba, yerine kaldırdı. Dolabın kapağını kapatıp aşağıya inen merdivenlere yöneldi.

Basamakların ortasına gelmişti ki, aniden durup tırabzana sıkıca yapıştı. Golf sopası taşımak amacıyla yapılmış kutunun üstündeki madeni para büyüklüğündeki deliklerin, hava almak amacıyla açıldığını ve kutuya bir çocuk veya minyon bir yetişkinin sığabileceğini anlamıştı. Olayın zalimliği ve gaddarlığı karşısında bir anda nefesinin kesildiğini hissetti. Kurbanların kanının kokusunu alabiliyor, boğuk yakarışlarını duyabiliyordu. Bosch mekânın gizemini çözmüştü.

Bir an için omzunu duvara dayayıp aşağıya kaydı ve basamaklara oturdu, öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayadı. Nefes nefese kalmıştı ve nefesini düzene sokmaya, kontrol etmeye çalıştı. Saçlarını geriye attı, sonra eliyle ağzını kapattı.

Gözlerini yumdu, evden çok uzaklarda ölümün kol gezdiği yerde bir tünel içinde toplaşmış insanların arasında geçirdiği o günleri hatırladı. O zamanlar henüz bir delikanlıydı, korkmuştu ve nefesini kontrol etmeye çalışıyordu. Bütün olay buydu; nefesinizi kontrol edebildiğinizde korkunuzu da kontrol ederdiniz.

Basamaklara oturalı iki dakikadan fazla zaman olmamıştı, ama bütün geceyi orada geçirmiş gibi hissediyordu. Sonunda nefes alıp vermesi normale dönmüş, tünel hatırası gözünün önünden silinip gitmişti.

Telefonunun çaldığını duydu anda karanlık anılarından sıyrıldı, telefonu cebinden çıkarıp ekranına baktı. Arayan Chu'ydu.

"Evet?"

"Harry iyi misin? İşin uzun sürdü de."

"İyiyim. Bir dakika içinde yanında olurum."

"Keyifler yerinde mi?"

Chu, ona 6A'da işlerin bekledikleri gibi gidip gitmediğini soruyordu.

"Evet, yerinde."

Bosch konuşmayı sonlandırıp Tim Marcia'yı özel hattından aradı ve ekip yöneticisine dolaylı olarak neler olup bittiğini açıkladı.

Bosch, "Burada bir ekibe ihtiyacımız olacak," dedi. "Yapılacak çok iş var. Medya sorumlusuna ve yerel yetkililerle irtibatımızı sağlayacak birine de ihtiyacımız olacak. İş bütün bir hafta sürecek gibi görünüyor, o yüzden geçici bir karargâh oluşturmalıyız."

Marcia, "Tamam, hemen çalışmaya başlıyorum," dedi. "Teğmenle konuşur harekete geçeriz. Anlaşılan bütün ekibe ihtiyacımız olacak."

"Çok iyi," dedi Bosch.

"Harry sen iyi misin? Sesin biraz garip geliyor da."

"İyiyim."

Bosch, Marcia'ya adresi verdikten sonra telefonu kapattı. İki dakika daha hiç hareket etmeden oturduktan sonra Kizmin Rider'ı cep telefonundan aradı.

"Harry, beni neden aradığını biliyorum; sana söyleyebileceğim tek şey, her şeyin ince elenip sık dokunduğudur. Teşkilatın hayrına olacak en iyi karar alındı ve artık bu konu hakkında hiç konuşmayacağız. Bu şekilde davranmak senin için de en iyisi olacak."

Rider *Times*'ta Irving ve taksi imtiyaz hakları hakkında çıkan haberden söz ediyordu. Oysa Bosch o soruşturmayı çoktan unutmuştu ve artık gözüne çok anlamsız görünüyordu.

"Ben seni bunun için aramadım," dedi.

"Oh, nedir öyleyse? Sesin iyi gelmiyor."

"Ben iyiyim. Müdürün yakından ilgilenmek isteyeceğini düşündüğüm büyük bir balık yakaladık. Dokuz, on yıl önce Batı Vadisi'nde yaşanan Mandy Philips vakasını hatırlıyor musun?"

"Hayır, hatırlatsana."

"Kız on üç yaşındaydı, oradaki bir alışveriş merkezinden kaçırılmıştı. Bir daha asla bulunamadı ve olayla ilgili kimse tutuklanmadı."

"Olayın sorumlusunu mu yakaladın?"

"Evet. Şunu bir dinle; herif üç yıl önce sürücü ehliyeti alırken kızın adresini kendi adresi gibi göstermiş."

Hardy'nin cüretini hazmetmeye çalışan Rider bir süre sessiz kaldı.

Sonunda, "Onu yakaladığına çok sevindim," dedi.

"Tek kurban Mandy değildi ama. Şu anda Orange County'deyiz ve olayı toparlamaya çalışıyoruz. Gerçi pek kolay olacağını sanmıyorum, çünkü olay çok büyük... Herif kurbanlarının sayısının otuz yedi olduğunu iddia ediyor."

"Oh, Tanrım!"

"Odasındaki bir dolap tamamen video kaset ve fotoğraflarla dolu. VHS kasetler gördüm Kiz. Bu herif çok uzun zamandan beri bu işin içindeymiş."

Bosch bulduğu şeyleri Rider'a anlatmakla ve bir anlamda arama emri iznini atlatmakta olduğunu açığa çıkarmakla risk aldığının farkındaydı. Rider'la bir zamanlar ortaktılar, ama o günlerde paylaştıkları sarsılmaz bağ artık paslanmaya başlamıştı. Bosch yine de bu riski göze aldı; politik oyunlar bir yana, Rider'a güvenemediği takdirde kimseye güvenemeyeceğini biliyordu.

"Bunları Teğmen Duvall'e de anlattın mı?"

"Tim Marcia'ya anlattım. Her şeyi değil tabii, gerektiği kadarını... Ekibi toplayıp buraya geliyorlardır herhalde."

"Tamam, ben devreye girer ve gelişmeleri izlerim. Müdürün olay yerine gidip gitmeyeceğini bilmiyorum, ama işe dahil olmak isteyecektir. Aşağıdaki salonu böyle bir olay için kullanmak isteyebilirler."

Emniyet müdürlüğünün giriş katı ödül törenleri, özel organizasyonlar ve önemli basın toplantıları için kullanılırdı. Bu olay için de kullanılması muhtemel görünüyordu.

"Tamam, ama seni aramamın esas nedeni bu değildi."

"Peki, neydi öyleyse?"

"Ortağımı bölümden almakla ilgili olarak bir girişimde bulundun mu?"

"Eee, hayır. Bu sabah biraz yoğundum."

"İyi. O zaman hiçbir şey yapma. Daha önce söylediklerimi unut."

"Emin misin?"

"Evet."

"Peki, o zaman."

"Bir de daha önce bahsettiğin şu olay... Emeklilik süremin beş yıla çıkarılmasıyla ilgili olan... Bunu hâlâ yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Sana teklifi yaparken sözümü yerine getirebileceğimden oldukça emindim, ama şimdi bahsettiğin bu vakadan sonra çantada keklik olduğunu düşünüyorum. Seni kolay kolay bırakmak istemeyeceklerdir Harry. Meşhur olmak üzeresin."

"Ben meşhur olmak değil, soruşturmaları sonuçlandırmak istiyorum."

"Anlıyorum. O zaman beş sene için elimden geleni yapacağım."

"Sağ ol Kiz. Artık işe geri dönsem iyi olacak, yapacak çok şey var gibi görünüyor."

"İyi şanslar Harry. Yanlış adım atmamaya bak."

Rider, Harry'ye kuralları çiğnememesini söylüyordu. Vaka çok büyüktü ve çok ses getirecekti.

"Anlaşıldı."

"Harry?"

"Evet?"

"Bu işi bu yüzden yapıyoruz işte. Onun gibi canavarlar, biz onları durdurmazsak asla durmuyorlar. Çok asil bir işimiz var, bunu unutma. Sayende kaç insanın kurtulduğunu düşün."

Bosch başını sallarken golf sopası kutusunu düşünüyordu. Bugün yaşadıklarını ölene dek unutmayacağının farkındaydı. Hardy 6A'ya girmenin Bosch'u değiştireceği uyarısını yaparken haklıydı.

"Yeterince değil ama," dedi.

Telefonu kapatıp yaşadıklarını düşündü. İki gün önce kariyerinin son otuz dokuz ayını nasıl çıkarabileceğini düşünürken, şimdi beş yıl daha çalışmak istiyor, Irving soruşturmasında ne hata yapmış olursa olsun, görevinin henüz sona ermediğini anlıyordu. Her zaman üstlenilmesi gereken bir görev ve yapılması gereken işler vardı. Harry'nin tarzı işler...

Bu işi bu yüzden yapıyoruz işte.

Bosch başını salladı. Kiz haklıydı.

Tırabzana tutunarak ayağa kalktı ve geri kalan basamakları inmeye başladı. Daireden çıkmak ve bir an önce gün ışığına kavuşmak ihtiyacı duyuyordu.

37

Arama emri öğle saatlerine dek üst mahkeme yargıcı George Companioni tarafından imzalanmış, 6A'daki dehşet tablosu resmen ve yasal olarak Bosch, Chu ve Kapanmamış Dosyalar Birimi'nin diğer üyeleri tarafından onaylanmıştı. Bu gelişmelerin ardından Chilton Hardy ekip arabalarından birine bindirilip zanlı kaydının yapılması için Baker ve Kehoe adlı dedektifler tarafından Metropolitan Gözaltı Merkezi'ne götürülmüş, Bosch ve Chu, soruşturmanın başındaki dedektifler olarak çalışmak üzere olay yerinde kalmıştı.

Hardy'nin, babasının kimliğinde yaşadığı ve korkunç emellerini ifa ettiği evin bulunduğu sokak kısa bir süre sonra, korkunç bulguların ortaya çıkması ve soruşturmaya her iki bölgeden de daha fazla memur ve kanun adamının yanı sıra, adli ekip ve medya mensubunun varlığına ihtiyaç duyulmasıyla birlikte tam bir sirk atmosferine bürünmüştü. Yaşananların internetteki tüm haber kanallarının yanı sıra, kablolu ve ulusal çapta yayın yapan televizyon kanallarında yer almasıyla birlikte küçük Los Alamitos'un tüm dünyanın dikkatini çekmesi fazla uzun sürmeyecekti.

Her iki LAPM arasında yaşanan yetki alanı çekişmesi, kısa sürede Los Angeles Polis Emniyeti lehine sonuçlanmıştı. Los

Angeles Emniyet Müdürlüğü soruşturmayı her yönüyle yönetirken, Los Alamitos Emniyet Müdürlüğü'ne bölgenin emniyet altına alınması, kalabalığın ve medyanın kontrol edilmesi işi düşmüştü. Los Alamitos Emniyet'nin sorumlulukları arasında sokağın trafiğe kapatılması, Hardy'nin yaşadığı ve eylemlerini icra ettiği evlerin yanındaki diğer evlerin boşaltılması da vardı. Her iki taraf da en az bir hafta sürmesi beklenen olay yeri araştırması işi için kolları sıvamış, muhabirlerin, kameramanların ve uydu alıcılı minibüslerin bir zamanların sessiz sakin mahallesine hücum edeceği beklentisiyle birer medya sözcüsü görevlendirmişti.

Emniyet müdürü ve Hırsızlık-Cinayet Masası'nın bir numaralı ismi baş başa vermişler ve en az bir sürpriz gelişmenin de yaşanabileceğini hesaba kattıkları bir soruşturma planı oluşturmuşlardı. Kapanmamış Dosyalar Birimi Müdürü Teğmen Duvall tüm bu gösterinin bir parçası olmaktan uzak tutulmuş, biriminin eline geçen tartışmasız en büyük fırsat olan bu son derece önemli soruşturma bir başka KDB ekip lideri olan, Duvall'den çok daha tecrübeli ve medya konusunda çok daha bilgili Teğmen Larry Gandle'ın ellerine teslim edilmişti. Devam etmekte olan soruşturmayı Gandle yönetecekti.

Bosch bu karardan ötürü şikâyetçi olamazdı. KDB'ye atanmadan önce Gandle'ın cinayet soruşturmalarını yürüten ekibinde çalışmış ve birlikte çok iyi işler çıkarmışlardı. Gandle kollarını sıvayıp kendini bütün gücüyle işine vermekle nam salmış, güvenilir bir soruşturmacıydı; kapalı kapılar ve perdeler ardında saklanan tipte bir yönetici değildi.

Gandle'ın Bosch ve Chu'ya danışmasının ardından ilk hamlesi olay yerinde çalışacak soruşturmacıları bir araya getirmek oldu. Gandle'ın adli fotoğrafçılar ve teknisyenlerden oluşan eki-

bi geçici bir süreliğine kışkışlamasının ardından, herkes 6A'nın karanlık odasında ayakta dikilmiş halde toplandı.

Gandle, "Evet millet dinleyin," dedi. "Dışarıda güneş ışığının ve temiz havanın bulunduğu bir ortamda değil, burada karanlıkta, ölüm kokusunun hâkim olduğu bir ortamda toplanmamızın daha iyi olacağını düşündüm. Burada çok sayıda insanın korkunç bir biçimde ölmüş olabileceğine dair belirtiler var. Bu insanlar işkence görmüş ve öldürülmüş; onlara saygı göstermeli ve elimizden gelenin en iyisini yaparak onları onurlandırmalıyız. İşin kolayına kaçmayacağız, kuralları çiğnemeyeceğiz, her şeyi kitabına göre ve hakkıyla yapacağız. Hardy denen bu adamın Baker ve Kehoe'yle birlikte karakola gitmiş ve orada, yediği bütün pislikleri itiraf etmiş olması beni ilgilendirmiyor. Şu andan itibaren hiçbir açığı olmayan, taş gibi sağlam bir dava oluşturacağız ve hepimiz bu adama bir daha gün yüzü göstermeyeceğimize yemin edeceğiz. Hedefimiz Hardy'yi ölüm hücresine yollamak; başka hiçbir şey değil. Herkes bunu anladı mı?"

Odada birkaç kişi başını salladı. Bosch teğmenin ilk kez bir futbol antrenörü gibi moral verici bir konuşma yaptığına şahit olmuş ve bundan hoşlanmıştı; bu, odadaki herkese soruşturmaya ne denli büyük umutlar bağlandığını hatırlatmak adına yerinde bir hareketti.

Gandle giriş konuşmasının ardından ekipler arasında görev paylaşımı yaptı. Her iki dairede yürütülecek araştırmanın büyük bölümü adli delillerin toplanmasıyla alakalıyken, soruşturmanın kalbi şüphesiz ki ikinci yatak odasında bulunan videolarda ve dairenin duvarlarına bantlanmış olan fotoğraflarda atacaktı. KD soruşturmacıları kurbanların kimliğini, nereden geldiklerini ve neler yaşadıklarını tespit etmekle görevliydiler. Bu oldukça tatsız ve zor bir iş olacaktı. Chu bir süre önce Bosch'la birlikte video ve CD'lerden oluşan geniş koleksiyon-

da neler bulacaklarına dair bir fikir edinebilmek amacıyla dolaptan çıkan DVD'lerden birini bilgisayarında izlemişti. Video Hardy'yi bir kadına tecavüz ve işkence ederken gösteriyordu; kadın, Hardy'nin, ağzından tıkacı çıkarmasıyla birlikte kendisini bu acıdan kurtarması ve öldürmesi için yalvarıyordu. Görüntülerde boğulmuş, ama hâlâ nefes aldığı belli olan kadın daha sonra bir kenara atılıyor, kadından istediğini almış olan Hardy kameraya dönüp gülümsüyordu.

Bosch bunca yıllık meslek hayatında hiç böyle dehşet verici ve insanı derinden yaralayan bir şey görmemişti. O tek bir DVD'deki görüntülerin bile silinemez olduğunu ve hafızasının derinliklerine gömmek için çok çaba harcaması gerektiğini biliyordu. Ama daha düzinelerce CD, kaset ve fotoğraf vardı. Her birinin tek tek incelenmesi, tanımlanması, tasnif edilmesi ve delil olarak kaydedilmesi gerekiyordu. Bu çok acı verici ve insanın ruhunu dağlayan işin, soruşturmacılarda, ancak cinayet dedektiflerinde olan türden, içsel bir yara bırakacağı kesindi. Gandle birimdeki herkesin bu sinir bozucu görevi, bölümün Davranış Bilimleri Birimi'ndeki terapistlerle tartışmaya açık olmasını istediğini söylemişti. Bütün polisler yaptıkları işin dehşetini içlerine atıp sessizce taşımanın, tedavisi olmayan bir kanseri taşımaktan farksız olabileceğini bilir, yine de bu büyük yükle başa çıkabilmek için yardım istemek birçok polis tarafından zayıflık olarak görülürdü. Oysa ister kötü adamların, ister meslektaşları iyi adamların gözünde olsun, hiçbir polis zayıf olmak istemezdi.

Gandle daha sonra soruşturmaya öncülük eden dedektifler Bosch ve Chu'yla bir toplantı yaptı. Dedektifler kendilerini Hardy'ye ve 6A ve 6B'ye yönlendiren gelişmelerin bir özetini yapıp bu aşamada ikili bir yapıya bürünmeye başlayan soruşturmayı tartıştılar. Bir taraftan hızlı hareket etmeleri gerekirken,

diğer taraftan eksiksiz bir soruşturma yürütmeyi garanti altına almak adına, incelikli ve dikkatli davranmak zorundaydılar.

Bölüm, tutuklamanın ardından, Hardy'ye kırk sekiz saat içinde suç isnat etmek gibi yasal bir zorunluluk altındaydı. Hardy ilk kez çarşamba sabahı mahkemeye, yargıcın karşısına çıkarılacak, kendisine o zamana kadar bir suç isnat edilmemesi durumunda serbest kalacaktı.

Bosch, "Yapacağımız şey, ona tek bir olayla ilgili olarak dava açmak," dedi. "Bu aşamada tek bir cinayetten dava açacağız, hazır olduğumuzda arkasından diğerleri gelecek. Yani çarşamba günü ilk adımı Lily Price cinayetiyle atacağız. Şu an için çok sağlam olmasa da, elimizdekilerin en iyisi o. Ayrıca elimizde bir DNA eşleşmesi var; DNA, Hardy'ye ait değil, ama onun işin içinde olduğunu kanıtlamamıza yarayacak bir delil. Bunu kanıtladığımız takdirde elimize önemli bir koz geçmiş olacak diye düşünüyoruz. Ümidimiz, bugünden itibaren çarşamba sabahına kadar Lily'ye ait bir fotoğraf veya bir görüntü bulmak."

Chu, Lily Price'a ait, orijinal cinayet dosyasından alınmış 5x7 boyutlarında bir fotoğraf çıkardı. Bu, kızın okul yıllığından alınma bir fotoğraftı. Kız tüm masumiyeti ve güzelliğiyle gülümsüyordu. Hardy'nin hatıra olarak topladığı eşyaları arasında Lily'nin bir fotoğrafı ya da görüntüsünü bulmaları halinde, bu, fotoğraftakinden çok farklı olacaktı.

Chu, "Bin dokuz yüz seksen dokuzda yaşanmış bir olaydan söz ediyoruz. Hardy VHS kasetleri DVD'ye çekmemişse, Lily'nin görüntülerini o DVD'lerin arasında bulamayacağız," dedi. "Ama etrafta bunu yapabilecek bir alet görmedik, böyle bir işi dışarıda yaptırmış olmasına da imkân yok."

Bosch, "Lily Price'ın fotoğrafını hızla çoğaltıp dağıtacağız," dedi. "VHS kasetlerin üzerinde çalışanlar gözlerini kızın fotoğrafının üstünden ayırmasınlar. Fotoğraflar veya kasetlerden bi-

rinde Lily'yi bulduğumuz takdirde, çarşamba günü çok güçlü delillerimiz olur."

Bosch ve Chu anlatacaklarını bitirince Gandle son bir toparlama yapmak üzere tekrar söz aldı.

"Evet, arkadaşlar," dedi. "Hepsi bu kadar. Hepimiz ne yapmamız gerektiğini biliyoruz; artık işe koyulalım."

Herkes görev yerine gitmek için hareketlendi. Bosch dedektiflerin bir an önce işe başlamak için can attığını hissedebiliyordu. Gandle'ın moral verici konuşması işe yaramıştı.

Gandle, "Oh, bir şey daha var," dedi. "Çalışmalarımızla ilgili zaman kısıtlaması yok. Herkesin fazla mesai yapabileceğine dair izin çıktı; hem de doğrudan emniyet müdürlüğü bürosundan..."

Teğmen bu sözlerinin ardından bir tezahürat veya alkış beklemişse hayal kırıklığına uğramış demekti. Soruşturma için para musluklarının açılmış olması iyi bir haberdi, ama dedektiflerden çok ufak bir reaksiyon gelmişti. Fazla mesai ödeneği sınırlı olduğundan dedektifler yıl içerisinde bu imkândan fazla yararlanamıyorlardı, ancak bu işle ilgili olarak insanlar özel maddi bir beklenti içinde değildi. Bosch soruşturmada görevli herkesin fazla mesai alsın veya almasın, ne kadar çalışması gerekiyorsa çalışacağını biliyordu.

Bu işi bu yüzden yapıyoruz işte.

Bosch, Kiz Rider'ın bir süre önce söylediklerini düşündü. Her şey görevin bir parçasıydı ve üstlendikleri görevin ruhunu ifade etmekte bu soruşturmadan daha iyisi bulunamazdı.

38

Fotoğraflara ve video görüntülerine dayanan delilleri incelemekle görevli üç ekibin tüm materyalleri ikinci yatak odasındaki dolaptan delil kutularına yerleştirmeleri iki saatlerini almıştı. Daha sonra, önemli cenaze törenlerindeki araba kafileleri gibi, dışarıda bekleyen polislere ait üç sivil araba, kutuları kuzey Los Angeles'a, oradan da emniyet müdürlüğüne taşımıştı. Bosch ve Chu arka koltuğa koydukları üç koli fotoğrafla son arabadaydılar. Yol boyunca fazla konuşmadılar, kendilerini bekleyen acı verici, zorlu bir görev vardı ve bu göreve hazırlanmak düşüncesi bütün enerjilerini almıştı.

Medya ilişkileri bürosu kafilenin emniyet müdürlüğüne geleceği haberini önceden medyaya uçurmuş, dedektifler kolileri polis karargâhına taşırlarken binanın girişinde sağlı solu dizilmiş fotoğrafçı ve kameramanlar bu anı belgelemişlerdi. Bu, sadece medyanın gönlünü almak üzere yapılmış bir hamle değildi; daha çok, medya üzerinden halkı ve o halkın içinden çıkacak yerel jüriyi Chilton Hardy'nin korkunç suçlar işlemiş bir katil olduğu yönünde işlemek adına atılmış bir adımdı. Bu, polisle medya arasında daima var olacak, incelikli bir biçimde uygulamaya konmuş bir suç ortaklığıydı.

Toplantı odalarının üçü de Hardy Görev Gücü adı verilen ekibe tahsis edilmişti. Bosch ve Chu odalardan en küçüğünü

aldılar, çünkü o odada video donanımı bulunmuyordu. Onların işi fotoğrafları incelemekti ve bunun için böyle bir donanıma ihtiyaçları yoktu.

Hardy fotoğrafları kutulara kaldırırken bir düzen içinde hareket etmemiş, belli bir mantık gözetmemişti. Fotoğraflar eski veya yeni olsun, birkaç ayakkabı kutusuna gelişigüzel atılmış ve dolaptaki raflara kaldırılmıştı. Kutuların önünde veya arkasında hiçbir yazı yoktu. Aynı kişiye ait birden fazla fotoğraf iki, üç farklı kutunun içinden çıkabiliyordu.

Bosch ve Chu fotoğrafları tek tek inceliyor, belli bir mantık çerçevesinde grupluyorlardı. Öncelikle aynı kişiye ait olanları bir araya getirmeye çalışıyor, sonra fotoğrafın hangi yılda çekildiğini tahmin edip tarih sırasına göre ayırıyorlardı. Bazı fotoğrafların üstünde tarih vardı, ancak fotoğraf çekilirken kameranın tarih ayarının doğru yapılıp yapılmadığını bilmek mümkün değildi.

Fotoğrafların çoğunda tek başına, Hardy'le veya Hardy'nin olduğu varsayılan bir bedenle birlikte çıkan insanların fotoğrafının çekildiği sırada canlı olduklarına hiç şüphe yoktu. Fotoğraftaki erkek veya kadınlar, cinsel ilişki içindeyken veya doğrudan kameraya gülümserken, bazı fotoğraflarda da korku ya da acı içinde bakarlarken çıkmışlardı.

Bosch ve Chu bireysel olarak tanınmalarına yardımcı olacak biçimde görüntülenmiş kişilere ait fotoğraflara öncelik tanıyorlardı. Bunlar, belirgin bir mücevher takmış veya vücutlarında dövme ya da ben olan kurbanlardı. Bu özellikler, soruşturmanın ileri safhalarında kurbanın kimliğinin tespit edilmesinde araştırmacılara yardımcı olacaktı.

Bosch çalışmaya devam ettikçe içinin boşaldığını hissedebiliyordu. İşin en dayanılmaz kısmı kurbanların gözleriydi. Kurbanların büyük bir çoğunluğu kameraya ecellerinin geldiğinin bilinciyle bakmıştı. Bu görüntüler Bosch'un önlenemez bir

öfke seline kapılmasına neden oluyordu. Hardy yıllar boyunca ardında kanlı bir iz bırakmış, ama kimse bunu görmemişti; bu yüzden şimdi yığınla fotoğrafla başa çıkmak zorundaydılar.

Bir ara kapı çalındı ve içeriye elinde dosyayla Teddy Baker girdi.

"Bunu görmek isteyebileceğinizi düşündüm," dedi. "Zanlı kaydının yapılması esnasında karakolda almışlar."

Kadın dosyayı açıp masaya 8x10 ebadında bir fotoğraf koydu. Bir adamın sırtının fotoğrafıydı bu; iki kürekkemiği arasında yapılan dövmede siyah haçların bulunduğu bir mezarlık alanı tasvir edilmişti. Bazı haçların rengi solmuş, eskimiş ve dövmenin mürekkebi cilde dağılmışken, bazı haçlar belirgin biçimde çizilmişti ve yeni görünüyordu. Bu görüntünün altında siyah harflerle "Bene Decessit" yazıyordu.

Bosch daha önce "Huzur İçinde Yatsın" şeklinde ifade edilen bu tip dövmelerden görmüştü, ama bunlar genellikle öldürdükleri insanların çetelesini tutmaya çalışan sokak çetecilerinde olurdu. Bu yeni bir şeydi, ama şaşırtıcı değildi. Hardy'nin dövmeyi, mezarlık görüntüsünün yetkililerle temasa geçmek için yeterince şüphe uyandırıcı bir görüntü olmadığını düşünen bir dövme sanatçısına yaptırmış olması da sürpriz sayılmazdı.

Baker, "Bu sizin adamınız," dedi.

Bosch, "Haçları saydın mı?" diye sordu.

"Evet, otuz yedi tane."

Bosch ne ona, ne de diğer dedektiflere kurban sayısının otuz yedi olduğundan bahsetmişti. Bunu bir tek Kiz Rider biliyordu. Bosch parmağını Hardy'nin sırtındaki kelimelerin üstünde gezdirdi.

Baker, "Evet," dedi. "Google'dan araştırdık. Latince 'huzurlu öldü' anlamına geliyor. Hepsi huzurlu öldü, gibi."

Bosch başını salladı.

"Ne hoş," dedi Chu. "Bu herif tam anlamıyla kafayı yemiş."

Bosch, "Bu fotoğrafı kutuya kaldırabilir miyiz?" diye sordu.

"Tabii, sizde kalsın."

Bosch fotoğrafı masanın yan tarafına koydu; daha sonra Hardy'nin Bölge Savcılığı'na iletilecek suçlama dosyasının içine dahil edecekti.

"Tamam, teşekkürler Teddy," dedi.

Bosch, kadına artık gidebilirsin dercesine baktı; bir an evvel işinin başına, fotoğraflara dönmek istiyordu; Lily'yi bulmak zorundaydı.

Baker, "Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu. "Gandle bize bir görev vermedi. Gözden ırak olunca, gönülden de ırak olduk anlaşılan."

Gandle görev dağılımı yaparken, o ve Kehoe, Hardy'yi zanlı kaydının yapılması için karakola götürüyordu. Anlaşılan Hardy davası, herkesin bir ucundan tutmak istediği bir dava haline gelmişti.

Chu, kadına kendilerine katılabileceğini söylemeden Bosch daha çabuk davrandı ve, "Biz hallediyoruz," dedi. "Video görüntülerine bakan ekibin yardıma ihtiyacı olabilir ama."

"Tamam, teşekkürler. Onlara bir bakayım."

Bosch, kadının ses tonundan, bencil bir hıyar olduğunu düşündüğü anlamını çıkardı. Baker kapıya doğru yürüdü, açmadan önce geriye dönerek, "Şimdiye dek garip olan şey neydi biliyor musunuz?" diye sordu.

Bosch, "Neydi garip olan?" diye karşılık verdi.

"Tek bir cesedin bile bulunamamış olması... O evde DNA var, ama tüm o cesetler nerede? Hardy onları nereye sakladı?"

"Bazıları bulundu," dedi Bosch. "Lily Price mesela; Hardy diğerlerini saklamıştır. Bu onun son kozu; biz işimizi bitirdiğimizde Hardy'nin elinde kalan son şey bu olacak; o bize cesetleri teslim edecek, biz de ona ölüm cezası vermekten vazgeçeceğiz..."

"Sence Bölge Savcılığı oyunu böyle mi oynayacak?"

"Umarım, hayır."

Baker odadan ayrılınca Bosch fotoğrafları ayırma işine geri döndü.

Chu, "Harry neler oluyor?" dedi. "İncelememiz gereken yüzlerce fotoğraf var daha."

Bosch, "Biliyorum," dedi.

"Madem öyle, yardım teklifini neden reddettik? O ve Kehoe KDB'nin elemanları. Yapacak bir şey arıyorlar sadece."

"Bilmiyorum; Lily Price buralarda bir yerdeyse, onu bulmak zorundayız diye düşünüyorum. Ne demek istediğimi anladın mı?"

"Galiba."

Bosch yumuşadı.

"Haydi, git çağır onu."

"Hayır, sorun değil, anladım."

İşe geri döndüler, fotoğraflardan oluşan yığına sessice bakmaya ve ayırmaya devam ettiler. İnsanın içini burkan bir işti bu; o kadar çok kurban vardı ki. Cinayet ve tecavüz bir yana, Hardy'nin eylemleri öylesine insanlık dışıydı ki... Bosch, Teddy Baker'ı aralarına almak istememesinin bir başka nedeninin de bu durum olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Baker'ın hayatın bu karanlık yüzüyle alakalı olarak görülebilecek her şeyi görmüş emektar bir dedektif olmasının bir önemi yoktu. Aynı şekilde, Hardy'nin erkek veya kadın fark etmeksizin, tüm kurbanlarının zayıflığını hedef alan bir canavar olmasının da... Bosch, yanında bir kadınla bu tür fotoğraflara bakarken asla rahat hareket edemezdi; bu onun yaradılışıyla alakalı bir şeydi.

Aradan yirmi dakika geçmişti ki Bosch, Chu'nun fotoğrafları kontrol ederkenki düzeninden çıkmış olduğunu fark etti, incelemesi gereken bir sonraki yığını düşünürken başını kaldırıp ortağına baktı. Chu bir Polaroid fotoğrafı inceliyordu.

"Harry, bence..."

Bosch fotoğrafı Chu'nun elinden alıp baktı. Bu, kirli bir battaniyenin üstüne uzanmış genç bir kızın fotoğrafıydı. Kızın gözleri kapalı olduğundan canlı mı, ölü mü olduğuna karar vermek olanaksızdı. Fotoğrafın renkleri zaman içinde solmuştu. Bosch bu fotoğrafı Lily Price'ın, ölümünden on sekiz ay önce çekilmiş okul yıllığındaki gülümseyen fotoğrafının yanına koydu.

"Ne diyorsun?" diye sordu Chu.

Bosch cevap vermedi. Gözleri bir fotoğraftan diğerine kayıyor, ikisi arasında bir kıyaslama yapıyordu. Chu daha önce bölmesinden getirdiği, ama o ana dek hiç kullanmadığı büyüteci Bosch'a uzattı. Bosch iki fotoğrafı masaya koyup büyütecin altında karşılaştırdı. Bir süre sonra başını sallayarak, "Sanırım onu buldun," dedi. "Bu fotoğrafı incelemelerini isteyelim, bakalım ne diyecekler."

Chu yumruğunu masaya vurdu. "Herifi enseledik Harry. Onu enseledik!"

Bosch büyüteci masaya bırakıp arkasına yaslandı.

"Evet," dedi. "Galiba enseledik."

Sonra öne doğru eğildi, henüz elden geçmemiş olan fotoğraf yığınına işaret ederek, "Devam edelim," dedi.

Chu, "Sence daha var mıdır?" diye sordu.

"Kim bilir? Belki... Ama bulmamız gereken bir başka kurban daha var."

"Kim?"

"Clayton Pell. Hardy'nin kendisinin fotoğrafını çektiğini söylemişti. Hardy o fotoğrafı da saklamışsa, buralarda bir yerde olmalı."

39

Bosch kendini toparladı, son bir nefes alıp numarayı tuşladı. Numaranın aradan geçen onca yılın ardından hâlâ aynı kişiye ait olup olmadığından bile emin değildi. Başının üstündeki saati bir kez daha kontrol edip saat farkını hesaplamaya çalıştı. Ohio üç saat ilerideydi, yani insanlar akşam yemeğinden kalkalı çok zaman geçmişti, ama hâlâ yatmamış olma olasılıkları da yüksekti.

Telefon üç kez çaldıktan sonra bir kadın tarafından açıldı.

Bosch, "Bayan Price?" diye sordu.

"Evet, benim, kiminle görüşüyorum?"

Kadının sesinde telaşlı bir tını vardı, Bosch kadının, telefonundan arayanın kimliğini görebildiğini tahmin etti. Bayan Price arayanın polis olduğunu biliyordu. Onca zaman sonra, onca mesafeden kendisine ulaşmışlardı işte...

"Bayan Price, ben Los Angeles Emniyet Müdürlüğü'nden Dedektif Bosch. Kızınızın ölümüyle ilgili soruşturmada bir takım gelişmeler yaşandı, sizi bu nedenle arıyorum. Konuşmamız gerek."

Bosch, kadının nefesini tuttuğunu hissetti; kadın sonra ahizeyi kapatıp başka birine anlayamadığı bir şeyler söyledi.

"Bayan Price?"

"Evet, özür dilerim. Kocamla konuşuyordum da... Lily'nin babasıyla. Diğer hattan sizinle konuşmak için yukarıya çıktı."

"Tamam, bekleyebilir..."

"Bu, televizyondaki haberle ilgili mi? Fox kanalını izliyorduk, ben de Lily'yi kaçıran kişi Chill denilen o adam olabilir mi acaba, diye düşünüyordum."

Kadın sorusunu tamamlayamadan ağlamaya başladı.

"Bayan Price, acaba..."

Hattan bir tıkırtı sesi geldi; Bayan Price'ın kocası şimdi hattın diğer ucundaydı.

"Ben Bill Price."

"Bay Price, ben Dedektif Bosch. Los Angeles Emniyeti'nden arıyorum. Kızınızın ölümüyle ilgili yapılan soruşturmada yaşanan gelişmeler hakkında sizi bilgilendirmem gerek."

Bay Price, "Lily," dedi.

"Evet, efendim, kızınız Lily hakkında... Ben Kapanmamış Dosyalar Birimi'nde çalışıyorum. Birimimiz aydınlatılmamış cinayet soruşturmalarıyla ilgilenir. Geçen hafta soruşturmayla ilgili önemli bir aşama kaydettik. Lily'nin cesedinde bulunan kan lekesinden alınan DNA, Chilton Hardy adında bir adamla olan bağlantıyı ortaya çıkardı. Bu onun kanı değil, ama Hardy'yi tanıyan ve onu, işlenen suçla ilişkilendirebilecek birine ait. Sizi bugün Chilton Hardy'yi tutukladığımızı bildirmek için aradım; onu kızınızın cinayetiyle ilgili olarak suçlayacağız."

Şimdi hatta sadece hıçkıra hıçkıra ağlayan Bayan Price'ın sesi duyuluyordu.

Bosch, "Bu noktada söylenecek başka bir şey var mı, bilmiyorum," dedi sonunda. "Soruşturma halen devam ediyor, başka gelişmeler olduğunda sizi haberdar edeceğim. Bu adamın kızınızı öldürmekle suçlanacağının net olarak ortaya çıkmasının ardından gazete ve televizyonlar sizinle görüşmek isteyecekler-

dir. Onların bu istediğine cevap verip vermemek size kalmış. Bana sormak istediğiniz bir şey var mı?"

Bosch aileyi Dayton'daki evlerinde hayal etmeye çalıştı. Adam ve kadın farklı katlarda, telefonun iki ucunda hiç tanışmadıkları bir adamla konuşuyorlardı. Yirmi iki yıl önce kızlarını Los Angeles'a üniversite okumaya göndermişler, ama kız bir daha geri dönmemişti.

Bayan Price, "Evet, size bir şey sormak istiyorum," dedi. "Bir saniye bekleyin lütfen."

Bosch ahizenin masaya konduğunu duydu; arka plandan ağlamakta olan kadının sesi geliyordu. Sonunda kocası araya girdi.

"Dedektif, kızımızı unutmadığınız için teşekkür ederiz. Şimdi telefonu kapatıp aşağıya karımın yanına inmeliyim."

"Anlıyorum efendim. Eminim kısa bir süre sonra tekrar haberleşeceğiz, hoşça kalın."

Bayan Price geri döndüğünde kendini toparlamış gibiydi.

"Televizyonda polisin kurbanlara ait fotoğraf ve videoları incelediği söyleniyordu. O görüntüleri televizyonda yayımlamayacaklar, değil mi? Lily'yi göstermeyecekler, değil mi?"

Bosch gözlerini kapatıp ahizeyi sıkıca kulağına bastırdı.

"Hayır, efendim, böyle bir şey olmayacak. Sözü edilen o fotoğraflar delil ve halka açıklanmayacak. Mahkemede kullanılması gereken durumlar olabilir, ama böyle bir şey söz konusu olduğu takdirde davaya atanmış olan savcı konuyu sizinle görüşecektir. Belki devreye ben girebilirim... Soruşturmayla ilgili her konuda bilgilendirileceksiniz, bundan emin olun."

"Peki dedektif, teşekkür ederim. Bugünün geleceğini asla düşünmemiştim."

"Evet, efendim, aradan çok uzun bir zaman geçtiğini biliyorum."

"Çocuğunuz var mı dedektif?"

"Bir kızım var."

"Ona göz kulak olun."

"Evet, efendim, olacağım. Yakında görüşmek üzere."

Bosch telefonu kapattı.

"Nasıl gitti?"

Bosch oturduğu yerde döndü; Chu'nun bölmeye geri döndüğünü fark etmemişti.

"Tahmin ettiğin gibi," dedi. "İki kurban daha."

"Evet. Neredelermiş?"

"Dayton'da... Diğer dedektiflerden bir haber var mı?"

"Herkes paydos etmek üzere, sanırım bir gün için fazlasıyla şey gördüler. Gerçekten dehşet verici bir iş bu."

Bosch başını onaylar şekilde salladı ve tekrar duvardaki saate baktı. Uzun bir gün olmuştu, neredeyse on iki saattir işinin başındaydı. Bu arada Chu son altı saattir işkence ve tecavüz görüntülerini içeren videoları incelemekte olan soruşturmaya atanmış diğer dedektiflerden söz ediyordu.

"Sorun olmazsa, ben de onlarla birlikte paydos etmek istiyorum Harry."

"Tabii. Ben de eve gideceğim."

"Yarın için gayet iyi bir durumdayız sanırım, öyle değil mi?"

Davayı sunmak ve Lily Price soruşturmasıyla ilgili olarak Hardy aleyhine cinayet suçlamasını şekillendirmek üzere sabah dokuzda Bölge Savcılığı Bürosu'nda randevuları vardı. Bosch oturduğu yerde yana dönüp elini bölge savcısına verecekleri raporların durduğu kalın delil dosyasının üstüne koydu.

"Evet," dedi Bosch. "Sanırım hazırız."

"Tamam o zaman, ben çıkıyorum. Sabaha burada buluşur, oraya yürüyerek gideriz, değil mi?"

"Evet."

Chu sırt çantası taşımaktan hoşlanan tiplerdendi. Çantasını sırtına alıp bölmeden dışarıya çıktı.

Bosch, "Hey David," dedi. "Çıkmadan önce..."

Chu arkasına dönüp bölmenin bir buçuk metre yüksekliğindeki duvarına dayandı.

"Evet?"

"Bugün iyi iş çıkardığını söylemek istemiştim sadece. Ortak olarak birlikte iyi iş çıkardık."

Chu başını salladı.

"Teşekkürler Harry."

"Daha önce olanları kafana takma, tamam mı? Bugünden itibaren yeni bir sayfa açıyoruz."

"Sana telafi edeceğimi söylemiştim."

"Evet, haydi bakalım şimdi evine git. Yarın sabah görüşürüz."

"Görüşürüz Harry."

Chu bölmeden mutlu bir adam olarak ayrılırken, Bosch, ortağının yüzüne bir an için bir beklenti ifadesi hâkim olduğunu gördü. Chu ortaklıklarını güçlendirmek için birlikte bir bira içmek veya bir, iki lokma bir şeyler yemek istemişti, ama Harry'nin eve gitmesi ve Bayan Price'ın kendisine yapmasını söylediği şeyi yapması gerekiyordu.

Yaklaşık yarım milyar dolara mal olan yeni emniyet müdürlüğünün yüz elli bin metrekare kapalı alanı on kata yayılmış, katlar kireçtaşı ve camla kaplanmıştı; ancak bu modern binanın bir barı olmadığı gibi park alanını da ancak yüksek rütbeli yöneticiler kullanabiliyordu. Üçüncü kademeden dedektif olan Bosch park alanından yararlanma hakkına ucu ucuna sahip olmuştu, ama emniyet müdürlüğünün yerin altındaki garajı pahalı bir ayrıcalıktı; arabasını buraya park etmesi durumun-

da her ay aylığından belli bir miktar park ücreti olarak kesilecekti. Bosch bunu tercih etmemişti, çünkü arabasını hâlâ üç sokak ileriye, eski polis karargâhının arka tarafındaki Parker Center'ın paslanmakta olan park alanına hiçbir ücret ödemeden bırakabiliyordu.

Park alanından işe, işten park alanına üç sokak yürümek Bosch'un umurunda değildi. Güzergâhı hükümet binalarının bulunduğu alanın tam ortasındaydı ve yürüyüş, başlayacak güne hazırlanmak veya geride kalmış olan günün stresini atmak için iyi bir fırsattı.

Bosch Main Caddesi'nde belediye sarayının arkasından karşıya geçerken siyah bir Lincoln'ün sessizce otobüs şeridine yanaşıp altı metre önünde kaldırıma yanaştığını fark etti.

Bosch arabanın arka penceresinin açıldığını da görmüştü, ama farkında değilmiş gibi davranıyor, gözlerini önündeki kaldırıma dikmiş yürümeye devam ediyordu.

"Dedektif Bosch."

Bosch yana doğru dönünce Lincoln'ün açık penceresinin ardından Irvin Irving'i gördü.

"Meclis üyesi, birbirimize söyleyecek bir şeyimizin olduğunu sanmıyorum," diyerek yürümeye devam etti. Lincoln şimdi hareketlenmiş ve hemen yanında, onunla aynı hızda ilerlemeye başlamıştı. Bosch, Irving'le konuşmak istemiyor olabilirdi, ama Irving'in onunla konuşmak istediği açıktı.

"Kendini yenilmez mi sanıyorsun Bosch?"

Bosch eliyle git başımdan, dercesine bir işaret yaptı.

"Sonuçlandırdığın bu büyük davanın seni yenilmez yaptığını mı sanıyorsun? Yenilmez filan değilsin; kimse değildir."

Bosch bu herife yeterince katlandığını düşündü ve aniden arabaya doğru yöneldi, ellerini pencerenin kenarına koyup içe-

riye doğru eğilirken, Irving gayri ihtiyari geriye doğru çekildi. Araba durdu; içinde Irving'den başka kimse yoktu.

"Gazetede dün çıkan haberle hiçbir ilgim yok, tamam mı? Kendimi yenilmez filan da hissetmiyorum; ben sadece işimi yapıyorum, hepsi bu."

"Ama çuvalladın; yaptığın buydu işte."

"Hayır, hiçbir şekilde çuvallamadım. Bununla bir ilgim olmadığını söyledim sana. Bir sorunun varsa gider müdürle konuşursun."

"Ben gazetede çıkan haberden söz etmiyorum. *Times*'ın canı cehenneme. Ben senden söz ediyorum. Çuvalladın Bosch; oysa ben sana güvenmiştim, ama sen çuvalladın."

Bosch başını salladı, elleri hâlâ arabanın penceresinin kenarında olduğu halde ağırlığını kalçalarına verdi.

"Aslına bakarsan soruşturmayı en iyi biçimde yürüttüm, bunu ikimiz de biliyoruz. Oğlun o balkondan aşağıya atladı, nedenini herkesten çok sen biliyorsun. Olayın anlaşılmayan tek yönü, soruşturmayı neden benim yürütmemi istediğin... Geçmişimi biliyorsun, soruşturmalarda gerçek neyse onu ortaya koyarım."

"Aptal... Soruşturmayı yürütmeni tam da bu yüzden istedim ben. Çünkü diğerlerinin ellerine bir fırsat geçtiği takdirde bunu aleyhime çevireceklerini biliyor ve senin, buna karşı duracak kadar dürüst bir insan olduğunu düşünüyordum. Burnunun eski ortağının kıçının bu kadar dibinde olduğunu ve bu yüzden oynadığı oyunu göremediğini fark etmedim."

Bosch güldü, başını iki yana sallarken doğruldu.

"İşini biliyorsun meclis üyesi. Tam zamanında ve dozunda öfkeleniyor, ağzını makul ölçüde bozuyor, şüphe ve paranoya tohumlarını ekiyorsun. Tüm bu yeteneklerinle başkalarını etkileyebilirsin, ama beni değil. Oğlun intihar etti, bu konuda

söylenecek başka bir şey yok. Senin ve oğlunun karısı adına üzüldüm, ama en çok üzüldüğüm kişi torunun. O bunu hak etmedi."

Bosch gözlerini Irving'e dikmiş bakarken, yaşlı adamın öfkesini yumuşatmaya çalıştığını gördü.

"Elimde görmeni istediğim bir şey var Bosch."

Irving yana dönüp koltuğundaki bir şeye doğru uzanırken, Bosch bir an için onun kendisine silah çekeceğini sandı. Irving'in egosunun ve küstahlığının onu böyle bir hareket yapmaya sevk edecek ve sonuçta bundan paçayı kurtarabileceğine inanacak kadar büyük olduğunu düşünüyordu.

Ancak Irving ona doğru döndü ve pencereden bir kâğıt parçası uzattı.

Bosch, "Nedir bu?" diye sordu.

"Gerçeğin ta kendisi," dedi Irving. "Al."

Bosch kâğıdı Irving'in elinden alıp baktı. Bu, 24 Mayıs tarihli bir telefon mesajının fotokopisiydi ve Tony adında birine yollanmıştı. Kâğıtta 323 alan kodlu bir telefon numarası ve el yazısıyla yazılmış bir mesaj vardı: *Gloria Waldron dün gece Musso-Frank'te bindiği S&B Taksi Şirketi'ne ait bir taksinin şoförünün alenen sarhoş olduğu şeklinde bir şikâyette bulundu. Kadın durumu anlayınca şoföre arabayı sağa çekmesini söylemiş ve böylece taksiden inebilmiş. Kadın taksinin içki koktuğunu da söyledi. Lütfen olayın takipçisi olun.*

Bosch başını kâğıttan kaldırıp Irving'e baktı.

"Bununla ne yapmamı bekliyorsun? Bunu bu sabah yazdırmış olabilirsin."

"Evet, ama yazdırmadım."

"Ben bu numarayı arayınca ne olacak? Şu Gloria Waldron denen kadın söz konusu şikâyetle ilgili olarak aradığına yemin edecek ve sen de olaydan Chad Irving'in partisinde tesadüfen

karşılaştığın Bobby Mason'a söz etmiş olacaksın; öyle mi? Hiç de inandırıcı değil, meclis üyesi."

"Bunu ben de biliyorum. Ayrıca mesajda yazılı numaranın şu an geçersiz olduğu anlaşıldı. Ama o tarihte büromda dış işler görevlisi olan Tony Esperante Waldron'ı aradığını ve kendisinden detayları öğrendiğini hatırlıyor. Ben de aldığım bilgiyi Mason'a aktardım, ancak verilen telefon numarası geçersiz; dedektif mesajdaki tarihe dikkatini çekerim."

"Gördüm. 24 Mayıs. Bu ne anlama geliyor?"

"24 Mayıs Salı gününe geliyor. Kadın taksiye Musso'da bir gece önce bindiğini söylemiş."

Bosch başını salladı.

"Musso pazartesileri kapalıdır," dedi. "İhbar, tabii ortada ihbar diye bir şey varsa, tamamen sahteydi."

"Doğru."

"Bana kendi oğlun tarafından tuzağa düşürüldüğünü mü söylemek istiyorsun? Söz konusu bilgiyi oğlunun lehine bir durum arz ettiğini bilmeden, gayet masumane bir biçimde Mason'a aktardığını mı söylüyorsun?"

"Beni tuzağa düşüren oğlum değil, başkasıydı."

Bosch fotokopi kâğıdını havaya kaldırarak, "Ve bu da kanıtın, öyle mi?" dedi.

"Kanıta ihtiyacım yok, zaten biliyorum. Artık sen de biliyorsun. Güvendiğim biri tarafından kullanıldım, bunu itiraf ediyorum. Ama aynı şey senin için de geçerli; sen de onuncu kattakilerin oyuncağı oldun. Onların eline bana karşı kullanacakları bir silah verdin, onlar da beni köşeye sıkıştırmak için seni kullandılar."

"Bu senin fikrin."

"Hayır, bu gerçek ve bir gün bunun doğru olduğunu anlayacaksın. Bir gün gelecek, seni de köşeye sıkıştıracaklar, görürsün. İşte o zaman anlayacaksın."

Bosch fotokopiyi Irving'e iade etmek üzere uzattı, ama Irving almadı.

"Sende kalsın; dedektif sensin."

Irving dönüp şoföre bir şeyler söyleyince Lincoln hızla uzaklaştı. Bosch arabanın trafiğe karışmasını ve koyu renk pencere camının kapanmasını izledi. Sonra olduğu yerde uzunca bir süre hiç kıpırdamadan durup Irving'le aralarında geçen konuşmayı düşündü; fotokopi kâğıdını katlayıp cebine koydu.

40

Bosch ve Chu salı sabahı Buena Vista Kliniği'ne vardıklarında saat 11.30 olmuştu. Bosch öncesinde Hannah Stone'u arayıp geleceklerini bildirmiş, Hannah da Clayton Pell'in marketteki vardiyasının öğle saatlerinde başlayacağını, ancak onlar gelene dek Pell'in klinikten ayrılmamasını sağlayacağını söylemişti.

Ön kapıyı çaldıklarında kapı hemen açıldı; Stone dedektifleri karşılamak üzere girişte bekliyordu. Bosch, Chu'yla birlikteydi ve sonuçta buraya iş için gelmişlerdi, o yüzden kendini garip hissediyordu. Elini uzatıp Stone'la tokalaştı. Chu da aynısını yaptı.

"Sizin için de uygunsa, görüşme odalarından birini ayarladık," dedi Stone.

"Çok iyi," dedi Bosch.

Bir gece önce Maddie'nin uyumasından sonra, bir saatten fazla telefonda konuşmuşlardı. Bosch gün içerisinde yaşadıklarından ötürü diken üstündeydi ve uyumakta zorluk çekiyordu. Evinin balkonuna çıkıp Hannah'yı aramış ve geç saatlere dek onunla sohbet etmişti. Başta Hardy soruşturması olmak üzere birçok şeyden konuşmuşlardı. Hannah şu anda konuyla ilgili,

haberleri dinleyen veya *Los Angeles Times* gazetesi okuyan herhangi bir insandan daha çok şey biliyordu.

Stone, Bosch ve Chu'yu iki iskemle ve bir kanepenin bulunduğu bir odaya yönlendirdi.

"Ben gidip onu getireyim," dedi. "Yine yanında olmam gerekiyor mu?"

Bosch evet dercesine başını salladı.

"Bu onun daha iyi hissetmesini ve belgeyi imzalamasını sağlayacaksa, evet."

"Bunu ona bir sormam gerek."

Stone odadan ayrılınca Chu kaşlarını çatmış halde Bosch'a baktı.

Bosch, "Geçen hafta onu sorguladığımda yanında ancak Stone olduğu takdirde konuşacağını söyledi," dedi. "Polislere ne kadar güvenmiyorsa, Stone'a da o kadar güveniyor."

"Anladım. Harry yeri gelmişken, bu kadın sana yazıyor, farkında mısın?"

"Sen neden söz ediyorsun?"

"Yüzünde o gülümsemesiyle sana bakışı... Yani işte gördüğümü söylüyorum. Senden bir hamle bekliyormuş gibi."

Bosch başını salladı. "Bunu aklımda tutacağım."

Bosch kanepeye Chu da iskemlelerden birine oturdu. Stone ve Pell'in gelmesini beklerken hiçbir şey konuşmadılar. O sabah iki saatlerini Bölge Savcılığı Bürosu'nda geçirmişler, Hardy soruşturmasına ait delilleri ve evrakları, dosyalamadan sorumlu memur yardımcısı Oscar Benitez'e teslim etmişlerdi. Bosch daha önceleri başka soruşturmalara ait dosyaları teslim ederken de Benitez'le çalışmıştı; adam önemli soruşturmalarda görevlendirilen iyi, zeki ve dikkatli bir yardımcıydı; görevi, bir zanlının herhangi bir şeyle suçlanmasından önce polisin elin-

de sağlam deliller bulunduğundan emin olmaktı. Benitez kolay ikna olan biri değildi ve Bosch da onun bu yönünü seviyordu.

Benitez toplanan delilleri yeterli bulmuş, sadece ufak tefek bazı noktaların düzeltilmesini veya resmileştirilmesini istemişti. Bunlardan biri Clayton Pell'in Chilton Hardy'nin yargılanmasında yapacağı yardımdı. Bosch ve Chu da soruşturmanın bu kısmının sağlam bir zemine oturtulduğundan emin olmak için buraya gelmişlerdi. Benitez'e Pell'in geçmisini anlattıklarında Benitez'in aklında, bir numaralı tanık olarak Pell'in oynayacağı rol konusunda soru işaretleri oluşmuştu. Pell'in Hardy'nin yargılanmasını bir tür ödeşme olarak göreceğine veya ifadesini değiştirip Hardy lehine çalışabileceğine dair endişeye kapılmış ve sonunda stratejik bir karar verip Pell'den yazılı bir ifade alınması gerektiğini söylemişti. Bu nadiren yapılan bir uygulamaydı, çünkü verilen ifade, anlatılan hikâyenin detaylarının birbiriyle iç içe geçmesini sağladığı gibi, savunma tarafına teslim edilecek deliller arasında yer alması sonucunu doğururdu.

Birkaç dakika sonra Stone yanında Clayton Pell olduğu halde odaya girdi. Bosch diğer iskemleyi işaret ederek Pell'e oturmasını söyledi.

"Clayton, nasılsın? Ortağım Dedektif Chu'yu hatırlıyorsundur."

Chu ve Pell karşılıklı olarak başlarını salladılar. Bosch kalıp kalmayacağını soruyormuşçasına Stone'a baktı.

Stone, "Clayton yine yanında olmamı istedi," dedi.

"Tamam. Kanepeye, yanıma oturabilirsin."

Herkesin yerine yerleşmesinin ardından Bosch kucağındaki çantasını açtı, içinden bir dosya çıkarırken konuşmaya başladı.

"Clayton, dün geceden beri haberleri izliyor musun?"

"Tabii. Anlaşılan adamınızı enselemişsiniz."

Clayton bacaklarını altına aldı; o kadar ufak tefekti ki, büyük bir koltuğa yerleşmiş minik bir çocuğa benziyordu.

"Dün Chilton Hardy'yi, sana geçen hafta sözünü ettiğim cinayetin sorumlusu olarak tutukladık."

"İyi olmuş. Bana yaptığı şeyler yüzünden de tutukladınız mı onu?"

Bosch ondan tam da bu soruyu sormasını bekliyordu.

"Evet, onu daha birçok konuda suçlamayı umuyoruz. İşte bu yüzden buraya geldik Clayton. Yardımına ihtiyacımız var."

"Ben de geçen hafta söylediğim şeyi söylüyorum; bundan benim ne çıkarım olacak?"

"Geçen hafta söylediğim gibi, o adamı hayatının sonuna dek içeriye tıkmamıza yardım etmiş olacaksın. Sana işkence eden o adamı... Savcı ona karşı tanıklık etmeni isterse, mahkemede onunla yüzleşme şansını da elde edersin."

Bosch çantasının üstüne koyduğu dosyayı açtı.

"Ortağımla birlikte bu sabah Hardy'ye Lily Price'ı öldürmekten dava açılması için Bölge Savcılığı Bürosu'ndaydık. Elimizde sağlam deliller var, soruşturma ilerledikçe daha da iyilerini bulacağımıza eminim. Savcı akşam olmadan önce Hardy'yi cinayetle suçlamayı planlıyor. Onlara bu olayda senin oynadığın rolden söz ettik, kanının kurbanın üstünde bulunduğunu..."

Pell aniden, *"Ne rolü?"* diye feryat etti. "Size olay yerinde bile olmadığımı söylemiştim; siz savcılığa gidip benim olayda rolüm olduğunu mu söylediniz?"

Bosch dosyayı çantasının üstüne koyup elleriyle sakin ol dercesine bir işaret yaptı.

"Yavaş ol bakalım Clayton. Yaptığımız iş bu değildi. Yanlış ifade ettim, ama izin ver de sözümü tamamlayayım. Savcıya davayı detaylarıyla aktardık, bildiklerimizi, elimizde hangi deliller olduğunu, hepsini nasıl bir araya getireceğimizi konuştuk,

tamam mı? Ona kanının kurbanın üstünde bulunduğunu, ama senin olay yerinde bile bulunmadığını anlattık. Sadece bu da değil; ona senin o tarihte henüz çocuk olduğunu, olaya karışmış olma ihtimalinin bulunmadığını ifade ettik. Savcı senin bu adamın kurbanlarından biri olduğunu biliyor."

Pell karşılık vermedi ve geçen hafta yaptığı gibi küsmüş bir çocuk edasıyla yanına döndü.

Stone, "Clayton," dedi. "Lütfen kendini konuşmaya ver. Bu çok önemli."

"Benim işe gitmem gerek."

"Sana söylenenleri dinler ve araya girmezsen işe geç kalmazsın. Bu çok önemli; sadece soruşturma için değil, senin için de... Lütfen önüne dön ve dinle."

Pell gönülsüz bir biçimde yüzünü Bosch'a döndü.

"Tamam, tamam dinliyorum."

"Peki, Clayton, seninle açık konuşacağım. Zaman aşımının söz konusu olmadığı tek bir suç vardır; bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Olayın üstünden belli bir zaman geçmişse seni suçlayamazlar anlamına gelir. Mesela cinsel suçlarda bu süre üç yıldır."

Bosch, Pell'in zaman aşımı konusunda gelir geçer bir bilgiden fazlasına sahip olduğunu fark etti. Pell hapisteyken kendi işlediği suçlarla ilgili olarak California'da uygulanan zaman aşımı kanunlarını öğrenmiş olmalıydı. Bu durum, karşısında oturmakta olan küçük huysuz adamın tehlikeli bir suçlu olduğunu ve suçluların, üzerinde yürüdükleri toprağı iyi tanıdıklarını acı bir biçimde hatırlatmıştı Bosch'a.

Birçok cinsel suç için zaman aşımı üç yıldı, ama Pell yanılıyordu. Zaman aşımı konusunda, işlenen suçun cinsine ve kurbanın yaşına göre birçok istisnalar söz konusu olabiliyordu. Bölge Savcılığı Bürosu'nun Hardy'nin Pell'e karşı işlemiş olduğu

suçlardan dolayı mahkemeye çıkarılıp çıkarılamayacağına dair bir yorum yapması gerekecekti. Bosch bunun için çok geç olduğunu düşünüyordu. Pell bu hikâyeyi yıllardır hapishanedeki yetkililere anlatmış, ama kimse bir soruşturma açma zahmetine katlanmamıştı. Bosch, Hardy'nin iflah olmaz bir cani olarak yolun sonuna geldiğini ve işlediği suçların en azından belli bir kısmının bedelini ödeyeceğine emindi. Ancak Hardy muhtemelen, Clayton Pell'e yaptıklarının cezasını asla ödemeyecekti.

Bosch, "Bu genel olarak doğru," dedi. "Cinsel suçlar için zaman aşımı genellikle üç yıldır. Yani, sorduğun sorunun cevabını bildiğini düşünüyorum. Hardy sana yaptıkları yüzünden muhtemelen hüküm giymeyecek Clayton; ama bunun bir önemi yok, çünkü onun cinayetten mahkûm olması yönünde çok önemli bir rol oynayabilirsin. Savcıya Lily Price'ın üstündeki kanın senin olduğunu söyledik; sen de jüriye o kanın Price'a nasıl bulaştığını, Hardy'nin sana neler yaptığını, seni cinsel *ve* fiziksel açıdan nasıl taciz ettiğini açıklama fırsatı bulabileceksin. Bize dolaylı tanıklık tabir edilen bir biçimde faydan dokunacak Clayton. Lily Price'ta bulunan DNA üstünden Chilton Hardy'ye ulaşmamızı sağlayacaksın."

Bosch dosyayı tekrar eline aldı.

"Savcının şu anda Hardy'le olan ilişkini ortaya koyan imzalı ifadene ihtiyacı var. Bu sabah ortağımla birlikte geçen haftaki görüşmemizde aldığım notlardan derlenen bir ifade hazırladık. Senden bunu okumanı ve eğer kabul ediyorsan imzalamanı istiyorum. Böylece Hardy'nin hayatının geri kalan bölümünü ölüm hücresinde geçirmesini garanti altına almamıza yardım etmiş olacaksın."

Bosch evrakı ona doğru uzattı, ama Pell eliyle sende kalsın, gibi bir işaret yaptı.

"Neden sen bana okumuyorsun?"

Bosch, Pell'in okuma bilmediğini fark etti. Kayıtlarda onun düzenli olarak okula gittiğine dair bir ifade yoktu; evdeyken ona okuma öğretmedikleri ve okuma öğrenmesi için teşvik etmedikleri de kesindi.

Bosch bir buçuk sayfa uzunluğundaki evrakı okumaya başladı. Yazıda kısaca, Lily Price cinayetinin işlendiği dönemde Pell'in Hardy'nin evinde yaşadığını ve yine o dönemde Hardy tarafından cinsel ve fiziksel olarak taciz edildiğini kabul ettiğinin altı çiziliyor, Hardy'nin kemeriyle Pell'i dövdüğü ve sık sık karşılaştığı bu fiziksel tacizin sonucu olarak Pell'in sırtında yaralar ve kanamalar oluştuğu ifade ediliyordu.

Yazıda ayrıca Pell'in Hardy'yi birçok sanığın fotoğrafı arasından tanıdığı ve 1980'lerin sonunda Hardy'le birlikte yaşadığı evi doğru olarak teşhis ettiği de belirtiliyordu.

Bosch, "Aşağıda imzası olan ben, bin dokuz yüz seksen dokuz yılında Chilton Aaron Hardy'le ilişkime dair söz konusu bilgilerin gerçek ve doğru olduğunu kabul ederim," diye okudu. "Hepsi bu."

Bosch, Pell'e baktı. Pell ifadenin doğruluğunu kabul edercesine başını sallıyordu.

Bosch, "Tamam mı?" diye sordu hemen.

Pell, "Evet, tamam," dedi. "Ama Chill'in benimle ilişkideyken fotoğrafımı çektiğinden de söz ediyor."

"Eh, tam olarak bu sözlerle değil, ama..."

"İfadenin içinde bu bölümün de olması şart mı?"

"Bence şart Clayton. Çünkü bize Hardy'nin çektiğini söylediğin fotoğrafı ve o ayakkabı kutusunu bulduk. O nedenle bunun ifadende yer almasını istiyoruz, çünkü o fotoğraf sözlerini destekliyor."

"Bunun ne anlama geldiğini anlamadım."

"'Desteklemek' sözünü mü anlamadın? Yani anlattığın hikâyeyi onaylıyor, doğruluyor anlamında... Sen adamın sana şunları şunları yaptığını söylüyorsun, fotoğraf da bunu ispatlamış oluyor."

"Yani insanlar o fotoğrafı görecekler mi?"

"Çok az insan görecek... Medyaya verilmeyecek; fotoğraf, soruşturmada bize yardımcı olacak bir unsur sadece."

Stone, "Ayrıca," diye araya girdi. "Bundan utanacak hiçbir şey yok Clayton. Sen o zamanlar çocuktun, o ise bir yetişkin. Onun dediklerini yapmak zorundaydın; o adamın kurbanı oldun ve bu konuda elinden hiçbir şey gelemezdi."

Pell başını sallarken, bu hareketi Stone'dan çok kendisine yapıyor gibiydi.

Bosch, "İfadeni imzalamak istiyor musun?" diye sordu.

Artık laf değil, eylem zamanıydı.

"İmzalarım, ama sonra ne olacak?"

"İfadeni savcılığa yollayacağız, onlar da dava dosyasına dahil edecekler."

"Hayır, ben onu kastetmiştim... Chill'i. Sonra ona ne olacak?"

Bosch başını salladı, şimdi anlamıştı.

"Şu anda kefaletle serbest kalma ihtimali olmaksızın Metropolitan Gözaltı Merkezi'nde tutuluyor. Savcılık Bürosu dosyayı tamamlayıp ona resmi suçlamayı bugün yaparsa, yarın sabah bir üst mahkemeye çıkarılacak. Muhtemelen kefalet duruşması da yarın olun."

"Ona kefalet *hakkı mı tanıyacaklar*?"

"Hayır, ben böyle bir şey demedim. Herkes gibi Hardy'nin de kefalet duruşmasına çıkma hakkı var. Ama endişelenme, bu adamı hiçbir yere salmazlar. Hardy bir daha asla özgür olamayacak."

"O mahkemeye çıkıp hâkimle konuşabilir miyim?"

Bosch, Pell'e baktı; talebini anlamış, ama yine de şaşırmıştı.

"Eee, bunun akıllıca bir hareket olacağını sanmam Clayton. Sen potansiyel bir şahitsin. Bu talebini Savcılık Bürosu'na iletirim, ama muhtemelen kabul etmeyeceklerdir. Şu aşamada geri planda kalmanı ve mahkemede ortaya çıkmanı isterler. Özellikle Hardy oradayken seni mahkemeye getirtmezler."

"Peki. Sadece bir sorayım dedim."

"Tabii."

Bosch çantasının üstünde durmakta olan ifadenin yazılı olduğu evrakı işaret ederek, "İfadenin üst kısmını imzalamak ister misin? Tek boş yer orası," dedi.

"Evet."

Küçük adam sıçrayıp iskemlesinden kalktı ve Bosch'un yanına geldi. Harry cebinden çıkardığı kalemi ona doğru uzattı; Pell eğildi yüzü Bosch'un yüzüne oldukça yakın bir şekilde evrakı imzaladı. Konuşmaya başladığında Bosch, onun sıcak nefesini hissedebiliyordu.

"Bu adama ne yapılması gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

"Kime? Hardy'ye mi?"

"Evet, Hardy'ye."

"Ne yapılması gerek?"

"O kıza, bana ve diğer insanlara yaptıkları yüzünden onu testislerinden asmaları gerek. Dün akşam televizyonda gördüm; onun ne yaptığını biliyorum. O pisliği yerin on metre altına gömmeliler. Ama öyle yapmak yerine *Altmış Dakika* programına çıkarıp meşhur edecekler."

Bosch başını iki yana salladı. Pell önemli bir gerçeğe parmak basmıştı.

"Onu meşhur edecekler derken ne demek istediğini tam olarak anlamadım, ama bence hakkında idam kararı çıkması

için çalışacaklar ve sonunda istediklerini elde edecekler diye tahmin ediyorum."

Pell alaycı bir biçimde güldü.

"Bu kahrolası bir şaka. İdam cezasının çıkması için uğraşıyorsan, sonuçta uygularsın. Yirmi yıl boyunca etrafında dolanıp durmazsın."

Bu kez Bosch aynı fikirde olduğunu belirtmek için başını salladı, ama hiçbir şey söylemedi. Pell evrakı imzaladığı kalemi Bosch'a uzattı, ama kalemi bırakmadı. Bir süre birbirlerine baktılar.

Pell, "Sen de benim gibi bundan hoşlanmıyorsun, değil mi?" diye fısıldadı. "Değil mi, Dedektif Bosch?"

Pell sonunda elini çekince Bosch kalemi paltosunun iç ceplerinden birine yerleştirdi.

"Hayır," dedi. "Hoşlanmıyorum."

Pell iskemlesine geri döndü.

Beş dakika sonra Bosch ve Chu kliniğin demir kapısından dışarıya çıkıyorlardı ki, Bosch aniden durdu. Chu geriye dönüp ona bakınca Bosch anahtarları ortağına doğru fırlatarak, "Sen arabayı çalıştır," dedi. "Kalemimi unutmuşum."

Bosch, Hannah Stone'un bürosuna geri döndü. Danışma bölümünde ayakta durmakta olan Stone'un onu bekliyormuş gibi bir hali vardı.

"Gelin bakalım dedektif."

Görüşme odasına girdiler. Stone kapıyı arkalarından kapattı, arkasına döner dönmez Bosch'u öptü. Bosch utandığını hissetti.

"Ne oldu?" diye sordu Stone.

"Bilmiyorum," dedi Bosch. "Bence işleri böyle birbirine karıştırmamalıyız."

"Peki, özür dilerim. Ama geri döndün; tam da tahmin ettiğim gibi."

"Evet, şey..."

Bosch düştüğü ikilem karşısında gülümsedi.

"Bak, yarın akşama ne dersin?" diye sordu. "Hardy'nin mahkemeye çıkarılıp suçunun yüzüne okunması işi bittikten sonra... Bunu kutlamak istemek kulağa biraz garip gelebilir, ama kötülerden birini daha içeri tıkmış olmak... Bilirsin, insanın kendini iyi hissetmesini sağlıyor."

"Bence de... Yarın akşam görüşürüz o zaman."

Bosch, Stone'dan ayrıldı. Chu arabayı kliniğin hemen önüne getirmişti; Harry yolcu koltuğuna oturdu.

"Eee," dedi Chu. "Numarasını aldın mı bari?"

"Sen arabayı sürmene bak," dedi Bosch.

41

Çarşamba sabahı Bosch ve Chu, Chilton Hardy'le ilgili hukuki süreci yakından takip etmek üzere mahkemeye gitmeye karar verdiler. Hardy'nin cinayet suçuyla ilk kez mahkeme önüne çıkarılması sürecinde kendilerine ihtiyaç duyulmasa da orada olmak istemişlerdi. Dünyada yaşamakta olan gerçek canilerden birini yakalamak, polisin cinayet biriminde çalışan bir dedektife kolay kolay nasip olan bir şey değildi. O gerçek canilerden biri olan Hardy'nin zincirlendiğini ve halkın karşısına çıkarıldığını gözleriyle görmek istemişlerdi.

Bosch, Hardy'nin gözaltında tutulduğu merkezle görüşmüş ve Hardy'nin beyaz mahkûmlarla birlikte bir otobüse bindirildiğini öğrenmişti. Hardy kalkış için bekleyen ikinci otobüse binecekti; bu, mahkemeye çıkarılma zamanının en az on dakika sarkacağı anlamına geliyordu. Bosch bu zamanı bölmesinde kahve içip gazetelerde soruşturmayla ilgili çıkan haberlere göz atarak değerlendirdi.

Bölmesinin telefonu sürekli çalıyordu, mesaj kutusu devam etmekte olan soruşturmayla ilgili yorum veya haber almak isteyen gazeteci ve program yapımcılarının bıraktıkları mesajlarla dolup taşmıştı. Bosch bu gürültüden uzaklaşmak ve bir an önce mahkemenin yolunu tutmak istiyordu. Chu'yla birlikte ceketle-

rini giyerlerken, bu konu hakkında önceden bir şey kararlaştırmamış olsalar da ikisi de en iyi takım elbiselerini giymişlerdi, Harry ekip odasındaki herkesin gözünün üstlerinde olduğunu hissetti. Tim Marcia'nın masasına gitti ve ona nereye gittiklerini söyledi, davaya atanmış olan savcının kendileriyle konuşmak istememesi halinde, Hardy'nin mahkeme önüne çıkarıldığını gördükten hemen sonra geri döneceklerini ekledi.

Marcia, "Davayı kim üstlendi?" diye sordu.

"Maggie McPherson."

"Maggie McFierce[1] mi? Onun Vadi'de olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi, ama şimdi önemli davaları ona veriyorlar. Bu bizim için iyi bir gelişme tabii."

Marcia aynı fikirde olduğunu belirtmek için başını salladı.

Asansöre binip aşağıya indiklerinde emniyet müdürlüğünün dışında bekleyen muhabirleri gördüler. İçlerinden bazıları Bosch'u tanımış ve kapının önünde izdiham yaratmaya başlamışlardı. Bosch onları yorum yok, diyerek başından savdı ve Chu'yla birlikte kaldırıma doğru yürüdü. Birinci caddeyi geçerlerken Bosch müstakil Times Binası'na işaret ederek, "Kız arkadaşına gazetede bugün çıkan haberle ilgili olarak iyi bir iş başardığını söylersin," dedi.

"Sana söyledim, o benim kız arkadaşım değil," diye isyan etti Chu. "Onunla birlikte olmakla bir hata yaptım ve hatamdan döndüm. Çıkan haberi okumadım, ama ne öğrenmişse benim yardımım olmadan öğrenmiş."

Bosch başını salladı; artık bu konu hakkında Chu'nun üstüne gitmemeye karar verdi.

Chu dirseğiyle Bosch'u hafifçe dürterek, "Eee, kız arkadaşın nasıl?" diye sordu.

---

(1) Acımasız.

"Kız arkadaşım mı? Onunla bir araya gelir gelmez nasıl olduğunu sorar, sana bildiririm."

"Haydi ama Harry. Bir hamle yap artık; kadının sana nasıl baktığını gördüm."

"İş arkadaşlığını, iş arkadaşlığından öte bir noktaya taşıdığın için başın yeni derde girmemiş miydi senin?"

"Senin durumun bundan çok farklı ama."

Bosch telefonunun çaldığını duyunca cebinden çıkarıp ekrana baktı. Arayan, iti an çomağı hazırla sözünü hatırlatırcasına Hannah Stone'du. Bosch cevap verirken Chu'ya telefonu işaret edip konuşmaması için uyardı.

"Doktor Stone?"

"Anlaşılan yalnız değilsin."

Stone'un sesi gergin çıkıyordu.

"Evet, ne oldu?"

"Eee, ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyorum, ama Clayton Pell dün gece kliniğe geri dönmedi. Dün ifadesini imzaladıktan sonra buradan işe gideceğim diye ayrılmıştı, ama anlaşılan oraya da gitmemiş."

Bosch kaldırımda durdu ve bir an tüm bunların ne demek olduğunu düşündü.

"Ve hâlâ geri dönmedi, öyle mi?"

"Hayır, ben de işe yeni geldim ve şimdi öğrendim."

"İşyerini aradınız mı?"

"Evet, patronuyla konuştum. Clayton'ın dün arayıp hastayım diye işe gelmediğini ve bir daha hiç görünmediğini söyledi. Ama ben onun siz gittikten hemen sonra buradan ayrıldığını biliyorum. Bana işe gideceğini söylemişti."

"Peki, şartlı tahliye memurundan ne haber? Durum dün gece ona da bildirildi mi?"

"Hayır. Seni aramadan hemen önce onu aradım. Bana hiçbir şeyden haberi olmadığını, ama durumu bir soruşturacağını söyledi. Sonra da seni aradım."

"Neden bu sabaha kadar bekledin? Clayton'dan haber çıkmayalı neredeyse yirmi dört saat oluyor."

"Dedim ya; olayı yeni öğrendim. Burada gönüllü bir program yürüttüğümüzü unutma. Birtakım kurallarımız var ve burada oldukları sürece herkes bu kurallara uymak zorunda, ama klinikten ayrılmalarından sonra bu konuda yapabileceğimiz pek bir şey yok. Böyle durumlarda geri dönüp dönmeyeceklerini anlamak için bekler ve gerekirse şartlı tahliye yetkililerine programdan ayrıldıklarını bildiririz. Ancak bu hafta olanlar ve Clayton'ın yürüttüğün soruşturmada tanık olması nedeniyle seni de bilgilendirmek istedim."

"Tamam, anladım. Peki, nereye gitmiş olabileceğine dair bir fikrin var mı? Yakınlarda yaşayan bir arkadaşı veya aile ferdi var mı?"

"Hayır, Clayton'ın kimsesi yok."

"Peki, ben birkaç yeri arayacağım, bir şey duyarsan lütfen bana haber ver."

Bosch telefonu kapatıp Chu'ya baktı. İçinde gittikçe büyüyen huzursuz edici bir his vardı. Pell'in nerede olduğunu bilebileceğini düşündü.

"Clayton Pell kayıplara karışmış. Dün onunla konuşmamızdan hemen sonra klinikten ayrılmış ve bir daha geri dönmemiş."

"Muhtemelen..."

Ama Chu sözünün devamını getirmedi, çünkü vereceği iyi bir cevabı yoktu.

Bosch ise iyi bir cevabı olduğunu düşünüyordu. İletişim merkezini arayarak operatörden, kısa bir süre önce bir olaya

karışıp karışmadığını anlamak için bilgisayardan Clayton Pell adına bir araştırma yapmasını istedi.

Operatör, "Tamam," dedi. "Dün iki-dört-üç suçuyla tutuklanmış bir Clayton Pell var elimizde."

Bosch'un, California ceza yasalarına göre 243 kodlu suçun ne anlama geldiğine dair bir tercüme yapılmasına ihtiyacı yoktu. Her polis bunu bilirdi. Bu, polis memurunu darp suçuydu.

"Kim gözaltına almış?"

"Bizimkiler, ama elimde adamın emniyet müdürlüğünde gözaltına alındığının dışında başka bir bilgi yok."

Bosch salı gününün büyük bölümünü açılacak davayla ilgili son detayları toparlamak üzere emniyet müdürlüğünün dışında geçirmişti, ama günün sonunda geri döndüğünde ekip odasında dilden dile dolaşmakta olan, bir polisin binanın hemen dışında saldırıya uğradığına dair bir dedikodu duymuştu. Anlaşılan saldırı tamamen sebepsizdi; saldırgan bir soru sormak üzere durdurduğu polisin yüzüne, mantıklı hiçbir açıklaması olmayacak biçimde kafa atmış ve burnunu kırmıştı. Saldırganın deli olduğu düşünülmüş, adından hiç bahsedilmemişti.

Bosch şimdi neler olduğunu anlıyordu. Pell şehir merkezine ve emniyet müdürlüğüne tamamen tutuklanmak amacıyla gelmiş, böylece en yakın Metropolitan Gözaltı Merkezi'nde, yani Hardy'nin tutuklu olarak kaldığını bildiği yerde zanlı olarak kaydının yapılmasını sağlamıştı. Los Angeles Emniyet Müdürlüğü tarafından şehir merkezinde tutuklanan herkesin zanlı kaydı, zanlı kaydı yapma hizmeti veren diğer şehirlerden ve bölge hapishanelerinden farklı olarak, MGM'de yapılırdı.

Bosch telefonu kapattıktan sonra en son arananlar listesine bakıp MGM'nin nöbetçi bürosunu aradı. Bu, Hardy'nin mahkemeye ne zaman çıkarılacağını öğrenmek için kısa bir süre önce aradığı numaraydı.

Chu, "Ne oldu Harry?" diye sordu.

"Bir sorun var," dedi Bosch.

Bu esnada karşı taraf telefona cevap verdi. "Metropolitan Gözaltı Merkezi, ben Çavuş Carlyle, sizi bir dakika..."

"Hayır, sakın beklemeye alma. Ben Los Angeles Emniyet Müdürlüğü'nden Bosch, kısa bir süre önce konuşmuştuk."

"Bosch, şu an oldukça meşgul durumdayız. Mecburen..."

"Dinle, Chilton Hardy'nin hayatına kastedeceklerini düşünüyorum. Hani hakkında bilgi aldığım adamın."

"O adam çoktan gitti Bosch."

" 'Gitti' demekle neyi kast ediyorsun?"

"Onu şerifin otobüsüne bindirdik. Mahkemeye çıkarılmak üzere mahkemenin yolunu tuttu."

"Otobüste başka kimler var? Birinin adına bakmanı istiyorum: Clayton Pell. Kodlayayım; Paul-Edward-Lincoln-Lincoln."

"Bir saniye."

Bosch, Chu'ya baktı, onu gelişmeler hakkında bilgilendirecekti ki, çavuş hatta geri döndü. Gergin olduğu hemen anlaşılan bir ses tonuyla, "Pell, Hardy'le birlikte otobüste. Kim bu adam? İkisinin arasında bir mesele olduğu bize neden bildirilmedi?" dedi.

"Bunu daha sonra konuşuruz. Otobüs nerede?"

"Nerden bilebiliriz ki? Bir süre önce yola çıktı."

"İzleyeceği yolu biliyor musun? Hangi yöne gitti?"

"Eee, sanırım San Pedro'dan First'e, oradan da Spring'e... Otobüsün yanaşacağı garaj mahkemenin güney tarafında kalıyor."

"Tamam, şerifin bürosunu arayıp olayı anlat ve otobüsü durdurmalarını sağla. Pell'i Hardy'den uzak tutsunlar."

"Umarım geç kalmamışızdır."

Bosch cevap vermeden telefonu kapattı, arkasına dönüp emniyet müdürlüğüne doğru yürümeye başladı.

Chu arkasından gelirken, "Harry, ne oluyor?" diye sordu.

"Pell ve Hardy hapishane otobüsündeler. Otobüsü durdurmamız gerek."

Bosch, Spring ve First kavşağına doğru hareketlenirken rozetini kemerinden çıkarıp havaya kaldırdı; trafiği durdurup kavşağı çaprazlamasına kat ederken Chu da peşinden geliyordu.

Sağ salim karşıya geçtikten sonra Bosch, emniyet müdürlüğünün önüne park etmiş olan üç polis arabasına doğru yöneldi. Arabanın ön tamponuna doğru eğilmiş olan üniformalı bir polis memuru elindeki telefonun ekranına bakmakla meşguldü. Bosch arabanın yanına yanaşıp kaportasına sertçe vururken rozetini hâlâ havada tutuyordu.

"Hey! Arabana ihtiyacım var. Acil bir durum söz konusu."

Bosch yolcu kapısını açıp arabaya atladı ve Chu da arkaya oturdu.

Polis tamponun önünden ayrıldı, ama şoför kapısına doğru hareketlenmedi. "Mümkün değil, amiri bekliyoruz. Bir toplantıya ev sahipliği..."

"Başlatma şimdi amirden," dedi Bosch. O sırada memurun anahtarları kontağın üstünde bıraktığını ve motorun çalışmakta olduğunu fark edince şoför koltuğuna geçti.

Polis, "Hey, bekle bir dakika!" diye bağırdı.

Bosch arabayı vitese takıp kaldırımdan sokağa fırladı, sirenleri ve farları açarak First'ten aşağıya hızla yol almaya başladı. On saniye içinde üç sokağı geride bıraktıktan sonra, dönemeci olabildiğince hızlı alarak sola, San Pedro'ya doğru keskin bir dönüş yaptı.

Chu, "İşte orada!" diye bağırdı.

Otobüs caddede yavaşça ilerleyerek üstlerine doğru geliyordu. Bosch, şoförün Metropolitan Gözaltı Merkezi'ndeki Carlyle'dan gelen mesajı almadığını fark edip gaz pedalına bastı ve arabayı doğrudan otobüsün üzerine sürdü.

Chu arkadan, "Harry?" diye seslendi. "Ne yapıyorsun? Otobüsün üstüne gidiyoruz!"

Bosch son anda frene asıldı, direksiyonu sertçe sola doğru kırıp arabanın yana doğru savrulmasını ve otobüsün yolu üzerinde durmasını sağladı. Otobüs de aynı anda yalpalayıp Chu'nun kapısının bir buçuk metre önünde durdu.

Bosch kendini dışarıya attı, rozetini havaya kaldırmış halde otobüsün ön kapısına doğru koştu. Avucunun içiyle çelik kapıya vurarak, "Los Angeles Polisi! Açın. Acil bir durum söz konusu," diye seslendi.

Otobüsün kapısı açıldığı anda Bosch, üniformalı bir şerif yardımcısının elindeki tüfeğin namlusuyla burun buruna geldi. Onun arkasındaki bir diğer üniformalı yardımcı da, yanında taşıdığı silahı Bosch'a doğrultmuştu.

"Rozetinin dışında bir de kimliğini görelim."

"Sevk görevlinizi arayın. MGM'den otobüsün durdurulması emri çıktı."

Bosch kimliğini şoföre doğru fırlattı.

"Otobüste mahkûmlardan birinin canına kast edecek bir başka mahkûm var."

Bosch sözünü bitirmişti ki, otobüsün arka tarafında bir arbede çıktı ve büyük bir gürültü koptu, hemen ardından tezahüratlar gelmeye başladı.

"Gebert! Gebert! Gebert o orospu çocuğunu!"

Her iki yardımcı ne olduğunu anlamak üzere arkaya döndükleri anda donup kaldılar.

Bosch, "Bırakın içeriye gireyim!" diye bağırdı.

Şoför sonunda kendini toparlayıp, *"Haydi! Haydi! Müdahale edin!"* diye bağırdı ve otobüsün arkasına açılan kafes kapının kilidini açan kırmızı düğmeye bastı. Elinde tüfek olan yardımcı oraya doğru yönelirken, Bosch da basamakları tırmanıp onun arkasından koşmaya başladı.

Bosch, şoförün yanından geçerken, "Destek iste!" diye bağırdı.

Bosch arkasından koştuğu şerif yardımcısının, zincirli ayaklarını bir şekilde koridora uzatmayı başarmış bir mahkûm yüzünden tökezleyip yere kapaklandığını gördü, ama durmadı. Yardımcının üstünden atlayıp otobüsün arkasına doğru koşmaya devam etti. Otobüsteki herkesin dikkati arka taraftaydı; Bosch orada ayağa kalkmış ve önündeki koltuğa doğru eğilmiş olan Clayton Pell'i gördü. Pell, Chilton Hardy'nin boynuna bir zincir dolamış, onu arkadan boğuyordu. Hardy'nin yüzü morarmış, gözleri yuvalarından uğramıştı; kendisini savunmak üzere yapabileceği hiçbir şey yoktu, çünkü el bilekleri bir zincirle beline bağlanmış durumdaydı.

Bosch, "Pell!" diye bağırdı. "Bırak onu!"

Bosch'un sesi, Pell'i tam tersini yapması için teşvik eden adamların bağrışları arasında kayboldu. Bosch iki adım daha attıktan sonra Pell'in üstüne çullandı ve onu yere devirdi; ancak Pell, Hardy'den uzaklaşmamıştı. Bosch o an Pell'in, Hardy'nin boynuna dolanmış zincire kelepçelenmiş olduğunu fark etti. Bu, sözde Pell'in belinin etrafında olması gereken zincirdi.

Bosch elini zincire doğru atarken Pell'e elini bırakması için bağırdı. Bu arada şerif yardımcısı toparlanmıştı, ama yardım etmek için elini tüfeğinden çekemiyordu; Chu, adamın yanından geçip Hardy'nin boğazına sıkıca dolanmış olan zinciri kavramaya çalıştı.

Bosch, "Hayır, Pell'in elini çek," diye bağırdı.

Chu, Pell'in bir elini, Bosch da diğer elini çekmeye çalışıyordu ve çok geçmeden küçük adamı zararsız hale getirmeyi başardılar. Bosch zinciri boynundan çıkardığı anda Hardy öne doğru kapaklandı, yüzü önündeki koltuğa çarptıktan sonra koridora, Chu'nun ayaklarına devrildi.

Pell, "Bırakın gebersin!" diye bağırdı. "Bırakın o pisliği de gebertsin!"

Bosch, Pell'i koltuğuna doğru itti ve tüm ağırlığını küçük adama vererek üstüne oturdu.

Bosch, "Seni aptal herif," dedi. "Bu yüzden hapse geri döneceksin."

"Umurumdaydı sanki. Dışarıda neyim var ki?"

Pell'in vücudu titriyordu, artık mücadele etmekten vazgeçmiş gibiydi. O anda inlemeye ve ağlamaya başlarken, sürekli olarak, "Onun ölmesini istiyorum, onun ölmesini istiyorum," diyordu.

Bosch dönüp koridora baktı. Chu ve şerif yardımcısı Hardy'le ilgileniyordu. Hardy ya bayılmış ya da ölmüştü. Şerif yardımcısı nabzını kontrol ederken, Chu başını eğmiş ve kulağını Hardy'nin ağzına doğru çevirmişti.

Şerif yardımcısı, şoföre, "Doktora ihtiyacımız var," diye bağırdı. "Acele edin! Adamın nabzı atmıyor!"

Şoför, "Tamam, doktor yolda," diye karşılık verdi.

Şerif yardımcısının Hardy'nin nabzının atmadığını söylemesi, otobüsteki diğer mahkûmlar tarafından sevinçle karşılanmış, tezahüratlar yükselmeye başlamıştı. Mahkûmlar zincirlerini sallıyor, ayaklarını yere vuruyorlardı. Bosch, adamların Hardy'nin kim olduğunu bildikleri için mi, yoksa sadece kan görme arzusuyla mı onun ölmesini istediklerini anlayamadı.

Bosch tüm o gürültü patırtının içinden bir öksürük sesi duyup aşağıya bakınca Hardy'nin kendine gelmekte olduğunu

gördü. Adamın yüzü hâlâ kıpkırmızı, gözleri cam gibiydi. Şerif yardımcısı araya girene dek o gözler bir süreliğine Bosch'un üstüne odaklandı.

Şerif yardımcısı, "Tamamdır, hayata döndü," diye haber verdi. "Nefes alıyor."

Bu haber otobüsteki adamlar tarafından yuhalamalarla karşılanırken Pell ağlamaklı, tiz bir ses çıkardı, Bosch'un altındaki bedeni sarsıldı. Çıkan bu ses, bir hayat boyu birikmiş keder ve çaresizliğin bir özetiydi sanki.

42

O akşam Bosch evinin arka balkonunda durmuş, aşağıya, otoyoldaki araba farlarından oluşan kurdeleye bakıyordu. Otobüste Pell'le yaptığı boğuşma sırasında sol omzu kirlenmiş ve aşınmış olsa da, en iyi takım elbisesi hâlâ üzerindeydi. Canı bir şeyler içmek istemişti, ama içmiyordu; içeriden gelen müziği duyabilmek için sürgü kapıyı açık bırakmıştı. Düşünceli olduğu zamanlarda yaptığı gibi müziğe geri dönmüş, Frank Morgan'ın tenor saksafonuna kulak vermişti. Kasvetli ruh halinden çıkabilmek için müzikten iyisi olamazdı.

Bosch, Hannah Stone'la olan randevusunu iptal etmişti; gün içinde yaşananlar kutlama yapma, hatta sohbet etme arzusunu bile içinden söküp almıştı.

Chilton Hardy otobüste yaşanan saldırıdan sağ salim kurtulmuş ve bölge hastanesindeki mahkûmlara ayrılmış koğuşa gönderilmişti; doktorlar taburcu edene dek orada kalacaktı. Mahkemeye çıkarılması o güne dek ertelenmişti.

Clayton Pell otobüsteki saldırı yüzünden yeniden tutuklanmış, suçlamalar arasına şartlı tahliye kurallarını ihlal etmek de eklenince hapishanenin yolunu tutmuştu.

Azılı bir seks suçlusunun tekrar demir parmaklıklar ardına atılacağını öğrenmek normalde Bosch'u memnun eden bir ge-

lişme olurdu; ama Pell'in durumuna hüzünlenmekten ve kendini bir nedenden dolayı sorumlu ve suçlu hissetmekten alamıyordu.

Bosch otobüsteki olaya müdahale etmiş olmaktan dolayı suçluluk duyuyordu.

First Caddesi'ndeyken olan biten her şeyi düşünüp işleri oluruna bırakabilirdi; böyle yapsaydı, dünya şimdi azılı bir canavardan, Bosch'un hayatında gördüğü en aşağılık heriften kurtulmuş olacaktı. Ama olaya müdahil olmuş ve canavarı kurtarmak üzere harekete geçmişti; şimdi de düşünceleri pişmanlıkla gölgeleniyordu. Hardy ölmeyi hak etmişti, ama muhtemelen ölüm cezasına çarptırılmayacak ya da bu cezasını, işlediği suçların anlamsız hale geldiği çok uzun bir zaman sonrasında çekecekti. O zamana kadar mahkemede ya da hapishanede sağa sola nutuk atacak ve kendisi gibi adamlardan söz edilen, hakkında yazılar yazılan, hatta saygı gösterilen, suç tarihinin karanlık köşelerine, koridorlarına dalacaktı.

Bosch tüm bunlara engel olabilirdi, ama olmamıştı. *Herkes önemlidir ya da hiç kimse önemli değildir,* şiarına sadık kalmak bu durumla pek örtüşmüyor, yaptıklarını mazur göstermiyordu. Bosch eylemlerinden dolayı hissettiği suçluluk duygusundan uzun bir süre kurtulamayacağını biliyordu.

Bosch günün büyük bir bölümünü rapor yazarak ve otobüste yaşananlarla ilgili olarak meslektaşları tarafından sorgulanarak geçirmişti. Yaşananlar Pell'in Hardy'ye nasıl ulaşacağını bildiğini gösteriyordu, çünkü adam sistemin işleyişini, yöntemleri ve usulü bilen bir suçluydu. Pell beyazların siyahlardan ayrı olarak mahkemeye sevk edildiğini ve öldürmek istediği adamla otobüste karşılaşma şansının oldukça yüksek olduğunu biliyordu; ellerinden ve ayaklarından zincirleneceğini, ellerinin

belindeki zincire bağlı olacağını, belindeki zincirden, küçük kalçalarının üstünden atıp ayaklarının altından geçirerek kurtulabileceğini ve aynı zincirlerden cinayet silahı olarak faydalanabileceğini de biliyordu.

Bu harika bir plandı ve Bosch bunu mahvetmişti. Olay şerifin bölüm tarafından soruşturuluyordu, çünkü hapishane otobüsü içinde yaşanmıştı. Bosch'u sorguya çeken şerif yardımcısı ona olaya neden müdahil olduğunu açıkça sormuş, Bosch da bilmediğini söylemişti. İçgüdüleriyle ve dünyanın Hardy olmaksızın daha iyi bir yer haline geleceğini düşünmeden, ani bir dürtüyle hareket etmişti.

Bosch metal ve camdan oluşan sonu gelmez nehre gözlerini dikmiş haldeyken, Pell'in yaşadığı ıstırabın pençesine düştüğünü hissediyordu. Adamın yaşadıklarını birazcık olsun telafi etme şansını elinden almıştı; Pell yaşadığı yıkımdan sıyrılabilecekken, Bosch'un bakış açısıyla, başkalarına zarar vermişti. Telafi etmek konusunda Pell'le aynı fikirde değildi, ama onu anlıyordu. Herkes yaşadıklarını bir şekilde telafi etmenin yolunu arardı.

Bosch bu şansı Pell'in elinden söküp almıştı ve işte bu yüzden Frank Morgan'ın hüzünlü müziğini dinliyor, kendini içkiye vermek istiyor ve azılı suçlu için üzülüyordu.

Bir ara saksafonun sesini bastıran kapı zilini duydu, oturma odasını geçmiş kapıya yönelmişti ki, kızının yatak odasından koridora fırlayıp kendisinden önce kapının önüne dikildiğini gördü. Maddie elini kapının koluna götürdü, kapıyı açmadan önce kendisine tembih edildiği gibi gözetleme deliğinden baktı. Bir an tereddüt ettikten sonra, küçük robot adımlarıyla geri geri kapıdan uzaklaştı ve Harry'nin yanından geçti.

"Kiz," diye fısıldadı.

Maddie görünmemek için arkasını dönüp koridora geçti.

Bosch, "Tamam, panik yapacak bir şey yok," dedi. "Kiz'in üstesinden gelebiliriz sanırım."

Bosch kapıyı açtı.

"Merhaba Harry, nasılsın?"

"İyiyim Kiz. Hayırdır, seni hangi rüzgâr attı böyle?"

"Oh, sanırım balkonda oturup biraz çene çalarız diye umut ediyordum."

Bosch önce cevap vermedi. Kiz'e, aradan utanmasına neden olacak kadar uzun bir zaman geçene kadar baktı.

"Harry? Orada mısın?"

"Oh, evet, özür dilerim... Şey, girsene."

Bosch kapıyı ardına kadar açarak Kiz'i içeriye aldı. Kiz balkona giden yolu biliyordu.

"Evde içki namına bir şey yok, sadece su ve gazoz var."

"Su alırım. Zaten sonra şehir merkezine geri döneceğim."

Kiz yatak odasının koridorunu geçerken, Maddie hâlâ oradaydı.

"Merhaba Kiz."

"Oh, merhaba Maddie. Nasılsın?"

"İyiyim."

"İyi olduğuna sevindim. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver, tamam mı?"

"Teşekkür ederim."

Bosch mutfağa gidip buzdolabından iki şişe su aldı. Hızlı hareket etmiş olmasına rağmen, Rider çoktan parmaklıklara yaslanmış, manzaranın ve otoyoldan gelen gürültünün içine dahil olmuştu. Kiz her ne hakkında konuşmaya gelmişse, Maddie'nin konuşulanlara kulak misafiri olmaması için Bosch sürgü kapıyı arkasından çekti.

Kiz, "İnsanın bu şehirde nereye giderse gitsin trafikten kurtulamıyor olması beni daima büyülemiştir," dedi. "Burada bile..."

Bosch şişeyi Kiz'e uzattı.

"Şehir merkezine gittiğine ve akşam çalıştığına göre bu resmi bir ziyaret olmalı. Dur tahmin edeyim; amirin araba konvoyundan birini çaldığım için hakkımda rapor tuttular..."

Rider eliyle sinek kovalar gibi bir hareket yaptı.

"O hiçbir şey Harry. Buraya seni uyarmak için geldim."

"Ne hakkında?"

"Irving konusunda ok yaydan çıktı. Önümüzdeki ay tam bir savaş patlak verecek ve birtakım kayıplar yaşanacak. Hazır ol."

"Kiz konuştuğun kişi benim; biraz daha açık olsana. Irving ne yapıyor? Sözünü ettiğin kayıplardan biri ben miyim?"

"Hayır, sen değilsin. Irving polis komisyonuna başvurdu; onlardan Chilton Hardy davasının baştan aşağıya yeniden gözden geçirilmesini istiyor. Yakalanmasından, otobüste yaşananlara kadar... Ve komisyon Irving'in dediğini yapacak. Üyelerin büyük bir bölümü onun himayesinde çünkü. O ne derse onu yaparlar."

Bosch, Hannah Stone'la olan ilişkisini ve Irving'in bu konuda yapabileceklerini düşündü. Tabii bir de Hardy'nin evinin aranmasıyla ilgili olarak, arama emrinin atlatılmasını... Irving bu bilgiye erişebilirse, seçimlere kadar her gün basın toplantısı düzenlemekten geri durmayacaktı.

"İyi, bırak elinden geleni ardına koymasın," dedi. "Ben temizim."

"Öyle olduğunu umuyorum Harry. Ama soruşturmadaki rolün hakkında, yirmi yıl öncesinde olanlar kadar endişeli değilim. Hardy radara yakalanmadan uzun seneler serbestçe dolaş-

mış ve ortada bir soruşturma bile *yokmuş*. Tüm bunlar ortaya çıkınca teşkilat olarak çok kötü bir görüntümüz olacak."

Bosch, Kiz'in ziyaretinin ve bu ziyareti şahsen gerçekleştirmesinin nedenini şimdi anlıyordu. Politik kaygılar işbaşındaydı; Irving'in olacağını söylediği şey de tam olarak buydu.

Bosch, Kapanmamış Dosyalar ekibi Chilton Hardy'nin işlediği suçlar ve kurbanlarına dair ne kadar çok gerçeği gün yüzüne çıkarırsa, yirmi yıldan fazla bir süredir serbest dolaşması ve işlediği suçların cezasız kalmış olmasıyla ilgili olarak kamuoyu tepkisinin o oranda büyüyeceğini biliyordu. Adam polis hakkında o kadar endişeden uzak bir yaşam sürmüştü ki, suç işlediği bölgeden ayrılma zahmetine bile girmemişti.

"Peki, ne istiyorsun Kiz? Lily Price soruşturmasını durdurmamızı mı? Bu mu istediğin? Yoksa yaşanan bütün olayları tek bir soruşturma içinde eritip hakkında ölüm cezası talep etmemizi mi? Ne de olsa adamı bir kez öldürebiliriz, değil mi? Hardy'nin kahrolası zindanında fotoğrafı asılı olan Mandy Philips gibi kurbanları boş verelim, öyle mi? Sanırım sözünü ettiğin kayıplardan biri o."

"Hayır, Harry, durmanı istemiyorum. İstesek de duramayız zaten, çünkü hikâye artık ülke dışında bile duyuldu ve biz *bütün* kurbanlar için adalet istiyoruz. Bunu biliyorsun."

"O zaman bana ne söylemeye çalışıyorsun Kiz? Benden ne istiyorsun?"

Rider bir an duraladı, düşündüklerini yüksek sesle ifade etmekten kaçınmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Ama böyle bir yol yoktu. Bosch bekledi.

Rider sonunda, "Sen sadece biraz ağırdan al," dedi.

Bosch başını salladı; anlamıştı.

"Seçimler, değil mi? Seçimlerin sonuna kadar işleri ağırdan alalım ve sonunda Irving'in kaybetmesini umalım. İstediğin bu mu?"

Bosch, Rider'ın bunu bir kez dile getirmesinin ardından ilişkilerinin bir daha asla eskisi gibi olamayacağını biliyordu.

Rider, "Evet, istediğim bu," dedi. "Bölümün iyiliği için hepimiz bunu istiyoruz."

Şu üç kelime... "Bölümün iyiliği için." Politik kaygılardan başka hiçbir anlamı olmayan kelimeler. Bosch başını sallayarak manzaraya döndü. Kiz Rider'ın yüzüne bakmak istemiyordu artık.

Rider, "Haydi ama Harry," dedi. "Irving'i köşeye sıkıştırdık. Tekrar ayağa kalkmasına ve bize, bölüme zarar vermeye devam etmesine yol açacak kozlar verme eline."

Bosch ahşap parmaklıklara eğilmiş, balkonun aşağısındaki çalılıklara bakıyordu.

"Çok komik," dedi. "Tüm bunların sonunda haklı olan, hatta gerçeği söyleyen taraf Irving gibi görünecek galiba."

"Neden söz ettiğini anlamadım."

"Bir anlam vermemiştim: bir dolandırıcılık söz konusuydu ve kendisinin de bunun suç ortaklarından biri olduğunun ortaya çıkacağını biliyordu, ama soruşturmanın tamamlanması için baskı yaptı; neden?"

"Harry, o konuya girmeye hiç gerek yok. Soruşturma tamamlandı."

"Irving soruşturmanın tamamlanmasını istedi, çünkü suç ortağı değildi. O temizdi."

Bosch kirli ceketinin cebine uzanıp Irving'in kendisine verdiği telefon mesajının fotokopisini çıkardı. Kâğıdı o günden

beri yanında taşıyordu. Rider'ın yüzüne bakmadan kâğıdı uzattı, açıp okuması için bekledi.

Rider, "Bu nedir?" diye sordu.

"Irving'in masum olduğuna dair kanıtı."

"Bu bir kâğıt parçası Harry. İstenildiğinde uydurulabilecek bir şey. Hiçbir şeyin kanıtı değil."

"Sen, ben ve emniyet müdürü haricinde hepimiz bunun gerçek olduğunu biliyoruz. Bu gerçek."

"Kendi adına konuş. Bu kâğıt parçasının hiçbir değeri yok."

Rider kâğıdı tekrar katlayıp uzattı, Bosch alıp cebine koydu.

"Irving'i köşeye sıkıştırmak için beni kullandın Kiz. Oğlunun ölümünü kullandın, soruşturma sırasında öğrendiğim şeyleri kullandın. Hepsi de Irving'i yerle bir edeceğini umduğun, gazetede çıkacak o boktan haber içindi."

Rider uzun bir süre karşılık vermedi; verdiğindeyse biraz önceki konuşmanın devamını getirmeye çalışıyor, hiçbir şeyi kabullenmiyordu.

"Topu topu otuz gün Harry. Irving bölüm için bir diken; ondan kurtulursak çok daha büyük ve iyi bir teşkilat inşa edebiliriz. Bu da, yaşadığımız şehrin daha güvenli ve daha iyi olması demek..."

Bosch doğrulup gözlerini manzaraya dikti. Kızıllık mora dönüşmek üzereydi; karanlık çöküyordu.

"Tabii, neden olmasın?" dedi. "Ama ondan kurtulmak için onun gibi oluyorsan, ne anlamı kaldı ki?"

Rider avuçlarını parmaklığa dayadı; bu, yeterince konuştuğunun ve artık sözlerinin sonuna geldiğinin bir işaretiydi.

"Gitmem gerekiyor Harry. İşe geri dönmeliyim."

"Tabii."

"Su için teşekkürler."

"Hı, hı."

Bosch sürgü kapıya doğru yürüyen Rider'ın ahşap döşemeden gelen ayak seslerini duydu.

Arkası hâlâ Kiz'e dönük halde, "Geçen gün bana söylediğin şey palavra mıydı Kiz?" dedi. "O da oyunun bir parçası mıydı?"

Ayak sesleri kesildi, ama Rider hiçbir şey söylemedi.

"Seni arayıp da Hardy'den bahsettiğim konuşmadan söz ediyorum. Yaptığımız işin ne kadar asil bir iş olduğundan bahsetmiş, 'İşte bu yüzden yapıyoruz bu işi,' demiştin. Bu da öylesine söylenmiş bir şey miydi Kiz?"

Rider konuşmadan önce bir süre sessiz kaldı. Bosch, Kiz'in kendisine baktığını ve ona doğru dönmesini beklediğini biliyordu. Ama bunu yapamazdı.

Rider, "Hayır," dedi sonunda. "Öylesine söylenmiş bir şey değil, gerçekti. Bir gün gelecek, yapman gereken şeyi yapabilmen için, yapmam gereken şeyi yapmış olmamı takdir edeceksin."

Rider, Bosch'un karşılık vermesini bekledi, ama Bosch hiçbir şey söylemedi.

Bosch sürgü kapının önce açılıp sonra kapandığını duydu. Rider gitmişti. Bosch solmakta olan ışığa baktı ve konuşmadan önce bir an bekledi.

"Hiç sanmıyorum," dedi.

SON

Yazar Hakkında

Michael Connelly *New York Times*'ın en çok satanlar listesine girmiş birçok kitabın yanı sıra, Harry Bosch serisinin de yazarıdır. Eski bir muhabir olan Connelly, gazetecilik yaptığı dönemlerde de yazarlık döneminde olduğu gibi çok sayıda ödüle layık görülmüştür. Yazar halen California ve Florida'da yaşamaktadır.

Harry Bosch, TETP'ye dahil edilmiş ve Los Angeles Emniyet Müdürlüğü'nden emekli olmadan önce kendisine üç yıl daha çalışma hakkı tanınmıştır. Bosch, daha birçok davayı sonuçlandırmak isteğiyle yanıp tutuşurken bir sabah önünde çözmesi gereken iki dava birden bulur.

İlki 1989 yılına ait bir tecavüz ve cinayet davasıdır. Olay sırasında ele geçirilen DNA, daha önce çeşitli suçlardan mahkûm olmuş yirmi dokuz yaşındaki bir suçluyla eşleşmektedir. Adam henüz sekiz yaşındayken böyle bir suça mı bulaşmış, yoksa yeni açılan yerel suç laboratuvarında korkunç bir hata mı yapılmıştır? Bu ikinci olasılık, halen DNA üzerinden yürütülmekte olan bütün davaların seyrini değiştirecek bir olasılıktır.

İkinci davada ise Meclis Üyesi Irvin Irving'in oğlu Marmont Şatosu'nun penceresinden atlamış veya aşağıya itilmiştir. Ezeli düşmanı Irving, davayı Bosch'un üstlenmesini ister. Bu teşkilatın iç politikalarını derinden etkileyecek bir olaydır.

Bu iki olayı yürütürken Bosch, tüyler ürpertici iki şey keşfeder; yirmi yıldan fazla bir süredir şehirde işbaşında olan bir katilin varlığını ve emniyet müdürlüğünün karanlık geçmişine uzanan politik bir komployu...

0349028 AZR
0349028 AZR

ISBN 978-975-21-1542-2
9 789752 115422

ALTIN KİTAPLAR

22 00